

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
A MAN CALLED OVE

An artistic illustration of three people swimming in water. The water is depicted with various shades of blue and green, with light reflecting off the surface. The three figures are seen from behind, swimming away from the viewer. The person on the left is wearing green swim trunks, the person in the middle is wearing dark blue swim trunks, and the person on the right is wearing red swim trunks. They are holding hands, suggesting a group or a lifeline. The overall style is painterly and evocative.

FREDRIK
BACKMAN
MY FRIENDS

A NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MY FRIENDS

FREDRIK QACKMAN

TRANSLATED BY NEIL SMITH

ATRIABOOKS

New York Amsterdam/Antwerp Londra
Toronto Sidney/Melbourne Yeni Delhi

Genç olan ve bir Şeyler yaratmak isteyen herkese. Yapın bunu.

*Dünya yeni yeteneklere, yeni yaratımlara karşı pek de nazik değildir.
Yeninin arkadaşına ihtiyacı vardır.*

-Anton Ego

BİR

Louisa bir ergen, en iyi insan türü. Bunun kanıtı çok basittir: küçük çocuklar ergenlerin en iyi insanlar olduğunu düşünür ve ergenler de ergenlerin en iyi insanlar olduğunu düşünür, ergenlerin en iyi insanlar olduğunu düşünmeyen tek kişi yetişkinlerdir. Bunun nedeni de yetişkinlerin en kötü insan türü olmasıdır.

Paskalya'dan önceki son günlerden biri. Çok yakında Louisa değerli bir tabloyu tahrip ettiği için bir sanat müzayedesinden atılacaktır. Yaşlı kadınlar çılgın olacak ve polis gelecek ve bu gerçekten planlanmamıştı. Övünmek gibi olmasın ama mükemmel bir planı vardı, ona sadık kalmaması planın suçu değildi. Çünkü Louisa bazen bir dâhidir ama bazen de dâhi değildir ve sorun şu ki dâhi olan ve olmayan aynı beyni paylaşır. Ama plan? Mükemmel.

Müzayede, son derece zengin insanların gülünç derecede pahalı sanat eserleri satın almak için gittikleri bir müzayededir, bu nedenle gençler, özellikle de sırt çantaları spreylere boyalı kutularıyla dolu gençler orada hoş karşılanmaz. Zengin yetişkinler, içeri girip ünlü tabloları tahrip eden "aktivistler" hakkında çok fazla haber görmüşlerdir, bu nedenle giriş, sıfır ons mizahla üç yüz kilo ağırlığındaki güvenlik görevlileri tarafından korunmaktadır. Onlar o kaslı muhafızlardır ki, kaslarının Latince isimleri bile yoktur, çünkü insanların Latince konuştuğu zamanlarda, bu kadar büyük aptallar henüz yoktu. Ama bu bir sorun olmamalıydı, çünkü plan Louisa'nın gardiyanlar farkına bile varmadan içeri girmesiydi.

oradaydı. Planla ilgili tek sorun, planı uygulayacak olan kişinin Louisa olmasıydı. Ama iyi *başladığını* söylemek gerek, çünkü müzayedenin yapıldığı bina eski bir kilise. Bunu biliyoruz çünkü müzayededeki tüm zenginler birbirlerine şöyle diyor: "Buranın eski bir kilise olduğunu biliyor muydunuz?" Çünkü zengin insanlar birbirlerine ne kadar inanılmaz derecede zengin olduklarını, Tanrı'dan bir şeyler satın alabilecek kadar zengin olduklarını hatırlatmaya bayılırlar.

Birkaç gün içinde, Paskalya'nın başlangıcında, tabii ki odadaki hiç kimse Tanrı'yı düşünmeyecektir, çünkü o zaman Tanrı'nın onlara satacak ilginç bir şeyi olmayacaktır. Ama Tanrı'yla ilgili inanılmaz olan şey, Tanrı'nın insanların ihtiyaçlarını anlamasıdır, bu yüzden kiliselerde her zaman banyo vardır, bu yüzden Louisa plana tam uygun olarak banyo pencerelerinden birinden içeri girdi. Bunu nasıl yapacağını ona arkadaşı Fish öğretti. Fish her şeyde en iyisidir. Örneğin, bir şeyleri kaybetmekte en iyisi, bir şeyleri kırmakta en iyisi ama bir şeylerin içine girmekte hepsinden daha iyi. Peki ya Louisa? Hemen hemen her şeyde kötü ama kızgınlıkta iyi. Övünmek gibi olmasın ama bu konuda dünya çapında. Özellikle zenginlerin sanat eseri satın almasına çok kızıyor, çünkü zenginler en kötü yetişkinlerdir ve sanata zarar vermenin en kötü yolu aslında üzerine lanet olası bir fiyat etiketi koymaktır. Bu yüzden zengin yetişkinler Louisa'nın binaların duvarlarına çizdiği türden şeylerden nefret ediyorlar, duvarları sevdikleri için değil, güzel şeylerin bedava olmasından nefret ettikleri için.

Böylece Louisa, spreylere boyalı kutularıyla dolu bir sırt çantası ve mükemmel bir planla pencereden içeri girdi. Banyonun içinde yere yuvarlandığında bir süre durdu ve duvardaki muhafızların çok gerçekçi bir portresini çizdi. Daha sıkı bir sanatçı onları boğa olarak resmetmeyi seçebilirdi, çünkü boyunları o kadar kalındı ki kafalarının nerede başladığını söylemek imkânsızdı, ama Louisa bunu asla yapmazdı. İnsanların içini görebildiği için muhafızları denizanası olarak resmetti. Çünkü denizanalarının da muhafızlar gibi ne omurgaları ne de beyinleri vardır.

Sonra beyaz bir elbise gömleği giydi ve kalabalığın arasına karıştı.

Louisa'nın kendisiyle ilgili pek çok şeyden nefret ettiğini söylemek gerekir, ama en çok da boyundan ve kilosundan. Çocukluğu boyunca pek çok şey diledi, ama belki de hiçbirisi daha küçük olmaktan daha büyük değildi. Vücudunu sevmez çünkü çok fazladır, sesini sevmez çünkü çok derindir, beynini sevmez çünkü gergin olduğunda hep konuşmasını söyler. En çok da kalbini sevmiyor çünkü o her zaman gergin. Aptal, aptal kalp.

Tüm bunları göz önünde bulundurduğunuzda, elbette eski kiliseye adım attığında birilerinin onu fark etmiş olması gerektiğini düşünebilirsiniz, ancak öncelikle zengin yetişkinlerin aynalar dışında hiçbir şeyi fark etmediklerini anlamanız gerekir. Tüm duvarlarda pahalı tablolar asılıdır, her bir şaheserin ardından daha da görkemlisi gelir, ancak oda şampanya kadehlerinin yansımada saç stillerini görmeye çalışan insanlarla doludur. Bir grup neşeli kadın sanat eserlerinin değil, birbirlerinin fotoğraflarını çekiyor. Bir grup ciddi erkek, en sevdikleri tablolar hakkında sanat eseri olarak değil, çerçevelenmiş banknotlar gibi yatırım olarak konuşuyor. Sonra erkekler golf hakkında konuşmaya başlıyorlar ve kadınlar fantastik bir şeye yüksek sesle gülüyorlar, çünkü hayatlarındaki her şey en iyisi, herkes çok harika ve bu binanın eski bir kilise olması şaşırtıcı değil mi? Belli ki hiçbirisi duvardaki resimler hakkında konuşmaya cesaret edemiyor, yanlışlıkla yanlış bir şey düşünmekten çok korkuyorlar, önce başkasının bir şey düşünmesi gerekiyor ki neyi sevmeye izinli olduklarını bilebilsinler. Kadınlardan biri banyodan döner ve dehşetle bakar, çünkü birisi duvarlara "graffiti" yazmıştır, boya kokmuştur ve şimdi kadının migreni vardır.

"Graffiti? Ne kadar korkunç! Vandalizm!" diye bağırıyor kadınlardan biri, ama diğer kadınlardan biri fısıldıyor:

"Ama... sizce graffiti serginin bir parçası mı? Sence bu... sanat mı?"

Panik, çadırdaki sidik gibi gruba yayılır. Çünkü ya yanılıyorsa? Kadınlar aceleyle konuşan erkeklerin yanına gider.

golfün sanat olup olmadığını sormak için. Adamlardan biri sorar: "Bir fiyat etiketi var mı?"

Sonra kadınlar başlarını sallar ve gülerler. Fiyat etiketi yok, sanat yok, oh, ne rahatlama! Erkekler duvarları işaret ediyor ve yine yatırımlardan bahsediyorlar. Tüm kilisedeki en iyi yatırımdan bahsettiklerinde, bir tabloyu gösterip "*Denizin* " diyorlar, sanki hepsi buymuş gibi: mavi ve pahalı.

Kızgın mı? Louisa nasıl başka bir şey olabileceğini anlayamıyor.

Kadın ve erkeklerin etrafında beyaz gömlekli garsonlar dolaşır, ordövr servisi yaparlar, çünkü zengin insanlar küçük yiyecekleri severler. Vergiler ve sandviçler dışında her şey büyük olmalıdır. Kimse garsonların gözlerinin içine bakmıyor, personel zengin yetişkinler için o kadar az şey ifade ediyor ki, içlerinden birinin sırt çantası taşımasına tepki bile vermiyorlar.

Louisa kalabalığın içinde yavaşça ilerliyor, eğer kendinizi her zaman çok büyük hissettiyseniz, yolunuza çıkmama konusunda oldukça iyi oluyorsunuz, bu yüzden aradığı tabloyu görene kadar aniden paniklemeye başlıyor. Bu onu çok mutlu ettiği için, oradaki herkesin göğsünde atan aptal, aptal kalbini duyabildiğini hayal ediyor. Ama kimse tepki vermiyor. Bu o kadar da garip değil elbette, çünkü eğer bir yetişkinseniz, bunun nasıl bir ses olduğunu unutmuşsunuzdur.

Denizin Biri dünyaca ünlü ressam "C. Jat" tarafından resmedilmiştir. Tüm müzayedenin en pahalı tablosudur, bu yüzden herkes onu ne olduğu için değil, hikayesi nedeniyle ister. C. Jat'ın on dört , bir dahi olarak yaptığı ilk resim olduğu söyleniyor. Kariyeri böyle başladı. Ama golf hakkında konuşan erkekler bunu umursamıyor, şampanya içen kadınlara hevesle resmin her şeyden önce başka söylentiler nedeniyle "çok iyi bir yatırım" olduğunu söylüyorlar. Çünkü gazeteler sanatçının uyuşturucu bağımlısı olduğunu, çok kötü durumda olduğunu

Artık hiç dışarı çıkmıyor, yani alıcı gerçekten şanslıysa ölebilir! O zaman tablonun değerinin ne olacağını bir düşünün!

Herkes gülüyor. Louisa yumruklarını sıkar.

Tablo zaten pahalı. Hatta o kadar pahalı ki, önünde kadife bir ip asılı. O kadar özel ki, zavallı bir insan yanlışlıkla ona çok yakın nefes alsa, rahatsız olabilir. İpin yanında elmaslarla süslenmiş küçük, yaşlı bir kadın duruyor, çok mutsuz görünüyor, ki savunması muhtemelen yüzünün görünebileceği tek yol bu, çünkü o kadar çok estetik ameliyat geçirmiş ki çok sıkı bağlanmış bir spor ayakkabı gibi görünüyor.

"İşte *Denizin Biri!*" diye mutsuzca tıslar kocasına, çünkü resim hayal ettiğinden daha küçüktür. Muhtemelen zavallı kadın denizin daha büyük olduğunu hayal etmişti.

Kocası, yetişkin bir kaplumbağa büyüklüğünde saati olan ve pantolonu o kadar dar ki poposu kendi poposuymuş gibi görünen yaşlı bir adam, tabloya bakmıyor bile, sadece tahmini açık artırma fiyatını görmek için yanındaki tabelayı okuyor. Mutlu görünüyor, çünkü böyle tabloları herkes satın alamaz ve bu da yaşlı adamın sıradan biri olmadığı anlamına geliyor. Kadın tablonun turuncu olmamasının üzücü olduğunu söylüyor, çünkü bu yıl yazlık evde bir sürü turuncu mobilya var. Bunu, dondurmanın turşu gibi olmamasından ya da kapı kollarının opera gibi olmamasından da rahatsız olduğunu belli eden bir tonda söylüyor - sanki dünyanın her zaman onun her isteğine uyum sağlamaması oldukça kabaymış gibi.

"Belki portakal çerçevesine koyabiliriz, Charles?" diye öneriyor ama yaşlı adam cevap vermiyor, çünkü ağzı minik sandviçlerle dolu.

Louisa hepsinden nefret ediyor. Yatırım yapan erkeklerden ve fotoğraf çeken kadınlardan, dekorasyon yapan yaşlı kadından ve

tüketir. Tanrım, onlardan nasıl da nefret ediyor. Bunu bilmek zorundasınız, çünkü aksi takdirde bir resmin bir insana neler yapabileceğini anlayamazsınız.

Louisa'nın sırt çantasında spreyci boya kutularının yanı sıra pasaportu ve üzerinde titrek bir el yazısıyla şöyle yazan eski bir kartpostal var: *Burası çok güzel, güneş her gün parlıyor. Seni özledim, yakında görüşürüz.* - Anne. Louisa kalabalığın arasından süzülüp nihayet ipin yanında, oradaki herkesin deniz resmi sandığı tablonun önünde durduğunda, artık eski bir kilisede durmadığını anlamak için bunu da bilmeniz gerekir. Yalnız değildir. Hatta kızgın bile değildir, bir yerlere girmekte çok iyi ama tekrar çıkmakta çok kötü olan arkadaşı Fish'e bile.

Bir keresinde Fish ve Louisa gece yarısı bir dövme salonuna girmişler ve birbirlerine dövme yapmışlar. Louisa, Fish'in üst koluna bir kalp çizmiş ve bu Fish'in o güne kadar gördüğü en güzel kalpmiş. Sonra Fish, Louisa'nın alt koluna bir dövme yaptı ve gerçekten son derece çirkindi, neredeyse anlaşılmaz derecede iğrençti, çünkü Fish neredeyse her şeyde en iyisiydi ama çizim konusunda berbattı. Ağaçta tek kollu bir adamın dövmesiydi bu ve Louisa hiçbir resmi bu kadar sevmemişti. Fish'le ilk tanıştıklarında, kimsenin uyumaya cesaret edemediği bir grup yetiştirme yurdunda, Fish bütün gece ona şakalar fısıldamıştı. En sevdiği şakaydı: "Tek kollu bir adamı ağaçtan nasıl indirirsin? Ona el sallarsın!"

Hiç kimse kendi şakalarına Fish gibi gülemezdi, Louisa daha önce ne daha iyi bir ses duymuş ne de daha büyük bir insanla tanışmıştı. Fish bazen geceleri dondurmacılara giriyordu, çünkü dondurmadan daha çok sevdiği pek bir şey yoktu, ama daha çok boya dükkânlarına giriyordu, çünkü Louisa'nın spreyci boya kutularına ihtiyacı vardı. Bir keresinde tornavidaya ihtiyaçları olduğu için bir hırdavatçıya girdi, ama yüzlerce kez sinema salonlarının arka kapılarını kırdı, böylece gece geç saatteki gösterimlere gizlice girebildiler, çünkü Louisa'nın filmlerden daha çok sevdiği pek çok şey yoktu.

On yedi yaşındayken, koruyucu aile evinde neredeyse her gece yan yana uyurlardı, kıyafetlerinde dondurma lekeleri ve ciğerlerinde birbirlerinin kahkahaları, kapıya dayalı bir çekmeceli dolap, her biri içeri girmeye çalışan biri olursa diye bir tornavida tutuyordu. Ebeveynleriniz olmadan büyüdüğünüzde o kadar çok garip şeye alışıyorsunuz ki, kısa sürede sevdiğiniz tek bir kişiye sahip olmaya o kadar alışıyorsunuz ki, bu alışkanlıktan kurtulmak imkansız.

Louisa acı çekiyordu ama Fish daha çok acı çekiyordu, Louisa gerçeklikten nefret ediyordu ama Fish buna gerçekten dayanamıyordu. Louisa birkaç kez uyuşturucuyu denedi ama Fish duramadı. Fish on sekiz yaşına girdiğinde Louisa hâlâ on yedi yaşındaydı ve artık koruyucu ailede kalmasına izin verilmiyordu. Fish Louisa'ya her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermişti ama Louisa onun tek iyi insanıydı ve yeterince ayrı kaldığı gecelerde Fish başka tür insanlar buldu. Gerçeklikten kaçtı, şişelerin içine, sisin içine girdi. Yetişkinler her zaman çocukları tehlikeli yerlere gitmekten alıkoyarak onları koruyabileceklerini düşünürler, ancak her genç bunun anlamsız olduğunu bilir, çünkü dünyadaki en tehlikeli yer içimizdedir. Kırılğan kalpler hem saraylarda hem de karanlık sokaklarda kırılır.

Louisa üç haftadır gezegende yalnızdı, çünkü o sırada tüm yetişkinler yalan söylemiş ve Fish'in intihar ettiğini söylemişlerdi. Bu doğru değildi. Fish öldüğünde hiçbir yetişkin onu özlememişti, eğer yetimseniz ve on farklı koruyucu ailede büyümüşseniz kimse özlemez, o zaman aşırı dozda hap aldığı gerçeğini suçlamak çok kolaydı. Ama Louisa gerçeği biliyor: Fish gerçeklik tarafından öldürüldü. Bu gezegende sıkışıp kalmanın klostrofobisi onu boğdu, sürekli üzgün olmaktan öldü.

Louisa hakkında tüm bunları bilmek zorundasınız, aksi takdirde bir resmin ne anlama anlayamazsınız. Bir kalbin atabileceği bir hız olduğunu, genç olmayı bıraktığınızda hatırlayamayacağınızı. Sanat o kadar güzel olabilir ki, bir gencin bedenine büyük gelebilir. Öyle bir mutluluk vardır ki neredeyse dayanılmazdır, ruhunuz iliklerinize kadar işler. Bir tablo görebilirsiniz ve hayatınızın tek bir anında, sadece tek bir nefes için korkmayı unutabilirsiniz. Eğer hiç

Bunu yaşadıysanız, nasıl bir his olduğunu bilirsiniz. Eğer yaşamadıysanız, muhtemelen bunu açıklamanın bir yolu yoktur.

Çünkü bu bir deniz resmi değil. Sadece lanet bir yetişkin böyle düşünür.

İki

Yaşlı kadın Louisa'yı henüz fark etmedi, bu da planın bir parçası. Şaşırtıcı derecede uzun boylu biri için Louisa görünmez olmakta şaşırtıcı derecede iyi. Bunun sırrı, kimse için bir şey ifade etmediğini bilmek. Değersiz olduğunuzu.

Kendini çok önemli hisseden ve bu nedenle çok görünür olan kadın da o anda tamamen meşguldür, çünkü yatırımlar hakkında konuşan kadın ve erkekleri yeni görmüştür, bu yüzden homurdanır: "Bak Charles! Görünüşe göre bugünlerde buraya herkesi alıyorlar, şu kaba yeni-para sosyal tırmanıcıları bile. Şunlara baksana! Zevk yok, tarz yok!"

Sanki korkunç bir virüsmüş gibi "yeni para" diyor, çünkü onun gibi insanlar her şeyin eski olmasını seviyor, antika mobilyalar, eski şaraplar ve eski para istiyor. Yeni olması gereken tek şey spor arabalar ve kalça eklemleridir. Onun gibi insanlar zenginleştikçe sevdikleri şeyler azalır, sonunda o kadar zengin olurlar ki diğer zenginlerden nefret bile ederler ve Louisa'nın neredeyse sevdiği tek şey de budur.

Kadın sıkıntıyla kocasına bakar ve sorar: "Dinliyor , Charles?"

Adam cevap verir: "Evet, evet, sevgilim. Dinliyorum. Denizden bir tane alacağız. Sanatçının adı ne? C. Jat'? Nasıl bir isim bu? Sence bu sandviçlerden başka bir yerde var mıdır?"

Louisa sprey boya kutularıyla dolu sırt çantasını açtığında kimse fark etmez. İpin altından geçip resme yaklaştığında kimse fark etmez. Onu gördüğünde ne hissettiğini asla açıklayamayacaktır. Belki de ebeveyn olmak böyle bir şeydir, diye düşünüyor: kelimeler yok. *Seni özledim, yakında görüşürüz.* - *Anne*, yazıyor sırt çantasındaki kartpostalda. Louisa çantanın dibine uzanıyor.

"Sen oradaki! Ne yaptığını sanıyorsun sen! Tabloya bu kadar yakın olmana izin yok!" diye bağılıyor arkasından bir ses aniden.

Yaşlı kadın, sesi çok kızgın geliyor ama yanakların kulakların hemen arkasından başlayana kadar derinin geri çekildiği bir yüze sahipseniz, başkalarının gerçekten ne hissettiğini bilmesi zordur. Kadın neredeyse bir abajurun duygusal aralığına sahip.

İşte o zaman Louisa planı takip etmeyi bırakır. Bu planın suçu değildir, sadece beyni bazen hem dahi hem de dahi olmayanların bir arada yaşamak zorunda kalmasıyla biraz kalabalıklaşır. Bunun üzerine Louisa gözleri yaşararak arkasını döner ve kadına çıkarır: "Bu bir deniz resmi değil!"

Kadın hızla iki adım geri çekilir ve Louisa'ya sanki az önce bir mobilya parçası tarafından saldırıya uğramış gibi bakar. Az önce onunla mı *konuştu*?

"Sen... sen tamamen aklını mı kaçırdın... Hemen o tabloda uzaklaş!" diye emrediyor, tüm bunların küstahlığından bayılmak üzereyken.

Ancak Louisa ipin diğer tarafında sakince durmaya devam eder ve gözyaşlarını siler. Fısıldıyor:

"Bu bir deniz resmi değil. Seni adi, yeni paralı sosyal tırmanıcı."

Kadın o kadar sinirlenir ki neredeyse boğulmak üzeredir, bu yüzden kocasını o kadar sert yakalar ki küçük bir sandviçle boğulur ve neredeyse o da boğulur.

"Chaaarles!" diye bağıırır kadın ve yaşlı adam, işaret parmağının ateş püskürtebileceğini ve böylece etrafındaki dünyaya anında korku salabileceğini hayal ediyormuşçasına Louisa'nın beyaz gömleğini öfkeyle işaret etmeden önce sıçrar ve elmaslarının üzerine ekmek tükürür.

"Sen oradaki! Kıpırdamadan dur! Amirinle konuşmak istiyorum!" diye emrediyor.

Louisa'nın işaret parmaklarından hiç korkmadığı ortaya çıkar, çünkü o bir asansör düğmesi değildir, bu yüzden sadece sessizce cevap verir: "Ben burada çalışmıyorum."

Sonra nihayet şeyi bulana kadar sırt çantasını biraz daha arıyor. İnce, kırmızı renkli bir kalem.

"Bu durumda, ANNE VE BABALARINIZLA konuşmak istiyorum!" diyen yaşlı adam, biraz da tiksiniş bir halde, doğum kontrolüyle ilgili bir bilgilendirme broşürünü baş aşağı tutan iki şempanze olduğunu hayal ettiği kişileri arıyor.

Kadın ancak o zaman Louisa'nın sırt çantasını fark eder ve o zaman her şeyi anlar, çünkü gençlerin ve sırt çantalarının ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedir.

"Charles! Çantasında sprey boya var! O da onlardan biri. *Aktivistler!* Korumayı çağır Charles, sanatı mahvedecek!"

"Bunu çirkin yazlık evine asmak isteyen kadın söylüyor..." diye mırıldanıyor Louisa.

Sonra arkasını dönüyor ve ince kalemiyle resmin hemen yanındaki duvara kırmızı mürekkeple minik bir balık çiziyor.

Plan bu değildi. Aslında sadece resme bakması gerekiyordu, bunun yeterli olacağını düşündü. Şimdi kalbindeki bir şeyin aniden bir şekilde resmin onun burada olduğunu bilmesini istemesi beyninin suçu değildi. O ve Fish. Aptal, aptal kalp.

Kadın panik içinde çığlık atar ve yaşlı adam aceleyle muhafızı getirmeye gider. Ama yine de söylediği şey çok hoştu, diye karar verir Louisa. Ailesi olduğunu düşünmüştü.

Yakında görüşürüz. -Anne, diyor sırt çantasındaki kartpostalda. Ön yüzünde C. Jat'ın dünyaca ünlü tablosunun bir resmi var. Louisa kendini bildi bileli bu tabloyu gerçek hayatta görmek istiyordu, Fish'e hep bundan bahsederdi, bir gün burada birlikte olacaklarını söylerdi. Ama şimdi? Şimdi bu duyguyu açıklayamıyor bile. Bazen Fish'le sinemaya gizlice girdiklerinde, anne olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışan kadınların olduğu filmleri izlerlerdi ve her zaman aynı şekilde bunalmış ve kelimelerini unutmuş görünürlerdi. Ebeveyn olmak mı? Birisi bunun görünmez bir gelgit dalgası olduğunu, sizi öyle bir güçle vurduğunu, nefesinizi kaybettiğinizi ve bir daha asla geri alamadığınızı söylemişti. Bir başkası, tüm hayatınızı nefes nefese geçirdiğinizi, çünkü bunun ciğerlerinizdeki havayı sıkacak kadar büyük bir sevgi olduğunu söyledi. Üçüncü bir kişi, herkes senin ileride aynı kişi gibi göründüğünü düşünüyor, dedi, ama sen hiçbir şey anlamıyorsun, çünkü öyle net bir öncesi ve var ki. Tamamen yeni bir sen.

Louisa, tablonun da böyle hissettirdiğini düşünüyor. Ama yine de o yaşlı kadının Louisa'nın sanat eserini mahvetmeyi planladığını düşünmesinin iyi bir şey olduğuna karar verir. Sanki o zaman onu durdurabilecek bir şey varmış gibi.

Bayan, diye düşünüyor Louisa, eğer resmi yok etmek isteseydim, tüm bu bina şimdiye kadar kül olurdu. Bir şeyleri yok etmekte delicesine iyiyimdir, bayan. Sevdığım herkes ölüyor.

Muhafız şimdi koşarak ya da en azından hantal bir şekilde geliyor, üç yüz kiloluk bir beden ve tepesine tünemiş küçük, öfkeli bir kafa. Louisa elindeki kırmızı kalemı sıkıca kavıyor.

Yetişkinlerin ona dokunmasından nefret ediyor, güvенеbileceğiniz bir yetişkinle hiç tanışmadıysanız böyle olur. Babası o doğmadan önce gitmişti, baba olmak istememişti ama Louisa annesinin en azından bir süreliğine anne olmak isteyip istemediğini merak ediyor. Louisa doğduğunda gelgit dalgasını hissetseydi. *Özledim seni*, diyor kartpostal, berbat bir el yazısıyla. Louisa'nın hatırladığı tek şey

Annesiyle ilgili hatırladığı tek şey ninni söyleyen sesiydi. Başka bir ülkeden gelmişlerdi, Louisa orası hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Geride ne bıraktıklarını asla öğrenemedi, ama burası daha iyi olsaydı iyi olamazdı. Louisa beş yaşındayken komşularla . Annesi kapıdan çıktı ve bir daha dönmedi. Polis birkaç ay boyunca onu aradı ama görünmez olmakta çok iyiydi ve muhtemelen kızının ondan miras aldığı tek şey de buydu. Terk edildiğinizde zaman garip bir kavramdır. Ebeveyniniz sizi terk ettiğinde beş yaşındaysanız, terk etme belirli bir günde değil, her gün gerçekleşir. Hiç durmaz. Louisa koruyucu ailelerin yanında büyüdü. Sadece annesinin dilini konuşuyordu ve koruyucu ailelerdeki diğer çocukların dillerini taklit etmeye çalıştığında ona gülüyorlardı ya da daha kötüsünü yapıyorlardı. Uzun bir süre boyunca gerçekten hiç konuşmamış. O evlerde uyumanın zor olduğunu hatırlıyor, çünkü duvarlara sürekli bir şeyler çarpıyordu, bazen tabaklar, bazen bardaklar, bazen de insanlar. Bazen başka insanlar, bazen de kendisi. Hiçbir yer çok uzun sürmemiş, birkaç kez taşınmak zorunda kalmış, koruyucu ailelerin bazıları ürkütücü, bazıları korkutucu, bazıları da tehlikeliymiş. Sadece bir tanesi güzeldi.

O zamanlar altı ya da yedi yaşındaydı ve elbette o ev de diğerleri gibi çılgın atan insanlar ve sessiz korkularla doluydu ama mutfakın bir köşesinde ünlü sanat eserlerinin kartpostallarıyla kaplı bir buzdolabı vardı. Bu onun cennetiydi. Kartpostalları kimin satın alıp oraya bıraktığını asla öğrenemedi, ama muhtemelen kendisi gibi biriydi, evden geçen ve gelen çocuklara dışarıda farklı bir dünya olduğunu anlatmak isteyen biriydi. Sanat empatidir.

Kartpostallardan biri, deniz resmi olmayan bir deniz resmiydi. Bu Louisa'nın çaldığı ilk şeydi, dokunduğu ilk gerçekten güzel şeydi. Birkaç yıl sonra bir gün, birinin güldüğü bir yetiştirme yurduna geldi ve bu kişi Fish'ti. Birbirlerine anında ait oldular. Geceleri ellerinde tornavidalarla o kadar yakın uyuyorlardı ki, Louisa uyandığında

Göğsünde atan kalbin kendisinin mi yoksa Fish'in mi olduğunu anlayamıyordu. Fish ona grup evindeki diğer çocukların konuştuğu tüm farklı dilleri anlamayı öğretti, tabii ki çoğunlukla küfürlü kelimeleri, çünkü konu küfür etmeye geldiğinde Fish gerçekten bir dünya vatandaşıydı. Ancak Fish onları gizlice sinemaya götürdüğünde Louisa Amerikalı film yıldızları gibi İngilizce konuşmayı öğrendi. Geceleri Fish'in yanına uzanır ve büyük aşk hikayelerinin tüm sahnelerini fısıldardı. Yine de hiçbir dilde anlayamadığı pek çok kelime vardı. Çok geçmeden bir gün polis Louisa'nın annesini bulduklarını söylemek için kapıyı çaldı.

Bir çocuğun beyni kendine , her şeyi kendine göre yorumlar. Louisa hep bunu hayal etmişti ama polis memurunun söyledikleri anlaşılmazdı. Fish açıklamak zorunda kaldı: "Yakınlarına haber ver", ilgilenen kişilere haber ver anlamına geliyordu. Yani Louisa akrabaydı. "Öldü" ölü anlamına geliyordu. "Madde bağımlılığı" annesinin ölene kadar sarhoş olduğu anlamına geliyordu. İçten içe boğulmuştu. Bir çocuğun beyni çok yaratıcıdır, Louisa bunu duydu ama alkolden korkarak , sadece yüzmekten çok korktu.

Bir dahaki sefere sinemaya gittiklerinde çok eski bir film izlediler, çünkü Fish Louisa'nın en çok bu tür filmleri sevdiğini biliyordu ve başrolde ünlü bir şarkıcı oynuyordu. Bir sahnede şarkıcı bir çocuğa ninni söylüyordu ve Louisa birden bu sesi tanıdı: Hatırladığı annesinin sesi değildi, bu sestti. Annesi beş yaşındaki çocuğu o kadar uzun saatler boyunca televizyonla baş başa bırakmıştı ki Louisa sonunda hangi sesin annesinin sesi mi yoksa eski filmlerdeki ses mi olduğunu bilememişti. Anıları olmayan bir insan olduğunu fark ettiğinde ağladı ama Fish yanına oturdu ve şöyle dedi: "Cehenneme kadar yolu var, neden senin aptal beynin neyin olup neyin olmadığına karar versin ki? O anıyı hâlâ saklayabilirsin, o senin!"

Bu yüzden Louisa onu sakladı. Hayal gücü bir çocuğun tek silahıdır. Ve Louisa, resmin kartpostalının arkasına, sanki özlenmiş ve sevilmiş gibi, onun isteyeceği bir mesaj yazdı: *Yakında görüşürüz. -Anne.*

Onu sırt çantasına koydu ve bir gün Balık’la birlikte bu resmi gerçek hayatta göreceklerini, belki o zaman süper kahramanların güçlerini keşfetmeleri gibi olacağını düşündü. Eğer denize girebilirse, belki de yüzmekten korkmayacaktı. Peri masallarındaki gibi olacağını ve sihirli bir şekilde her şeyin mutlu sonla biteceğini hayal etti.

Olmayacak.

Ama macerası böyle başlar.

ÜÇ

Böylece Louisa dışarı atılır. Aslında bu çok sık olmaz, çünkü "dışarı atılan" çoğu insan aslında dışarı çıkarılır ya da belki de sürüklenir. Ama Louisa herkes gibi değildir, bu yüzden kiliseyi havada bırakır.

Söz konusu dışarı atma eyleminden hemen önce, bir muhafızın resmini çizer; bu, duvardaki bir muhafızın resmini çizdiği anlamına gelmez, aslında muhafızın kendisinin resmini çizer. Ne yazık ki gardiyan bu tür sembolizmleri takdir eden biri olduğu izlenimini vermiyor, habanero fitili verilmiş bir yaban domuzu kadar öfkeli bir şekilde koşarak geliyor ve onu çığlık atmasına neden kadar sert bir şekilde yakalıyor. Kısa bir süre sonra o da çığlık atar.

Çünkü Louisa yetişkinlerin ona dokunmasından hiç ama hiç hoşlanmıyor, bu yüzden paniğe kapılıyor ve bekçinin resmini çiziyor. Kendini savunmak için, çünkü elindeki tek şey duvara yazmak için kullandığı kalemdir, bu yüzden onu gardiyanın alt koluna saplar. Etkileyici bir çığlığı var, salıncaktan düşen beş yaşındaki bir çocuk ile arabasında yılan bulan bir opera sanatçısı arasında bir yerde. Kalemin kırmızı olması ve kolunun gardiyanların sevdiği türden havalı dövmele kelimelerle kaplı olması gerçeğindeki ironiyi hiç takdir etmiyor gibi görünüyor, öyle ki şimdi kızgın bir öğretmen bu kelimelerden birinin yanlış yazıldığını keşfetmiş gibi görünüyor. Zerre kadar eğlencesi olmayan üç yüz kiloluk gardiyan Louisa'yı tekrar yakalamaya çalışınca Louisa yolundan atlar ve sırt çantasında bulduğu ilk şeyi kapar: bir kutu spreylilik boyası. Boya beyazdır ve güvenlik görevlisi de

Bu yüzden onu baştan aşağı boyadıktan sonra gerçekten kızgın bir otoyol gibi görünüyor.

Yumrukları sonunda kollarına dolanıp hem onu hem de sırt çantasını havaya kaldırdığında, vahşet o kadar ani ki köprücük kemiklerinin kibrit çöpü gibi kırıldığını hissediyor, ama onu korkutan bu değil. Onu dehşete düşüren, adamın başka bir gardiyana "POLİSİ ÇAĞIR!" diye bağırmasıdır. Polis Louisa'yı şiddetten çok daha fazla korkutur, bu yüzden gardiyan onu çıkışa doğru götürdüğünde, her mantıklı insanın bu durumda yapacağı şeyi yapar: onu kulağından ısırır.

O sırada tam kapının yanındadırlar ve güvenlik görevlisi üç yüz kiloluk bir ağırlık bebek gibi uluyarak Louisa'yı ve sırt çantasını öyle bir güçle kendisinden uzağa fırlatır ki Louisa sanki bina bir karpuz çekirdeği tükürüyormuş gibi kaldırırma doğru uçar.

Louisa'nın duyduğu son şey, içerideki yaşlı kadının ağlamasıdır: "Gördünüz mü? Resme zarar vermeye çalışıyordu! Sırt çantasını gördüğüm anda : O aktivistlerden biri! Sadece bir şeyleri bozmak istiyorlar! Küçük iğrenç hamamböcekleri gibi!"

Louisa'nın bağırdığı son şey: "Bu bir DENİZ resmi değil, seni aptal..."

Bu cümlelerin sonu için bir dizi ağır hakaret ama ne yazık ki kaldırırma düşer ve havası söner. Çok acıyor, ama ne kadar acıdığını hissedecek zamanı yok, çünkü gardiyan çoktan yola koyulmuş, üç yüz pound eksi yarım kulak.

"Polisi ara!" diye bağılıyor diğer gardiyana tekrar, Louisa da sırt çantasını yerden kapıp koşuyor. Adam ona doğru koşar, ama tabii ki hiç şansı yoktur, o yetişkin bir adamdır ve nasıl koşacakları hakkında en ufak bir fikirleri yoktur. Yetişkin adamların bu gezegende korkacakları yeterince şey yoktur ki koşmayı becerebilsinler.

Sokağın sonuna kadar koşuyor, sonra sağa dönüyor, köşeyi dönüyor ve denizi düşünüyor. Korktuğu zaman bunu hep yapar, yani neredeyse her zaman denizi düşünür. On yedi yaşında ve yüzme bilmeyen ve aslında bu şehri hiç görmemiş biri için garip gelebilir, çünkü burası denizden çok uzaya yakınmış gibi hissettiren bir şehir. Hiç görmemiş bile. Ama o tablodaki mavinin her santimini ezberlemiş. Orası onun en mutlu olduğu yer.

Kartpostal sırt çantasında, ama artık ona ihtiyacı yok, çünkü resmi gerçek hayatta görmenin nasıl bir şey olduğunu asla unutmayacak. Çünkü tüm aptal yetişkinlerin su resmi sandığı şey aslında bir balıkçı iskelesi resmidir. Gökyüzünün altında uzanan beton bir dil gibi bir köşeden uzanıyor ve uzak ucunda üç genç çocuk oturuyor. O kadar küçükler ki yetişkinler onları neredeyse hiç fark etmiyor bile. Ressam resme "*Denizin Biri*" adını vermiş, o yüzden herkes sadece buna bakıyor. Ortadaki çocuklar önünde saklanıyorlar. Kim resim yapabilir ki? Sadece duvarda asılı üç çocuğu gören birinin ciğerlerine kim yumruk atabilir? Kim size tuzlu su koklatabilir ve başkasının çocukluğuna ağlatabilir?

Louisa o çocuklarla hiç tanışmadı ama onlar onun insanları, gezegende sahip olduğu tek insanlar. Resimde belki on dört yaşındalar, muhtemelen neredeyse beş yaşındalar, artık çocuk değiller ama henüz . Sanki ressam onları o kadar yoğun görmüş ve o kadar güzel hayal etmiş ki renklerle fısıldamayı öğrenmiş gibi resmedilmişler. İçi paramparça olmuş biri tarafından boyanmış olmalı, çünkü başka türlü kimse fırçayı bu kadar dikkatli tutamazdı, kimse önce tamamen yalnız bir çocuk olmadan dostluğu böyle resmedemezdi. Mükemmel bir yaz günü ve birbirlerine çok yakın oturuyorlar ve yakından bakarsanız hareket ediyor gibi göründüklerini görebilirsiniz. Sanki içlerinden biri çok ama çok iyi bir osuruk çıkarmış gibi kahkahalarla titriyorlar.

O eski kilisedeki cahil, işe yaramaz zenginler bunların hiçbirini anlamıyor, çünkü yeterince acı çekmiyorlar. Orada mutlu, memnun ve dünyanın işleyişinden memnun bir şekilde dolaşıyorlar, bu yüzden de bunun bir deniz resmi olduğunu düşünüyorlar. Ama herhangi bir aptal denizi resmedebilir, *mutlu* bir aptal bile resmedebilir! Bu bir kahkaha resmidir ve bunu ancak deliklerle doluysanız anlayabilirsiniz, çünkü o zaman kahkaha küçük bir hazinedir. Yetişkinler bunu asla anlayamaz, çünkü onlar osuruğa gülmezler ve sanat gibi önemli bir konuda böyle birinin kararına nasıl güvenebilirsiniz ki? Onlar hiçbir şeyi hayatlarında bir kez görebilmek için bir gardiyandan dayak yemeye degecek kadar çok sevmezler.

Louisa'nın yüzü koşarken gözyaşlarından buz kesmiştir ama diğer her yeri yanmaktadır. Tablonun altında ressamın imzasını gördü, yanında da minik minik kafatasları çizmişti. Hayatında bir kez olsun resme yakın durmamış olsaydı bunu asla bilemezdi. Hiçbir gardiyan denese bile bunu hafızasından silemezdi, çünkü artık tüm kalbinde kafatasları var.

Bir sonraki köşeden de sağa döner, böylece az önce atıldığı eski kilisenin arka tarafına varır, çünkü onu kovalayan muhafız oraya bakmayı düşünmeyecek kadar aptaldır. Bu da aslında tamamen mükemmel bir plan. O gerçekten bir dahi. Belki de çöp tenekesinin yanında duran evsiz bir adamı görmediği için son sürat ona çarpması ve kafa üstü yere düşüp bayılması gibi küçük bir ayrıntı dışında.

Yani tamam. Belki *tamamen* mükemmel bir plan değil.

DÖRT

Yirmi beş yıl önce, tamamen farklı bir çocuklukta, büyük bir deniz vardı. Güneş parlıyordu, yaz sonsuzdu ve hiç bitmeyen berrak mavi suda bir balıkçı iskelesi uzanıyordu ve sonunda en iyi türden insanlar oturuyordu. On dört yaşındaydılar, neredeyse beş yaşındaydılar ve övünmek gibi olmasın ama Louisa haklıydı: gerçekten de en mükemmel osuruktu İçlerinden biri osurdu ve arkadaşları gülmekten neredeyse denize düşüyorlardı. İşte o an resme dönüştü.

Eğer sizi böyle güldürebilen insanlar olduysa, bunu asla unutmazsınız. Değilse, kelimeler anlamsız kalır. Ya olağanüstü bir *osuruk* kokusu almışsınızdır ya da çeyrek yüzyıl sonra bir müzayedede sırf tablonun adı *Denizden Biri* olduğu için *onun bir* deniz tablosu olduğunu düşünen yetişkinlerden *biri* olursunuz. Yetişkinler gerçekten akıllarını kaçırmışlar.

O gençler mi? Resme girmeden önce sadece birbirleri için vardılar. Yirmi beş yıl önce o iskelede sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir yaz geçirdiler, çünkü on beş yaşına girmek üzereyken tüm yazlar böyle hissettiriyor olmalı, arkadaşlığın mafyaya katılmak gibi olduğu yaşlar: ayrılamazsınız, çok şey bilirsiniz. On dört yaşındayken birbirinizin her köşesini, en zayıf ve en kırılgan yerlerini bilirsiniz ve tabii ki

Tüm bu bilgilerle bir yetişkin olmanıza izin verilemez, çünkü bir yetişkin asla sırlar saklayamaz.

Gençlerden biri osurdu ve herkes deli gibi güldü. Eğer böyle birkaç yaz günü geçirirseniz gerçekten şanslısınızdır, eğer böyle bir arkadaş bulabilirseniz delicesine şanslısınızdır. İskele o kadar sıcaktı ki, on dört yaşındaki çocuklar kalçalarının kavrulmasını önlemek için sırt çantalarının üzerine oturmak zorunda kalıyorlardı ve herhangi bir rüzgar eserse, krematoryumdaki bir saç kurutma makinesinden daha az serinletici oluyordu. O kadar çok terliyorlardı ki yüzmeye gitseler deniz daha tuzlu oluyordu, o kadar sıcaklardı ki sigarayla kendilerini yaksalar sigara çılgılık atıyordu. Ve gülüyorlardı, Tanrım, nasıl da gülüyorlardı, çünkü öyle bir yazdı. Birlikte geçirdikleri son yaz.

Elbette bunun asla bir resim olması beklenmiyordu. Alttaki "C. Jat" imzasını ve yanındaki kafataslarını kimsenin görmesi planlanmamıştı. O osuruğun dünyaca ünlü bir osuruğa dönüşeceğini ve yıllar sonra bir müzayedede zengin yaşlı kadınların bile yüzlerinde yeterince hareket olsaydı kaşlarını kaldıracakları kadar çok paraya satılacağını düşünen kimse yoktu. İskeledeki çocukların hiçbir şey olmamaları gerekiyordu, fakir doğmaları ve fakir ölmeleri gerekiyordu, çünkü dünya böyle kurulmuştu. Okulda kavgaya karışıp evde dayak yiyorlardı, babaları eve tehlikeli bir şekilde sarhoş geldiğinde anahtarın kilitte nasıl ses çıkardığını çok iyi biliyorlardı, aptal ve değersiz olduklarını çok iyi biliyorlardı çünkü çocuklukları boyunca onlara hep bu söylenmişti.

Peki ya yirmi beş yıl önceki o yaz? O haftalarda ölüm gördüler, kovalandılar ve saldırıya uğradılar, yirmi beş yıl sonra o sanat müzayedesindeki insanların tüm hayatları boyunca deneyimleyeceklerinden daha fazla şiddet yaşadılar. Bu şekilde büyürseniz herhangi bir geleceğinizin olmaması gerekir, kesinlikle olmaz.

dünyaca ünlü bir sanatçı olması gerekiyordu, ama bir gün bu gençlerden birinin başına gelecek olan tam da buydu. Çünkü çirkin bir yerde, içinde o kadar çok güzellikle doğmuştu ki, bu bir isyan eylemi gibiydi. Balyozlarla dolu bir dünyada, onun sanatı bir savaş ilanıydı.

Bir gün diğer gençlerden biri, Joar adında bir çocuk, ressamın eskiz defterine eğildi ve sanki her şey sihirliymiş gibi : "Ne olması gerektiğini görebilmen için kim çizim yapabilir ki? Seni lanet uzaylı!"

Joar'ın gerçekten söylemek istediği şeyi söylemeye en çok yaklaştığı an buydu: *Seni seviyorum. Umarım bunu biliyorsundur.* Böylece sanatçı cevap verdi:

"Teşekkürler."

Bu, sanatçının Joar'a gerçekten söylemek istediği şeyi söylemeye en çok yaklaştığı andı: *Ben de seni seviyorum. yaşayamam.*

Her şeyi başlatan rekabeti bulan Joar oldu. Annesi çalıştığı huzurevinin personel odasında bulduğu gazeteleri eve götürürdü, çünkü ay sonunda Joar'ın babası bazen alkol almakla tuvalet kağıdı almak arasında seçim yapmak zorunda kalırdı, bu yüzden gazetelere sahip olmak iyiydi. Yaz tatilinin ilk günü, Joar tuvaletini yapmadan önce gazetede bir ilan okudu ve bu her şeyi değiştirdi. Ertesi sabah iskelede durdu ve yarışmanın kurallarını açıkladı, ne yazık ki etrafı aptallarla çevrili olduğu için bu hiç de kolay olmadı.

"Bu genç sanatçılar için bir yarışma ve herkes bir resim gönderebiliyor ve en iyi resmi müzeye asıyorlar!" diye belki yedinci, belki de sekizinci kez açıkladı. "*Şimdi* mı?"

Doğal olarak arkadaşları bunu gayet iyi anlıyordu, bazen de Joar sinirlendiğinde çok komik olduğu için aptal numarası yapmaktan hoşlanıyorlardı.

İçlerinden biri tam da bu nedenle "Ama... o zaman ne resmedeceksin?" diye sordu.

"İstediyin her şeyi boyayabilirsin! Lanet olası bir tekneyi boyayabilirsin!" Joar sabırsızca inledi.

"Ama... bizim tekne yok ki?" diye cevap verdi.

"Tekneyi boyamak değil, seni moron! teknenin resmini... resim tuvaline çiz! Ya da adı her ne haltsa!" Joar tersledi.

Sonra arkadaşı anlamış gibi yaptı, ama sonra haykırdı: "Ama ben tekne boyamakta pek iyi değilim Joar."

Joar içini çekti ve sonunda arkadaşlarının sırtıttığını fark edince mırıldandı: "Resmi sen yapmayacaksın..." "Aptallar, hepiniz ."

Gülmeyi ilk kesen kişi belli ki sanatçıydı, neşesi asla çok uzun sürmedi, derisi gerçekliği dışarıda tutamayacak kadar inceydi. Her tarafını kaşdı, gergin olduğunda bunu hep yapardı ve sonra fısıldadı:

"Bunu unutamaz mıyız, Joar? yarışmalar için senin yapman gerektiği gibi resim yapamam, onlar parası olan havalı insanlar için, ben yapamam-"

Joar sabırsızca araya girdi:

"Ne demek yapamam? Kes şunu! Sen tüm o zengin çocuklardan milyon kat daha iyisin, onlara göstermen gerek! Herhangi bir şey çiz, lanet olası denizi çiz!"

Joar bunu iyi niyetle söylemişti, sadece kimse ona sözlerini nasıl böyle seslendireceğini öğretmemişti. Sanatçının ne kadar iyi olduğunu dünyaya kanıtlamak istemiyordu, bunu sanatçının kendisine kanıtlamak istiyordu. Joar motorları onarmada iyiydi, çünkü motorlarda neyin kırıldığını her zaman görebiliyordu, ama insanlar göremediğiniz saçmalıklarla doludur. Biz görünmeyen yerlerimizden kırılırız. Bu yüzden Joar sanatçıyı sevdiğini nasıl söyleyeceğini bilemedi ve bunun yerine kükredi:

"Sadece boya! Sadece şu lanet yarışmayı kazan!"

"İşler böyle yürümüyor," diye fısıldadı sanatçı, çünkü neden nefes alamadığını açıklayamıyordu, o yaz neden bu kadar üzgün olduğunu anlatacak kelimeleri yoktu.

Her tarafını kaşdı ve gözleri sağa sola kayd, üçüncü çocuk bunu gördü ve diğerlerinin dikkatini dağıtmak için elinden geleni yaptı.

"Denizi boyamak mı? Kült," dedi çocuk ve bu sefer aptalı mı oynuyordu yoksa gerçekten öyle miydi anlamak zordu.

"Nasıl ZOR olabilir ki? Sadece tek bir renk!" Joar işaret .

"Ama bu çok... büyük. Yeterince kâğıdı nasıl bulacağız?" diye cevap geldi.

İçlerinden biri kıkırdamaya başlamadan önce uzun bir sessizlik oldu, sonra hepsi gülmekten kırıldı. En sonunda ressam bile güldü ve o güldüğünde Joar bile kınamadı. En güzel şeyler böyle başlardı.

Günün geri kalanını birbirlerine taş atarak, aptalca şakalar yaparak ve yüzerek geçirdiler. Ressamın hayatı boyunca resmedeceği şeyler arasında en zoru Joar'dı, çünkü onu arkadaşına karşı hissettiği gibi resmetmek asla mümkün değildi. O yaz günü güneş batmaya başladığında Joar sinirli bir şekilde şöyle dedi:

"Bu lanet kasabadan uzaklaşmalısın."

Sanatçı, "Böyle söyleme," diye yalvardı ama Joar sinirlendi:

"Ama senin var! Geri kalanımız mahvoldu, boktan hayatlarımız olacak, ama sen değil, ne dediğimi duyuyor musun? Çünkü sen dünyaca ünlü bir sanatçısın, sadece dünya henüz bunu bilmiyor! Unutma ki dışarıdaki tüm diğer piçler senin kim olduğunu bildiğinde, senin dünyaca ünlü olduğunu ilk biz biliyorduk!"

Övünmek gibi olmasın ama haklıydı.

Sonra iskeleye uzanıp ucuz gazozlar içtiler ve gün batımını bedavaya izlediler. Yaz hala bitmemişti ve dünyaca ünlü sanatçı, henüz dünyaca ünlü değildi, son gün ışığında parmağını gökyüzünde yavaşça gezdiriyor, havada kurukafalar çiziyordu.

Sonra on dört yaşındaki diğer çocuklardan birine sordu: "büyüdüğümüzde hâlâ en iyi arkadaş olacak mıyız?"

Joar sakince cevap verdi: "Büyüdüğümüzde hepimizin hayatta olacağını sanmıyorum."

Övünmek gibi olmasın ama bu konuda da haklıydı.

BEŞ

Louisa'nın kafası yere o kadar sert çarpar ki görüşü kararır. Bir an için öldüğünü sanıyor, birkaç saniyeliğine bilincini kaybediyor, o saniyelerden sadece birinde Fish'in sesini mezarın ötesinden duyabildiğini sanıyor. Belki de bu onu mutlu etmeliydi ama sadece kızdırıyor. Çünkü lanet olası çocukluklarından sağ çıkabilirlerse her şeyin gireceğine söz veren Fish'ti. "Ama hayatta kalması gereken kişi *sendin*, ben değil, çünkü yalnız kalmakta iyi olan *sendin*!" Louisa içinden bağırır ve sonra korkuyla gözlerini açar ve bunu yüksek sesle bağırmış olabileceğini fark eder.

Biri onu susturuyor, tabii bunu hayal etmediyse? Dilini dişlerine bastırıyor ve bilmese ağzında kedi tüyü olduğunu söyleyecek. Sonra tekrar susma sesini duyuyor ve gözlerini gökyüzüne çevirdiğinde çöp kutusunun diğer tarafındaki evsiz adamın parmağını dudaklarına bastırdığını görüyor. Louisa susmayı pek beceremez, gerçekten beceremez ama sessizliğini korur ve kısa bir mesafe ötedeki güvenlik görevlisinin bağırdığını duyduğunda nefesini tutar: "İngilizce biliyor musun? Bir kız gördünüz mü?"

Louisa evsiz adamın hızla başını salladığını ve diğer yönü işaret ettiğini görür. Bekçi nefes nefese iç çeker ve arkasını dönüp koşmaya başlar. Ya da belki "koşuyor" demek abartılı olur ama her ne olursa olsun, yürümesinden biraz daha hızlıdır. Evsiz adam, üç yüz kilo kas ve sıfır ons dedektiflik becerisine sahip olana kadar orada durur.

Sonunda kaybolur, sonra adam çöp kutusunun arkasındaki Louisa'ya doğru eğilir ve belli belirsiz gülümser. Yüzünde Louisa şeklinde büyük kırmızı bir iz vardır. Kafaları çarpışmış olmalı. Louisa kambur koştüğünü hatırlamaktadır, bu yüzden adam gerçekten kısa boylu olmalıdır. Adamın yanında kızıl bir kedi oturuyor, şimdi görüyor, evsiz adamın kıyafetleri kirli, ama kedi şaşırtıcı derecede temiz ve evsiz bir kedi için bakımlı görünüyor. Adam korkmuş görünüyor, ama kedi sanki Louisa pul koleksiyonunun üzerine süt dökmüş gibi çok sinirli görünüyor.

Louisa, film yıldızlarından öğrendiği İngilizceyle "Özür dilerim," diye fısıldar ve ayağa kalkmaya çalışır ama sendeleyerek evsiz adama doğru tökezler.

Birbirlerine dokunduklarında ikisi de elektrik çarpmış gibi sarsılır, adam çöp kutusuna düşer ve Louisa kediye takılır. Kedi gerçekten ama gerçekten mutlu görünmüyor.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye tekrarlıyor Louisa sırtı tekrar yere inerken.

Adam zahmetle ayağa kalkıyor, elleri fena halde titriyor ve acı çekiyor gibi görünüyor, ama her şey yolunda dercesine gülümsüyor. Kedi gerçekten de onunla aynı fikirdeymiş gibi görünmüyor. Louisa çöp kutusunun arkasında kırık bir kutu ve kirli bir battaniye olduğunu görünce utançtan kızarır ve doğrudan adamın ve kedinin yatak odasına dalmış olduğunu fark eder.

Adam ona yardım etmek ister gibi görünüyor, ama aslında elini ona uzatmak istemiyor, kadın beden dilini tanıyor.

"İnsanların sana dokunmasından hoşlanmıyor musun?"

diye fısıldar. Adam özür dilercesine başını sallar.

"Ben öyle," diyor.

Adam da Louisa gibi çekingen bir şekilde gülümser. Kısa bir sessizlik olur ve ne yazık ki Louisa sessizlik konusunda çok kötüdür, bu yüzden gevezelik etmeye başlar. Çünkü beyni biraz kabadayıdır ve ona her zaman, eğer herkes sessizse, bunun muhtemelen Louisa'nın çok tuhaf görünmesinden kaynaklandığını, bu yüzden kesinlikle bir an önce gevezeliğe başlaması gerektiğini söyler! Böylece Louisa kediye döner ve şöyle der:

"Kedileri severim! Aslında kedileri köpeklerden daha çok seviyorum, çünkü kedileri vurmak çok daha zor!"

Sonra Louisa'nın beyni ona bunu neden söylediğini sorar ve Louisa bunun beyni söylediği için olduğunu düşünür! Sonra beyni, insanların senin tuhaf olduğunu düşünmelerine neden olan şeyin tam da bu tür şeyler olduğunu söyler, Louisa! Ve sonra Louisa o kadar utanır ki yanakları bunu saklayamaz. Onun beyni gerçekten bir zorba.

"Yani..." diye mırıldandı adamdan ve kediden özür dileyerek, "filmlerde gangsterler hep düşmanlarını köpekler gibivuracaklarını söylerler." "Onları 'kediler vuracaklarını hiç söylemezler." "Çünkü kediler asla yeterince uzun süre oturmazlar..."

Evsiz adam gülümser, kedi pek gülümsemez ama Louisa'dan artık biraz daha az hoşlanıyor gibi görünmektedir. Louisa'nın beyni hemen ona daha fazla konuşmasını söyler, o da öyle yapar:

"Ayrıca köpekleri olan insanlar ellerini boğazlarına sokmak zorunda kalıyorlar, çünkü köpekler her zaman onları öldürebilecek şeyleri yiyorlar. Yani, böyle bir hayvan gerçekten hayatta kalmalı mı? Bir kedinin ağzına elini sokan birini asla göremezsiniz..."

Louisa sonunda sessizliğe gömülür ve beyni çaresizlik içinde iç çeker. Kedi başını eğiyor ve tüy yumaklarını düşünüyor gibi görünüyor. Adam elleriyle ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor, ellerinin titremesinden utanmış gibi görünüyor, bu yüzden onları ceplerine koyuyor. Ne yazık ki sonra cepleri titremeye başlıyor ve bundan daha da utanmış görünüyor.

Onu rahatlatmak için Louisa fark etmemiş gibi görünür, çünkü sırt çantasını yeni görmüştür, düştüğünde fermuarı kırılmış olmalı ve şimdi tüm hayatı kaldırımda yatmaktadır: Pasaport, spreyl boya kutuları, kalemler, eskiz defterleri ve bir paket sigara. İki tornavida. Ve taşıyabileceği tüm kıyafetler. Gezegende geçirdiği on yedi yıl boyunca sahip olduğu her şeyin bir çantaya sığdığını o kadar ani ve acımasız bir şekilde anlıyor ki iskeleti katlanıyor. Çaresizlik içinde yere yığılıp eşyalarını bir araya toplamaya başladığında gözleri yaşarır ve adam ona yardım etmeye başladığında

O da öyle. Başkasının eşyaları hakkında böyle hissetmek için özel bir kalp gerekir.

"Teşekkürler," diye fısıldar Louisa, spreylere boyalı kutularını sırt çantasına geri koyarken yanaklarını utanç kaplamıştır, sonra utanarak ekler: "Ben... orada hiçbir şey çalmadım, bilesin diye söylüyorum. Gardiyanın beni kovalamasının nedeni bu değildi. Ben hırsız değilim."

Adam ona inanmış gibi görünse de kedi bazı şüpheler taşıyor gibi görünmektedir, bu yüzden Louisa devam eder: "Ve ben hiçbir tabloya da zarar vermedim! O aptal yaşlı kadın öyle bağırıyor olabilir ama bu doğru değil! Bunu asla yapmam... asla yapmam. Sadece o tabloyu sevdiğim için oradaydım. Sadece bir kez olsun gerçek hayatta görmek istedim. En iyi arkadaşım ile birlikte görmem gerekiyordu ama o öldü ve ben..."

Dudağını ısırır ve beyni ona yine zorbalık etmeye başlar. Bu yüzden yere bakar ve evsiz adamın şimdiye kadar duyduğu en kötü küfürlerden bazılarını mırıldanır. Sarhoş denizcilerle tanışmış, sarhoşlarla aynı gemide bulunmuş ve bir keresinde hamile bir kadının trafik polisine bağırıldığını duymuş olan adam, güne kadar epeyce küfür duymuştur. Bu nedenle bu genç kadının alışılmadık bir şekilde küfürbaz olduğu sonucuna varır. Louisa küfrediyor, küfrediyor, küfrediyor, sonra birden öyle şiddetli ağlamaya başlıyor ki tüm vücudu titriyor, çünkü bu sabah tamamen *mükemmel* bir planı vardı ve bu plan kesinlikle bir kilisenin arkasındaki ara sokakta durup evsiz bir kedinin tüylerine sümük bulaşacak kadar ağlamasını içermiyordu.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye burnunu çekiyor.

Kedi artık tüylerini diliyle yıkamak zorunda kalacağı düşüncesiyle biraz tiksiniyor. Adam beceriksizce ayağa kalkıyor, pantolonunun dizleri öncekinden daha da kirli ve kadının pasaportunu uzatıyor. Fotoğrafının olduğu sayfaya kadar açık, böylece adını ve doğum tarihini görebiliyor. Ağzını açıyor, ama çıkan ses o kadar sessiz ki, kelimelere pek benzemiyor, daha çok rüzgârın yapraklar arasında çıkardığı hışırtıya benziyor:

"Louisa. Güzel isim. Doğum günün kutlu olsun."

Louisa pasaportunu sanki kalbi atıyormuş gibi dikkatle alıyor. İkisi de hiçbir yere seyahat edemeyeceklerini bildikleri halde pasaport alması Fish'in fikriydi, çünkü Fish pasaportun var olduğunuzun kanıt olduğunu söylemişti. Şimdi Fish gittiğine göre, Louisa'nın sahip olduğu tek kanıt pasaportmuş gibi geliyor.

"Benim... doğum günüm yarına kadar değil," diyor.

"Yarın seni göremeyebilirim," diye fısıldıyor adam, nazik gözleri ve şefkatli bir gülümsemeyle. Louisa, adamın sesinin utangaç olduğu için değil, hasta olduğu ve konuşmak ona acı verdiği için bu kadar sessiz çıktığını fark eder. O zaman ne diyeceğini bilemez ve bu onun beyni için asla iyi bir başlangıç değildir, ama Louisa'nın savunmasına göre, Fish dışında hiç kimse ona mutlu yıllar dilememiştir. Bir yabancı aniden bunu yaptığında tüm duygularınızı sıralamak o kadar kolay değildir. Akılcıca bir şey söyle! diye bağırıyor beyni ama Louisa onun yerine şöyle demeyi başarıyor:

"Bekçi polisi arayacağını söyledi! *Bu* yüzden kaçtım, yanlış bir şey yaptığım için değil!"

Beyni evsiz adamın muhtemelen olmadığını söylüyor ama Louisa birden onun ne düşündüğünü çok önemsiyor, sanki tüm dünyada en azından tek bir insanın ve tek bir kedinin bile kendisi hakkında olumsuz düşüncelere sahip olmaması onu rahatlatmış gibi. Böylece her şey içinden akıp gider:

"Sadece ben... ben kaçtım. Yani: Ben evsizim, ama sizin gibi evsiz değilim, benim için üzülmenizi gerektirecek şekilde evsiz değilim... Ben bilerek evsizim. Yani, yaşadığım yerden kaçtım, bu yüzden muhtemelen kayıp olarak bildirildim. Ama mecburdum, çünkü... yalnız uyumak için iyi bir yer değil. Anlıyor musun? Ve ben... Yetişkinlerin en iyi arkadaşım Fish'in ölümü hakkında konuştuklarını duydum ve bunun iyi bir şey olduğunu söylediler. Onun deli ve tehlikeli olduğunu ve dünya için yapabileceği en iyi şeyin dünyada olmamak olduğunu söylediler. Bu yüzden kaçmak zorunda kaldım, çünkü aksi takdirde bunu söyleyen aptalları öldürebilirdim, çünkü Fish deli değildi! Neredeyse her şeyde en iyisiydi ve o benim insanımdı. O benim insanımdı, o benim İNSANIMDI. Ve şimdi o öldü ve kimsenin umurunda bile değil, kimse onu hatırlamıyor bile! Ben de kaçtım, çünkü eğer

Polis beni yakalarsa, reşit olmadığım ve kayıp olarak bildirildiğim için beni yetiştirme yurduna geri gönderecekler. Ama yarın on sekizinci yaş günüm ve o zaman artık kayıp olmayacağım, sadece... gitmiş olacağım."

Beyni ona defalarca çok fazla gevezelik ettiğini söylese de Louisa'nın kalbi artık yukarıdakileri dinleyemeyecek kadar yorgun. Paskalya'dan önceki son günlerden biri, hava sanki kış ve bahar iki sinir bozucu kardeş gibi sıcaklık için kavga ediyor, bir an güneş parlıyor, bir an sonra gibi bir rüzgar sokaktan geçip gömleğinin altına giriyor. Battaniyeye ve kutuya doğru başını sallayarak öyle diyor:

"Arabalarda uyuyorum, biraz daha sıcak oluyor. Ayrıca kapıları içeriden kilitlediğinizde çıkan sesi de seviyorum."

Hemen utanır, çünkü evsiz adamın elleri titrerken arabalara giremeyeceğini fark eder ve ayrıca Fish gibi ona bunu nasıl yapacağını öğreten bir arkadaşı da olmayabilir. Louisa onun için üzülüyor, Fish'i olmayan herkes için üzülüyor.

Evsiz adam uzun bir süre sessizce önünde durur, sonra boğazından yine o hışırtılı ses gelir, şimdiye kadar duyduğu en estetik ses: "Özür dilerim."

O da üzgün bir şekilde fısıldıyor: "Ben de üzgünüm. Başına gelenler için..."

Gözleri nemli görünüyor ve burnunu çekiyor, kedi de tüylerine daha fazla sümük bulaşmaması için temkinli bir şekilde yana kayıyor. Ne Louisa ne de beyni bunu takip eden sessizlikle ne yapacağını bilemez, bu yüzden derin bir nefes alır ve adama bir şey uzatır. Adam şaşkınlıkla alır: bir kartpostal.

"Şu resimdeki tablo, işte onu görmek için kiliseye girdim."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ama neredeyse huzurlu görünüyor ya da en azından bir kedinin üzerinde ağlayan biri ne kadar huzurlu görünebilirse o kadar huzurlu görünüyor.

"Bazen düşünüyorum da," diye fısıldıyor kartpostala, "tüm bunları çizen ressam çok acı çekmiş olmalı, ama

dünyanın en mutlu insanı da olabilirdi. Sanki içindeki her bir duyguyu aynı anda hissetmiş olmalı ve bu neredeyse dayanılmaz olmalı, çünkü aksi takdirde kimse böyle resim yapamazdı. Anlıyor musunuz?"

Beyni ona şu anda çok tuhaf göründüğünü haykırıyor ama bunun için biraz geç, o yüzden devam ediyor: "İskeledeki çocukları görüyor musun? İnsanlar bunun bir deniz resmi olduğunu sanıyor ama aslında bu onların resmi. Ve o çocuklar... Onlar ressamın tüm resimlerinde var. Onları bir daha hiç , ama eğer orada olduklarını bilerseniz... onları her yerde hissedebilirsiniz. Arkadaşım Fish ve ben hep bir gün oraya gitmekten bahsederdik. O iskeleden atlamaktan. Orada yüzmeyi öğrenecektim!"

Son sözleri hıçkırıklarından zar zor duyuluyor. Evsiz adam, insanlara sarılmakta yaşadığı zorluğu telafi etmek için kartpostala sarılmak ister gibi bakıyor. Kartı dikkatle geri uzatıyor ama Louisa başını sallıyor.

"Sende kalabilir" diyor.

Çünkü artık gerçeği gördü. Sonsuza kadar beyinde ve kalbinde kalacak, kimse onu ondan alamaz.

"Her zaman o çocukların da benim gibi fakir olduğunu düşünmüşümdür. Ama şimdi ressamın resimleri milyonlara satılıyor, yani artık dünyaca ünlü ve çok zengin ve artık hiçbir şeyden korkmasına gerek yok," diye mırıldanıyor Louisa, sanki kıskançlığını gizlemeye çalışıyormuş gibi.

Adam da çok kıskanç görünüyor, kartpostalı elinde tutuyor. Louisa sigara paketini çıkarır, aslında sigara içen Fish'tir ama yine de bir tane ağzına atar. Paketi adama uzatır ve adam tereddütle bir tane alır. Louisa bunun nazik bir davranış olduğunu düşünmeden edemez, sırf kibarlık olsun diye akciğer kanseri olma riskini göze almıştır.

"Sigara içiyor musun?" diye

sorar. Adam başını sallıyor.

"Güzel," diyor Louisa, "çünkü çakmağım yok."

Fish öldüğünden beri sigarayı sadece elinde tutmayı, bazen dudaklarının arasında hissetmeyi seviyor. Tam da bu durumu

Adamın ellerinin o kadar kötü titrediğini görüyor ki, ellerini zor tutuyor. Merak dolu olduğu kadar sempati dolu bir sesle sorar:

"Alkolik misin? Bu yüzden mi titriyorsun?"

Adam o kadar uzun süre hiçbir şey söylemiyor ki kadın özür dileycek gibi oluyor, ama sonra başı yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ediyor ve cevap veriyor:

"Hayır, hayır, ben içmem. Ben... neredeyse hepsini döküyorum."

Louisa'nın bunun bir şaka olduğunu anlaması o kadar uzun sürer ki kahkahaları iki kat daha sert gelir. Fish burada olduğundan beri hiç böyle gülmemişti. Adam bu harika sese neden olduğu için o kadar mutlu görünüyor ki, bir sonraki şaka neredeyse hiç çaba sarf etmeden geliyor:

"Bu... bu gülünecek bir değil, işimi kaybettim çünkü... bu yüzden."

"Ne iş yapıyordun?" Louisa şaşırarak sorar. "Tef hırsızı," diye gülümsüyor.

Oh, nasıl da kıkırdıyor. Oh, oh, . Dünyadaki en güzel ses. Elini havada sallıyor ve haykırıyor:

"Bu yüzden mi sigara içmiyorsun? Sigaranı hep yanlışlıkla söndürdüğün için mi? Gerçekten evsiz misin, yoksa sürekli anahtarlarını mı kaybediyorsun?"

Oh, oh, oh, buna nasıl da kıkırdıyor. Louisa onun kadar komik başka bir şey söylemek ister ama beyni işe yaramaz, onun yerine şöyle der:

"Hasta mısın?"

Başını sallıyor ama üzülmeden.

"Evet."

"Sen... ölüyor musun?" diye soruyor, çünkü adam gerçekten ölüyormuş gibi görünüyor, sanki rüzgâr yön değiştirirse parçalanacakmış gibi.

Adam yine başını sallar ama üzgün görünmesinin tek nedeni kadının üzgün görünmesidir. Adam teselli dolu bir sesle, durup dururken şöyle der:

"Hayat uzun, Louisa. Herkes sana kısa olduğunu söyleyecek ama yalan söylüyorlar. Uzun, çok uzun bir hayat."

Bunu duyunca dengesini zar zor koruyabiliyor. Dürüst olmak gerekirse, bir yabancidan tek seferde çok şey duymak oldukça zor, değil mi? Özellikle de çok uzun tek bir insanla bile konuşmamışsanız. Elleriyle ne yapacağını bilsin diye askılarına tutunabilmek için sırt çantasını takıyor ve sonra yere bakıp mırıldanıyor:

"Arkadaşım Fish hayatta kalmaya dayanamadı. Çok fazla acı çekiyordu. Ama sanırım ben de hayatta olmayı denemek isterdim."

Evsiz adam gururla başını sallıyor ve Louisa bunu hayal ediyor olabilir, bu kesinlikle ilk kez olmaz, ama kedinin de biraz gururlu görüldüğünü düşünmeden edemez.

Hoşça kal demiyor, bu konuda iyi değil, bu yüzden sadece elini kaldırıyor ve alt kolundaki ağaçtaki tek kollu adam el sallıyormuş gibi görünüyor. Ama tam arkasını dönerken, evsiz adam öneriyor:

"Bir şey çizmek ister misin?"

Louisa şaşkınlıkla omzunun üzerinden arkasına bakar ve adam sanki kendi oturma odasıymış kilisenin arka duvarına doğru nazik ama görkemli bir hareket yapar. Louisa ne yapacağını bilemez, Fish dışında hiç kimse ondan bir şey boyamasını istememiştir. Buna nasıl hayır diyebilirsin?

Böylece Louisa durur ve resim yapar. Sırt çantasını çıkarır ve neredeyse tüm spreylere boyaları kullanır. Küçük kalpler ve acı hissetmeyen balıklar boyuyor. Hamamböceklerini boyuyor, tıpkı kilisedeki o aptal yaşlı kadının ona dediği gibi, ama hamamböceklerini güzel olsunlar diye boyuyor. O kadar güzeller ki güzellikleri bir intikam. Sonra gardiyan üniformalı denizaneleri çiziyor ve evsiz adam buna o kadar geniş gülümsüyor ki neredeyse düşecek.

Louisa'nın elindeki spreylere boyaları kutusuna çekingen bir şekilde uzanıyor ve Louisa tene dokunmadan boyayı yavaşça elinden aldığı anda çok şaşırmış görünüyor. Sonra titreyen parmaklarıyla boyuyor ve işi bittiğinde Louisa'nın hâlâ ayakta olması

aslında oldukça dikkat çekici. Çünkü o zamana kadar kalbi vücudunu terk etmiştir.

Kafatasları çiziyor.

ALTI

Yirmi beş yıl önce, yirmi beş gireceği yaz, sanatçı her yere kafatasları çizdi. Önce parmak uçlarıyla havaya, sonra eskiz defterine kalemle ve nihayet dünyaca ünlü olacak tabloyu imzaladığında isminin yanına. Sadece arkadaşları bunun nasıl bir mucize olduğunu anlayacaktı; resmin ünlü olması değil, tamamlanmış olması bile bir mucizeydi. Kendini bu kadar az düşünen bir çocuktan bu kadar büyük bir şey çıkmıştı.

Çünkü belli ki bu fikir hiç iyi değildi, diye düşündü çocuk. Resim yapamıyordu, bunu biliyordu. İyi olduğu tek şey koşmaktı. Çocukların tehditlerden kaçınmak için başlarını baykuş gibi döndürdüğü bir mahallede büyümüş, göz açıp kapayıncaya kavgaların çıktığı, her teneffüsün saklanmakla geçtiği ve silah olarak kullanılabilecek her şeyin koridorların ve sınıfların zeminine sürgülendiği bir okula gitmişti. Stres vücudunun normal haliydi ve bu sizi koşma konusunda iyi yapar, çünkü her gün pratik yaparsınız.

Ama sanat? Sanat hakkında ne biliyordu ki?

Koşarken arkadaşı Joar her zaman yanındaydı, ama her zaman bir omzunun üzerinden bakıyordu, çünkü Joar onları yakalayan olursa vurulanın kendisi olduğundan emin olmak istiyordu. Ressamın aksine, Joar

Joar dövüşmekte iyiydi, çok dayak yerseniz böyle olur ve Joar evde tarafından o kadar çok dövülmüştü ki hala bir iskelete sahip olması mucizeydi. Joar ne zaman kısa boylu olduğu için okulda alay konusu olsa, sanatçı hep, o kötü adam tarafından ne kadar aşağılandığını bilselerdi, Joar'ın büyümesinin bile bir mucize olduğunu düşünürlerdi diye düşünürdü.

Sanatçı mı? Her şeydeki güzelliği görmekte iyiydi, eğer kendinizdeki güzelliği görmekte iyi değilseniz bu olur. Okula ait değildi, bu kasabaya ait değildi, kendi bedenine ait değildi. On dört yaşındayken o bahar o kadar çok ağlamıştı ki kendini boşlukta hissetmişti. Çok sessiz olduğu için herkes güvensiz olduğunu düşünüyordu ama sorun asla bu değildi. Sorun kesinlikle emin olduğu şeylerdi: Değersiz olduğundan emindi. Arkadaşlarının onun hakkında yanıldığından emindi. Herkesi hayal kırıklığına uğratacağından emindi.

Ama arkadaşları? Tek istedikleri onu güldürmekti. Bazen aptalca şakalarla, bazen neredeyse zekice şakalarla, ama en çok da nefesleri kesilip doğru düzgün düşünemeyecek hale gelene kadar tüm kasabayı, iskeleye kadar onun yanında koşarak başardılar. Sonra denize ilk kimin atlayacağını görmek için yarıştılar ve sanatçı koşarken kıyafetlerini yırttı ve tam kenardan atlamak üzereydi ki arkasından bir ses bağırdı: "DİKKAT!"

Adımlarının ortasında durdu ve arkasını döndü.

"Atlarken dikkat edin de denizi kaçırmayın, ezikler!" Joar arkadaşlarının yanından hızla geçip ilk o atlarken bağırdı.

Kendini savunmak gerekirse, kazanmak için avantaja ihtiyacı vardı: kaba olmak istemem ama Joar grubun en kısıydı ve kesinlikle en hızlısı değildi. Birisi bir keresinde onun "iki elma boyunda" olduğunu söylemişti, ama kesinlikle büyük elmalar değillerdi. Yine de en cesur ve en güçlü olan oydu, en küçük ellere sahip olabilirdi ama her zaman en büyük yumruklara sahipti. Joar ne zaman bir odaya girse, sanki yirmi kişi dışarı çıkmış gibi hissedirdi. Gözünüzü ondan bir an ayırsanız, çoktan koşarak uzaklaşmış ve kendini bir kavgaya atmış olurdu.

ya da kimsenin atlamaya cesaret edemediği bir uçurumdan zafer çığlıklarıyla atlamak.

Ressam o zaman bilmiyordu ama sonunda Joar'ı resimde bu şekilde çizecekti: ana hatları bulanık, sanki her an onu kaybetmek üzereymişsiniz gibi. Zamanla ressam kahkahaları resmetmenin, her şeyi güzelleştirmenin bir yolunu bulacaktı, çünkü on dört yaşında oldukları o günleri böyle hatırlamak istiyordu. Çünkü güzellik de vardı.

Bir yetişkin olarak sanatçı, o yazın tamamının şiddetle dolu olduğunu fark edecekti. Cenazelerle doluydu. Ağustos geldiğinde, arkadaşlar farklı insanlar olacaktı. O zamana kadar Joar annesinin son kez dayak yediğini görmüş ve babasını öldürmeye karar vermiş olacaktı. Yaz ölümle başladı ve ölümle bitti.

Ama arada?

Arada, yaz başka pek çok şey olmayı da başardı. Sevgi ve dostluk, mucizevi kahkahalar ve muhteşem aptalca kararlar olmayı başardı. Posta kutularına havai fişek koydular, alışveriş arabalarını kasabanın en dik yokuşundan aşağı sürdüler ve ıslak çorapları tost makinesinde kurutmaya çalıştılar, çünkü on dört yaşındayken başka ne yapmanız gerekiyor? Can sıkıntısından ölmek mi?

Her şeyden öte, o yaz o resme dönüşmeyi başardı ve ileride "C. Jat" ressamı olacak çocuk için macera böyle başladı. Belki de durumun böyle olması gerektiğini düşünmeye çalışacaktı: gençlik yıllarımız aynı anda hem en parlak ışık hem de en karanlık derinlikler olmak zorundadır, çünkü ufkumuzu anlamayı bu şekilde öğreniriz.

Sanatçı on dört yaşındayken sürekli sıla hasreti çektiğini hatırlayacaktı, çünkü bir yetişkin olarak göğsündeki boşluğun bundan kaynaklandığını fark etmişti: Bazılarımız yanlış yerde doğarız, çocukluğumuzun tamamı ıssız bir adada kazaya uğramak gibidir, ne olduğunu bilmeden sıla hasreti çekeriz

ev henüz. Çocukluk arkadaşlarının hepsi aynı adada sıkışıp kalmış insanlardır. Eğer onlardan birini bulursanız, neredeyse her şeyle başa çıkabilirsiniz.

Haziran ayında bir gün sanatçı fısıldadı: "Denizi resmetmeye çalışabilirim."

"Güzel!" Joar mutlulukla cevap verdi, çünkü gerçeği nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, sanatçının sırt çantasındaki hapları ve bileklerindeki kesikleri görmüştü.

Joar nasıl fısıldayacağını bilmiyordu: *"İstediğin resmi yapabilirsin, yeter ki yap, yapmazsan seni kaybedeceğimden korkuyorum.* Ressamın da söyleyecek sözü yoktu, çünkü Joar'a kaygılarının onu boğuluyormuş gibi hissettirdiğini nasıl açıklayacağını bilmiyordu. O kadar korkuyordu ki, arkadaşlarının ellerini tutarsa onları da kendisiyle birlikte karanlığa sürükleyecekti.

Birbirlerini kelimeler olmadan tanıyorlardı ve bazen bu dayanılmaz oluyordu. Gençler bir gün bir tablonun içinde otururlardı, ama o gün bir iskelenin kenarında, var olduğunu hatırlayabilecekleri en uzun sessizlikte oturuyorlardı. Bu yüzden içlerinden birinin aniden osurması çok özgürleştiriciydi.

O kahkaha mı? Kaburgalarını kırmamaları bir mucizeydi, hepsinin. Hepsi aynı anda "BEN YAPMADIM!" diye bağırdı, sonra birbirlerine suçlayıcı parmaklar gösterdiler ve sonra teker teker suya atladılar. Deniz nasıl olur da onların kalplerine yer açacak kadar büyük olabilirdi? Akıl almaz bir şey.

Sonunda yan sırt üstü yüzmeye başladıklarında sanatçı Joar'a dönüp sordu:

"Söylediğinde ciddi miydin? Büyüdüğümüzde hepimizin hayatta düşünmediğini mi?"

Bulutsuz, rüzgârsız bir gündü, deniz onları kucakladı ve Joar hüznle gülümsedi:

"Yaşayacaksın. Hepimiz değil ama sen hayatta olacaksın, çünkü sonsuza dek yaşayacaksın."

Kaba olmak istemem ama yanılıyordu.

YEDİ

Yirmi beş yıl sonra, dünyaca ünlü sanatçı C. Jat bir kilisenin arkasındaki ara sokakta durmuş, titreyen parmakları bir kutu spreylere boyayarak kenetlenmiş, ölmektedir. Başka bir şey düşünmek için büyük bir hayal gücü gerekir. Elbette herkes ölüyor, her bir insan, ama çok azı öldüğünü anlayabiliyor. Sanatçı bu yüzden insanların onun öldüğünü bilmesini istemiyor, bu yüzden dünyadan saklanıyor, çünkü ölüm söz konusu olduğunda yaşayanlar oldukça çılgın. Hasta olan birini görmek istemezler, hastalık hakkında düşünmek bile istemezler ve eğer kalırlarsa, iç çekerler ve şöyle şeyler söylerler: "Oh, bu size hayatı hafife almamanız gerektiğini hatırlatıyor!"

Sanatçı, kaba olmak istemem ama sağlıklı insanların kafalarının pek yerinde olmadığını düşünüyor. Hayatı hafife almak burada olmamızın tek amacı, çünkü başka ne yapıyoruz ki? Evrende bir kayanın üzerinde bir avuç yalnız maymunuz, nefesimiz yüzde seksen nitrojen, yüzde yirmi oksijen ve yüzde yüz endişeden oluşuyor. Kabul edebileceğimiz *tek* şey, şimdiye kadar tanıştığımız herkesin, tanıdığımız herkesin ve sevdiğimiz herkesin öleceği. O halde her sabah yataktan kalkma hevesini kendimizde bulabilmemiz için hayal gücümüzün ne kadar büyük olması gerekir? Sonsuz! Hayal gücü bizi her saniye ölümü düşünmekten alıkoyan tek şeydir. Peki ya düşünmediğimiz zamanlar? İşte o anlar, hayatımızı boşa harcadığımız en güzel anlarımızdır. Anlamsız şeyler yapmak, zaman kaybetmek, yüzmek, gazoz içmek ve geç saatlere kadar uyumak muhteşem bir isyan eylemidir. Aptalca ve anlamsız olmak.

Aptal küçük şakalara gülmek ve aptal küçük hikayeler anlatmak. Ya da büyük resimler yapmak, yapabileceğinizin en büyüğünü yapmak ve renklerle fısıldamayı öğrenmeye çalışmak. Diğer insanlara şunu göstermenin bir yolunu aramak: bu bendim, bunlar benim insanlarımdı, bunlar bizim osuruklarımızdı. Bunlar bizim bedenlerimizdi ve küçüktüler, çok küçüktüler, çünkü tüm sevgimizi barındıramazlardı.

Hayatın tamamı bu. Umut edebileceğimiz tek şey. Bitebileceği gerçeğini düşünmemelisiniz, çünkü o zaman bir korkak gibi yaşarsınız, asla çok fazla sevmezsiniz veya çok yüksek sesle şarkı söylemezsiniz. Sanatçı, her şeyi hafife almanız gerektiğini düşünüyor: gün doğumu, yavaş pazar sabahları, su balonları ve başka birinin nefesinin boynunuza değmesi. Bir insanın yapabileceği tek cesur şey budur.

"Ben... Ben... Ben," diyor kilisenin arkasındaki ara sokakta önünde duran on yedi yaşındaki kız.

Sanatçı ona hasta olduğunu itiraf ettiği için pişmanlık duyar. Onun kendisi için üzüldüğünü gördüğünde onun için üzülür, çünkü bunun için hiçbir neden yoktur. Neredeyse kırk yaşında ve uzun bir hayat yaşadı, oldukça uzun ve aksini söyleyen herkes yalancıdır. Dünyayı gördü, beyaz kumsallarda aşık oldu, sıcak gecelerde yüksek sesli müzikle dans etti ve çarşafaların altında yavaş sabahları harcadı. Resim yaptı, kıkırdadı ve şarkı söyledi. On dört yaşındayken bileklerinde kesikler ve sırt çantasında haplar varken hayal etmeye bile cesaret edemediği her şeyi. Yaşadı, Tanrım, nasıl da yaşadı.

Bu nedenle karşısındaki kıza "Resimlerine bayılıyorum, özellikle de hamamböceklerine" diyor ve sanki yeni uyanmış gibi mutlu bir şekilde duvara göz kırpmıyor.

Onun kim olduğunu yeni fark eden Louisa, burnunu çekerek karşılık verir:

"Ben... Ben de senin resim yapma tarzını seviyorum! Sen... resim yapmamın tek sebebi sensin!"

Bu onun için aynı anda hissedemeyeceği kadar çok duygu demek. Zaten oldukça karmaşık bir gün geçirdi, bu koşullar altında idolünüzle tanışmak için gerçekten uygun bir durumda değilsiniz.

Bu. Kedi aniden bacağına sürtünüyor, eğer kedinin pantolonunu tüylerindeki sümüğü temizlemek için kullanmaya çalıştığından şüphelenmeseydi, muhtemelen çok hassas bir sevgi işareti olurdu.

"Ben senin sebebin değilim, kimse senin sebebin değil, senin sanatın sana ait" diye nazikçe itiraz ediyor sanatçı.

Louisa nefes nefese kalır. Asla sormaya vakit bulamayacağı milyonlarca sorusu vardır. Belki de bunun bir önemi yoktur, sanatçının zaten iyi bir cevabı olmayacaktır, yetişkinler her zaman gençlerin umduğundan çok daha işe yaramazdır. Ama ne yazık ki sanatçı Louisa'yı hayal kırıklığına uğratma şansını asla yakalayamaz, çünkü o anda siren seslerini duyarlar. Güvenlik görevlisinin "O aşağıda, ara sokakta!" diye bağırdığını duyarlar ve rahatsız edici tabanlı çirkin ayakkabıların takırtısı ara sokakta o kadar yüksek sesle yankılanır ki kendi kalp atışlarını bile zor duyarlar. Polis memurlarının başka bağırışlarını da duyarlar ve sonra sanatçı aniden gülmeye başlar. Çünkü, tabii ki, bunun alternatifi nedir? Her şeyi hafife almamak mı?

"Kaç," diyor ona, gayet sakın bir şekilde.

"Ne?" Louisa panik içinde soluk soluğa kalır.

Sanatçı ona mutlu ve minnettar bir sırıtışla bakar.

"Koş, Louisa! Umarım yüzmeyi öğrenirsin. Umarım buradan denize kadar her duvarı boyarsın. Şimdi, koş!"

Ödünç aldığı spreay boya kutusunu ona uzatıyor, parmak uçlarından burnunun ucuna kadar titriyor.

"Ama... peki ya sen?" demeyi başarıyor ama adamın sırıtışı o kadar geniş ki kulaklarının dikkat etmesi gerekiyor.

"Korkarım artık hızlı koşamıyorum," diye fısıldıyor ve ekliyor: "Ama endişelenme. Polis bana ne yapacak? Ben dünyaca ünlüyüm, bilmiyor muydun?"

Hayatınızın en büyük anı aynı zamanda en utanç verici anlarından biri olduğunda yaptığınız gibi hızlı hızlı nefes alıyor.

"Özür dilerim... sizi tanıyamadığım için özür dilerim," diyor, adamın elindeki kutuya bakıyor, sonra hıçkırarak yalvarıyor: "Bunu saklayabilir misin? Böylece

bir dahaki karşılaşmamızda bana geri verir misin? Seni aramak için buraya geri geleceğim!"

Dünyaca ünlü sanatçı başını sallar.

"Kendine zarar verme!" diye ona söz verdirir ve bu, bir yetişkinin ona söylediği en sevgi dolu şeydir.

Polis köşeyi dönünce bir an tereddüt eder, gözyaşları gömleğinin yakasından aşağı damlar, ama sonra döner ve kaçar. Ressam spreya boya kutusunu asla geri vermeyecek, ona kendisi için gerçekten ne ifade ettiğini söyleme şansını asla elde edemeyecek. Fark etmez, artık her yerde, her duvarda onunla birlikte.

Hayat mı? Uzun.

Louisa'nın sırt çantası köşede gözden kaybolduğunda, sanatçı durur ve bulutsuz bir gökyüzünün altında bir iskeleyi düşünür. On dört yaşında denizde sırtüstü yüzerken gülmeye başlayıp yuvarlanmayı ve neredeyse boğulmayı. Louisa, sanatçının dünyaca ünlü ve çok zengin olduğunu ve artık korkmasına kalmadığını düşündüğünü söyledi. Üçte ikisini doğru bildi, ki bu fena değil. Ama o hep korkardı, her şeyden korkardı.

Gençken sanatının hiçbir değeri olmadığını ve asla bir yere gelemeyeceğini söyleyen eleştirmenleri düşünür. Ünlü olduğunda, onların haklı olmasını diledi. Başarının dünyanızdaki her şeyi nasıl hızlandırdığını ve kalbinin buna asla ayak uyduramadığını düşünüyor. İnanılmaz şöhreti, inanılmaz miktarda parayı ve sürekli panik atakları düşünüyor. Herkesi hayal kırıklığına uğratma konusunda dünyanın en iyisi olduğunu düşünüyor, çünkü size her zaman ne kadar minnettar olmanız gerektiğini hatırlatan insanlara hayır demek çok hızlı bir şekilde imkansız hale geliyor. Tüm nefesini harcadığı ve daha sonra o kadar çok paraya satılan tabloları düşünüyor ki, yaşlı adamlar ve kadınlar artık onları duvarlarına bile asmıyor, banka kasalarında saklıyorlar. Herkesin sevdiği galeri sergilerini düşünüyor.

çünkü size böyle hissettirirler, tuzak budur. Resimlerine gözlerinde dolar işaretleriyle bakan ve soran adamları düşünüyor: "Bir yıl içinde bunlardan kaç tane çıkarabileceğini düşünüyorsun?" "Resimleriniz gerçekten bana hitap ediyor!" diyen ve sonra yazlık evlerindeki mobilyalardan bahseden kadınları düşünüyor. Tüm bu insanlardan gelen kaçınılmaz soruyu düşünüyor: "*İlhamınızı* nereden alıyorsunuz?"

Sanatçı kendisine bu soru sorulduğunda asla kimsenin gözlerinin içine bakmaya cesaret edemez. Tüm resimlerinin aslında ne kadar güzel olmayı dilediğini gösterme çabası olduğunu asla açıklayamaz. Şöyle diyebilmeyi hayal etti: "İnsan olmak sürekli yas tutmaktır." Çünkü gerçekten bilmek istediği şey: "Geri kalanınız nasıl başa çıkıyor?"

Bazen çizdiği her resmin insanlarından birinin ölümü hakkında olduğunu haykırmak istiyor, herkes bunu göremiyor mu? En iyi insanı öldü ve üzgün hissetmeyi durduramıyor, her zaman üzgün, her yerde üzgün. Resimlerine servet harcayan yaşlı adamlara ve kadınlara, gençken o kadar çok şiddet gördüğünü ve bunu hala teninde hissettiğini söylemek istiyor, sanki sadece var olduğu için moraracakmış gibi. Bazen tırnakları, kirpikleri ve saçları o kadar çok acıyor ki, kanayana kadar kendini kaşıyor. Yüksek seslerden nefret eder. Kimsenin ona dokunmasından hoşlanmıyor. Uyumak için haplar, uyanık kalmak için başka haplar alıyor, çok fazla alkol içiyor. Bazen o kadar çok ağlıyor ki kusuyor. Onda çok yanlış bir şeyler olduğunu söylemek istiyor ve kendinden nefret etmediği tek zaman resim yaptığı zamanlar. Kendisi gibi hissettiği tek zaman bu. Esin kaynağını sorduklarında bunu açıklamak istiyor, ama belli ki açıklayamıyor, çünkü kendileriyle konuşan resimlerden hoşlanan kadınlar bile yazlık evlerinde bu tür şeyler duymak istemiyor. Biri çok pahalıya mal olmuşsa bu son derece kaba bir davranış olur. Bunun yerine sanatçı her zaman sadece fısıldar: "Bilmiyorum."

Yıllar yıllar yıllar. "Bilmiyorum." Kalbi kâğıttan yapılmaya ve gözlerini açtığında kenarları biraz daha yırtılana kadar gittikçe daha pahalı ve daha hassas hale geldi

her sabah. Tanıştığı herkes çok minnettar olması gerektiğini, çünkü hayatının her sanatçının rüyası olduğunu söylüyordu ve o sanki vestiyerden yanlış paltoyu almış ve başkasının rüyasını giyiyormuş gibi utanıyordu. Çünkü tüm hayali sokakta tanınmamak, yetişkin olmamak, en iyi arkadaşlarıyla bir iskelede uzanıp güneşte ısıtılmış gazoz içmek ve süper kahraman çizgi romanları okumaktı. En iyi hiçkimselerinin yanında hiçkimse olmaktı.

Onun hakkında tüm bunları bilmeniz gerekiyor, çünkü aksi takdirde şu anda ona ne olduğunu asla anlayamazsınız. Bir kilise duvarındaki resimlerin neler yapabileceğini. Bir kalbin atma hızı vardır ki, gençliğiniz sona erdiğinde hatırlayamazsınız, sanat o kadar büyük bir keyiftir ki, neredeyse dayanamazsınız. Ne kadar üzücü olmalı, diye düşünüyor sanatçı, bunu asla deneyimleyemeyen herkes için ne büyük bir kayıp.

Paskalya'dan önceki son günlerden biri, kış ve bahar canlı olan her şey için savaşıyor, sanatçı otuz dokuz yaşında ve ölüyor. Bunu bilen sadece Louisa ve bir kişi daha var. Louisa, bir kişi ve bir kedi. Sanatçı arkasındaki polislerin sesini duyar ama korkmaz, sadece duvardaki resimlere bakar ve düşünür:

Ne güzel bir gün.

İlk polis memuru onu omzundan yakalar ve aslında polis memurunu boyamak istemez, ancak sanatçının vücudu o kadar zayıftır ki dengesini kaybeder ve yanlışlıkla spreylilikle sprey boya kutusunu yukarı doğru tutar. Boya pembedir ve polis üniformaları mavidir, bu yüzden kutu sonunda sanatçının elinden düştüğünde, polis üniforması bir zürafanın dilindeki konfeti gibi görünür. Sanatçı yere düştüğünü hissetmez bile,

Kafasını vurur, alını o kadar kötü çizilir ki kanamaya başlar. Polis memurları dünyaca ünlü bir sanatçı görmezler, sadece bir kiliseyi tahrip eden evsiz bir adam görürler. Bu yarı yarıya doğrudu elbette, çünkü onun bir evi yoktu. Çok yakın zamana kadar güzel eşyalarla dolu kocaman bir dairesi vardı ama başka bir şey almak için her şeyi sattı. Louisa'nın çöp arkasında gördüğü kutu bunun içindi. Ama Louisa'nın düşündüğü gibi sanatçı dışarıda uyuduğu için kirli değildi, sadece oldukça çılgın bir kız ona çarptığı ve yere düştüğü için kirliydi ve yer de topraktan yapılmıştı. Çöp kutusunun yanında yatan onun battaniyesi değildi, kedisi de değildi.

Evsiz bir kedi bile değil, aslında şehrin varlıklı bir bölgesinde mükemmel bir evi var ve çok şımartılmış, tam bir orta sınıf kedisi. Sadece gizlice dışarı çıkıp farklı bir hayat yaşamaktan, bütün gece sanatçılarla birlikte şehirde dolaşmaktan, macera aramaktan ve tüylerini kirletmekten hoşlanıyor. Bazı kediler böyledir.

Polis memurları adamı yerden kaldırdıklarında, adam kollarında bir paçavra gibidir, cansız bir şekilde asılı durmaktadır, polis memurları bir şeyler bağırır ama aniden başka bir adamın panikle attığı çığlık onu bastırır. İnce yapılı, iyi giyimli, gözlüklü ve seyrelmiş, düzgün taranmış saçları olan bu adam kilisedeki sanat müzayedesinden aceleyle çıkmıştır. Tam zamanında köşeyi döner ve kızın sokağın diğer ucunda kaybolduğunu görür. Sanatçının bedeni polis memurlarının elinden kayıp gittiğinde, iyi giyimli adam öne atılır ve onu yakalar.

"Ne yapıyorsun sen? Bunun kim *olduğunu* bilmiyor musun?" diye çıkışır adam, hem kızgın hem de perişan bir halde.

Onlar dünyanın sanatla en çok ilgilenen polis memurları değiller, gerçekten de değiller, bu yüzden hafifçe bir şekilde omuzlarını silkiyorlar. Dürüst olmak gerekirse, bugünlerde gezegende çok fazla ünlü insan var, o kadar çok ki artık ünlü olmayan kimse yok gibi görünüyor.

"Graffiti resmi yapıyordu," diye mırıldanıyor işçilerden biri.

"Delirdin mi sen? O hasta! *Kesinlikle* resim yapmıyor..." diye bağılıyor iyi giyimli adam kendinden emin bir şekilde, ama sonra duvardaki kafataslarını görüp kendini durduruyor, derin bir iç çekiyor ve kararsızca mırıldanıyor: "Tamam, durun, bunlar kesinlikle... onun."

Sonra kollarındaki cesede bakar, sanatçı hastalık nedeniyle o kadar kilo kaybetmiştir ki, adam onu kolayca . Adam üzüntüyle fısıldar: "Ne oldu? Seni bir saat yalnız bıraktım ve sen kendini polise mi dövdürdün?"

Ressamın gözleri kapalıdır ama adamın sesini tanıyınca başını göğsüne yaslar ve soluk soluğa kalır: "Onu yakalamalarına izin verme, Ted! O bizden biri!"

SEKİZ

Kedi mi? Belli ki polis geldiğinde kaçıyor. Kediler hapishane hakkında pek bir şey bilmeyebilir ama bu kedi yeterince biliyor, o bir açık hava kedisi ve hapse girmeye hiç niyeti yok. Ayrıca, insanların adamın dünyaca ünlü bir sanatçı olduğunu öğrendiklerinde daha çok seveceklerini, ancak evsiz olmadığını öğrendiklerinde kediyi daha az seveceklerini biliyor. Erkekleri örnek almak isteriz ama kediler için üzölmeyi tercih ederiz, dünya böyle işler. Böylece kedi eve gidip yemek yemenin daha iyi olacağına karar verir ve sokağın diğer ucuna gider ve bu, sanatçıyı son görüşü olur. Hayvanların şafak vakti çalan telefonları yoktur, çok şanslıdırlar, birini kaybettiklerini asla öğrenmezler. Ama sokağın sonunda kedi çok kısa bir süre durur, etrafına bakar ve kuyruğunu duvardaki henüz kurumamış boyanın üzerinde gezdirir, bilmeseniz gözlerinde yaş olduğuna yemin edersiniz.

Louisa mı? Boğazı oksijensizlikten ve mutluluktan patlayacakmış gibi hissedene kadar koşuyor. Bir keresinde idolüyle birlikte bir duvarı boyamıştı, tüm varlığıyla boyamıştı ve binanın hala ayakta durması, çekiçli göğsünün her bir tuğlayı parçalamamış olması inanılmazdı. O akşam o kadar çok koşar ki, sonunda uyumak için park halindeki bir arabaya girdiğinde, kapıları kilitler kilitlemez arka koltukta bayılır. Fish onun yanında uyuduğundan beri hiç bu kadar derin uyumamıştı.

Sanatçı mı? O da bir yazı ve bir çocuğu hayal ederek uyur. Gecenin ilerleyen saatlerinde hastanede uyandığında parlak ışığa karşı gözlerini kırıştırır ve yanındaki sandalyede oturan iyi giyimli adamın sadece dış hatlarını seçebilir. Ressam umutla fısıldar:

"Sen... burada mısın?"

Adı Ted olan iyi giyimli adam şefkatle elini tutar ve daha yakına eğilir, sanatçı onu tanıyana kadar sabırla bekler. Sonra sanatçı fısıldar:

"Özür dilerim... Bir an için sizi Joar sandım..."

"Biliyorum," diyor Ted adındaki adam hüznle, çünkü sanatçı her gece uykusunda Joar'ın adını sayıklıyor.

Bu iki adam birbirlerini ezelden beri, neredeyse tüm hayatları boyunca tanıyorlar. Eğer birini Ted'in sanatçıyı sevdiği kadar sevdiyseniz, sırf arkadaşınızın yüzünün birkaç saniyeliğine aydınlandığını görmek için başka biriyle karıştırılmaya hazır olacak kadar sevdiyseniz, onun ne hissettiğini bilirsiniz. Aksi takdirde muhtemelen bunu açıklamanın bir yolu yoktur.

"Hastanede miyiz?" diye merak ediyor sanatçı, şaşkınlıkla odaya bakarken.

"Evet," diye başını sallar Ted.

"Karakol değil mi?"

Bunun üzerine Ted kızgınlığını gizlemeye çalışsa da pek başarılı olamaz. "Polis senin evsiz olduğunu düşündü! Senin bir vandal olduğunu düşündüler! Ne düşünüyordun ki? Bağırışları duymamış olsaydım

sokaktan-"

Sanatçı, soluk alıp vermekten öteye gitmeyen cılız bir sesle sözünü kesiyor: "Kaçtı mı?"

Ted çaresizlik içinde kollarını havaya kaldırır.

"Ara sokaktaki kız mı? Evet, onu kaçarken gördüm, polis seninle meşguldü."

"Güzel, güzel," diye gülümsüyor sanatçı, gözlerini yavaşça , yorgun bir çocuğun kesinlikle ama kesinlikle yorgun olmadığını ilan etmesi gibi.

"Bu yerdeydi. Onun mu?" Ted cebinden kartpostalı çıkararak merak ediyor.

"Evet, ," diye fısıldıyor sanatçı mutsuzca, parmaklarını üzerinde gezdirerek o.

Ted, arkadaşının bu kadar önemsiz hale gelmesine dayanamıyor. Çökmüş bir yüz ve neredeyse şeffaf bir cilt, ölümün üzerindeki ince buz gibi. Eskiden olduğu kişiden geriye kalan tek şey gözleri, hastalık vücudunu yaşlı bir adaminkine benzetmiş ama gözleri hala yaramaz bir çocuğun gözleri: şakacı, sevgi dolu, göz kamaştırıcı ve aşık olmamak imkansız.

"Ne oldu? O sokakta ne yapıyordun?" Ted sanatçıyı içeri sokarken şefkatle soruyor.

Sanatçının parmakları alnındaki şişliğin üzerinde geziniyor ve birkaç dakika düşündükten sonra fısıldıyor: "Sadece hala denize atlayıp atlayamayacağımı ve suyu özleyip özlemeyeceğimi görmek istedim."

O kadar çok gülüyor ki öksürmeye başlıyor, Ted hiç eğlenmiş görünmüyor, belki de Joar'ın ne kadar güleceğini bildiği için.

"Tren istasyonundaki kafede bekleyeceğin konusunda anlaşıştık! Seni bir saatliğine bırakıyorum ve sen kendini polise dövdürmeyi mi başarıyorsun?" Ted homurdanıyor.

Sanatçı neşelenir ve :

"Evet! Harika değil mi? Yeniden genç olmak gibi!"

Tekrar öksürmeye başlar.

Ted ciddi bir şekilde, "Hiç komik değil," diyor.

"Biraz komik," diye ısrar ediyor öksüren adam.

"Bunların hepsi *senin* fikrindi! Ben müzayedeye gidecektim ve tek bir görevin vardı: istasyonda kalmak ve dikkatleri üzerine çekmemek. Sence nasıl gitti?"

Sanatçı burnundan derin bir nefes alır ve ilk kez biraz utanmış görünür.

"Biliyorum, , sadece tabloyu son bir kez büyük, beyaz bir duvara karşı görmek istediğimi düşündüm. Bir süreliğine müzayedeye gizlice girecektim ama bekçi beni içeri almadı. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu!"

Bu son cümleyi mutlu bir sırıtişla söylüyor. Ted öyle bir iç çekiyor ki omurgası çatırdıyor. Sanatçının hastalığı artık kendisi gibi görünmediği anlamına geliyor, bu da ünlü olmaktan her zaman nefret etmiş, ölmek üzere olan bir adam için en azından küçük bir teselli.

"Peki o zaman ara sokakta ne yapıyordun?" Ted tekrar sorar.

"On dört yaşındayken yaptığımız gibi sürünerek girebileceğim bir pencere olup olmadığına bakmak için kilisenin arkasına gittim."

"Artık on dört yaşında değilsin."

"Ne demek istiyorsun? Elbette öyleyim! Sen de öylesin!" Sanatçı güler ve sonra sorar: "Bu arada, kediye ne oldu?"

"Hangi lanet *kedi*?" Ted bıkkınlıkla haykırıyor, çünkü bir insan bir *saat* boyunca adresinde tek başına kaldığında ne kadar çok şey yapabilir ki?

"Bir kediyle arkadaş oldum," diye fısıldıyor sanatçı gururla. "Beni deli ediyorsun," diye inliyor Ted.

"Ölmekte olan birine pek hoş değil" diye takılan sanatçı, hemen ardından bir öksürük kriziyle daha cezalandırılır.

"Kızgınlım çünkü bunu ciddiye almıyorsun," diye Ted, niyetinden çok daha öfkeli bir şekilde.

"Bunu ciddiye alıyorum Ted. Sadece korkmuyorum. Uzun bir hayat oldu," diye yanıtlıyor, daha önce pek çok kez yaptığı gibi.

"Hayır," diye fısıldıyor Ted, nemli gözlerle.

Çünkü acı verici derecede kısa bir hayat, bir göz açıp kapama süresi, tek bir yaz günü. Ted'in göğsü oksijensiz ağlamak gibi acıyor, çünkü keder insana çok tuhaf şeyler yapıyor ve bunlardan biri de nasıl nefes alacağımızı unutmamız. Sanki vücudun ilk içgüdüğü ölümüne yas tutmakmış gibi. Çok geçmeden Ted ayağa kalkar ve yürümeyi de unuttuğunu fark eder, hayatımızın aşkı son kez uykuya daldığında hepimizin başına gelen budur, çünkü ruh bedeni terk ettiğinde, belli ki yaptığı son şey ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlamaktır. Ölümü takip eden haftalarda ince havaya . Bu ruhun hatasıdır.

"Uzun bir hayat oldu," diye ısrar ediyor sanatçı. "Bu..."

Başka bir şey söylemeye çalışır ama öyle şiddetli bir öksürük nöbetiyle kesilir ki ince bedeni titrer. Ted aşk paniğine kapılır ve sadece yardım etmek ister.

"Biraz su iç! Bak, hemşireler biraz yiyecek bıraktı! Sebzelerini ye!"

Sanatçı öksürük ve hırıltıların arasından güler:

"Sebze mi? Bunun gerçekten bir fark yaratacağını düşünüyor musun?"

Bu bir şakaydı, ama bunun bir faydası olmadı, çünkü şimdi Ted'in tüm göğsü titriyor. Sanatçı onu yirmi beş yıldır bu kadar çaresiz görmemiştir. Ressam onu teselli etmek ister ama bunun bir anlamı yoktur, beş yaşına yıl o iskelede yattıklarından beri Ted sevdiği herkesin öleceğinden korkmaktadır. Er ya da geç haklı çıkacaktır.

Sanatçı gülümseyerek "Üzülme" diyor.

Bunun aslında Ted'in suçu olduğunu söylemeyi düşünüyor, çünkü Ted kadar sağlıklı yaşarsanız, son kişi siz olursanız sadece kendinizi suçlayabilirsiniz. Ama bu doğru zaman gibi gelmiyor.

"Benim ne hissediyor olabileceğimle ilgilenme!" Ted .

Bu hastane yatağının yanında oturduğu ilk sefer değil, sanatçı uzun zamandır ölüyordu, sadece çok yavaş bir şekilde. Şimdi ise acımasızca hızlı bir şekilde gerçekleşiyor. İlaçlarını almayı bıraktı, artık işe yaramıyor, yeterince aldığına karar verdi. Uzaktan yakından korkmuyor ve Ted'in buna kızmaması çok zor. Sanatçı sürekli "Uzun bir hayat" diyor ama belli ki bu doğru değil. Çünkü Ted seksen yaşına kadar yaşayabilir, fazladan bir hayat, onsuz! O zaman kendinize kızmamak çok zor, imkansız, tek yapmak istediğiniz haykırmak: "Benim için yaşamalısın."

"Mezar taşıma şunu yazmanı istiyorum: 'Öteki taraftan gir'" diye fısıldıyor sanatçı, çünkü bu tür şakaların Ted'i delirttiğini biliyor.

"Sessiz ol," diye mırıldanıyor Ted.

"Ya da 'Burada sebzelerini yiyen ama yine de ölen bir adam yatıyor'" diyor sanatçı.

O kadar kötü öksürmeye başlar ki, ölmek üzere olduğunu düşünen hemşireler koşarak . Ted bitkin bir şekilde homurdanıyor:

"Merak etme, sadece kendi şakalarına gülüyor. Ciğerlerinde bir sorun yok, sorun beyinde..."

Sonra hemşirelerden biri de gülüyor. Sanatçıyı içeri sokar, yanağını okşar ve kapıya doğru yürür ama fikrini değiştirir gibi olur, sonra bir kez daha değiştirir. Dikkatle arkasını dönüyor ve diyor:

"Kocam çalışmalarınıza bayılıyor. Bir keresinde bir galeride resimlerinizden bazılarını görmüştük. Onlara bakarkenki görüntüsünü çok ."

"Teşekkür ," diye fısıldıyor sanatçı.

"Size teşekkür etmeliyiz," diye yanıtlıyor.

Ondan bir imza isteyebilirdi, bu sanatçının son imzası olurdu ve bunu çok paraya satabilirdi. Ama bu asla aklına gelmezdi.

Kapıyı ardına kadar kapattıktan sonra sanatçı Ted'e fısıldar:

"Ölümümün bu kadar heyecansız olmasına üzıldüm. Biraz daha görkemli yapabilseydim, resimlerimin fiyatı artardı. Aşırı dozda eroin almak gerçekten çok mu fazla bir şeydi? Ya da öldürülmek?"

Ted çok kızgın olduğu için cevap vermeyince, sanatçı ona bir yastık vermeye çalışır ve bu son fikir için çok geç olmadığını söyler. Ted gözlerini devirir. Sonra odanın köşesindeki kutuya doğru başını sallar ve sanki sanatçıyı biraz utandırması gerekiyormuş gibi şöyle der

"Benden yapmamı istediğin şeyi yapıp yapmadığımı bile sormadın. Ama cevabım evet. Onu satın aldım ve gülünç derecede pahalıydı. Sahip olduğun her şeye mal oldu."

Sanatçı minnetle başını sallar, pişmanlıktan eser yoktur.

"Güzel. Sanatçıların fakir ölmesi gerekir."

Ted mırıldanmadan önce uzun bir süre ona sertçe bakar:

"Senin için söylemesi kolay, yakma masraflarını ben ödeyeceğim."

Ted o kadar nadir espri yapar ki, sanatçı bu kez kendi kahkahasına hiç hazırlıklı değildir. Hemşire koşarak içeri girdiğinde, Ted bu kez aslında komik olanın kendisi olduğunu itiraf etmek zorunda kalır. Hemşire ona inanmıyormuş gibi şüpheyile bakar. Kapıyı hafif aralık bırakır.

Tekrar yalnız kaldıklarında sanatçı "Görebilir miyim?" diye fısıldar.

Ted boyun eğerek başını sallar ve ayağa kalkar, sonra da dünyaca ünlü tabloyu dikkatlice kutudan çıkarır. Hastane duvarında acil çıkışlar ve kaçış yollarını gösteren çerçeveli küçük bir harita vardır, Ted onu indirir ve kaçış yollarının artık ihtiyaç fazlası olduğunu düşünerek yerine tabloyu asar. Arkasını döndüğünde, ressam yataкта uzanmış kendi eserine bakıyor ve ağlıyor, ağlıyor, ağlıyor.

Ted onun elini nazikçe tutar ve söz verir: "Mezar taşına yazacağım: "Seni seviyorum ve sana inanıyorum."

"Seni seviyorum ve ben de sana inanıyorum," diyerek gülümseyen sanatçı başını Ted'in koluna yaslıyor.

Ted resme bakar, iskelede kendisine, geçen yaz çocukken en iyi arkadaşlarıyla yan yana oturmuş hallerine. Sonra alt köşedeki imzaya, ressamın her zaman adının yanına çizdiği kafataslarına bakıyor ve şöyle diyor:

"Bugün duvardaki kafataslarını gördüm. Onları ilk kez boyuyorsun... bilmiyorum... yıllardır mı?"

"Onları bu kadar özlediğimi bilmiyordum," diye yanıtlıyor sanatçı, yeni bir oyun arkadaşıyla uzun bir gün geçiren beş yaşındaki bir çocuk gibi yorgun ama mutlu bir şekilde.

"Sokaktaki kız kimdi?" Ted merak eder.

Ressam heyecanla gülümser.

"Onun adı Louisa! En iyi arkadaşının adı Fish! Louisa kaçtı, kayıplara karıştı, ama yarın on sekiz yaşına giriyor, yani o zaman olacak. Arabalarda uyuyor. Ve öyle resim yapıyor ki

Böylece... Duvarı gördün mü Ted? Öyle bir boyamış ki... öyle bir boyamış ki binaların çatıları uçmuş."

İtiraf ettiğinde Ted'in ağzının kenarları titriyor: "Seni tekrar kafatası çizerken görmeyi özlemle bekliyordum."

Sanatçı sakince göz kırpmıyor: "Paskalya'dayız ve kovalanan bir kız ortaya çıktı ve ara sokaktaki evsiz bir adama iyi davrandı... ve bir kilise çizdi. Tanrı'ya inanmaya başlaman için daha azı gerekir Ted."

"Evet," diye gönülsüzce kabul eder arkadaşı.

"Benim için ağlama Ted. Her şeyi tecrübe ettim. Uzun, çok uzun bir hayat oldu ve sonunda inanılmaz güzel bir şey gördüm."

Ted keyifsizce başını sallar. "Şu kızın resimleri mi?" "Hayır. Sen. Seni görmem lazım."

Alnını sanatçının yatağının kenarına dayayan kulakları çınlamaktadır. İleride sanki bu birkaç gün sürmüş gibi hissedecektir, çünkü ölümün sesi böyledir. Bir zamanlar kilise çanları ölümler için çaldı, şimdi ise telefonlar çalıyor ve ne kadar çok çalarlarsa, o kişi o kadar önemli demektir. Dünyaca ünlü bir sanatçı öldüğünde, her kıtada telefonlar çalıyor, insanlar haberlerde ondan bahsediyor, onunla hiç tanışmamış insanlar ağlıyor. Sanat o kadar büyük, o kadar anlaşılmazdır ki, bize yabancılar için yas tutmayı öğretir.

Yarın sabah erken saatlerde en ciddi eleştirmenler, hatta sanatçının resimleri hakkında tek bir iyi söz bile yazmamış olanlar bile olanları duyduklarında telefonlarına "Oh hayır" diye fısıldayacaklar. Ve Ted onları affetmek zorunda, çünkü keder içindeyken olduğumuzu hatırlarız. Hayatta düşman olabiliriz ama ölümle yüzleştığımızde gerçeği görürüz: Biz tek bir türüz, sahip olduğumuz tek şey birbirimiziz ve sen nereye gidersen ben de peşinden .

Dünyanın dört bir yanında yabancıların telefonları çalacak, ama belki de en çok sanatçının kendi telefonu çalacak, durmadan, karanlıkta, çünkü Ted onun numarasını tekrar tekrar arayacak. İşte bu

Ölüm hakkında anlaşılması en zor şey: hiçbir şey. Dünya onsuz küçülür, çünkü onun yerine sadece boşluk vardır. Kahkahasının titreşimi, teninin kokusu, telefon numarası. Ted için her şey demek olan biri nasıl olur da... şey olmaz? Ölümün anlaşılmazlığı insanları çıldırtıyor, öyle ki nasıl nefes alacağımızı ve nasıl yürüyeceğimizi unutuyoruz, ta ki bütün geceyi karanlık odalarda tökezleyerek, arayıp durarak, artık kimseye ait olmayan bir telefon numarasının nasıl olabileceğini anlamaya çalışarak geçirene kadar.

Yataktaki sanatçı gözlerini kapatır ve sesinde o kadar az güç vardır ki Ted dudaklarını okumak zorunda kalır: "Mezar taşına şunu yazın: 'Bu elbise beni şişman mı gösteriyor?'"

Uzun, çok uzun bir hayat ve sonunda sanatçı sevdiği birini yüksek sesle güldürmeyi başarıyor, böylece her bir duvar şarkı söylüyor. Sizi Tanrı'ya inandırmak için daha azı gerekirdi.

Koridorda aceleyle geçen hemşirelerden biri Ted'in ne yaptığını görürse, fark etmemiş gibi davranacak kadar merhametlidir. Neredeyse kırk yaşındaki adam dikkatlice yatağın üzerine çıkar. Dört el parmaklarını birbirine geçirir, vücutları o kadar yakındır ki adamlardan biri uykuya daldığında diğerinin gözyaşları dudaklarındadır. Ted hayatının aşkının yanında yatmaktadır ve hayatının aşkı artık korkmamakta, öfkelenmemekte ve hatta bir hastane yatağında yatmamaktadır. Güneşin altında bir iskelede yatıyor, teninde tuzlu su ve kirpiklerinde Ted'in öpücükleri var.

Böylece dünyaca ünlü bir sanatçı uykuya dalar ve çok geçmeden her yerde telefonlar çalmaya başlar, çok geçmeden haberlerde ondan bahsedilir, şafak söktüğünde ölümü herkese ve her şeye ait olacaktır. Ama o gece o hastane odasında çok kısa bir süre için sadece Ted'e aittir. Sakalının arasından çok küçük bir nefes veriş, kalbinin son bir küçük atışı ve sonra dünya küçülür.

Sanatçının fısıldadığı son şey: "Louisa'yı bul. Bunu ona ."

DOKUZ

Louisa doğum gününde, uyanabileceğiniz en garip yollardan biriyle : yatağının hareket ettiğini fark ederek. Şaşkınlıkla tavana ve duvarlara gözlerini kırıştırır ve kısa süre sonra bunun oldukça mantıklı bir açıklaması olduğunu fark eder: yatak bir yatak değildir, bir arabanın arka koltuğudur. Birkaç an için tam bir panik hisseder, çünkü kendini bunun tek sebebinin kaçırılmış olması olduğunu düşünürken bulur. Ama sonra ayağa kalkar ve kaçırın kişi, radyodaki müziğe mutlu bir şekilde eşlik eden yaşı belirsiz bir kadın, dikiz aynasından onu görür ve dehşet içinde bir çığlık atar. Louisa ancak o zaman bir önceki akşam arabada uyduğunu, kaçırın kişinin belki de bir araba sahibinden çok bir kaçırın kişi olduğunu ve kadının kaçırılmak üzere olduğunu düşünme ihtimalinin tam tersinden daha yüksek olduğunu hatırlar.

Kadın ayağını frene vurur ve araba o kadar ani durur ki Louisa burnunu önündeki koltuğa çarpar ve sinirli bir şekilde bağırır: "HELLO? En azından DİKKATLİ olmayı deneyebilir misin?!"

Ne yazık ki kadın dinlemiyor, sadece çığlık atıyor. Louisa, sabahın altı buçuğunda uyandırılan kişi kendisi olmadığına göre, gerçekten bu kadar kızgın olmalı mı diye düşünür. Ne tür bir deli işe bu kadar erken gider ki?

"ARRWAUUARWAAAR," diye bağırıyor kadın, ya da buna benzer bir şey, ama dürüst olmak gerekirse tam olarak bilmek zor, çünkü Louisa aniden onu hiç dinlemiyor. Radyoyu dinliyor, o kadar dinliyor ki ilk başta kalbi duyduğu kelimeleri kabullenemiyor.

"Bekle... sus!" der kadına, hâlâ tam olarak uyanmamıştır ve kulağını hoparlöre yaklaştırır.

Ama kadın kesinlikle beklemes ve Louisa tarafından kendi arabasında susturulmaktan da hoşnut değildir, bu yüzden sonunda Louisa öne doğru eğilir ve elini kadının ağzının üzerine koyar. Örneğin birini kaçırmayı düşündüğünüzde yapacağınız şeyden farklı değil.

"... az önce duyduğunuz gibi, dünyaca ünlü sanatçı C. Jat'ın..." diyor radyodaki ses.

Sonra ses aniden kesilir, sanki haber spikeri bile bugün profesyonel monotonluğunu kaybetmiş ve gözyaşlarını zorlanıyormuş gibi. Kısa, titrek bir nefes duyuluyor ve ardından: "... dün gece öldü. Otuz dokuz yaşında."

Belki de haber spikeri sanatçının resmini galerilerde görmüştür. Belki büyük evlerdeki güzel kitaplarda ya da küçük bekleme odalarındaki ucuz dergilerde. Belki de bir kartpostalda, bir buzdolabında, bir çocuk evinde. Hiç tanışmamışlardır ama bunun bir önemi yoktur. Sanat bize yabancılar için yas tutmayı öğretir.

Arabadaki kadının zaten yeterince karmaşık bir sabah geçirdiğini düşünüyorsanız, genç kızı kaçıran aniden arka koltuğun her yerinde ağlamaya başlayınca işler daha da iyiye gitmez. Bu bir adam kaçıran için hiç de normal bir davranış değildir, gerçekten değildir, bu yüzden olay kadının kıza mendilini uzatmasıyla son bulur. Louisa fısıldadığında: "Arabanızda uyuduğum için özür dilerim" diye fısıldadığında, kadın belli belirsiz cevap verir: "Özür dilerim... seni uyandırdığım için mi?"

Louisa arabadan indiğinde, kadın kıza "birini aramasını ister misin?" diye sorar. Louisa'nın bir tanıdığı olduğunu varsayması çok nazik bir davranış.

Araba radyosunda ve her yerdeki diğer tüm haber yayınlarında, ciddi gazeteciler ünlü bir adamın ölümünden bahsediyor. Onun ölümü

artık tüm dünyaya ait. Louisa bunun için dünyayı asla affedemeyecektir.

Bundan sonra olanlar hem aptalca hem de mantıklıdır, tıpkı hayatın çoğu gibi. Louisa o ilk günün tamamını, doğum gününü, tüm kederiyle nereye gideceğini bilmeden kasabada dolaşarak geçirir ve ertesi günü hatırlamaz bile, ancak bir sonraki gün sanki ayakları kontrolü ele alır ve beyni onlara izin vermeden yürümeye başlar. Sanatçının cenazesinin nerede olduğunu ya da ona nasıl veda edebileceğini bilmediğinden, ayakkabıları onu sanatçının varlığını hâlâ hissedebildiği tek yere götürür. Çok geçmeden mahallenin zenginleri endişeli bir politikacıya şikâyetle bulunacak, onlar da çok ciddi profesyonellerden oluşan bir ekip gönderip sokaktaki kilise duvarını yeniden beyaza boyatacaklardır, ama bu gece her şey hâlâ oradadır: hamamböcekleri, balıklar, kalpler ve kafatasları. Böylece Louisa boyalarını çıkarır ve ressamla yerden devam eder, bütün gece sokak lambalarının ışığında gözyaşları içinde resim yapar, zamanda kaybolur. Ertesi sabah erkenden, o fark etmeden güneş doğar. Ayak seslerini duymaz, siyah giyimli yabancı arkadan kadar hızlı yaklaşır ki çok geç olana kadar onu görmez. Derin sesi duyunca hemen arkasını döner ve mantıklı olan tek şeyi yapar: elindeki spreyci boya kutusunu adamın yüzüne olabildiğince sert bir şekilde fırlatır.

Ted'le böyle tanışıyor.

ON

Bu yapabileceğiniz en iyi ilk izlenim değil, gerçekten değil. Sprey boya kutusu bir dirençle karşılaşana kadar havada süzülür ve karşılaştığında yüksek bir ses çıkar, çünkü bu direnç Ted'in önce gözlüğü, sonra da gözüdür. Bunu takip eden ses, sıradan küfürler için fazla havalı olan insanlar tarafından kullanılan türden oldukça fazla sayıda karmaşık kelime içeriyor.

Arkasında ayak sesleri duyan ve tek mantıklı varsayım olan birinin onu öldürmeye geldiğini düşünen Louisa, özür dilemesi mi yoksa başka bir şey fırlatması mı gerektiğinden emin değildir. Karşısındaki adam kısa boylu ve zayıftır, tıpkı ressam gibi, ama şık bir blazer ceket ve içinde uyumuş gibi görünmeyen bir pantolon giymiştir, ressamın sakallı olan yüzü temiz tıraşlıdır ve ressamın çocuksu bir merakla dolu olan gözleri yetişkin ve ciddidir. Adam bir eliyle yerden gözlüğünü alır, diğerini gözünün üzerine koyar ve iç çeker:

"Sen... Louisa mısın?"

Gözleri sokağın bir ucundan diğerine dalıyor, sanki mecbur kalırsa ondan kaçabileceğinden emin olmak istiyor.

"Polis misiniz?" diye soruyor şüpheyle.

"Polis olsaydım seni çoktan saldırı suçundan hapse atmıştım," diye cevap veriyor ters bir şekilde, İngilizcesi mükemmel ama aksanı komik.

Louisa mırıldanıyor:

"Saldırı mı? Bana sinsice yaklaşan sendin! bir katil olduğunu düşünmüştüm ve sana bir şey fırlatmadım bile, sadece... genel yönüne doğru fırlattım!"

Ted son derece derin bir nefes alır.

"Yüzüm mermilerinizden birinin yoluna çıktıysa özür dilerim," diyor alaycı bir tavırla, artık oldukça çarpık olan gözlüklerini tekrar takarken.

"Özür kabul edildi!" Louisa gayet ciddi bir şekilde homurdanıyor.

"Tanrım, senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum..." diye homurdanıyor Ted, kulağa hiç de iltifat gibi gelmeyen bir şekilde.

"Kim?" Louisa haykırır.

Ted, yetişkinlerin bütün bir günü ağlamamaya çalışarak geçirdiklerinde takındıkları türden bir ciddiyetle, "O," diyor ve duvardaki kafataslarını işaret ediyor.

Louisa şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır ve umutsuzca nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalışır.

"Sen... onu tanıyor muydun? C. Jat? Ben..." diye başlıyor, ama daha fazla devam edemiyor, ciğerleriniz ve kalbiniz içinizde yerde küçük yığın halindeyken konuşmak zor, çünkü Ted şimdi ressama verdiği kartpostalı uzatıyor.

"Bunu geri vermemi istedi. Ve ödünç aldığı spre y boya kutusunu da. Ama onu sadece atmayacağına söz verirsen alabilirsin!" Ted asık suratla.

Louisa kartpostalı titreyen parmak uçlarıyla alır, ses telleri hala şoktan donmuş olduğundan cevap olarak sadece başını sallar. Ted'in yüz ifadesi biraz daha sempatikleşir, en azından spre y boyayla vurulmamış gözünde, bu yüzden daha dostane bir şekilde konuşur:

"Sizinle resim yapmaktan gerçekten çok keyif aldığınızı bilmenizi istedi. Belli ki onu burada tekrar göreceğinizi söylemişsiniz, bu yüzden gelemediği için özür dilemek istedi, ama korkarım ki..."

Ted'in sesi "öldü" kelimesini taşıyacak kadar güçlü değildir, bu yüzden Louisa fısıldayarak ona yardım eder:

"Biliyorum. Haberlerde duydum."

Bir an için birbirlerine bakarlar ama de göz temasını sürdürmeye dayanamaz.

Ted dişlerinin arasından yere bakarak, "Senin için bir şey bıraktı," diyor.

Arkasında bir bavul ve biri büyük diğeri küçük iki kutu vardır ve Louisa küçük olanı görünce sormaktan kendini alamaz:

"Bunlar onun külleri mi?"

Ted çarpık gözlüklerinin arkasından ağır ağır göz kırıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"En iyi arkadaşım Fish öldü. Küllerini saklamama izin vermediler ama böyle bir kutunun içindeydiler ve kilisede onları bir süre tutmama izin veren bir adam vardı. Ben onun tek insanıydım. Papaz iyiydi, bir ağacın altına gömülmesini sağladı, ağaçları severdi. Bir gün gerçekten çok zengin olacağım ve onun için çok güzel bir mezar taşı alacağım. Daha doğrusu... onun hakkında. Şey, yani..." Sonra Louisa'nın beyni, belki de artık ağzından bu kadar kelime çıkmasının yeterli olduğuna işaret eder, Louisa? Sanki tüm bu lanet kelimeleri ilk bulan onun beyni değilmiş gibi! Louisa hayal kırıklığı içinde yumruğuyla kafasına hafifçe vurur. Öte yandan Ted ne söyleyeceğini bilemiyor gibi görünüyor, bu yüzden hiçbir şey söylemiyor ve bu da Louisa'yı çok kışkandırıyor.

Beyni çok daha disiplinli görünüyor kendi kafatasının içindeki anarşik lapadan daha iyi.

Ted derin bir nefes alır ve büyük kutuyu eline alır, Louisa'nın kutuyu almasını istediğini anlaması utanç verici derecede uzun sürer. Sanki içindekiler çok kırılganmış gibi nazikçe uzatır, doğal olarak Louisa o kadar beceriksizce alır ki, sonunda her şey kucağındayken sırt üstü oturur. Ted öne atılır ve kutunun düşmesini engeller, gözlerinde öyle bir panik ifadesi vardır ki kutuyu gerçekten bırakmak istemediği bellidir. Sonunda kutuyu bıraktığında, tüm göğsü fısıltısına karşı savaşıyor gibi görünüyor:

"O... o bunu geri alabilmek için sahip olduğu her şeyi sattı. Tüm kariyeri boyunca kazandığı her şeyi, ama öyle olsa bile, ben *sadece*

müzayedede geri almayı başardı. Ona bunun aptalca olduğunu söyledim ama o sanatçıların fakir ölmesi gerektiğini söyledi. Öldüğünde tek istediği, bunu istediği kişiye verebilmektir. Ve o kişinin de... sen olmanı istedi."

Louisa anlamsızca önce kutuya, sonra da karşısındaki adama bakar.

"Nesin sen, avukatı falan mı?"

Ted onun bakışlarından, yeni açılmış bir banyo lambasının altındaki gümüş balığı gibi kaçıyor.

"Hayır, hayır, ben sadece onun arkadaşıydım." "Özür dilerim," dedi hemen.

"Olmak zorunda değilsin," diyor .

"Biliyorum," diye ısrar ediyor. "Eğer onun arkadaşıysan, çok üzgünüm. Çünkü tüm dünya bir sanatçısını kaybetti ama siz insanınızı kaybettiniz. Ve bunu hepimizle paylaşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Yasınızı huzur içinde tutmanıza izin verilmeli."

Ted neredeyse kırk yaşındadır ama bu sözler ona sanki on dört yaşındaymış gibi gelir. Bu onu kızdırır, çünkü bugün on dört yaşında olmakla baş edemez, tüm dünyadaki her şeyi bir kez daha hissetmekle baş edemez. Bu yüzden kendini toparlayıp söyleyebildiği tek şey kısık bir sesle

"Teşekkür ."

Sonra arkasını döner. İçinde kocaman, eşsiz dostunun küllerinin bulunduğu küçük kutuyu alır, bavulunu alır ve ara sokaktan çıkıp caddenin diğer tarafındaki tren istasyonuna doğru yürümeye başlar. Görevini tamamlamıştır. Ama tabii ki Louisa'nın beyni ona başka bir şey haykırması gerektiğini söyler ve o da öyle yapar:

"Onun gibi bir yetişkinle hiç tanışmamıştım!"

Ted omzunun üzerinden arkasına bakmadan zayıf bir sesle itiraf etti: "Ben de öyle."

Louisa'nın çığlığının kilisede ve dünyanın dört bir yanında yankılandığını duymadan önce neredeyse sokağın sonuna varmıştır, böylece onun kutuyu açtığını ve tabloyu bulduğunu anlar.

ON BİR

Louisa'nın savunmasına göre, bu gerçekten de kendini içinde bulmak için son derece tuhaf bir durumdur ve muhtemelen tepki vermenin doğru ya da yanlış bir yolu yoktur, bu yüzden tek makul olabilecek şekilde tepki verir: gürültülü bir şekilde.

"HAYIR!!!" diye bağıyor önce.

Bunu birkaç saniyelik sessizlik izler.

"Ne be? HAYIR! HAYIR, HAYIR, !" bağıırır.

Daha fazla sessizlik. Belli ki beyni gerçekten nasıl hissettiğini anlatmak için uygun kelimeleri arıyor, sonunda karar veriyor:

"HAYIROOOOO!"

Sonra dünyaca ünlü tabloyu sanki onu yakmış gibi bırakır, ancak yere düşüp kirlenmesinden korkarak hemen tekrar alır. Ne yazık ki beyni bundan sonra ne yapacağına dair işe yarar bir fikir sunmuyor, bu yüzden tabloyu hızla kutusuna geri koyuyor ve her şeyi kollarında tutarak ve bağıırarak er Ted'e koşuyor: "APTAL MISIN SEN? BUNU BANA NEDEN VERİYORSUN? GERİ AL!"

Ted, bir bardak meyve suyu için bir böceğe karşı verdiği uzun bir savaşın sonunda yüzünde oluşan ifadeyle arkasını döner.

"Onu sana ben vermiyorum. O sana verdi."

"BUNUN NE KADAR DEĞERLİ OLDUĞUNU
BİLİYOR MUSUN?"

Ted son derece yetişkin ve ciddi bir insan olmasaydı gözlerini devirebilirdi, ama bunun yerine sadece mırıldandı:

"Müzayedede onun adına satın alan kişi ben olduğum için değerini tam olarak biliyorum."

"O ZAMAN NEDEN BANA VERİYORSUN?"

Ted ona acıyarak bakar ama ne yazık ki bu acıma duygusu kendine acıma duygusunu bastırır. Hayat uzun, demişti arkadaşı hastanede, ama tek başına yaşamak zorunda kaldığında neredeyse her anın acı verdiği gerçeğinden bahsetmemiştir.

"Senin almanı istedi çünkü o... çünkü tüm hayatını duvarı kendisi gibi gören biriyle tanışmayı bekleyerek geçirdi."

Louisa umutsuzca kollarındaki kutuyu dengelemenin bir yolunu bulmaya çalışıyor.

"Ama nasıl yapabilirim, ne gerekiyor... Bu da ne? Hayır! Hayır! HAYIR!"

Beyninin yerini bulmaya çalışır, ancak beyni belli ki kafasını terk etmiş ve kapıyı arkasından çarpmıştır.

Ted elinden geldiğince nazik bir şekilde,

"Sat onu," . "SATMAK MI?"

"Ya da sakla. Evinizin duvarına asın. Ne istersen onu yap," diye iç geçiriyor.

"Benim bir evim yok!" diye cevap veriyor.

Ted kırlangıçlar ve dener için denge arasında empati ve tahriş.

"Tamam. O zaman tabloyu sat ve bir ev al. On ev al. Artık zenginsin, söz veriyorum."

Louisa'nın gözleri dehşetle büyür.

"Hayır... hayır, bu değil... Neden? Sen onun arkadaşydın! Bunu sen almalısın!"

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü onu sana o verdi."

Louisa uzun süre düşünür, o kadar uzun süre düşünür ki Ted bir an için bavulunu alıp gidebileceğini ve onu bir daha asla göremeyeceğini hayal eder, ama belli ki bunu unutabilir. Birden sanki bir dahiymiş gibi muzaffer bir edayla bağırır:

"Biliyorum! Benden satın
alabilirsin!" Ted buna
gülümsemekten kendini alamaz.

"Buna gücüm yetmez, canım."

"Sen zengin değil misin?" diye haykırıyor, sanki temiz pantolon giyen herkes finansal olarak bağımsız olmalıymış gibi onun kıyafetlerine bakıyor.

Ted ona "Ben bir lise öğretmeniyim," diye bilgi veriyor.

Bu Louisa için çok az şey ifade ediyor, çünkü bir lise öğretmenin ne kadar kazandığından tam olarak emin değil, bu yüzden mırıldanıyor:

"Yapamam... bana vermeyin... bu çok fazla, ben sadece lanet bir çocuğum, yaşayacak lanet bir yerim bile yok, koruyucu ailemden kaçtım, arabalarda uyuyorum, yapamam..."

Şu anda kollarında binlerce ton ağırlığında gibi görünüyor, Ted bunun neredeyse hiç ağır olmadığını bilse de, muhtemelen dizlerinin bükülmesine neden olan duygular hakkında iyi bir fikri vardır. Hiçbir şey bir başkasının size olan inancından daha ağır olamaz. Bunu onu teselli etmek için söyleyebilirdi, ama ne yazık ki kendi beyni pişmanlık ve kayıpla çok dolu. Bunun yerine, kıskançlığı patladığında ortaya çıkıyor:

"Bunun büyük bir sorumluluk gibi hissettirdiğini anlıyorum. Ama o seni seçti. Seni seçti. Tabloyu sat ki artık arabalarda uyumak zorunda kalmayasın."

"Kime satacaksın? Herkes çaldığımı düşünecek!" diye çaresizlik içinde haykırır ve Ted ancak o zaman onun gerçekten haklı olduğunu anlar.

Tereddütle yutkunuyor ve çarpık gözlüklerini düzeltiyor.

"Tamam... O zaman... onu orada, satın aldığım insanlara sat," diyor ve yüzünde aniden hiç hissetmediği bir kesinlik ifadesiyle kiliseye doğru işaret ediyor.

Sanatçı bunu düşünmediği için şimdi bir dereceye kadar kızgınlık hissediyor, çünkü sanatçı her zaman Ted'in bir şeyler düşünmesine güveniyordu.

"Kapalı! Paskalya'dayız! Her yer kapalı!" Louisa, Ted'in aptal olduğunu düşündüğünü belli eden bir ses tonuyla karşılık verir.

"Demek Paskalya'da zengin olacaksın!" Ted, belki de öyle hissetmeye başladığını ima eden bir tonda cevap verir.

"Peki o zamana kadar?"

"Ne demek istiyorsun?"

tüm vücudu hıçkırıklarla titriyor.

"Ben evsizim ve sen bana lanet olası bir FORTUNE değerinde bir tablo verdin! Bu şehirde mi? Bununla Paskalya'ya kadar hayatta !"

Ted bir an tereddüt eder.

"Bunu sana söyleten ne?"

"Tecrübe!"

Buna gerçekten iyi bir cevabı olmadığını itiraf etmek zorundadır. "Belki sana yardım edebilecek birini arayabilirsin? Annen mi?" "O öldü," der Louisa, herhangi bir şey söylemek yerine, gerçekçi bir şekilde.

Üzüntü.

Ted dalgın bir şekilde artık pek de düzgün görünmeyen saçlarını kaşır.

"Özür dilerim, kartpostalı okudum ve düşündüm ki..." diyor sessizce. "Kartpostalımı mı okudun? Başkalarının kartpostallarını okumaya iznin yok.

POSTA!" Louisa hemen karşılık verir.

Ted şaşkınlıkla ona bakar.

"O... posta değildi. Bir kartpostalı. Birinin tişörtündeki sloganı yanlışlıkla okumak gibi."

Ted'in son derece çocukça bulduğu gözlerini deviriyor.

"O zaman neden birini aramıyorsun? Tabloyu alabilecek birini!" diye öneriyor.

"Burada kimseyi tanımıyorum. Buralı değilim," diye itiraf ediyor Ted.

Sanatçıyı, sonunda almayı bırakmaya karar verdiği ilaçları ve Ted'in onu çok hasta olduğu için yapmamaya ikna etmek için çok uğraştığı buraya yolculuğu düşünüyor. Sonra fısıldar:

"O da burada yaşamıyordu, sadece tablonun satıldığı yer olduğu için buraya geldik. Kimsenin haberi olmadan satın almak istedi. Birilerinin gerçekten öldüğünü öğrenmesinden korkuyordu, çünkü o zaman tablonun fiyatı artacaktı ve bunu karşılayamayacaktı. Bu yüzden beni

ve kimseye söylemedik. Şimdi bunun aptalca olduğunu anlıyorum. Sana vermek istediğini kanıtlayacak kağıt üzerinde hiçbir şeyim yok. Özür dilerim... Gerçekten. Ama gitmek zorundayım."

Tekrar arkasını dönüyor, yetişkin hayatının şeytanları tarafından o kadar ağırlaştırılmış ki ayakları yeri kazıyor. Keder bencil bir bakteridir, tüm dikkatimizi . Ted kıza kaba davranmak istemiyor, sadece yalnız kalmak istiyor, sadece sessizliğe ihtiyacı var, böylece kafasının içinde sanatçının sesini tekrar duyabilecek. Nefesini teninde hissetmek. Hayatınızın aşkını kaybettiğinizde mutluluk dilemezsiniz, çünkü bir daha mutlu hissetmeyi hayal bile edemezsiniz. Tek istediğiniz huzur, sakinlik ve uzun bir gece uykusudur. Bizi yaşlandırdığı için zamanı affedebilmekten başka bir şey hayal etmiyorsunuz. En iyi arkadaşlarımızla bir iskelede kalmamıza izin vermediği için. Yazların bitmesine izin verdiği için.

"Nereye gidiyorsun?" Louisa ona seslenir.

"Eve."

"Ev" mi? Resim yaptığı yer mi? yer orası mı?" soruyor, resmi tekrar eline alıyor ve çerçevenin kutuya sürtünmesine neden oluyor.

"Evet," diye yanıtlıyor, arkasını bile dönmeden, çünkü o iskelenin her santimini biliyor zaten.

"Küllerini oraya mı gömeceksiniz?"

"Evet."

"Uzak mı?"

Ted durur ve burnundan nefes , o kadar sert ve sinirli bir şekilde ki Louisa hiç sümük çıkmamasından gerçekten etkilenir, bu kadar yaşlı bir adam için inanılmaz sinüsleri olmalı.

Ted, neredeyse kırk yaşında, iç çekiyor:

"Evet. Trenle birkaç gün sürer."

"Neden uçmuyorsun?"

"Trenleri severim," diyor gerçekten bir tren aşığına aitmiş gibi gelmeyen bir ses tonuyla.

"Yani uçmaktan korkuyorsun?" diye tahmin ediyor. Ted o kadar sert nefes verir ki pantolonu fırlar.

"Herkes uçmaktan korkmalı! Hiç uçağa bindin mi?"

"Hayır, trene bile binmedim," diye sakın bir şekilde cevap veriyor.

Adamın bunu duyunca ne kadar utandığını görünce biraz utanıyor, aslında niyeti bu değildi. Ancak tren yolculukları, gidecek bir yeriniz ya da seyahat edecek birileri olduğunu gösterir ve onun böyle bir hayatı olmamıştır.

Ted ona doğru dönüyor ama göz göze gelmeden yere bakarak mırıldanıyor:

"Özür dilerim, gerçekten. Umarım her şey... senin için iyi olur."

"O zaman ben de seninle gelebilir miyim? Nereye gidiyorsun?" Louisa o kadar ani bir şekilde sorar ki, dürüst olmak , muhtemelen onu da en az onun kadar şaşırtır.

Bunun inanılmaz derecede aptalca bir fikir olduğu açık, ama ne yapması gerekiyor? Beyni şu anda ona kesinlikle yardımcı olmuyor, en ufak bir şekilde bile.

"Kesinlikle, kesinlikle olmaz!" Ted dehşet içinde haykırır.

Sonra aniden arkasını döner ve bavulunu ve arkadaşının küllerini alıp yürümeye başlar, o kadar hızlı hareket eder ki tökezler, bu onu utandırır, bu yüzden daha da öfkeyle tökezleyerek ara sokaktan çıkar ve neredeyse trafiğe girer. Bir araba korna çalar ve Ted dikkat çekmekten nefret eden bir adamdır, bu yüzden yüzü o kadar kızarır ki derisinin dökülmemesi bir mucizedir. Tökezleyerek yoluna devam eder, tren istasyonu caddenin diğer tarafındadır ve Louisa'nın beyni onu acele etmeye ve tüm mahallenin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırmaya ikna etmeden önce neredeyse girişe ulaşır:

"OSURAN SEN MIYDIN?"

Yoldan geçen yabancılar Ted'e tiksintiyle bakar, yüzü mosmor olmuştur, Louisa ilgiden nefret eden biri için pek de ideal bir arkadaş değildir. Ted yabancılara gergin ve özür diler bir şekilde gülümser, sonra Louisa'ya döner ve tıslar:

"Neyin var senin?"

Louisa tüm eşyalarını toplamış, sırt çantasını sırtına geçirmiş, terli ve nefes nefese, kollarında tablonun bulunduğu kutuyla ona doğru ilerliyor.

"Onlardan biri misin? Çocuklardan biri misin?" diye bağılıyor ve ısrarla onu işaret ediyor.

Ted hastaneden beri ilk kez resme doğru bakıyor, bu yüzden dengesini koruması gerçekten bir mucize, ayakkabıları gerçekten on dört yaşındaki biri için çok büyük. Sokak soğuk ama Ted aniden sıcak hissetti ve birkaç dakikalığına ayakları bir iskelenin ucunda sallanıyordu, yaz mevsimindeydik ve henüz korkunç bir şey olmamıştı. Gözlerini kırıştırtarak gerçekliğe geri döner, Louisa'ya bakar ve ressamın ona ne dediğini düşünür: *bizden biri*. İç çeker ve isteksizce iskeledeki kendisini işaret eder.

"O benim."

Louisa'nın sesi birden minnettarlıkla doluyor ve fısıldıyor:

"Hayatım boyunca, bu kartpostala her baktığımda Resim yaparken hep gülüyor gibi görüldüğünüzü düşünmüşümdür. Bu ne kadar çılgınca? Gülmenin resmini yapabilmek? Ben de her zaman içinizden biri osurmuş gibi görüldüğünü düşünmüşümdür. Bu... aptalca. Üzgünüm... Üzgünüm! Beynimde bir sorun var! Gergin olduğumda hep saçmalıyorum, ben..."

Ted şimdi daha hızlı nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor, yanakları seğiriyor, Louisa onun nasıl ağlanacağını bilmiyormuş gibi görüldüğünü düşünüyor, sanki gözyaşları hakkında sadece bir el kitabında okumuş ve konuyu yanlış anlamış gibi. Sonra Ted resimdeki çocuklardan birini işaret eder ve yavaşça şöyle der:

"Bu Joar. Osuran oydu. İnanılmaz osurukları vardı. Sanki tamamen yumurtadan yapılmış gibiydi."

Sonra Louisa tüm tren istasyonunda yankılanacak kadar yüksek sesle güler ve Ted neredeyse gülecektir. Ressam son kez yanında uyuyakaldığından beri en çok yaklaştığı an bu .

Louisa, "Polis gelip aldığı için üzgünüm, başına gelen son şeylerden biri bu olduğu için üzgünüm," başarır ve beceriksizce tabloyu kutuya geri koymaya başlar.

Ted hüzünle gülümsüyor:

"Olma. Onu yıllardır bu kadar heyecanlı görmemiştim, kendini yeniden genç ve tehlikeli hissetti. O... o tam bir aptaldı, bunu bilmeniz gerekiyor."

"Onu ne zamandır tanıyorsun?" diye sorar. Ted yavaşça göz kırpmıyor ve gözlüklerini düzeltiyor.

"Onu küçüklüğümüzden beri tanıyorum, ben... onu hep tanıyordum," diye yanıtıyor, çünkü aralarındaki arkadaşlıkta "öncesi" diye bir şey yoktu.

Louisa tablonun üzerine eğilir ve kutuya doğru şöyle der:

"Küçükken uyumaya çalışırken hepimizi . Uykuya dalacağımı ve uyandığımda deniz kenarında sizinle birlikte olacağımı düşünürdüm. Ve siz bana yüzmeyi öğrettiniz."

Bu noktada Louisa'nın kafasının içinde bir kapı çarpılır, çünkü artık beyni geri dönmüştür ve ona böyle konuştuğunda lanet bir sapık gibi konuştuğunu söylemek istemektedir!

Tabii ki Ted rahatsız görünme konusunda kişisel rekorunu kırıyor. Saatine bakıyor.

"Artık gitsem iyi olacak," diye mırıldanıyor endişeyle, sonra biletini çıkarıp turnikeden geçiyor.

"Seninle gelebilir miyim?" Louisa aynı anda hem beceriksizce hem de utanmazca tekrarlar, ki bu oldukça büyük bir başarıdır ve hızla turnikeden geçer.

Elbette bu Louisa'nın aklına gelen en iyi fikir değildir. Çünkü Ted ve Ted'in bavulu ile Louisa ve sırt çantası ve kutunun birleşimi, turnikeyi tasarlayan mühendisin aklındaki şey değildir. Aşırı hırslı bir golden retriever'ın ağzındaki iki tenis topu gibi sıkışıp kalırlar. Ted kurtulmak için bavulunun üzerine tırmanmak zorunda kalır ve sonra Louisa ona dokunmamak için büyük çaba sarf ederek dışarı çıkar ve işler gerçekten de pek iyi gitmez.

"Beni rahat bırak!" Ted sinirlenir, kadın ona çarparken öne doğru düşer ve tablonun bulunduğu kutuyla kafasının arkasına vurur.

Gözlükleri daha da yamuk duruyor. Ayağa kalkar, bavulunu ve kül kutusunu kaptığı gibi koşmaya başlar. Sanki Louisa'nın bacakları çok daha uzun olduğu için bunun bir faydası olacakmış gibi. Vazgeçmeden önce platformun sonuna kadar tökezler.

"NEDEN?" Louisa bağırır.

Sorunun neden koştığı mu yoksa daha genel olarak neden bu kadar sinir bozucu bir insan olduğu mu olduğu biraz belirsiz. Ted cevap vermiyor, sadece kondisyonunu ciddi şekilde abartmış orta yaşlı bir adam gibi bavulunun üzerine yığılıyor.

"Neden..." diye tekrarlıyor Louisa arkasından bir kez daha, "tabloyu bana neden verdin ki? Onu saklayabilirdin! Ya da kendiniz sattınız! Neden..."

Ted orada durur, öfkeli ve bitkin bir halde, elleri dizlerinin üzerindedir ve cevap verir:

"Çünkü beni seviyordu ve bana inanıyordu! Ve bu onun son dileği!"

Sessiz kalır çünkü titremesini engellemek için alt dudaklarını ısırarak zorunda kalmıştır. Louisa trenin perona yaklaştığını görür. Akıllıca bir şey söyle, diye bağırıyor beyni ona.

"Geldiğin yerde tabloyu satmama yardım edebilecek biri var mı?" diye bağırıyor, trenin frenlerinin gıcirtısından zar zor duyuluyor.

Bu aslında oldukça zekiceydi, beyni bile bunu kabul etmek zorunda, çünkü sonra Ted yakında çok pişman olacağı bir şey yapar. İnleyerek cevap verir:

"Evet. Belki. Ama o..."

"Peki o zaman! Seninle gelip onunla tanışacağım ve sonra da tabloyu satıp parayı paylaşacağız!" Louisa sanki mesele böylece çözülmüş gibi hızla başını sallar.

"HAYIR!"

"NEDEN OLMASIN?"

Ted hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırır.

"Tanrım, yabancı bir adama onunla gidip gidemeyeceğini öylece soramazsın-"

"Neden olmasın? Beni kaçırmayı mı planlıyorsun?" Louisa araya girer. "Ne? Tabii ki kaçırmayacağım-"

"Bak, kaba olmak istemem ama sen oldukça küçüksün," diye belirtiyor. "Sanırım seninle başa çıkabilirim."

"Ne oluyor... neden bahsediyorsun?" Ted konuşmanın hiç de hoş olmayan bir yöne doğru gittiğini fark ederek merak eder.

"Adam kaçırma!" diye açıklıyor öğretici bir şekilde, sonra da cüssesini ve örneğin onu bir kutuya koymanın ya da bir mahzene kilitlemenin ne kadar zor olacağını göstermek istercesine dik duruyor.

"Seni kaçırmayı planlamıyorum... ama sanırım seni kaçırmayı düşünüyor olsaydım tam olarak bunu söylerdim?" Ted itiraz ediyor.

Louisa uzun süre düşünceli bir şekilde ona bakar. Sonra şöyle der:

"Adam kaçırma hakkında çok şey biliyor gibisin."

"Ne?"

"Sadece söylüyorum, adam kaçırmayan biri için çok şey biliyorsun-"

"Tamam, şimdi gidiyorum!" der ve perona yanaşan trene doğru hızla yürür.

"Haklısın, trende daha fazla konuşabiliriz," diye heyecanla başını sallıyor Louisa.

"Hayır!"

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen bir çocuksun! Bir çocuğu öylece ..."

"Çocuk kaçırmaya karşı bir şeyiniz mi var? Çizgiyi bu mı çekiyorsunuz?"

"Hayır! Yani, evet!"

"On sekiz yaşına yeni girdim. Artık bir yetişkinim. İstedğim yere gidebilirim."

"Tebrikler."

"Teşekkürler. Yani bu seninle gelebileceğim anlamına mı geliyor?" "Gerçekten, gerçekten bu anlama gelmiyor!"

"Ama NEDEN?" diye bağırınca Ted kontrolünü kaybedip ona bağırarak karşılık veriyor:

"ÇÜNKÜ SENİN SORUMLULUĞUNU DA ALAMAM!"

Ve onu ilk kez o zaman ağlarken görür.

ON İKİ

Yirmi beş yıl önce Ted ve arkadaşları yaz tatili boyunca her gün dışarıda yaşadılar, güneş batana kadar birbirlerinden ayrılmadılar. Birini özlemenin özel bir yolu vardır, en iyi insanlarınızı ancak on dört özleyebileceğiniz gibi, evlerinizin dışında ayrı yollara gittiğinizde ve onlar size sırtını döndüğünde teniniz üşüdüğünde.

İçlerinden biri her zaman "Yarın!" diye seslenirdi.

"Yarın!" Diğerleri de karanlığın içinde kaybolmadan önce hep aynı sözü .

Gençler geceleri farklı gerçekliklerde yaşıyorlardı ama gün ağarırken evlerin arasındaki kavşakta yine birbirlerine ait oluyorlardı. Joar her sabah erkenden orada, kavşakta bekliyordu ve Ted de her sabah çimlerin üzerinde oturmuş Joar'ı bekliyordu.

Joar, Ted'in bunu neden yaptığını asla bilemedi, ikisi asla en iyi arkadaş olmadılar, tek ortak noktaları sanatçıydı. Ted neredeyse hiç konuşmazdı, Joar ise neredeyse her zaman konuşurdu, Ted asla kızmazdı ve Joar da asla başka bir şey yapmazdı. Joar her sabah erkenden, annesinin işe gitmek için sıvıştığı saatte, babası uyanmadan, akşamdan kalma ve tehlikeli bir halde eve gelirdi. Ted mi? İstese bütün gün uyuyabilirdi, kimse fark etmezdi.

"Neden hep bu kadar erken geliyorsun?" Joar Haziran ayında bir sabah sordu.

Ted çekingen bir tavırla omuzlarını silkti ve gözlerini çimenlere dikti. Henüz yaz tatilinin başındaydı, Joar daha yeni

Ressamın katılacağı o yarışmada resim henüz boyanmamıştı. Önlerinde hâlâ en iyisi de vardı, en kötüsü de.

Joar, "Senin evinde yaşasaydım öğle yemeğine kadar uyurdum," diye mırıldandı ve çimlere uzandı.

Bunu söylediğine hemen pişman olduğu nefes alışından anlaşılıyordu. Ted'in evinin sessiz olmasının bir nedeni vardı ve Joar bunu biliyordu. Dünya son derece yaratıcıdır, çocukları kırmanın pek çok yolu vardır.

"Yiyecek bir şey getirdin mi?" Joar bu nedenle daha yumuşak bir ses tonuyla sordu.

Ted başıyla onayladı ve sırt çantasından kurabiyeler çıkardı. Joar onları aldı ama hiçbirini yemedi.

"Güzel, bunları sevdi," dedi sessizce, sesindeki zayıflığı beceriksizce öksürerek gidermeden ve konuyu hızla değiştirmeden önce: "Sizce dünyadaki en iyi icat nedir?"

Ted yine omuzlarını silkti.

"Anneme sorduğumda ne dedi biliyor musun?" Joar birden sırttı, çünkü kimse onu annesi gibi güldüremezdi. "Cepler, dedi. CEPLER! Ne aptalım, değil mi?"

Sonra Ted gülümsedi, çünkü hiç kimse Joar gibi her "i" harfinde sınırsız bir sevgiyle "iiidiiiot" diyemezdi, çünkü hiçbir genç annesini onun gibi . Annesi nazikti ama her zaman zeki değildi ve Joar da zekiydi ama her zaman nazik değildi, ama bu özel durumda Ted aslında Joar'ın annesine katılıyordu. Sessizce tabii, ama yine de. Cepler aslında harika bir icattı.

"Cepler!?" Joar sanki bir zihin okuyucuymuş gibi suçlayıcı bir şekilde tekrarlardı. "Uçak, ilaç, ateş ya da başka bir şey değil mi? Buna katılıyor musunuz? Bu durumda, ikiniz de tamamen aptalsınız! Annemin ateş hakkında ne dediğini biliyor musun? Onun bir icat olmadığını, sadece mağara adamlarının keşfettiği bir şey olduğunu. Yani... ne? Ben ne dedim biliyor musun? Eğer ateş bir keşifse, cepler de bir keşiftir, çünkü cepler pantolonların kış çatlakları gibidir, bir mağara adamı elini kalçalarının arasına koymuş ve 'Hey! Anahtarlarımı burada tutabilirim! Bunları giysilerimizin içinde bulundurmalıyız!'"

Ted buna güldü, çünkü Joar bu konuda iyiydi, dövüşebilir ve futbol oynayabilirdi, ama en önemlisi komikti. Tüm iyi fikirleri mizah anlayışından geliyordu. İyi olmadığı tek şey yalnız kalmaktı, çünkü sessizlikten nefret ederdi, en kötü fikirlerini o zaman bulurdu. Bu yüzden Ted her sabah yol ayrımına ondan önce gittiğinden emin olurdu.

Ressam nihayet evinden çıktığında Joar, "İyi " diye seslendi, saat henüz çok erken olmasına ve kasabadaki hiçbir çocuğun henüz uyanmamış olmasına rağmen. En azından mutlu, güvenli çocuklar, okulda olmak zorunda oldukları her dakikadan nefret etmeyenler. Joar gibi yaz tatili için can atmıyorlardı, bütün gün hiçbir şey yapmadan dünyaya açılmak için acele etmiyorlardı.

"Kahvaltı yaptın mı? Bir kurabiye al! Onlar senin sevdiklerin!" diye emretti sanatçıya, sonra nefes bile almadan: "Denizin resmini yapmaya başladın mı? Kahretsin, eğer o lanet yarışmayı kazanacaksan resme başlamalısın!"

Ressam bütün gece uyumamış gibi görünüyordu ve kurabiyeleri o kadar küçük parçalar halinde yemişti ki kırıntı bile sayılmazlardı. Cevap vermedi, çünkü denizi boyayacağına dair verdiği sözden şimdiden pişman olduğunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Belli ki bunu yapamazdı. O kadar iyi değildi. Joar sadece bitirmesini istiyordu ve sorun şuydu ki Joar bitirmek için başlamak gerektiğini düşünüyordu ama işler böyle yürümüyordu. Sanat kronolojik değildir. Sanatçının çizdiği her şey kafasının içinde bir yerden geliyordu ve ancak onu aramadığında ulaşabiliyordu. Eğer çizmesi söylenirse, bu bir rüyadan uyanmak ve onu yeniden hayal etmeye çalışmak gibiydi. Özgüven eksikliği yıkıcı bir virüstür. Tedavisi yoktur.

Ted onların yanında sessizce oturdu ve komik olmayı diledi, çünkü kahkaha tüm yaraları iyileştirirdi, ama o sadece orada oturdu, şakasız. Joar yere baktı ve gerçekten de başka bir şey söylememeye çalıştı, ama sevginin nihai ifadesi dırdır etmektir, biz dırdır etmeyiz

Sevdiğimiz insanların başının etini yediğimiz herkes. Tüm ebeveynler bunu bilir, tüm en iyi arkadaşlar da öyle.

"Resim yapmaya başlamak ne kadar zor olabilir ki?" diye denize giderken en az beş kez tekrarladı ama sessizlikten başka bir şeyle .

İskeleye vardıklarında, yüzmeye gitmeden önce bütün kurabiyeleri yemesi için sanatçının başının yemeye devam etti ve sanatçı buna itiraz etmedi, çünkü buna alışmıştı. Ancak Joar kıyafetlerini çıkardığında ve tüm çürükler görüldüğünde Ted sanatçının gözlerindeki kalp kırıklığını görebiliyordu, çünkü bunları görmeye hiç alışmamıştı.

Joar futbolda harikaydı, okulda herkes onu kendi takımında görmek istiyordu, çünkü her mücadeleye balıklama atlıyordu. Bunun, insanların onca çürüğün nereden geldiğini sormasını engellediğini öğrenmişti. Yıllar sonra Ted bazen, ressamın deniz kenarındaki resimlerini yapmasının bu yüzden mi bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu: Joar'ın vücudunu boyamak için gereken tüm renklere sahip değildi.

Pek çok çocuk babalarının eve geldiğini duyunca kapıya koşar ama hiçbirisi Joar kadar hızlı koşmazdı. Geceleri yatağına uzanır ve yaşlı adam anahtarı içeri sokmadan önce anahtarın metalinin kilidin metaline kaç kez sürtüldüğünü sayardı. Ne kadar çok sıyrık olursa, yaşlı adam o kadar çok içmiş oluyordu, en tehlikeli geceler yaşlı adamın pes edip kapı zilini çaldığı gecelerdi. O zaman Joar kapıya koşardı, böylece annesi ilk darbeyi almak zorunda kalmazdı. Babası onlara sanki insan değillermiş gibi vururdu.

Bazen yaşlı adam ertesi gün pişman olur, bir daha yapmayacağına söz verirdi, onun gibi adamların hep yaptığı gibi. Ama bazen ne olduğunu bile hatırlamaz, parmak eklemlerinde kanla uyanır ve bir gece önce kimi paramparça ettiğini bile bilmeden mutfağa otururdu.

Joar'ın herhangi birini sevebiliyor olması inanılmaz bir şeydi. sanatçıyı sevdiği gibi sevebilmesi? Bir mucizeydi.

O yaz beş yaşına ve Ted'le tanışan herkes muhtemelen onun hayatı boyunca insanlarla birlikte olduğunu düşünüyordu, birbirlerinin o kadar bariz bir uzantısıydılar ki, bir köpeğin kuyruğu gibiydiler. O yaşa bir daha asla geri dönemeyiz, her arkadaşımız çocukluk arkadaşımız olduğunda, hayatımız boyunca tüm aşkları buna göre ölçeriz. Ama aslında Ted sanatçıya ve Joar'a sadece birkaç yıldır sahipti, oysa bu ikisi her zaman birbirlerine sahipti. Ted bunu kıskandığı için derin bir utanç duydu. Yirmi beş yıl sonra bile hala utanç duyacaktır.

Haziran ayında o gün sudan çıktıklarında Ted sırt çantasından sanatçının eskiz defterlerinden birini dikkatlice çıkardı ve bir şeyler yazdı. Kısa bir süre sonra Joar iskelede sırt üstü yatarken ve ince vücudu güneşte kururken, tahmin edilebileceği sordu: "Sence dünyadaki en iyi icat nedir?" Sanatçı not defterine baktı ve yüksek sesle okudu: "Cepler!"

Joar'ın gözleri büyüdü ve önce bağırdı: "Sen nasıl...?" diye bağırdı, sonra Ted'e ve eskiz defterine, sonra tekrar ressama baktı ve mırıldandı: "Aptallar! Hepiniz lanet olası aptalsınız!"

Joar, sanatçının kahkahalarını bu kadar sevmeseydi Ted'e kızabilirdi ama sanatçı nasıl da gülüyordu ve Ted ile Joar'ın ortak olması gereken tek şey de buydu. Güldükleri zaman birbirlerine ait oluyorlardı.

Ted hayatı boyunca hiç bu kadar komik hissetmemişti.

Ressamın da onların kahkahalarına ihtiyacı vardı, belki de herkesin anladığından daha fazla, o bahar gittikçe daha az gülmüş ve neredeyse hiç bir şey çizmemişti. Ama o gün çizmeye çalıştı, gerçekten çalıştı, çünkü Joar'ı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. Bazen sanatçı heyecanlandığında derisi kaşınıyor, bazen de omuzlarından biri seğirmeye başlıyor, tişörtünün altında bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve bundan o kadar utanıyordu ki ağlıyordu. İşte orada

Onda bir sorun vardı, bunu biliyordu, beyni bilgiyi yanlış sırayla emiyordu. Küçükken hiçbir zaman diğer çocuklarla oynamak istememişti, sadece bir köşede tek başına oturup resim yapmak istemişti, ailesine çocuklarının normal olmadığı söylenmişti. Ne yazık ki buna inandılar ve bu yüzden özel bir çocuğa sahip olmanın inanılmaz keyfini kaçırdılar.

Yetişkinler özgüvenin bir çocuğun öğreneceği bir şey olduğunu düşünürler, ancak küçük çocuklar doğaları gereği her zaman yenilmezdir, öğretilmesi gereken özgüvendir. Ve ah, sanatçıya nasıl öğretildi, çünkü dünya binlerce yılını farklı olan çocukların ciğerlerini nasıl deleceği konusunda pratik yaparak geçirdi. Anaokulunda yetişkinlerin sanatçının kendisine dokunulmasından hoşlanmadığını fark etmeleri uzun zaman almıştı, ama elbette diğer çocuklar bunu hemen fark etmişlerdi, bu yüzden ona yaklaşıp çığlık atana kadar onu dürtüyorlardı. Bazen panik içinde çırpınıyor ve bir türlü sakinleştirilemiyordu, o zaman da anne ve babası sonra öğretmenlerle konuşmak üzere çağırıyordu. Beş yaşındayken bile onların gözlerindeki utancı fark etmeyi öğrenmişti.

Kısa süre sonra diğer çocuklar onun kapalı alanlardan korktuğunu fark ettiler, bu yüzden bir gün onu okul bahçesindeki bir depoya zorla soktular ve kapağın üzerine oturttular. O kadar uzun süre orada kıvrılıp ağladı ki öleceğini sandı. Sonunda diğer çocuklar artık kapağı tutmuyorlardı bile, ama o yine de açmaya cesaret edemedi.

Sonra tek bir uzun uluma duyuldu, ardından bir tane daha ve sonra güneş aniden sanatçıyı kör ediyordu. Diğer çocuklar burunları ve dudakları kanadığı için ağlayarak öğretmenlerine , sandığın kapağını açan yine beş yaşındaki Joar'dı. O gün Joar'ın anaokulundaki ilk günüydü ve sandığın içindeki çocuk için yalnızlığın son günüydü. Bir arkadaşınızı böyle bir durumda hayal kırıklığına uğratmamak için elinizden geleni yaparsınız.

Ted'le tanıştıklarında on iki yaşındaydılar, Joar bisikletini Ted'üzerine sürdüğünde, çünkü Joar pek çok şeyde iyiydi ama fren yapmakta kötüydü. "Tanışmak" muhtemelen yanlış kelime, kimse Joar'la tanışmadı, çünkü doğal bir felaketle "tanışmazsınız", ona çarparsınız. Joar ve ressamın canları sıkılmıştı ve Joar'ın aklına bisikletlerini kasabadaki en dik tepeden aşağıya, terk edilmiş eski limanı çevreleyen çitlerdeki bir boşluktan geçirip son sürat iskeleye ve oradan da suya sürme fikri gelmişti. İskele onların gizli yeri idi, dünya tarafından unutulmuştu, varlığından kimsenin haberi yoktu. Ama o gün iskelenin ucunda tuhaf, küçük bir çocuk duruyordu. "DİKKAT ET!" Joar bağırmıştı ama artık çok geçti. Bisiklet Ted'e çarptı ve Joar'la birlikte suya düştüler, Joar hemen yüzeye çıktı ama diğer çocuk gitmişti ve sanatçı iskelede durup neredeyse bir dakika boyunca birini öldürdüklerini düşündü. Sonra birden Joar "ORADA!" diye bağırdı ve sanatçı tereddüt etmeden suya daldı. Ted'i iskeleye çektiler ve küçük bir atı boğmaya yetecek kadar su öksürdü. Dehşet içinde sanatçıya göz kırptı ve sanatçı da ona gülümseyerek ilk sözlerini söyledi: "İyi dikkat ettin!"

Sonra Ted gülümsedi. En iyi arkadaş olmak bu kadar uzun sürer. Koca bir ömür, tek bir saniye. Ama sonra birden dehşetle baktı.

Joar'a "Bisikletin!" diye mırıldandı ve sanki bisikletin gitmiş olması Ted'in suçuymuş gibi bisikletin battığı suya .

Joar omuzlarını silkerek, "Endişelenmeyin, tek kullanımlık bir bisikletti," dedi.

Ted'in bunun Joar'ın çaldığı anlamına geldiğini anlaması birkaç dakika sürdü. Joar çok yavaş ve sabırlı bir şekilde bu lanet kasabada asla kendi bisikletine binmemen gerektiğini açıkladı, bunu anladığından emin miydi? Biri onu çalabilirdi!

Birkaç gün sonra Joar ve ressam Ted'le birlikte eve gittiler, ilk kez bir okulda yaşayan birini tanıyorlardı.

müstakil bir evdi. Kuşkusuz, muhtemelen kasabadaki en ucuz ve en köhne evdi, ama bunun bir önemi yoktu, çünkü Ted'in bodrumda kendine ait bir odası vardı.

"Bu çocuk da kim?" Joar mırıldandı. "Bir çeşit prens mi?" Oda soğuktu ve rutubet kokuyordu ama on iki yaşındakilere göreymiş, Kendilerine ait bir alana sahip olmak lüksün zirvesidir, onları yetişkinlerin dünyasından ayıran bir merdiven ise bir kalenin etrafındaki hendek gibidir. Joar odanın içinde dolaştı, tüm mobilyaların önünde eğildi ve ciddiyetle şöyle dedi "Ekselansları Gardırop, sizinle tanıştığım memnun oldum! Majesteleri Duvar Kağıdı, memnun oldum!" Duvar kağıdına sahip olmanın üst sınıfa bir şey olduğunu düşündü ve odada dolaşırken çok büyük olduğu için kaybolmuş gibi yaptı. "Alo?" diye seslendi kitaplıktan, çünkü raflarında şişe yerine kitap bulundurmak da üst sınıfa özgü bir şeydi. "Alo? Beni duyabiliyor musunuz? Kütüphanedeyim!" diye bağırdı ve sanatçı kahkahalarla güldü. Aralarındaki çekim anıydı, Ted'in kalbi güneşe uzanan bir bitki gibi ikisine de uzanıyordu.

O akşam yemeğe eve gittiler, çünkü sanatçı başka birinin ailesiyle yemek cesaret edemiyordu ve Joar da annesini babasıyla yalnız bırakmak istemiyordu. Babasının dışarıda olduğu akşamlar Joar yine de evde kalıyordu, çünkü o zaman annesiyle birlikte ünlülerin oynadığı televizyon programlarını izliyorlardı, annesi bu programlara bayılıyordu çünkü ünlüler her zaman çok mutlu görünüyorlardı. Ama sanatçı ilk akşam Ted'e yemeğe gitti ve kısa süre sonra bunu neredeyse her akşam yapmaya başladı, her zaman bodrum penceresine dikkatlice vuruyor, camda kertenkele ayağı gibi bir ses çıkarıyordu. Üst katın zilini hiç çalmadı ve Ted'in ailesinden tüm yetişkinlerden kaçındığı gibi kaçındı, çünkü onları rahatsız ettiğini biliyordu. Sanatçıya hayatı boyunca ne olduğu ve ne olmadığı söylenmişti: tuhaf bir çocuktı, diğer çocuklar gibi değildi, yeterince çocuk değildi. Ama Ted'in bodrumunda, yere oturup başka hiçbir yerde çizmeye cesaret edemediği şeyleri çizdi, önce

Süper kahramanlar ve korkunç canavarlar, çünkü Ted bunları severdi. Sonra, gece ilerledikçe, cesetler çizdi. Önce giysili, sonra giysisiz. Bazen, gerçekten üzgün olduğunda, çıplak adamlara melek kanatları takıyordu.

Ted bir kalemin tırmalama sesi ve arkadaşının nefes alışıyla uykuya dalmaya alışmıştı, her zaman açık bodrum penceresinden hafif bir esinti esen boş bir odaya uyanırdı. Sonra Ted gizlice üst kattaki ebeveynlerinin banyosuna çıkar ve dolaptaki hapları sayardı. Ted'in babası kanserdi, evin bu kadar sessiz olmasının ve bodrumda yaşamasına izin verilmesinin nedeni buydu, böylece babası rahatsız edilmeyecekti. Banyo dolabı ağrı kesicilerle doluydu, sanatçı her seferinde sadece birkaç hap çalıyordu, Ted'in bunu fark etmesi tamamen tesadüftü. Sanatçı onları sırt çantasındaki bir kutuda saklıyordu, sanki bomba yapıyormuş gibi. Ted hiçbir zaman bildiğini söylemedi ama yaz tatilinden birkaç hafta önce, beş yaşına girmek üzereyken, ressam resim yapmayı bıraktı, sonra yemek yemeyi bıraktı ve Ted de Joar'a söyledi. Joar bu yüzden onu yarışmaya sokmaya karar vermişti ve yine bu yüzden Ted'den her sabah kurabiye getirmesini istiyordu.

On dört yaşındayken "Seni seviyorum" demek zordur. Ve fısıldamaya cesaret etmek tamamen imkansızdır: "Kendine zarar verme, çünkü bana da zarar vermiş olursun."

Sanatçının anne ve babası boşanmıştı. Babası sert bir adamdı, asla saldırgan değildi, sadece sıcaklıktan yoksundu. Babalık şefkati ifadeleri en fazla oğluna alçak sesle "Normal davranmaya çalış... bilirsin..." demeye kadar uzanıyordu. Sanatçı bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu, sadece her zaman yanlış yaptığını biliyordu. Babası limanda çalışırdı, bazen birlikte çalıştığı adamlar eve gelir ve mutfakta oturlardı. Sarhoş ve her zaman öfkeliydiler; patronlarına, politikacılara ve ekonomiye. Ama bir akşam geç saatlerde, dudakları birayla kayganlaştığında, babası gevelemişti: "Sen

Biliyor musun, bazen neyi yanlış yaptığımı merak ediyorum. Çocuğun böyle olması benim suçum mu?" Diğer adamların hepsi ona bunun onun hatası olmadığını söyledi. Elbette hepsi çocukta bir sorun olduğu konusunda hemfikir, sadece suçun kimde olduğu kısmına itiraz ediyorlardı.

İnce duvarları olan küçük bir daireydi, sanatçı diğer tarafta oturuyordu, hiç var olmasaydı daha iyi olacağını biliyordu.

Ted yüksek seslerden nefret ederdi, her zaman da etmişti, metal çatal bıçakların tabaklara çarpması ya da strafor veya kartonun bükülme sesinden paniğe kapılırdı. Ama top haline getirilmiş kâğıt sesinden daha fazla nefret ettiği bir ses bulamazdı.

Yirmi beş yıl önce o gün iskelede Joar işlemeye gittiğinde, sanatçı Ted'e dönmüş ve nemli gözlerle fısıldamıştı: "Yapamıyorum Ted. Joar'ın çizebileceğimi düşündüğü şekilde ! Ayrıca o yarışma için çizim bile istemiyorlar, *resim* istiyorlar. Hiç boyam yok, fırçam bile yok... Nasıl bilmiyorum. Yapamam, sadece yapamam..."

Omzu seğirdi, her tarafını kaşdı, sonra kâğıdı top yaptı ve Ted bunun sesini asla unutmayacaktı. Ressam onu suya attı, deniz çizimi yuttu ve Ted önümüzdeki yirmi beş yılı orada sessizce oturmamış dileyerek geçirecekti.

Joar geri döndüğünde sanatçı ayağa kalktı ve işeyeceğini mırıldandı ama muhtemelen ne kadar çok ağladığını görmelerini istemiyordu.

Joar, Ted'in yanına çöktü ve uzun bir süre sessizce oturduktan sonra gözlerini ufka dikerek ciddi bir sesle şöyle dedi "Ona o resmi çizdirmeliyiz Ted, bunu anlıyorsun değil mi? Bu lanet kasabada kalırsa ölecek. Ama o yarışmayı kazanırsa, ünlü, zengin ve mutlu olacak. Televizyondaki ünlüler gibi. Tamam mı? Sadece yapmamız gereken..."

Joar'ın parmakları yerde bulduğu bir çakmakla oynuyordu, kolları çürükler ve yara izleriyle kaplıydı. Ted hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı ve Joar da başıyla onayladı. Bu onların yeminiydi.

O akşam eve dönerken, bir tabloya dönüşecek olan gençler birbirlerine yakın yürüdüler, ancak ressam Joar'a en yakın yürüyendi. Ted kıskanç olmamak için elinden geleni yaptı, ama başaramadı. On dört yaşındayken, arkadaşlık ve kara sevdada aynı duygudur, aynı yıldızın ışığıdır, bu yüzden belki de bunun için daha iyi bir kelime olmalı. Ama senin tarafından görülmezsem donarak öleceğimi nasıl açıklayabilirim?

Gençler evlerin arasındaki kavşakta kendi yollarına gittiklerinde birbirlerine "Yarın!" diye seslendiler ve her biri karanlığa geri dönmeye söz verdi: "Yarın!"

Ted omzunun üzerinden baktı, teni buz gibiydi. Gençlerden hiçbiri neler olup bittiğini açıklayamadı, sadece sessizce birbirlerine sarıldılar. Joar sanatçıyı dünyaca ünlü yapma sorumluluğunu üstlenmişti, sanatçı da Joar'ı hayal kırıklığına uğratmama sorumluluğunu. Ted mi? Sevdığı insanların hiçbirinin ölmemesini kendi sorumluluğu haline getirmişti. Bu bir insan için korkunç bir yükür. Omuzlarınız gıcırda, iskeletiniz küçülür, sonunda zorlukla yürüebilirsiniz.

ON ÜÇ

"Sorumluluk alamam..." diye fısıldıyor Ted yirmi beş yıl sonra tren istasyonunda.

Titreyen bir elinde bavulunu, diğerinde ise en yakın arkadaşının küllerini tutmaktadır. Adam ondan uzaklaştığında, Louisa ilk kez onun topalladığını fark eder.

"Tamam," diyor sessizce.

"Tamam mı?" Ted şaşkınlıkla tekrarlıyor, çarpık gözlüklerinin arkasından gözlerini siliyor, gözyaşlarından çok utanıyor.

"Evet. Tamam. Artık seni rahatsız etmeyeceğim," diyor ve arkasını dönüyor.

"Tamam..." diye başını sallıyor şaşkınlıkla, çünkü bir tartışmanın ortasında orta yaşlı bir adamın başına gelebilecek en tuhaf şey, aniden kazanmasıdır.

Ona son bir kez bakar ve şöyle der: "Kendine zarar verme."

Ted gerçekten de onun içindeki sanatçıyı duyabildiğini belli etmemeye çalışıyor, Tanrım, nasıl da çabalıyor. Ciddi bir yetişkinin yapacağı gibi kendini toplar ve sertçe mırıldanır:

"Özür dilerim... Sesimi yükselttiğim için özür dilerim."

Boynunu uzatıyor, sanki bu onu daha yetişkin gösterecekmiş gibi kendini onun kadar uzun göstermeye çalışıyor. Louisa'ya küçük bir zürafayı hatırlatıyor, bu da aklına melekleri getiriyor. Bu dünyadaki en doğal bağlantı gibi görünmeyebilir, elbette, ama Louisa meleklerle inanmıyordu ve Fish meleklerle *takıntılıydı*. İlk tanıştıklarında Louisa asla insan çizmezdi, sadece hayvan çizdi ve en çok da zürafa, çünkü vücutları Louisa'nın hissettiği gibi görünüyordu: gerçekten uzun

ve gerçekten geniş, ama tüm yanlış yerlerde. Fish her zaman, eğer ölürse Louisa'ya bir melek olarak geri döneceğini, ancak Louisa'nın onu tanıyabilmesi için bir zürafa şeklinde geri döneceğini söylerdi ve tabii ki bu Louisa'yı histerik bir şekilde güldürürdü. Şehrin ortasında bir zürafa

-Bir melek olsa bile, Fish ağzı sıkı olamazdı. Sonsuza dek bir aptal olarak kalacaktı.

Louisa tablonun bulunduğu kutuyu eline alırken kendi kendine hüznle gülümser. Siyahlar giymiş bir grup genç adamın düzensiz el sarması sigaralar içtiği ve kâğıt torbalara sarılmış şişelerden su içtiği platformun diğer tarafına döner. Sonra şöyle der:

"Merak etme. Sen git. Bunun yerine gidip şuradaki kibar adamlara tabloyu satmama yardım edip edemeyeceklerini soracağım. Oldukça güvenilir görünüyorlar..."

Ted o kadar derin iç çeker ki, iskambilden bir ev inşa ediyor olsaydınız, onun bu civarda olmasını gerçekten istemezsiniz.

"Ama... hayır! Ne yapıyorsun? Gitme ve..."

Adam ona doğru iki adım atar ve Louisa dramatik bir şekilde arkasını döner.

"Affedersiniz? Trene yetişmek için acele etmiyor musunuz?" Ted hayal kırıklığını dizginlemeye çalışarak hiperventilasyon yapar.

"Delirdin mi sen? Elinde bu kadar değerli bir tabloyla bir grup yabancı adamın yanına öylece gidemezsin!" diye tıslıyor.

"Neden olmasın? Beni kaçırabilirler diye mi?" diye .

Ted buna cevap vermenin akıllıca bir yolunu bulamaz, bu yüzden tamamen içgüdüsel olarak, tüm gezegendeki her orta yaşlı erkeğin sinir bozucu bir gence söylemeyi düşünebileceği tek şeyi söyler:

"Senin... okulda olman gerekmiyor muydu? Ya da başka bir şey?" Burnunu yukarı kaldırıyor.

"Bugün Paskalya."

"Tamam, tamam, ama sen sadece bir çocuksun, birileri seni özleyecek olmalı, değil mi?"

"On sekiz yaşındayım. Kimse beni özlemiyor."

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum!" Ted ısrar eder ve şakaklarına masaj yapabilmek için bavulunu ve kül kutusunu yere bırakır.

Çabucak başını sallıyor:

"Tamam mı? O zaman bana yardım et! Eve gideceğini ve orada tabloyu satmama yardım edebilecek biri olduğunu ! Beni de götür, tabloyu satarız, sonra da Paskalya'da buraya geri gelirim! Kimse gittiğimi fark etmez bile!"

Ted kollarını öyle bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırır ki kazara kafasının arkasına çarpar, ki bu oldukça büyük bir yetenektir, kendi ölümünüzün en olası nedeni olacak kadar sakar olmak.

"Peki ya koruyucu aile? Bundan bahsetmiştin, değil mi? Oraya , değil mi?" diye dener.

Louisa'nın gözleri kararır: "Sadece tabloyu satmama yardım et ve hayatından çıkayım, söz veriyorum! Ne istersen yapacağım! Ama o lanet yere asla geri dönmeyeceğim!"

Ted şimdi göz kapaklarını ovuşturuyor, bu düşünciyi yüksek sesle söylemek bile istemiyor:

"Tabloyu sattıktan sonra bütün o yeri satın alabilirsin." O kadar hızlı cevap veriyor ki sözleri tokat gibi geliyor:

"Sadece için satın alırdım."

O sırada Ted için düşünmemek zordur, elinde çakmakla iskelede oturmaktadır.

"Ama Sosyal Hizmetler'de arayabileceğiniz bir tür vaka görevlisi olmalı? Ya da bu işler nasıl yürüyorsa?" diye soruyor ama Louisa omuz silkiyor.

"Şu anda işte olduklarını sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bugün Paskalya!"

"*Paskalya'dayız*," diye Ted, sinirli bir şekilde, şimdi tüm yüzünü ovuşturarak "Biraz yavaş mısın? Yanlış bir şey olduğundan değil. Sadece merak ediyorum," diyor Louisa, çok düşünceli bir şekilde.

Ted ne yazık ki cevap olarak söyleyecek zekice bir hakaret düşünecek zaman bulamaz, çünkü arkalarından bir ses aniden talepte bulunur:

"Siz ikiniz! Biletiniz var mı?"

Ted arkasını döndüğünde ince bir kravat takmış, göğsünde eski bir kovboy filmindeki şerif yıldızı gibi ayarladığı bir isim etiketi olan öfkeli bir adamla karşılaşır.

"Biletler mi?" Ted şaşkınlıkla "Biletler" diyor.

"Şu kızı seninle birlikte bilet bariyerinden geçerken gördüm! Bileti var mı?" Şerif homurdanır ve hayali bir tabanca çekecekmiş gibi başparmaklarını kemerine .

"Bunu ödeme olarak alabilirsin! Değeri-" der Louisa hemen ve tablonun bulunduğu kutuyu şerife doğru uzatır.

"HAYIR!" Ted itiraz ediyor.

Louisa mükemmel bir şaşkınlık ifadesiyle ona doğru döner. "Hâlâ burada mısın? Yetişmen gereken bir tren olduğunu sanıyordum?"

Ted yumruklarını ceplerinde o kadar sıkarak ve kafasının içinde o kadar yüksek sesle bağırır ki, tüm iç organları muhtemelen en az on yıl yaşlanır. Şerif bunu nasıl yorumlayacağını bilemez ve Louisa'nın bileğini tutarak durumu kontrol altına almaya karar verir.

"Dinleyin! Biletiniz var mı mu?"

Louisa öyle bir çılgılık atıyor ki platformdaki insanların yarısı arkasını dönüyor, sanki Ted onu yakıyormuş gibi kurtuluyor. Kolunun kolu yukarı kayıyor ve Ted kolunu görüyor, çürükler ve yara izleriyle o kadar kaplı ki hava bile derisini acıtıyor olmalı.

"Dokunma bana!" diye tersliyor ve çantasındaki tornavidayı arayarak geri çekiliyor.

Ted onun bakışı tanıyor, içindeki sanatçıyı görüyor ve bu ona o kadar ağır geliyor ki beton platformda ayak izi bırakmaması bir mucize. Ted'in şu anda dünyada tek istediği yalnız kalmaktır ama arkadaşlarını asla hayal kırıklığına uğratmak istememenin sorunu, arkadaşların cennetteyken senin yaptığın her şeyi görebilmeleridir. Şerif Louisa'ya bir adım daha yaklaştığında Ted son derece isteksiz bir şekilde, ellerini kaldırıp gözlerini kapatarak aralarına girer.

"Tamam, tamam. Tamam, tamam. Biletini ben ödeyeceğim!"

Şerif şaşkınlıkla ona bakıyor, Ted sanki vurulmayı bekliyormuş gibi kamburunu çıkarıyor, şerif buna nasıl tepki vereceğini bilemiyor.

"Öyle mi? Peki o zaman..." diye mırıldanıyor şerif, biraz hayal kırıklığına uğramış bir halde, sanki otoritesini halka gösterme fırsatını dört gözle bekliyormuş gibi.

"Tamam mı?" Louisa parlak bir şekilde sorar.

"Tamam!" Ted hiç de parlak olmayan bir sesle tekrarlıyor ve cüzdanını arıyor.

Biletin parası ödenir, şerif ağır ağır uzaklaşır ve Ted iç çekişleriyle bir mil ötedeki iskambil kâğıtlarını devirebilir. Bavulunu ve kül kutusunu alıp topallayarak trene biner ama Louisa onu takip etmez. Ted kapı aralığında döner ve homurdanır:

"Geliyor musun o zaman?"

Louisa şüpheci görünüyor.

"Yani seninle gelebilir miyim? ?" diye merak eder. "Tam da istediğin şey bu!" Ted .

Louisa gözlerini deviriyor.

"Öyle mi? Yani şimdi birdenbire sana GÜVENMEM mi gerekiyor? Ya beni öldürürsen?"

"Seni öldürmeyeceğim," diye inliyor Ted.

"Bu tam da bir katilin söyleyeceği şey! Adını bile bilmiyorum!" diye dikkat çekiyor.

"Ted."

"Ben Louisa."

"Biliyorum."

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Tamam! Artık birbirimizi tanıyoruz! Bu kadar tuhaf olmayı bırak!" diye sinirli bir şekilde başını sallıyor.

"Çünkü gerçekten tuhaf olan *benim*..." diye mırıldanıyor.

Louisa kutuyu trene yüklüyor, sonra vagona tırmanıyor, etrafına bakıyor ve hemen kaçırıyor: "Vay canına! Bu koltuklar

Gerçekten öyle! Fish bana arabalar yerine trenlere nasıl girileceğini öğretmeliydi!"

Ted kızarır ve diğer yolcuların bakışlarından kaçınır. Louisa eklemenden önce derin derin düşünüyor gibidir: "Kadınların en çok tanıdıkları biri tarafından öldürüldüğünü biliyor musun Ted? Yani şimdi beni biri öldürecekse, bu büyük ihtimalle sen olacaksın!"

Ted gözlerini kapatır ve en az on kez ona kadar sayar, sonra iki boş koltuk bulur ve Louisa onu takip eder, sırt çantasının kafasına çarptığı yabancılardan bir "ows" korusu gelir. Ted bavulunu baş üstü bagaj rafına koymaya çalışır, ancak tam olarak uzanamaz, bu yüzden Louisa yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorar ve tabii ki kesinlikle yoktur, çünkü o yetişkin bir adamdır. Vazgeçip kendini, bavulunu ve kül kutusunu pencereye en yakın koltuğa sıkıştırmadan önce bavulu kafasına üç kez vurur.

"Çantayı oraya koymak istemediğine emin misin?" Louisa yardımsever bir şekilde merak ediyor, gerinmeden bile rafa ulaşabiliyor.

"Bu iyi!" Ted kucağında bavuluyla ters ters bakıyor.

Louisa, "Kesinlikle çok rahat görünüyor," diye belirtiyor.

Cevap olarak sadece aşağılayıcı bir homurtu alır, bu yüzden kendi sırt çantasını rafa kaldırır ve resmin bulunduğu kutuyu ayaklarının dibine yere koyar. Sonra yan yana otururlar ve Louisa sıkılıp sormadan önce en az yirmi saniye geçer:

"Bilmeceleri sever misin, Ted? Tek kollu bir adamı ağaçtan nasıl çıkaracağını biliyor musun?"

Ted gözlerini kapatıyor ve şu anda kendisinin de ağaçtan düşmesine karşı bir şey yapmayacakmış gibi görünüyor. Bu uzun, çok uzun bir yolculuk olacak, diye düşünüyor.

Ve cennet güler. Oh, nasıl da güler.

Ted bavulundan küçük bir bant rulosu çıkarır ve yamuk gözlüklerini onarır. Louisa tren hareket edene kadar bilmeceler ve şakalar anlatır, ama sonra aniden hiç beklenmedik bir şey yapar: sessizliğe gömülür. Orada oturur ve pencereden memleketine hayretle bakar, hayatında ilk kez kadar şaşkındır. Gözlerini kırıştırıyor ve derin nefesler alıyor ve tam platformun sonuna geldiklerinde onu görüyor. Her şey o kadar hızlı olur ki, önce hayal gördüğünden emin olur, ama oradadır, bir bankta sakince oturmakta ve ona küçümseyerek bakmaktadır. Onu sokakta gördüğünden beri banyo olmalı, çünkü kürkü parlıyor, ama kibri yıkayamazsınız. Gözleri bir an için buluşuyor ve Louisa anlatsa da kimse inanmayacak ama sağ pençesini kaldırıp el salladığına yemin edebilir.

Kedi olarak geri dönmek tipik bir balık mizahı.

ON DÖRT

Sanat bir bağlamdır.

Çünkü dürüst olmak gerekirse? Harika bir tablo değil.

Öyle olsaydı garip olurdu elbette, çünkü C. Jat olarak tanınacak olan sanatçı bu resmi yaptığında sadece on dört yaşındaydı. On dört yaşındaki çocukların işi bir şeylerde harika olmak değildir, onlardan beklenen tek şey moron olmalarıdır, onlar bu dünyaya anneleri ve babaları baş ağrısı hapi endüstrisini desteklesin diye gelmişlerdir. Gerçekten ama gerçekten on dört yaşındaki çocukların işi dahi olmak değildir.

Yani resim özel bir şey değildi, hiç değildi. Özel sanatçıydı. Anne babası boşanmış, köhne bir liman kasabasında yaşayan yoksul bir hiçti ve bir öğretmeninin bir zamanlar "vahşi hayvanlar sürüsü" olarak tanımladığı bir arkadaş grubuna sahipti. Sanatçı tüm çocukluğu boyunca yetişkinlerin çevrelerini yok ettiklerini görmüştü, bazıları şiddetle, bazıları sessizlikle, bazen sıkılı yumruklarla ve her zaman boş şişelerle. Çocukların iki dünyası vardır, kendilerine verilen ve hayal bir dünya, ama sanatçı bile oradan çıkış yolunu resmetmenin mümkün olduğuna inanacak kadar hayal gücüne sahip değildi. Bu kadar büyük bir şeyi hayal etmek için gerçekten çok büyük bir aptal olmak gerekir. Tanrıya şükür onlardan birine sahipti.

Joar'a aptal olduğu söylendi, umursamadı ama sanatçı gerçekten sinirlendi. Joar aptal değildi, sadece bir seferde sadece bir şey düşünen biriydi, bu yüzden motor tamirinde çok iyiydi. Sanatçı ise her şeyi aynı anda düşünürdü, bu yüzden çizim yapabiliyordu ama bunu hep yanlış sırayla yapıyordu. Kağıdın kenarlarından ortaya doğru değil, tam tersi, önce gökyüzü, en son insanlar. Bu yüzden dünyaca ünlü tablosu başladığında bir resim bile değildi, bir çizimdi, çünkü boyaya parası yetmiyordu. Ve başlangıçta bir deniz çizimi bile değildi, bir bulut çizimiydi, çünkü bulutlar hiçbir şeydir ve o kendini böyle görüyordu. Diğer her şey mi? Joar'ın onda gördüğü buydu. Bir yetişkin olarak sanatçıya, büyük sanatın bir insandan çıkması gereken bir şey olduğu söylenirdi, ama onun için bu, kendi yolunu bulması gereken bir şeydi. Çünkü onun için sanat aşktı. Kederdi. Bir hikayeydi.

Bir bağlam.

Sokaktaki evsiz bir adam iskeledeki çocukların resmini satmaya çalışsaydı değersiz olurdu ama güzel bir galeride beyaz bir duvara asıldığında bir servete mal oldu. Yeterince varlıklı insanlar bir şeyi yeterince istediklerinde, o şey paha biçilmez hale gelir, çünkü o zaman sanat gözlerle değil, kulaklarla deneyimlenir, onlar bir resim için değil, onun adı ve tarihi için para öderler. Onların dünyasında hayran olunması gereken sanatçı değil, sahibidir, çünkü sadece fiyatı olan bir şeyin değeri olabilir. Bu yüzden tablodaki çocuklar o kadar önemlidir ki muhafızlar tarafından korunurlar ama gerçek hayatta iskeledeki çocuklar kimsenin umurunda bile olmadan ölebilirler.

Denizin Biri adlı tablo, fantastik olduğu için dünyaca ünlü olmadı, bir deha eseri olduğu için imrenilmedi, ama sanatçının yaptığı her şey için imrenildi.

onu. Bir gün kendine "C. Jat" adını verdiğinde ve gören herkesin nefesini kesen resimler yaptığında yarattığı sanat, ama aynı zamanda tanındığı adam: utangaç ve kırık ve alıcılar bunu sevdi, ne kadar kırık olursa o kadar iyi. *Biraz daha kır, diye dilediler, önümüzde paramparça ol!*

C. Jat dışarı çıkmayı bıraktığında Jat dışarı çıkmayı bıraktığında gizemli hale geldi, röportaj vermeyi bıraktığında takip edildi. Ne kadar az şey verirse, herkes o kadar çok şey istiyordu. Bir gün kendi kuşağının en büyük sanatçılarından biri olarak anılacaktı ve herkes her zaman büyük sanatçıların bir sonraki adımında ne yapacaklarını bilmek ister, ancak bazı sanatçılar için durum tam tersidir: o kadar sevilirler ki sonunda herkes başlangıçta ne yarattıklarını bilmek ister. *The One of the Sea* bu şekilde dünyaca ünlü oldu, çünkü her şey orada başladı. Bu yüzden defalarca alınıp satıldı ve bu yüzden bir gün o kadar pahalandı ki sanatçının tüm parasını geri almasına mal oldu.

Ne için? Özel bir şey için değil. Fırça darbeleri bir gencin, anlatı ise bir çocuğunkiler gibiydi. Yine de, bir kez görmüş olan pek çok insan, daha sonra bu film hakkında konuşmaktan asla vazgeçemedi. Herkes ilk başta sadece denizi, o maviliği gördüğü için, iskelenin ucundaki üç çocuğu görebilmek için çok uzun süre orada durup bakmanız gerekiyordu. Birçok insan, figürler kendilerine gösterilmedikçe aslında hiçbir şey görmüyordu ve onları gösteren insanlar bunu her zaman zafer kazanmışçasına, sanki gizli bir hazinenin yolunu gösteriyorlarmış gibi yapıyorlardı. Bu yüzden gazeteler ona dahi demeye başlamıştı, çünkü sanki on dört yaşındaki o çocuk gizemi tam da böyle planlamıştı: sanki sadece denizi yeterince seven ve sanattan yeterince anlayan biri çocukları görecektik kadar uzun süre bakabilirdi.

Ama gerçek ne? Kasıtlı değildi. Joar o yarışmayı buldu ama ressamın boya alacak parası bile yoktu. Bunu Joar'a bile açıklayamadı çünkü Joar anlamadığı kelimelere çok sinirleniyordu ve "suluboya" anlaşılması zor bir kavramdı. Belli ki yağlı boyayla resim yapmak daha da zordu, çünkü Joar

diye haykırdı: "Ne demek yağ? Her şey simsiyah olur, değil mi?"

Yani bunların hiçbirisi kasıtlı değildi, sanatçı sadece en iyi arkadaşını mutlu etmek için denemeye söz vermişti. Niyeti denizi resmetmek değildi ve kimsenin iskelenin ucunda oturan üç çocuğu görmesini de istemiyordu. Biri ona sanatın ne olduğunu sorsaydı, muhtemelen diğer çocuklar, zenginler, zeki olanlar, yetenekli olanlar için bir şey olduğunu fısıldayacaktı. Sanat hakkında hiçbir şey bilmiyordu, elleri sadece bazı ayakların dans etmesiyle aynı nedenden dolayı çiziyordu: nasıl duracaklarını bilmiyorlardı.

Bu yüzden neredeyse hiç resim yoktu. Çünkü o yılki ilk cenaze töreninden hemen sonra, ikincisinden hemen önce, parmakları çizmeyi tamamen bırakmıştı. Eğer Joar dırdır edip durmasaydı, muhtemelen bir daha hiç başlayamayacaklardı.

Gerçekten mi? Bu harika bir tablo. Ama sanatçıya dahi diyenlerin düşündüğü gibi değil.

Yirmi beş yıl önceki o Haziran akşamı, gençler iskeleden eve dönerken, sanatçı Joar'a hiç kimseye olmadığı kadar yakın yürüdü. Joar sessizce şöyle dedi:

"Üzgünüm, size bunun önemli olmadığını söyleyemem."

"Ne?" diye merak etti sanatçı, herkesin istediği her şey olamamaktan dolayı her zaman kalbi kırıktı.

Joar derin bir nefes aldı ve yaşlı adamın parmak izleri sokak lambalarının ışığında vücudunun her yerinde mavi ve mor renkte parladı. Sonra sertçe şöyle dedi:

"Rekabetin önemli olmadığını söylememi istediğinizi biliyorum. Kazanmak zorunda değilsin. Ama bunu söyleyemem. Kazanmak zorundasın. Bu lanet kasabadan uzaklaşmalısın!"

Sanatçı gözlerini yere dikerek yürümeye devam etti ve mutsuz bir şekilde cevap verdi: "Sanki hepinizden daha iyi bir hayata değermişim gibi benden bahsediyorsunuz..."

"Değilsin!" Joar hemen cevap verdi.

Sanatçı o kadar şaşırmıştı ki neredeyse gülecekti ama Joar sadece başını yavaşça salladı ve yıkıcı bir ciddiyetle devam etti: "Siz bizden daha iyi bir hayata layık değilsiniz. Sadece bizim gibi yaşamamanın üstesinden asla gelemeyeceksiniz. Normal bir hayat mı? Bunun için fazla iyisin. Burada kalıp babalarımız gibi limanda çalışmak mı? Her sabah kalkıp bok gibi hissetmek mi? Sürekli kızgın olmak mı? Yıllarca her gün? Bu çok zor. Zor bir adam olmalısın. Ama değilsin. Farklı bir hayata ihtiyacın var."

Sanatçı uzun bir süre sessizce yürüdükten sonra sormaya cesaret etti: "Peki ya sen?"

Joar hülyalı bir şekilde gülümsedi ve şöyle dedi: "Normal bir hayatım olacak. Limanda çalışacağım. Her sabah kalkıp kendimi bok gibi hissedeceğim, sürekli kızgın olacağım. Ama arada bir, lanet olası bir pazar günü, bir müzeye gideceğim. Ve derinlerde bir yerde dünyaca ünlü bir ressamın tablosu olacak ve o kadar güzel olacak ki bir hafta daha hayatta kalmaya dayanabileceğim."

Ressam buna çok sevinmişti, baş döndürücü kısa bir an için, çünkü Joar kendi geleceği hakkında neredeyse hiç konuşmazdı. Joar her zaman şimdiki zaman için acele ederdi. Yaz tatilinin başlangıcını ve ortasını, Haziran ve Temmuz aylarını sevmek için acele ediyordu, çünkü o zamanlar tüm yılın en güzel zamanlarıydı. Çünkü Ağustos, babasının işten izinli olduğu anlamına geliyordu ve bu en kötüsüydü. Kötülüğe verebileceğiniz en tehlikeli şey boş zamandır, çünkü bu daha koyu kıskançlık, daha derin paranoya ve daha fazla boş şişe anlamına gelir. Annesi bir Ağustos'ta daha hayatta kalamazdı, Joar bundan emindi ve kendi vücudunun henüz onu koruyacak kadar güçlü olmadığını biliyordu. Aralarında her zaman en kısa boylu olan oydu ama arkadaşları onu her zaman en büyük ve en cesur olarak hatırlayacaktı. Babası ise tam tersiydi, iki yüz kilo ağırlığındaydı ama ufacık tefecik bir adamdı.

Bir keresinde okuldaki bir öğretmen Joar'ın "sorumsuz" olduğunu söylemişti ve bu, sanatçının o güne kadar duyduğu en çılgınca şeydi. Elbette, Joar sınıfta yerinde duramıyor ve sessiz olamıyordu, ama bunun tek nedeni acelesi olmasıydı. Çoğu çocuk acelesi olduğunu bilmez,

Şanslılar. Öğretmenler Joar'ın söz dinlemediğini söylediler, ama aslında demek istedikleri onun itaat etmediği idi. Şiddet yanlısı olduğunu söylediler ama o sadece kavga etmede herkesten daha iyiydi. Kavgaları başlatan asla o değildi, ama her zaman o kazanmış gibi görünürdü. Sınıfta bulunmasının tehlikeli olduğunu söylediler, ama aslında tehlikeli olan sanatçıydı, çünkü Joar her zaman onu koruyordu.

Sorun şu ki, Joar'ın beyni bir düşünceye takılıp kaldığında, tüm beyin hücreleri şekerli bir sandviğin etrafındaki karıncalar gibi bu düşüncenin etrafına üşüşüyordu, ama ne yazık ki her zaman en zeki beyin hücreleri oraya ilk varanlar olmuyordu. Bu yüzden garip şeylere çok sinirleniyordu. Eğer en iyi arkadaşı bir kapıya sıkışırsa, kapı dayak verdi, çünkü Joar'ın dünyasında cansız nesneler yoktu, her şey bilinçliydi ve yaptıkları her şey kasıtlıydı. Kişniş yemeyi reddediyordu çünkü bazı insanlar kişnişi seviyor, bazıları ise sabun tadı olduğunu düşünüyordu. Joar'a göre tadı sabun gibi değildi, sadece bu kadar adaletsiz bir şeyi yemeyi reddediyordu. Bir keresinde televizyonda birinin "organik et" hakkında konuştuğunu duymuş ve sanatçıya bunun ne anlama geldiğini sormuş, sanatçı da bunun domuzların daha iyi beslendiği, açık havada yaşamalarına izin verildiği ve belki de daha mutlu oldukları anlamına gelebileceğini söylemişti. "Yani sadece mutlu domuzları mı öldürüyorlar? Bu daha kötü değil mi?" Joar öfkeyle merak etti. Sanatçının buna verecek bir cevabı yoktu. Ne kadar kusurlu olursa olsun Joar'ın mantığıyla tartışmak zordu.

Dördüncü sınıftayken bir keresinde öğretmen Joar'dan geride kalmasını istemiş, bu yüzden ressam koridora tek başına çıkmak zorunda kalmış ve bazı altıncı sınıf öğrencileri koşarak gelip çizim defterini elinden almışlar. İlk başta sadece güldüler, ancak çizdiği çıplak vücutları gördüklerinde, onun iğrenç olduğunu bağırdılar. Bu onu istedikleri kadar incitmedi, bu yüzden ona vurdular ve kafasını bir dolaba soktular, ama bu da onu yeterince incitmemiş gibi görünüyordu. Eskiz defterini yırtana kadar, ressam hiç böyle bir acı yaşamamıştı, bu yüzden çığlık attı. Joar sınıftan uçarak çıktı, beş büyük çocuk vardı ama Joar tek başına bir çeteydi. Onlar daha büyüktü ve

Daha güçlü olması büyük şanstı çünkü aksi takdirde muhtemelen onları öldürecekti. Joar'ı sürükleyerek için bir hademe ve üç öğretmen gerekti. Ailesini ararlarken müdürün odasında oturmaya zorlandı ve ne yazık ki babasının işe gidemeyecek kadar sarhoş olduğu günlerden biriydi, bu yüzden cevap veren oydu.

Müdür tarafından azarlanan Joar eve dönerken, kavganın yaşandığı koridorda durdu. Altıncı sınıflardan birini içine tıktığı çöp kutusundan düşen çöpleri toplamak için eğildi. Okuldaki yetişkinler onun soğuk ve sert olduğunu, duyguları olmadığını düşünüyorlardı. Tanrı aşkına, sorun bunun tam tersiydi. Bu, hayvanları ve kişnişi önemseyen ve kavgadan nefret eden bir çocuktur. Sadece sevdikleri için savaşırdı. Bu yüzden sanatçı, Joar'ın bir gün birini çok sevip hapse gireceği korkusuyla yaşıyordu.

Joar o akşam eve döndüğünde, babası onu neredeyse öldüresiye dövüyordu ve eğer bu dayanılmaz derecede acımasız olmasaydı, bir çocuğu okulda kavga ettiği için dövmek neredeyse ironik olurdu. Babası onun üzerine çığ gibi düşmüştü ve bu ona bir ders vermek için bile değildi. Bunu yapmıştı çünkü müdür onu çağırdığında orada oturup gerçek bir baba gibi davranmak zorunda kalmıştı. Bu, o piç kurusuna gerçekte ne olduğunu hatırlatmıştı: hiçbir şey. Bu yüzden çocuğu daha sert dövmüştü.

Joar okula geri döndüğünde, her teneffüste futbol oynadı, kendini her çalımın içine atarak, tamamen siyah ve maviyle kaplı bir vücut için bahaneler yarattı. O gün sanatçı eskiz defterini altıncı sınıflardan her zaman daha dikkatli bir şekilde sakladı. Kendini korumak için değil, onları korumak için de değil, Joar'ı korumak için. Çünkü Joar tehlikeliydi ama dünya her zaman daha tehlikeliydi. Dünya yenilmezdir.

Sorumluluk mu? Hiç kimse bundan daha fazlasını hissetmemiştir.

Böylece yirmi beş yıl önceki o Haziran günü iskeleden eve doğru yürürlerken, sanatçı umut etmeye cesaret ettiği tek şeyi fısıldadı:

"Belki benimle gelebilirsin? Buradan uzağa?"

"Gelip ziyaret edebilirim!" Joar yalan söyledi, çünkü elbette bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Geleceğinin bir hiç olduğunu, bulutlar kadar boş olduğunu biliyordu. Bu yüzden kendi kendine söz verdi: "Benim için endişelenme! Televizyondaki ünlüler gibi dünyaca ünlü ve mutlu olacaksın. İnsanların seveceği resimler yapacaksın. Ve ben ne alacağım biliyor musun? En iyi şeyi elde edeceğim: Sebebin bir parçası olduğumu bilmek."

Ufukta evlerinin ana hatlarını gördüklerinde Joar, yatak odasının penceresinin dışında asılı duran küçük teneke kutuda büyüyen çiçekleri görene kadar gözlerini sabit tuttu. Annesi her gün küçük bir devrim, nefret ve şiddetle kuşatılmış bir apartman dairesinde şefkatin silahlı bir direnişi olan bitkiler yetiştiriyordu. Joar, parmak uçlarına bir şeyin dokunduğunu hissedene kadar daha yavaş ve daha sessiz yürüdü. Sanatçının elini tuttuğunu fark etmesi birkaç saniye sürdü.

Sanatçı on dört yaşındaydı ve sanat hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama bir gün büyüyecek ve dünya çapında tanınacaktı ve hala aynı basit şeyleri bildiğini fark edecekti: Sanat bir andır. Sanat bir neden olmaktır. Sanat, bir hafta daha hayatta kalmanın üstesinden gelmektir.

O akşam kavşakta "Yarın" diye seslenen Ted'di ve diğerleri "Yarın!" diye cevap verdiğinde içlerinden biri bir de osuruk ekledi. Tanrım, hepsi nasıl da gülmüştü, balonlu naylon gibi patlayana kadar... Eğer kıymetini bilerseniz, osuruk gerçekten de en iyi kiropraktördür.

O akşam Joar çocukluğunun geçtiği evdeki tüm pencereleri açtı ve annesinin teneke çiçek kutularındaki lavanta ve sardunya gibi bitkilerini suladı. Onu saçlarından öptü ve şöyle dedi: "Bu senin değil."

sorumluluk." Adam süpürgeyi yaptı ve çamaşırları kalorifer peteklerine astı ve kadın fısıldadı: "Sevgili Joar, bu senin sorumluluğun değil." Sonra dünyadaki en iyi icadın ne olduğu hakkında konuştular ve kız "Şişe kapakları" dedi ve adam sinirlendi, bu yüzden kız "Şişe açacakları o zaman?" diye önerdi ve adamın onunla dalga geçtiğini anlaması birkaç dakika sürdü. "Ben aptalım ama *o kadar* da aptal değilim," diye kıkırdadı. Adam onun hiç de aptal olmadığını söylemek istedi ama onun yerine şöyle dedi: "Fermuarın açık." Kız aşağı bakıp onun şaka yaptığını anlayınca haykırdı: "Bu pantolonun fermuarı bile yok!" Adamın buna gülmesi, dünyadaki hiçbir annenin onun kadar şanslı olmadığını düşünmesine neden oldu.

Pizza almıştı, bunu sadece kutlayacakları bir şey olduğunda yapıyordu ama bazen Joar'ın unutmasına yardımcı olması gerektiğinde de yapıyordu. Bu konuda çok iyiydi. Fıkralar anlatıyordu, Joar gülüyordu, onun esprilerine değil ama esprilerine ne kadar güldüğüne. Pizzayı yardım etmesi gerekiyordu çünkü kollarından biri kadar ağrıyordu ki dilimleyemiyordu. İş yerindeki arkadaşlarına ıslak çimenlere basıp kaydığını söylemiş ve onlar da çok sakar olduğu için gülmüşlerdi. Joar da gülmeye çalışmış ama daha fazla dayanamayıp gözlerinin içi karardığında annesi sadece şu sözleri söylemekle yetinmiş "Canım, canım, bu senin sorumluluğun değil."

Sanki olmayan bir şey varmış gibi, sanki böyle bir oğlu varmış gibi. Süper kahraman olmayı hayal eden Joar'dı, ama süper güçleri olan oydu. kırılmıştı, Joar'ın babasının onu fırlattığı radyatör bükülmüştü, onu o kadar sert fırlatmıştı ki metalde ezikler vardı.

"Sorun değil anne. Şimdi soğumadan şu pizzayı yiyelim," diye başını salladı Joar, çamaşırları eziklerin üzerine asarken. Tek koluyla ona sarıldı. Sonra televizyonu ve mutlu ünlüleri izlediler ve Joar işini yaptı: annesine unuttuğunu düşündürdü, bu konuda çok iyiydi. Annesi uyuyakaldığında, Joar parmaklarında çiçek kutularının kırıyla yatağında uyanık yatıyordu. Anahtarın kilide girişini dinliyor, babasının eve sarhoş gelmesini bekliyordu. Pencerenin dışında

Lavanta ve sardunyalarda büyüyordu, Joar bıçağını onların altına saklamıştı.

Sanat mı? Bağlam.

Yakında Joar'ın yaşlı adamı kapıda duracaktı. Birkaç gün sonra en yakın arkadaşı dünyaca ünlü bir tabloya başlayacaktı. Belki de yirmi beş yıl sonra birisi resme çok ama çok yakından bakacak ve ressamın gençlerin yanındaki iskelede bir şeyler çizdiğini görecek.

Çiçekler.

ON BEŞ

Mary Oliver'ın "Yaz Günü" adlı bir şiiri vardır ve şu dizelerle biter:

*Söyle bana, tek vahşi ve değerli
hayatınla ne yapmayı planlıyorsun?*

Ted o yaz cenazede sanatçının bunu kendi kendine tekrar tekrar fısıldadığını duydu. O zaman on dört yaşındaydılar. Ted ilk kez sevdiği birini kaybetmişti, on dört yaşın aslında oldukça geç olduğunu, ondan önceki yıllarda kimseyi kaybetmemenin gerçekten şans olduğunu fark ediyorsunuz. Ted sıralarda otururken nasıl ağladığını hatırlıyor, boğazına bir şeyler düğümlenene ve göğsü ağrıyana kadar teselli bulamadan ve şiddetle. O zamana kadar kederin fiziksel olduğunu, yaşayanları istismar ettiğini bilmiyordu.

Yirmi beş yıl sonra bir trende, içinde sanatçının küllerinin bulunduğu bir kutuyla oturmaktadır, yerde duran daha büyük bir kutunun içinde absürt derecede değerli bir tablo vardır ve yanında tamamen tuhaf ve çılgınca sinir bozucu bir genç oturmaktadır. Kötü fikirler mi? Ted, bir keresinde ıslak çoraplarını tost makinesinde kurutmaya çalışan ve başka bir de bir kutu dondurma kepçeyle alınamayacak kadar donduğunda şöyle düşünen Joar'la birlikte büyümüştü: "Kaşığı mikrodalgada ısıtırım!" Yani Ted gerçekten kötü fikirler görmüştü ama hiçbirisi bundan daha kötü değildi.

Kül kutusuna bu tür bir sorumluluğa hazır olmadığını haykırmak istiyor. Sanatçıya, Ted'in bir zamanlar

çok fazla bakım gerektireceği için bir çift süet bot almadı. Bir *ayakkabıya* bile bakamıyorum ve sen beni bir *insanla* baş başa bıraktın, diye düşünüyor öfkeyle. Kendine kızgın, sanatçıya kızgın ve en çok da bu kadar iyi bir zevke sahip olduğu için ölüme kızgın. Her zaman en iyisini seçtiği için.

Sadece birkaç hafta önce Ted, sanatçının büyük ve güzel dairesinde oturuyordu. Balkonda kahvaltı etmişler, mevsimlerin değişimini izlemişlerdi; bahar yavaş ama acımasızdı, kış her seferinde bir santim ölüyordu. Sanatçının aptalca küçük şakaları ve şen kahkahalarının diğer tarafında, hastalık da aynı şekilde zemin kazanıyordu. Elleri titriyor, çayını dökmesine neden oluyordu ama umurunda değildi. Ted o kadar kıskançtı ki, ölümlle bu kadar soğukkanlı bir şekilde yüzleşebilmeyi diledi.

Sanatçı, sanki bir çuval patatesten daha önemli bir şeyden bahsediyorlarmış gibi, "Sence ne kadara mal olur?" diye sormuştu.

Gazetede, sanatçının ilk tablosunun açık artırmada satılacağını yazan makaleyi görmüşlerdi. Ted önce şaka yaptığını düşünmüş, sonra da ağzından kaçırmıştı:

"Ciddi misin? Bu sahip olduğun her şeye mal olur!"

"Güzel. Sanatçıların fakir ölmesi gerekir," diye sıırıttı sanatçı.

"Şunu söylemeyi kes."

"Fakir olacağımı mı?"

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun."

Ressamın omuzları neşeyle zıplamıştı.

"Sana parayı vermeye çalıştım. Ama sen istemedin."

Ted, "O kadar paranın sorumluluğunu alamam," diye fısıldadı.

"Peki o zaman. Bu durumda, istediğim tek şeyi satın alacağım," diye güldü sanatçı.

Sonra o kadar kötü öksürmeye başlamıştı ki Ted yardım etmek için ayağa fırladı. "İyi misin? Doktor çağırayım mı?"

"Hayır, hayır, her öksürdüğümde öleceğim diye endişelenmeyi bırak." Ted incinmiş bir halde cevap vermişti:

"Senin öleceğinden endişelenmiyorum. Ben senin ölmüş olmandan endişeleniyorum. Sensiz yaşayacağım için endişeleniyorum."

Ressamın gülümsemesi ağır perdelerin arasından sızan güneş ışığı gibiydi. "Söyle bana Ted, bu tek vahşi ve çılgın hayatınla ne yapmayı planlıyorsun?"

değerli hayat?"

Ted, "Kes şunu," diye mırıldandı.

"Dur bakalım," diye şaka yaptı sanatçı şefkatle. "Bir kez olsun bir yetişkin gibi davranmayı deneyebilir misin?"

"Kesinlikle olmaz! Hiçbir koşulda yetişkin olmamıza izin yok Ted, bu ölümcül! Tüm yetişkinler er ya da geç ölür, fark etmedin mi?"

"otur da çayını sileyim..."

Sanatçı tekrar sorarken öksürmekten sesi kısılmıştı: "Lütfen Ted, söyle bana. Yapmayı planladığınız şey nedir? Bir süredir iki yıldır saklanıyorum. Hayattan kaçıyordun."

"Seninle ilgileniyordum!"

"Biliyorum. Ve bunun için seni seviyorum. Ama ben gittiğimde, senin yaşaman gerek."

Ted'in buna verecek bir cevabı yoktu. Kahvaltıdan sonra ressam hastalandı ve kustuğunda Ted yanına oturdu, zayıf bedenini tuttu ve azıcık kalmış saçlarını okşadı.

İnatçı arkadaşı yine de bir şeyler söylemeye çalıştığında Ted, "Konuşmaya çalışma..." diye boşuna yalvardı.

"Bana ne yapacağımı söyleme, burada gerçekten ölüyorum!" diye yanağını soğuk porselene dayayarak yorgun bir şekilde gülümsedi.

Ted iç çekti:

"Biliyor musunuz? Aslında biraz huzur ve sessizlik güzel olacak!"

Sanatçının kahkaha tufanı tüm apartmanda yankılandı. Son haftalarında onun kadar çok kıkırdama ve kahkaha atma şansına sahip olan çok az insan vardır.

ölümün ondan çaldığından daha fazla an çaldı. Her sabah balkonda kahvaltı, her akşam patlamış mısır ve eski filmler, elini tutacak en iyi insanı. Bütün bunları kim alır? Neredeyse hiç kimse. Bu yüzden ilk tablosunu ne olursa olsun geri almaya karar verdi. İnsanlar her zaman onun olağanüstü olduğunu söylerdi, ama o da herkes gibiydi, hayatının sonunda tek dileği hemen hemen hepimizin şeydi: çocukluk yazılarımızı geri almak.

Bir akşam uyumadan hemen önce Ted'e "Ben öldüğümde mutlu olmanı istiyorum," diye fısıldamıştı.

Elbette çok şey istedik. Bir kalbe sahip olmak ağırdır, bazılarımız için çok ağırdır. Ama Ted deneyeceğine söz vermişti.

"Joar? Joar... sen misin?" diye mırıldandı sanatçı uyandığında umutla.

"Hayır. Ted arıyor. Joar burada değil," diye fısıldadı Ted sandalyesinden, arkadaşının gözlerindeki hayal kırıklığını kabullenmeye çalışarak.

Her şey çok ağır, bazılarımız için çok ağır, ama yine de devam ediyoruz. O büyük dairede iki adam arasında günler geçmişti, kahvaltılar ve eski filmler, avuçlarda tutulan parmak uçları. Ve kahkahalar, kahkahalar, kahkahalar. Aptalca küçük şakalar, ruh eşleri arasındaki aptallıklar, geri kalan her şey bir hayattaki anlamsız boşluklardan ibaretti. Bazen sanatçı Ted'i yetişkin olmamaya ikna etmeyi başarıyordu, bir keresinde içeriye su balonları atmıştı ve Ted o kadar sinirlenmişti ki bir tanesini yakalayıp geri fırlatmıştı. Ne yazık ki sanatçı eğildi ve su balonu açık balkon kapısından sokağa uçtu, bir sıçrama sesi ve birinin yabancı bir dilde öfkeyle bağırdığını duydular. Üç gün boyunca kahvaltılarını içeride yapmışlar. Ressam her sabah en az bir kez o kadar çok kıkırdadı ki, yumurta ağzından fırlayıp duvar kağıdına sıçradı ve adamların gözleri buluştuğunda Ted'e yaz gelmiş gibi geldi.

Çok az insan sanatçının hasta olduğunu biliyordu ve sadece Ted ve doktorlar durumun ne kadar kötü olduğunu biliyordu. "Ölüm kamusaldır ama ölmek özeldir, sahip olduğumuz en son özel şeydir," demişti sanatçı ve

sesinde ne korku ne de acı vardı. Uzun bir hayattı. Vahşi ve değerli.

İskeledeki arkadaşlarının resmini, Ted'le birbirlerini iki yıldır tanıyorken, beş yaşına girdikleri yaz çizmişti. O sonbahar, cenazelerden sonra, birbirlerini hiç kaybetmeden yollarını ayırdılar. Joar'ın bir sanatçı için hayal ettiği her şey gerçekten de gerçekleşmişti: nüfuzlu insanlar tarafından keşfedilmiş, prestijli bir sanat okuluna girmiş ve çok uzaklardaki büyük bir şehre taşınmıştı. Orada küçük bir odanın zemininde dehşet içinde yatıyor, bütün gece Ted ile telefonda ağlıyordu. Başka hiç kimse onların kederini anlamıyordu. Dünya çok bunaltıcı, sert ve şiddetliydi, çocuklar kalpleri olamayacak kadar hassastı. Bazen sanatçı penceresinde kıvrılıp oturur, aşağıdaki sokakta devam eden hayatı izler ve telefona fısıldardı: "Diğer herkes nasıl başa çıkıyor Ted?"

"Belki öğreniriz?" Ted umutlu görünmeye çalışarak, "Belki öğreniriz," dedi.

Belki de bir süreliğine öyleydiler, tabii rol yapmakta daha iyi değillerse. Sanatçı on sekiz yaşına geldiğinde öğretmenleri tarafından "dahi" olarak tanımlandı, yirmi yaşına geldiğinde dünyaca ünlü olacağını söylediler, yirmi sekiz yaşına geldiğinde yanılmış olmayı diledi.

Ama aradaki yıllarda? İşte o zaman başına tamamen olağanüstü bir şey geldi: sesini buldu. Sanat okulunu bitirdiğinde seyahat etmesini ve dünyayı görmesini öneren Ted'di. Sanatçının anne ve babası ölmüş, sanatçı onları gömmek için eve gelmiş ve Ted, arkadaşı bir an önce gitmezse sonsuza dek orada sıkışıp kalacağından korkmuş.

Ted ona, "Daha büyük şeyler görmen gerek," dedi.

"Benimle gel," diye sordu sanatçı, Ted'in hayır diyeceğini elbette biliyordu.

Ted sıradan bir hayat istiyordu, sıradan yatağında uyanmak istiyordu, kesinlikle dünyayı deneyimlemek istemiyordu. Tek istediği, filmi izledikten sonra eve döndüğünde arkadaşının gözlerindeki ifadeyi görmektir. Bu yüzden

sanatçı kendi başına yola çıktı. Yirmi iki yaşındayken, resim peşinde koşarak, galerileri ve müzeleri yutarak ülke ülke dolaştı. Otostop çekti, yavaş trenlere bindi, eski püskü bir motosikletle sıradağları aştı. Yirmi dört yaşındayken bulaşıkçı ve temizlikçi olarak çalıştı, hareketli dans pistlerinde yabancılara aşık oldu, uçsuz bucaksız sahillerde ay ışığında dans etti. Sonra ona portre çizmeyi ve bunun için para almayı öğreten yaşlı kadınlarla tanıştı, sonra ona binaların duvarlarını boyamayı ve polisten kaçmayı öğreten spreylere boyan kutuları olan genç adamlarla tanıştı. Yirmi altı yaşına geldiğinde, bütün kıtalarda bunu yapmıştı ve Ted'i arayıp eve dönmek üzere olduğunu söyledi. Birbirlerinin kahkahalarında boğulurken telefon yankılandı ama işler ressamın beklediği gibi gitmedi. Yeni resimlerini ileriye, sanat okulundaki eski öğretmenlerine gönderdi ve şaşkınlık içindeki öğretmenleri de onları önemli kadın ve erkeklere gönderdi. Ve her şey değişti. Sanatçı dünyanın tüm sanatını görmüştü, şimdi dünyanın hiç görmediği bir sanat yaratıyordu, işte böyle ünlü oldu. Bir daha asla eve dönmedi. Bir daha asla iskelede oturup resim yapmadı.

Şöhret anlık ve acımasızdı, kesinlikle hassas çocuklara göre bir şey değildi, sanatçı dünyayı ele geçirmişti, ama şimdi onu ele geçirmişti. Yirmi sekiz yaşındayken tekrar seyahate çıktı, ama bu sefer farklıydı, büyük siyah arabalarla kalabalık havaalanlarına götürülüyordu. Tanıştığı herkes onu sevdiğini söylüyordu, bunu pek kimse başaramazdı. Dergi kapakları için fotoğrafları çekildi ve bütün gece pahalı otel süitlerinin zeminlerinde yattı, Ted ile telefonda panik içinde nefes aldı. Sanatçı bir gözlemciydi, dayanamazdı, dünya bunları hep karıştırırdı.

Otuz yaşına geldiğinde her gün hap alıyordu, çünkü artık onu seven hiç kimse çantasına bakmıyordu. Bir süre boyunca aynı anda hem çılgınca mutlu hem de mutsuzdu, her zaman biri ya da diğeri, sonunda aradaki farkı anlayamaz hale gelene kadar. Hayatına giren pek çok insan ona ne resmetmesi gerektiğini, sanatını nasıl satması gerektiğini söylüyordu. İlk başta bu insanlar

sanatçı için çalışıyordu, ama çok geçmeden o da onlar için çalışmaya başladı. Çok geçmeden herkes hayal kırıklığına uğradı çünkü çok yavaş, çok garip, çok az resim yapıyordu. Otuz iki yaşındayken o kadar panik ataklar geçiriyordu ki, vücudunun onlardan önce nasıl hissettiğini unutmuştu. Kocaman bir daire satın aldı ve içini güzel eşyalarla doldurdu ama salondaki bir şiltede kedi gibi kıvrılıp uyudu. Servetinin yarısını kandırılarak aldı, diğer yarısını kendi isteğiyle verdi, aşkı yanlış yerlerde aradı ve kalbi mümkün olan her şekilde kırıldı. Dışarı çıkmayı bıraktı, cildi şöhret için çok inceydi, ciğerleri dünyanın zirvesi için çok küçüktü. Yabancılar onu sokakta tanıdığında, korkmuş bir hayvan gibi kaçıyordu. Otuz beş yaşına geldiğinde, zengin bir adam atölyesine geldi ve daha bitmemiş bir tablosunu satın aldı, bir hafta sonra dışarıda aynı şeyi yapmayı uman başka zengin adamların kuyruğu vardı. O kadar ünlü olmuştu ki, bitmemiş tabloları artık en değerli olanlarıydı. Bir daha asla atölyesine gitmedi, bir gemi kazazedesi gibi dairesinde yaşadı ve Ted'e telefonda fısıldadı: "Herkes benden daha fazla resim yapmamı istiyor, ama sadece bir tane satın alana kadar, çünkü sonra bir daha asla resim yapmamamı umuyorlar. Sanatım artık sadece bir yatırım, bir parçama sahip olan herkes ölmemi umuyor, çünkü açık artırmada hiçbir şey tatmin edilmemiş bir hayattan daha değerli değil."

Otuz yedi yaşındayken dibe vurdu. Bir gece o kadar sarhoştı ki neredeyse kendi küvetinde boğuluyordu, dairesinde tek başına, güzel, sessiz şeylerle çevriliydi. Ted seyahat etmekten nefret etmesine ve büyük şehirlerden korkmasına rağmen o zaman onunla yaşamaya başladı. Uçmanın çok pahalı olduğunu söyleyerek trene bindi, ancak Ted daireye adım attığında sanatçının kulağına fısıldadığı ilk şey : "Korkak!"

Ted : "Yaban arıları hakkında ne derler bilir misin?
Uçamamaları gerektiğini mi? İnsanlar da uçmamalı!"

Sanatçı güldü. Ted de öyle. İkisi de bunu uzun zamandır yapmamıştı. Ted sadece kısa bir süre kalmayı planlıyordu, ancak bu, sanatçının hayatının geri kalanına dönüştü. İlk başta ikisi de

Ted'in iyiliği için olduğunu, bir tatile ihtiyaçı olduğunu söyledi. Ama aslında bir eve ihtiyaçı olan sanatçıydı ve ev de Ted'in karanlıkta, tıpkı çocukken olduğu gibi bodrumda horlamasıydı.

O günden son gününe kadar sanatçı ne mutsuz ne de çok mutluydu, sadece ikisinin arasında bir şeydi, sakın, güvenli ve hoşnuttu. Bir insanın isteyebileceği her şey. Kıkırdadılar, dans ettiler, yemek yaptılar ve birbirlerine yüksek sesle şiir okudular. Bu birkaç ay sürdü, bir avuç an, bir sonsuzluk. Sonra sanatçı hastalandı ve Ted kaldı. Yirmi beş yıllık dostluklarında sadece dört yıl birlikte yaşamışlar: iki yıl gençken, iki yıl da sonunda. Ama eğer erkeklerin ruhlarının çok uzak mesafelerden birbirine bağlanabileceğine inanmıyorsanız, onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir.

Hastalığının sonlarına doğru sanatçı çok uyur, Ted de yatağının yanına oturup kitap okurdu. Sanatçının kitaplıkları şairlerle doluydu, tıpkı başkalarının nasıl başa çıktığını öğrenmeye çalışan herkesin kitaplıkları gibi.

Ted, Bodil Malmsten'i okudu: "Ölüm yoktur, sadece bir sürü ölü vardır." Sonra Joan Didion'un kocasının öldüğü gün hastaneden eve gelişıyle ilgili ilk anısını okudu: "Cep telefonunu masasının üzerindeki şarj aletine koyduğumu hatırlıyorum." Sonra Bodil Malmsten'i tekrar okudu: "İşte ölüm budur, bir daha asla cevap veremeyeceksin."

Sonra Maya Angelou'nun "Büyük Ağaçlar Düştüğünde" kitabını okudu:

*Hafızamız aniden keskinleştii,
inceliyor,
söylenmemiş güzel
sözleri kemiriyor,
hiç yapılmamış
yürüyüşler vaat
etti.*

Sonra Bodil Malmsten'i tekrar tekrar okudu: "Kalp her zaman korumasızdır." Sandalyede uyuyakaldı ve ressam parmaklarını nazikçe tutuyordu.

Geçen bahar Paskalya'dan hemen önce, sanatçının doktoru kesinlikle hiçbir yere seyahat etmemesi gerektiğini söyledi. Ertesi gün Ted tüm eşyalarını satmasına yardım etti, sonra müzayedeye kadar gittiler ve Ted tabloyu satın aldı ve kilisenin arkasında sanatçı Louisa ile tanıştı.

Ted şimdi bir trende, bir kutu kül, ünlü bir tablo ve açıkça aklını kaçırmış bir genç kızla oturuyor. Tüm bunlar gerçekten çok kötü bir fikir. Tost makinesindeki çoraplardan daha kötü.

ON ALTI

Ted yanlışlıkla uyuklamayı başarır, bu ne kadar süredir uyuduğunu bilmeden şaşkın bir şekilde uyanması anlamına gelir. Sadece birkaç saniye belki? Dakikalar mı? Saat kaç? İşte o zaman ne kadar bitkin olduğunu fark eder, trenin tavanındaki ışıklara gözlerini kırıştırarak bakar. Bir davul sesiyle uyandı. Ne olduğunu anlamadan önce bir süre etrafına bakınır: Louisa parmaklarını kolçağa vurmaktadır, kavanozdaki bir yaban arısı gibi huzursuzdur.

"Tren bir ne zaman duracak? İşemem lazım!" diye tıslıyor. Ona şaka yapıyormuş gibi bakıyor ama kesinlikle şaka yapmıyor. "Orada... trende tuvaletler var," diyor, olabildiğince nazik bir şekilde Çünkü onun aptal gibi hissetmesini istemiyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Bunların sadece filmlerde trenlerde olduğunu sanıyordum!" diyor yüksek sesle, görünüşe göre hiç aptal hissetmiyor ve sonra biraz aptal hissetmenin uygun olabileceğini düşünmeden edemiyor. Ama adam "Tuvalet" yazan bir kapıyı işaret ediyor ve kız sanki biri "Bedava şekerleme!" diye bağırmış gibi zıplayarak uzaklaşıyor.

O gittikten sonra Ted tek başına oturur ve on sekiz yaşındaki bir gencin tek bir inilti ya da omurga gıcırtısı olmadan nasıl sessizce ayağa kalkabildiğine hayret eder. Büyüdüğünüzde ve bir gencin ne kadar doğal hareket ettiğini gördüğünüzde, Taş Devri insanların yirmi yedi yaşında ölmesinin mantığını anlıyorsunuz, çünkü o andan itibaren vücut ölmek için yapabileceği her şeyi yapıyor. Sonsuza kadar genç kalacağınızı düşünürsünüz, ama aniden sandalyeden kalkmanın bir yaşa gelirsiniz, bu bir planlama gerektirir ve Ted

artık o yaşı gelmişti. Kısa bir süre önce hapşırıldığında boynu tutulmuştu. "Yaşlanmaya başlıyorsun," diye sıırtmıştı sanatçı ve Ted kendini o kadar aşağılanmış hissetmişti ki ağzından kaçırmıştı: "Bunu gerçekten ölmekte olan biri söylüyor!"

O anda o kadar utanmıştı ki, iki eliyle ağzını kapattı ve ah, sanatçı o zaman nasıl öksürdü, çünkü çok gülüyordu.

Ted kül kutusunu dürtüyor ve sesi kırılarak şöyle diyor:

"Onda ne gördüğünü anlayabiliyorum. Sana kimi hatırlattığını biliyorum."

Tren hız kazanıyor, dünya dışarıda titreşiyor, önce evler ve yollar, sonra çiftlikler ve tarlalar. Yakında ağaçlar ve karanlık. Buradan denize kadar uzun bir yol var, inanılmaz derecede uzun.

Tuvaletin kapısı açılır ve Louisa geri gelir. Ted yanaklarını siler ve pencereden dışarı bakarak saklanmaya çalışır. Sanki olimpiyatlardaki uzun atlama çukuru gibi yanındaki koltuğa iner.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun? Ağlıyor muydun?" diye sorar. Bileğiyle gözlerini sertçe siliyor ve sinirli bir şekilde mırıldanıyor:

"Hayır." "Saçın yüzünden mi?" Louisa derin bir sempatiyle sorar.

Önce hiç anlamıyor, ama sonra kadın alnının üst kısmına birkaç saniye uzun uzun bakıyor ve adam mırıldanıyor: "Hayır. Hayır! Hayır mı? Neden... neden böyle söylüyorsun?"

Omuzlarını kayıtsızca silkiyor.

"Sadece tahmin ettim. Orada oturmuş penceredeki yansımanıza bakıyordunuz, ben de saçınız yüzünden olduğunu düşündüm."

"*Sevgime* bakmıyordum!" Ted açıkladı.

Sonra saç çizgisinin ne kadar geriye kaydığını kontrol etmek için alnının yansımasına bakarken alnının yansımasına gibi görünmemek için elinden geleni yapıyor. Joar'ın eskiden ne dediğini düşünür: *Kafanda sabun, kışında şampuan kullanmak zorunda kaldığında yaşlandığını anlarsın.*

Louisa onun sözünü çok daha önemli bir soruyla yeterince dostane bir şekilde keser:

"Kaka nereye gidiyor?"

"Pardon?"

"Kaka yapan insanlar trene kaka yapıyor, nereye gidiyor?"

Ted, dünyanın en rahatsız adamının boğazını temizleyeceği şekilde boğazını temizliyor.

"Sanırım trenin altında bir tür konteyner var." "bu dolduğunda ne olacak? Sadece kakayı mı boşaltıyorlar?"

raylara mı, yoksa ne?"

Bu fikir karşısında neredeyse şok olmuş gibi görünüyor. "Bilmiyorum. Belki."

Çok ciddi bir şekilde sormadan önce uzun süre düşünüyor:

"Ya dışarısı gerçekten rüzgârlıysa? Yani rayların yanında yürürken yüzünüze bir kaka kasırgası gelirse?"

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor.

"Nasıl olur da bunu düşünmezsin? Şu anda *tek* düşünebildiğim bu!"

O kadar derin iç çekiyor ki, trenin penceresinin dışındaki buğday tarlalarının dümdüz olmaması bir mucize.

"Belki... belki bir süreliğine sessizliğe ara verebiliriz?" Omuzlarını silkiyor ve mırıldanıyor:

"Tamam. Tabii."

Sırt çantasından bir eskiz defteri çıkarıyor, koltuğuna yerleşiyor ve ayaklarını önündeki koltuğun arkalığına koyuyor. Ted gerçekten ama gerçekten bunun yasak olduğunu belirtmemeye çalışıyor ama kısa süre sonra iç çekince ufka kadar her alan düzleşiyor:

"Lütfen ayaklarınızı koltuktan indirir misiniz?"

"Neden?" Louisa anlamsızca sorar.

"Onu kirleteceksin," diyor.

Önce ona, sonra koltuğun arkasına, sonra tekrar ona bakıyor. "Peki ya ayakkabılarımı çıkar?"

" bu değil."

"Peki ne hakkında?"

"Bu, önündeki koltuğun arkasında ayaklarınızla oturmamakla ilgili!"

"Neden olmasın?"

"Çünkü bunu sadece kötü davranan çocuklar yapar!" Önce koltuğun arkasına, sonra ona bakıyor. "Tamam. Arkalık polisi."

Tren bir istasyona girerken fren yapıyor, gıcırıyor ve sallanıyor. Louisa, Ted'in sürekli baktığını fark eder.

"Neden saatinize bakıp duruyorsunuz?" diye sorar.

"Trenin vaktinde gelip gelmediğini kontrol etmek için," diye cevap veriyor, kadının kesinlikle makul olduğunu düşündüğünden daha sinirli bir şekilde.

"Acelen mi var?"

"Hayır."

"O neden zamanında gelmesini önemsiyorsun?" "Her şeyin zamanında olmasını önemserim."

Kadın ona deliymiş gibi bakar, ki bu hiç hoşuna gitmez. Tuvalete gitmeyi düşünür, sonra ayağa kalkmanın ne kadar zahmetli olacağını fark eder ve değmeyeceğine karar verir. Louisa sırt çantasından bir sigara çıkarır ve çekerken dudaklarının arasında dengeler.

"Sen aklını mı kaçırdın? Burada sigara içemezsin!" Ted anında söyledi.

Louisa, "Bak, sessizlik içinde oturmak isteyen biri için çok fazla gürültü yapıyorsun," diyor.

Ted, "Burada sigara içemeyeceğinizi anlıyorsunuzdur," diye o da tıslayarak karşılık veriyor:

"Daha yakmadım bile! Çakmağım bile yok! Sigara bile içmiyorum!"

"O zaman neden sigaranız var?"

"Onlar benim değil! Arkadaşım Fish'e aitler!"

Birbirlerine bakıyorlar, otuz dokuz yaşındaki ve on sekiz yaşındaki, gözlerinde cenazelerle. Kendini bir başkasında görmekle baş etmek zordur.

"Tamam," diye mırıldanıyor.

"Tamam!" diye mırıldanıyor.

"Sigara içmemelisin, daha çok gençsin," diye ısrar ediyor asık suratla pencereden dışarı bakarken.

"Neden?" diyor, çizimine bakarak. "Çünkü bu seni öldürecek."

"Sigara içmek için yeterince büyüyene kadar beklerseniz, sigara içmeseniz bile ölürsünüz" diye cevap veriyor ve buna itiraz etmek sinir bozucu derecede zor.

Ama en azından ayaklarını koltuktan indiriyor ve ağzındaki sigarayı çıkarıyor.

"Teşekkür ," diyor Ted sessizce.

"Evli misin?" diye soruyor, gözlerini çizdiği resimden kaldırmadan.

"Hayır."

"Çocuğunuz var mı?"

"Hayır."

"Ne büyük kayıp."

"Pardon?"

"Senin kadar sinir bozucu biri olmak boşuna dedim, sen de birinin sinir bozucu babası olabilirsin."

Ted iç çeker ve onun iç çekeceğini umarak gözlerini kapatır.

Louisa, "Ne tür çiçekler bunlar?" diye sormadan önce olabildiğince uzun bir süre -yani bir buçuk dakika kadar- sessiz kalır.

Ted gözlerini açar ve burnunu öyle bir şaşkınlıkla kırıştırır ki gözlükleri kayar.

"Çiçekler mi?"

Louisa çizmeye devam ediyor, sanki soru onu utandırıyormuş gibi saçlarının ve yüzünü gizlemesine izin veriyor.

"Tabloda... tabloda. İskelede senin yanında yatanlar.

Ne tür çiçekler bunlar?"

İlk defa onun sesinin kararsız çıktığını duyuyor, sanki yanıldığından ve aptal gibi görüneceğinden endişeleniyor. Ted'in omuzları çöküyor, kendini başkalarında duymak bir yük.

"O çiçekleri neredeyse hiç kimse görmüyor," diye nazikçe itiraf ediyor.

"Resmi gerçek hayatta görene kadar onları göremedim, kartpostalda göremezsiniz, çok yakın durmanız gerekir" diyor sessizce.

Ted düşünceli bir şekilde başını sallar, sonra öne doğru eğilir, resmi dikkatlice kutusundan çıkarır ve iskeledeki gençlerin yanındaki küçük pembe ve mor işaretlere bakar. Sonra fısıldar:

"Sardunyalar ve lavanta. Joar'ın annesiydi-"

Louisa birden utanmayı unuttur ve tekrar aşırı heyecanlı bir çocuğa dönüşür ve haykırır:

"Joar? Osuran kişi mi?"

Ted'in beyni, yetişkin bir beynin yapması gerektiği gibi, bunu kesinlikle onaylamıyor ama ağzının kenarları seğirmekten kendini alamıyor.

"Evet... evet, Joar eskiden inanılmaz osururdu. Pantolonunda delikler açabilirdi. Belki de annesi bu yüzden bu kadar çok çiçek yetiştiriyordu, şimdi düşünüyorum da, kimyasal silah gibi bir oğlunuz olduğunda hayatta kalmanın tek yolu buydu muhtemelen."

O gülüyor, Louisa da gülüyor.

"İyi bir anneye benziyor," diyor.

Ted başını sallıyor ama artık üzgün bir şekilde, kasları kahkahasını sürdüremiyor. Yüzü buna alışkın değil. Yaşlandığınızda, yerçekimi ağzınızın köşelerini aşağı , gülümsemeye giden yol uzar.

"Evet, bir şeyler yetiştirme konusunda gerçekten olağanüstü biriydi, etrafındaki her şey çok güzel kokuyordu. Her şeyin hayatta kalmasına yardım etmeyi başarırdı."

Cümlelerin sonunda ağzı kırıksıklıklara boğuluyor.

Louisa, "Çiçekleri tabloda yer aldığına göre hepiniz onu çok sevmiş olmalısınız," diyor.

Ted, gözlerini daha yavaş kırpabilmek için çarpık gözlüklerini temizliyor.

"Evet. Herkes onu severdi. Onun ve Joar'ın evinin nasıl bu kadar güzel kokabildiğini, bu kadar kötü birinin yaşadığı bir bu kadar güzel bir şeyin var olabileceğini anlayamadık. Çünkü Joar'ın babası

...büyük ve güçlüydü ama küçük bir adamdı. Joar'ı ve annesini sanki insan değillermiş gibi döverdi, o..."

Ted yine sessiz kalır, çünkü önce böyle adamları nasıl tarif edeceğini bilemez, ama sonra Louisa'nın muhtemelen onlar hakkında her şeyi zaten bildiğini fark eder.

"Anlıyorum," diye fısıldıyor.

"Bunu yaptığın için üzgünüm," fısıldıyor.

Garip bir buna gülümsüyor. O genç, onun için hala çok kolay, vücuduna hiçbir maliyeti yok.

"Sardunyalar ve lavantalar," diye saçlarının arkasından bir şekilde tekrarlıyor, kelimeler eskiz defterinin üzerine düşüyor ve sonra oldukça dikkat çekici bir şey söylüyor:

"Teşekkür ."

"Ne için?" Ted merak ediyor. Kadın omuzlarını silkiyor.

"Bana bir şeyler anlattığın için. Ve seninle gelmeme izin verdiğin için."

Ted o kadar uzun süre hiçbir şey söylemiyor ki, kadın hâlâ nefes alıp almadığını anlamak için neredeyse burnuna dokunacak. Sonunda göz kırpmıyor ve mırıldanıyor:

"Joar aslında aramızdaki en kısa boylu kişiydi ama resimde en uzun görünen kişi o."

Louisa başını kaldırıp saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor.

"Senden bile mi kısa? Cidden mi? Nesiniz siz, hobbit mi?"

"Ben..." diye başlıyor Ted, biraz aşağılanmış hissederek, ama o hemen açıklıyor: "Demek istediğim, hobbitler *Yüzüklerin* Efendisi'ndeki insanlardır, onlar gerçekten

kısa!"

"Teşekkürler, hobbitlerin ne olduğunu biliyorum," diye iç geçiriyor Ted. Louisa gözlerini devirir.

"O zaman açıklamaya çalıştığım için özür dilerim! Sen çok yaşlısın, hangi filmleri izlediğini nereden bileyim?"

Sonra tekrar saçlarının arkasında kayboluyor ve hızla ekliyor: "Belki de Joar resimde daha büyüktü çünkü onu gördüm. Ben çok daha uzun olmama rağmen balık bana büyük geldi. İnsanlar birinin sizi küçük hissettirmesinin kötü bir şey olduğunu düşünüyor ama aslında öyle değil."

Ted cevap vermez. Sadece kül kutusuna bakar ve onu ne kadar kızdırsa da sanatçının haklı olduğu sonucuna varır. O bizden biri.

YEDİ

Çocukluğunuzdan hatırladığınız şeyler gariptir, ama belki de unuttuklarınız daha da gariptir. Çocukluğunuzdaki yazları düşündüğünüzde, sanki güneş her zaman parlıyormuş gibi hissedersiniz, nostaljide asla rüzgar ya da yağmur yoktur.

Sanatçı hayatının sonunda, otuz dokuz yaşındayken ve kırkına ulaşamayacağını bildiğinde, uyandığında Joar'ın adını fısıldadı. Uykusunda kuşlardan ve acı biber sosundan, çalınan bisikletlerden ve dik yokuşlardan son sürat inen alışveriş arabalarından bahsediyordu, çünkü beyni bunlara bağlıydı. Ama Ted bazen arkadaşını yatakta yüzerken görüyordu, sanki denizde bir şey arıyormuş gibi ve zaman zaman sanatçı karanlığa doğru bağılıyordu: " nerede? Ali nerede?"

Hafızamızın bizi kandırması çok komik. Ted, Joar ve ressamla tanıştığında on iki yaşındaydı, neredeyse ergenlik çağındaydı ama onlardan önceki hayatını hatırlamakta güçlük çekiyordu. Bir yıldan uzun bir süre boyunca birbirlerinden başka kimseleri olmamıştı ama buna rağmen Ted o zamanı böyle hatırlamıyordu. Onun zihninde her zaman dört kişiydiler.

Yirmi beş yıl önce arkadaşlar sudan çıktıklarında birbirlerine hep "BURADAYIZ!" diye bağırlardı. İskele boyunca birlikte koşarlardı ve farklı yönlerden denize, karanlığa doğru atarlardı. Aşağıda yalnızdılar, çılgınca çırpınıyorlardı.

İnce bedenleri ağırlaştıkça, sanki görünmez pençeler onları derinliklerden çekiyormuş gibi derinlere doğru uçuyorlardı. Sonra, her seferinde olduğu gibi açıklanamaz bir şekilde, pençeler aniden bırakır ve yüzeye doğru uçarlardı. İlk arkadaş gözlerini gökyüzüne doğru açar açmaz ve hava ciğerlerine ulaştığında "BURADA!" diye haykırırdı. "BURADA!" diye haykırırdı bir sonraki. "BURADA! BURADA! BURADA! BURADA!" diye haykırırdı hepsi. Kışın, okula gitmek için yola çıktıklarında güneş henüz doğmamışsa, kavşakta da aynı şeyi yaparlardı: Karanlıkta birbirlerini görmeden önce binaların arasından "BURADA!" diye seslenirlerdi. "BURADA! BURADAYIZ! BURADA! BURADA!"

Dört çığlık. Joar'ınki, sonra ressamınki, sonra Ted'inki. Ama önce onunki.

Beş girdikleri yaz, Joar'ın çiçeklerin altındaki toprağa sakladığı bıçağıyla uyanık yattığı ve babasının anahtarının ön kapının kilidinde çıkardığı sesi dinlediği sabah, arkadaşları güneş gökyüzünde yükselene kadar yol ayrımında onu beklediler. Ama o görünmedi. Babası bütün gece dışarıdaydı, her zamankinden daha da sarhoştı, savunmasızdı. Piç kurusu, kilitli olmasa bile dairenin ön kapısını açamazdı. Joar yatakta yatmış, elindeki bıçağın ağırlığını ve kalbindeki saatlerce hissetmişti.

Ertesi sabah arkadaşları kavşağın yanındaki çimenlere oturup bekleyebildikleri kadar bekledikten sonra evine doğru yürümeye başladılar. Uzaktan odasının dışındaki teneke çiçek kutusunu gördüler, pencere açtı, rüzgar sardunyalı ve lavantalar arasında oynayıyordu. Arkadaşlar sokakta durdular, durdular ve penceresine baktılar, adını söyleyecek cesareti toplayamadılar. Ergenlik çağındayken arkadaşlık özeldir, bir şeylerin ters gittiğini teninizde hissedersiniz.

"İşte," diye fısıldadı ses aniden kapı aralığından.

Arkadaşların gözleri şaşkınlıkla pencereden kapıya kaydı. Joar orada duruyordu, parmakları kir içindeydi ve üzerinde buruşuk bir gömlek vardı. Babası dün gece gerçekten de her zamankinden daha sarhoştı,

O kadar sarhoştı ki eve bile , limandaki bir iş arkadaşı kanepesinde uyumasına izin vermişti. O sabah Joar'ın annesi Joar'ın odasına bakmış ve oğlunun uyanık yattığını görmüş. Ona babasının bir gece önce eve gelmediğini söylediğinde, Joar'ın gözlerinde rahatlama değil, çok daha korkunç bir şey gördü: hayal kırıklığı. Joar'ın gözlerindeki karanlığı ve sıkılı yumruklarını gördü ve pencerenin aralık olduğunu fark etti. Bıçağı hiç görmedi, görmesine de gerek yoktu, çünkü anne olmak da özel bir şeydir: Bir şeylerin ters gittiğini teninizde hissedersiniz.

Joar arkadaşlarına açıklama olarak "Annem bu sabah dairedaki tüm bitkileri saksıya koymamız gerektiğini düşündü, ben de ona yardım etmek zorunda kaldım," dedi.

Arkadaşları onun bir şeyler sakladığını açıkça görebiliyorlardı ama on dört yaşındayken doğru kelimeleri bulmak zordur, bu yüzden ellerindeki tek kelimeyi söylediler:

"Al."

"İşte," diye gülümsedi Joar.

O gün iskeleye doğru yola çıktıklarında, sırt çantasının askılarını öyle sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu, çünkü bıçağı şimdi oraya saklamıştı. Annesi evdeyken babasını öldüremeyeceğini fark etmişti, çok şüpheliydi, yeni bir plana ihtiyacı vardı. Ted onun yanında mutsuzca yürüyordu, arkadaşının acısını hissediyordu ama bu konuda bir şey yapamıyordu, bu yüzden Ted bunun yerine hiç beklenmedik bir şey yaptı: komiklik yaptı. Bir sincap yanlarından koşarak geçip bir ağaca tırmandı ve Ted bağırdı:

"Enginar!"

O zamanlar arkadaşlarının kahkahalarını duysaydınız, neye güldüklerini asla tahmin edemezsiniz, ama o sokaklarda daha özgürleştirici bir kükreme asla yuvarlanmamıştı. Çünkü Ted, Joar ve ressamı on iki yaşındayken ilk tanıdığında, kelimeleri yanlış telaffuz etmekten korktuğu için neredeyse hiç konuşmaya cesaret edememişti. Geldiği ülkeyi zar zor hatırlayabilen göçmen bir çocuktu, adresinde eski dilini konuşmayacak kadar gençti.

dili akıcı bir şekilde konuşuyordu, ancak yeni dilinde aksanının her zaman fark edilebileceği kadar yaşlıydı. Ne zaman diğer çocukların alaycı kahkahalarını duysa, bunun genellikle kendisine yönelik olmasına alışmıştı. Ama Joar ve ressam farklı bir şekilde, kötü niyet taşımadan gülüyorlardı, bu yüzden Ted ilk kez onlarla birlikte gevezelik etmeye cesaret etti. Bir çocuk için bundan daha büyük bir güvence olamazdı.

Bir gün onlara yeni dilini o kadar zor bulduğunu, on yaşına kadar okumayı öğrenemediğini, ondan önce her şeyin beyninde bir sessiz harfler karmaşasından ibaret olduğunu ve ağabeyinin onu "sincap" kelimesinin "enginar" olduğuna inandırdığını söyledi. Böylece birkaç yıl boyunca Ted ne zaman parkta koşan küçük tüylü hayvan görse, "İşte enginar" diye düşündü. Okumayı öğrendikten sonra annesiyle ilk kez bir süpermarkete gittiğinde, bir kutunun üzerindeki "enginar kalbi" yazısını okudu ve ağzını açmaya cesaret edemedi. Sadece bu ülkedeki insanların dünyanın en zalim insanları olduğunu düşünerek eve dönmüş.

On iki yaşındayken bunu onlara anlattığında arkadaşları o kadar gülmüştü ki yere düşmüşlerdi ve şimdi on dört yaşındayken daha da çok gülüyorlardı.

"Küçükken annemi kürke alerjisi olan insanların kivi yiyemeyeceği konusunda kandırmıştım" diye kıkırdayan Joar, diğerleri nefes almakta zorlanınca ekledi: "Annem hala buna inanıyor!"

Kahkahası evine, açık pencereye ve dairenin içine kadar taşındı. Annesi elleri kir içinde, kulaktan kulağa gülümseyerek orada duruyordu. Ebeveyn olmak çok garip, çocuklarımızın tüm acıları bize ait, ama sevinçleri de öyle.

Arkadaşlar o gün denize ve iskeleye doğru yürürken, bunun tüm yazın en güzel öğledenbiri olduğu ortaya çıktı. Hatta belki de bunu hayatlarının en iyi öğleden sonralarından biri olarak hatırlayacaklardı.

hayatlar. Çok daha karanlık başka günler de olacaktı ama bu seferki bambaşkaydı. Ressam sırt çantasını sıkıca tutuyordu çünkü içinde Ted'in babasının banyo dolabından çaldığı haplar vardı. Joar sırt çantasını daha da sıkı tutuyordu çünkü içinde bıçak vardı. Ama Ted sırt çantasındaki kurabiyeleri boşalttı ve sanatçı Joar'ı da bir tane yemeye zorladı; kurabiyeler o güne kadar tattıkları en kuru kurabiyelerdi.

"Bu kurabiyeler o kadar kuru ki sanki beni yiyorlar," dedi Joar, tükürüğü bitmiş gibi beceriksiz dudaklarının arasından.

Kıkırdadılar, kar taneleri gibi kırıntılar saçtılar ve o anda muhtemelen her şey yoluna girecekmiş gibi hissettiler. Sokaklarda yürüdüler, evlerinden uzaklaştılar, Joar'ın babasının arabasının park ettiği büyük otoparkın önünden geçtiler. O yaz bitmeden, diğer yönden koşarak gelirler ve orada park bir polis arabası görürlerdi. Bir gün limanda Joar'ın babasıyla birlikte çalışan adamlar, Joar'ın odasının penceresinin altında boş gözlerle ve utanç dolu kalplerle duracaklardı. Daire sardunya ve lavanta kokacak ve yerde yatan bir ceset olacaktı.

Ama henüz değil, bugün değil, çünkü daha Haziran ayındayız. Güneş hala denizin üzerinde parlıyor, iskele hala osuruk kokuyor ve enginarlar hala ağaçların arasında birbirlerini kovalıyor.

Joar etrafına bakındı, sonra sanatçıya ve Ted'e dönüp sordu: "Ali nerede?"

Çocukluğumuzdan hatırladığımız şeyler tuhaftır, bazı şeyler geriye dönüp baktığımızda ne kadar açık görünür. Sanki üç değil de hep dört arkadaş varmış gibi. Ya da dünyaca ünlü tablonun adı en başından beri *Denizin Biri'ymiş* gibi. Çünkü elbette başlangıçta durum böyle değildi. Tablonun adı gerçekten de *Çocuklar ve Kız* olmalıydı.

"BURADA!" diye kükredi bir ses o yaz günü çocukların arkasında bir yerde.

Sonra Ali bir köşeden uçarak geldi.

SEKİZ

Herkesin bir yıldan çok daha uzun bir süre on dört yaşında olmasına izin verilmelidir. Bunun yerine atlayabileceğimiz pek çok başka yaş var: Örneğin otuz dokuz, Ted'in seve seve onsuz da yapabileceği bir yaş. Şu anda hazır olduğundan çok daha fazla ani işeme isteği duyuyor, vücudu geceleri onu uyandırmaya başladı, intikam aldığını varsayıyor çünkü onu hayatta tuttuğu için sinirleniyor. Bir keresinde sanatçı, insanların yakında yüz yaşına kadar yaşayabileceklerini öne süren bir makale okumuştı, Ted bunun dayanılmaz olduğunu düşündü, çünkü bu gidişle o zamana kadar işlemekten başka bir şey yapamayacaktı.

Tren sanki tren olmaktan gerçekten nefret ediyormuş gibi sallanıyor, sarsılıyor ve inliyor. Hareketleri işlemesi gereken birine yardımcı olmuyor, bu yüzden sonunda Ted ediyor ve tuvalete gitmeye karar veriyor. Bu, hafife aldığı bir karar değildir, vücudunu açıp Louisa'nın yanından geçerken iskeletin çeşitli parçaları, üzerine basılan küp şekerler gibi ses çıkarır. Banyo sıkışık ve oturak, gençken gerçekten düşünmediğiniz bir şekilde çok dar. Oturmadan önce her yeri siliyor, kafasını mobilyaların çeşitli yerlerine dört kez vuruyor ve işi bittiğinde sifonu çekmeden önce kapağı dikkatlice kapatıyor. Sonra kafasının içinde sanatçının kahkahalarını duyar, çünkü Ted'in mikrop korkusu onu her zaman eğlendirmiştir. Sanatçı, kapak açıkken sifonu çektiğinizde tüm mikropların etrafa saçıldığına inanmayı reddediyor, bu da Ted'i çıldırtıyordu. Onu çılgına çeviren bir başka şey de, iki haftadır sanatçıyla birlikte yaşayan Ted'in, evinin banyosunu yıkayacağı zamandı.

yatak örtüsü ve sanatçı haykırmıştı: "Bunu yıkamanız mı gerekiyor?" Yıllardır aynı örtüyü kullanıyordu. Ted'in bu düşünce karşısında kasmaya hazır görüldüğünü fark edince söz verdi: "Yarın yıkarım!" ama Ted bu fikri nazikçe reddederek şöyle dedi: "Gerek yok. Bu gece yakacağım."

Beyin çok tuhaftır, sıkışıp kalan şeyler.

Banyodan çıkar ve koltuğuna geri döner. Louisa ayağa kalkar, böylece o da cam kenarındaki koltuğuna geçebilir. Safça uyuyormuş gibi yapabileceğini umuyor, ama bunun hiç şansı yok, Louisa sormadan önce gözlerini kapatacak zamanı bile yok:

"Normalde Paskalya'yı kutlar mısınız?" "Hayır," diye iç geçiriyor.

Anlayışla başını sallıyor.

"İsa'yı sevmiyor musun? İsa'yı sevmeyen bazı insanlar Paskalya'yı da sevmez. Ama muhtemelen Paskalya'yı başka kim sevmez biliyor musunuz? İsa."

"Paskalya'ya karşı değilim. Ya da İsa'ya," diyor Ted.

Kadın bunu bir an düşünür ve sonra sorar:

"Yumurta sevmiyor musun? Bazı insanlar yumurtayı sevmez. Yani yumurtayı SEVMİYORUM ama küçükken okulda yumurta boyardık ve bu hoşuma giderdi. Bir keresinde öğretmene yumurtalarımı ninjalar gibi boyayıp boyayamayacağımı sordum ve evet dediğinde tüm yumurtaları beyaza boyadım. Şakayı anlamamıştı."

Ted cevap vermez ve Ted bunu Ted'in daha fazlasını duymak istediğine dair bir işaret olarak kabul eder.

"Balık yumurta yemeyi sevmezdi, çünkü doğmamış bir tavuğu yemenin iğrenç olduğunu düşünürdü. Ama ne yedi biliyor musunuz? Tavuk! Sonra *benim* tuhaf biri olduğumu söyledi, çünkü küçükken Noel Baba ile İsa'nın aynı kişi olduğunu sanırdım. Birinin Çarmıha Gerilme hakkında konuştuğunu ilk duyduğumda gerçekten kafam karışmıştı."

"Tamam," diye başını sallar Ted, bunun konuşmayı bitirmeye yeteceği umuduyla, ama tabii ki kesinlikle yetmeyecektir.

"Neden topallıyorsun?" diye soruyor.

"Topallamıyorum," diyor, bu konuda konuşmak istemediğinin ince bir işareti olarak.

"Evet, öyle! Daha önce platform boyunca koşarken fark etmiştim!" diye cevap veriyor, sanki yüzüne çarpsa ince bir sinyali fark edemeyecekmiş gibi.

"Birkaç yıl önce bir olay yaşadım," diye iç geçirdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bir kaza."

"Merhaba, Bay Karmaşık, hiç gerçekten kastettiğiniz kelimeleri söylemeyi düşündünüz mü? Ne oldu?"

Göz kapaklarına masaj yapıyor. "Düştüm."

Devam etmesini bekliyor ama hiçbir şey olmuyor, o da mırıldanıyor: "Harika bir hikâye! Gerçekten ilgi çekici!"

Dudaklarını ısıyor, önce üsttekini, sonra . "Bu uzun bir..." diye başlar.

"Hayır, *uzun* bir hikaye değil! Şu anda *yapacak* o kadar çok işim varken olmaz!" diyerek vagonun etrafında dramatik bir hareketle karşılık veriyor.

Sanki bu küllerin suçuymuş gibi suçlayıcı bir şekilde kül kutusuna bakıyor. Kendini bitkin hissediyor. Kalbi kırılmıştır. İçine ne girdiğini bilmiyor, ama farkına bile varmadan kendini doğruyu söylerken buluyor:

"Bıçaklandım."

Louisa'nın gözleri zengin erkeklerin kol saatleri kadar büyür. "Şaka mı yapıyorsun?"

Sonra Ted kafasını kaldırır ve çok ama çok tuhaf bir şey yapar. Bir şaka yaptı.

"Şaka yapıyor olsaydım, size tek kollu bir adamı ağaçtan nasıl çıkaracağınızı sorardım."

Louisa buna o kadar şaşırır ki önce sessizce oturur, sonra gülmeye başladığında Ted'in ceketine tükürük püskürtür. Ted paniğe kapılır ve koluyla silmeye çalışır, o zaman Louisa daha da yüksek sesle güler:

"Kesin şunu! Sadece ovuşturuyorsun! Daha da kötüleştiriyorsun!" Bunu sorarken kesinlikle gülmüyor:

"Normal bir insan gibi bile gülemiyor musun?"

Louisa gözlerini devirir.

"Her zaman bu kadar inler misin? Bu yüzden mi biri seni bıçakladı?"

"Hayır!" diye .

Özür dileyerek omuzlarını silkiyor. "Peki, tamam. Neden o zaman?"

Ceketini ovuşturmaya devam ediyor ve ağzını açtığı anda her bir kelimededen pişmanlık duyuyor:

"O... çalıştığım okuldaki bir öğrenciydi. Başka bir öğrenciyi bıçaklamaya çalıştı. Müdahale ettim."

"O kadar da akıllı değil," diyor, aslında biraz etkilenmiş olsa komik görünmeye çalışıyor.

"Hayır, o kadar da akıllıca değil," diye kabul eder ve gözlerini kapatır.

Joar'ın bıçağını çiçek kutusuna saklamasının üzerinden yirmi yıldan fazla süre geçtikten sonra başka bir gencin Ted'i olması belki de biraz ironiktir. Bundan önce zaten kırılıyordu, ama daha sonra rüzgârın bile keskin kenarları olduğunu düşündü. Hâlâ her iki bıçakla ilgili kâbuslar görüyor.

"Ölmeye yaklaştın mı?" Louisa sorar.

"Hayır," diye yalan söylüyor.

Louisa ona şüpheyile bakar.

"*Bıçaklandın* ama ölmeye yaklaşmadın mı?"

"Bu... bu uzun bir hikaye... Çok kan kaybettim," diye homurdanıyor. "Ama ölmedin," diye bitiriyor sözlerini.

"Dedektif olmalısın, senden hiçbir şey kaçmaz," diye yanıtlıyor.

Onun alaycılığından rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Adam, kızın biraz alıngan olması gerektiğini düşünmeden edemiyor. Tipik gençler - her şeyden alınıyormuş gibi görünen bir nesil için, gerçekten de aşağılanmaları oldukça zor.

"Yani o öğrencinin hayatını mı kurtardınız?" diye soruyor.

"Buna cevap vermek zor," diye iç geçiriyor. "Neden?"

"Çünkü bu varsayımsal bir soru."

O değil görünüyor özellikle endişeli hakkında ne varsayımsal bir soru.

"Korktun mu?" diye soruyor.

"Buna da cevap veremem," diyor.

"Şu hipnotik sorulardan biri daha olduğu için mi?"

Ted sonunda ceketini ovuşturmayı bırakıyor, göğsü muhtemelen anlamak için saçlarını kaybetmeye başlamış olmanız gereken bir teslimiyetle inip kalkıyor.

"Hayır. Çünkü bu soru benim korkmayı bıraktığımı varsayıyor."

Louisa üç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor. Muhtemelen kişisel bir rekor aslında.

"Ne zaman oldu bu?" "İki yıldan biraz fazla bir süre önce."

Kül kutusuna bakıyor.

"O zaman mı gidip onunla yaşamaya başladın?"

Ted, gözlerini binlerce kez kırpma için kendine bir bahane yaratmak üzere gözlüklerini parlatır. Sonra beklediğinden çok daha fazla kelime dökülür ağzından:

"Evet. O... birkaç yıldır gelip onunla yaşamamı istiyordu ama ben her zaman düzgün bir işim olduğunu, onun gibi küçük bir Peter Pan dünyasında yaşamadığımı söyledim. Ama hastaneden çıktığımda ne yapacağımı bilmiyordum, okula geri dönemeyecek kadar korkmuştum. O an gerçekten bir Peter Pan dünyasına ihtiyacım vardı. Ben de gittim. Ve oraya gittiğimde, uzun zamandır ilk kez bütün bir gece boyunca uyudum."

Gözlüğünü tekrar takarken parmakları titriyor, bant gevşemeye başlamış ve gözlük tekrar yamulmuş. Ameliyattan sonra uyandığında ilk aradığı kişi sanatçıydı ve ancak uzun bir süre sonra sanatçı, gözlüğünün yamuk olduğunu itiraf etti.

O kadar sarhoştı ki, bir gece önce neredeyse küvetinde boğuluyordu.

"Sonra ne oldu?" Louisa on iki saniye kadar sabırla bekleyerek merak ediyor.

"Onunla birkaç hafta kaldım, sonra haftalar aylara dönüştü ve sonra hastalandı, bu yüzden..."

Önce üst dudağını, sonra alt dudağını, sonra da dilini ısıyor. "Yani eve hiç dönmedin mi?" Louisa söylüyor.

"O benim evimdi," diye fısıldıyor Ted.

Louisa sormadan önce sonsuza kadar, belki de neredeyse bir dakika boyunca sessiz kalır:

"Onu arayan tek kişi sen miydin?"

"Hayır, hayır, hastanede doktorları vardı, hemşireler, bir ..."

Başını sallıyor.

"Hayır, yani onun arkadaşlarından sadece biri. Ben sadece... eğer biri onun kadar ünlüyse, ilgilenen bir sürü insan vardır diye düşündüm."

Ted pencereden dışarı bakar. Ünlü bir iç mimar tarafından inanılmaz bir maliyetle döşenmiş güzel daireyi düşünüyor. Etrafında on altı sandalye bulunan geniş yemek masasını hatırlıyor, sadece bir tanesi biraz yıpranmış.

"İnsanlar onun sanatına tapıyordu. Milyonlarca insan tarafından sevildi. Ama sevmekle sevgi görmek arasında fark var," diyor Ted, ama hemen kendini kontrol ediyor, sanki bu kez kapıları çarpmaya başlayan beyniymiş gibi ve artık bu kadar kişisel bilginin yeterli olduğuna işaret ediyor.

Louisa bu bakışı tanıyor.

"Artık gece boyunca uyuyabiliyor musun?" diye soruyor merakla. "Hayır," diye itiraf ediyor.

"Ben de öyle. Fish aynı odadayken uyuyamıyordum, onun nefes alışını duymaya alışmıştım."

Ted kül kutusuna bakar. Sonra Louisa'ya bakar, zayıfça gülümser ve şöyle der:

"Eskiden horlardı."

"Balık da! Gerçekten çok kötü! Sanki biri bir dinozoru boğuyormuş gibi ses çıkarıyordu!"

Ted yüksek sesle gülüyor. Sanki vücudu bunu nasıl unutmuş gibi boğazını acıtıyor.

"Neden hâlâ onun dairesinde yaşamıyorsun?" diye sorar.

"Onu sattık. O tabloyu geri alabilmek için sahip olduğu her şeyi sattık. Tüm mirası bu " diyor Ted.

Cevap verirken sesi daha ağır geliyor:

"Onu başkasına vermeliydi. Sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Ted eskiz defterine bakıyor. Hamamböcekleri çiziyordu. "Resmin kartpostalı ne zamandır sende?"

"Tüm hayatım boyunca, hemen ."

"Kaç farklı koruyucu ailede yaşadın?" Yüzü yine saçlarının arkasında kayboluyor.

"Bilmiyorum. Bir sürü. Önemli değil."

"Peki kartpostalı hiç kaybetmedin mi?"

"Asla!" diye haykırıyor dehşet içinde, sanki böyle bir şeyi düşünmek bile delilikmiş gibi.

Ted yavaşça başını sallar.

"O zaman sanat hakkında her şeyi biliyorsun. Şimdiye kadar tanıştığım herkesten daha fazla."

İyi ki oturuyor, yoksa düşebilirdi.

"Resmi başka birine vermeliydi, şu süslü sanat okullarından birine gitmiş, *iyi* resim yapan birine..." diye fısıldıyor.

Ted, "İyi olan birine vermek istemedi, sana vermek istedi," diye yanıtlıyor.

Louisa'nın bunun bir şaka olduğunu anlaması birkaç saniye sürer. Sonra kahkahayı patlatır, ceketine daha fazla tükürük püskürtür ve Ted komik olduğuna pişman olur.

"Özür dilerim," diye kıkırdıyor.

O kadar derin bir nefes alıyor ki, cevap vermeden önce neredeyse arkasındaki koltuğa düşecek:

"Kendisi gibi hissettiği tek zamanın resim yaptığı zamanlar olduğunu söylerdi. Diğer her şey, hayat, gerçeklik, sadece bir rolden ibaretti. Sadece sanat onun için gerçektir. Ve seninle tanıştığında... kendini gördü. Sokaktaki o duvarı kadar birkaç yıldır kafatası çizdiğini görmemiştim. Hastanede bana hamamböceklerini sevdiğini söyledi. Böcekleri bu kadar güzel çizen birini daha önce hiç görmediğini söyledi."

Otuz dokuz yaşındaki genç ile on sekiz yaşındaki genç uzun bir süre birbirlerinin gözlerinden kaçarlar. Parmak uçları kucağındaki eskiz defterini okşuyor.

"Müzayededeki zengin pisliklerden biri olan yaşlı bir kadın, dışarı atıldığında hamamböceği olduğumu haykırdı. Ama hamamböcekleri hayatta kalır. O kadın çirkin yazlık evinde ölecek ama hamamböcekleri yaşamaya devam edecek."

Ted gülümsüyor.

"Artık sen de onlardan birisin, biliyor musun?" Louisa kaşlarını çatır.

"Neyin bir tanesi?"

"Sen zengin bir pisliksin," diye gülümsüyor Ted, tabloyu başıyla işaret ederek.

Louisa bütün yüzünü buruşturuyor. Sonra başını sallar, aniden çok daha neşelidir.

"Bu durumda, ben artık evsiz değilim! Çünkü zengin insanlar açık havada uyuduğunda bu evsizlik değil, kamp yapmaktır!"

Ona gülüşünü gerçekten sevdiğini söylemek istiyor ama bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyor.

"Kamp yapmak," diye tekrarlıyor Ted kıkırdarak.

Ona, ressamın tabloyu kendisine miras kaldığı için vermediğini, onun miras olduğunu fark ettiği için verdiğini söylemek istiyor. Sanat, diğer insanlarda kendimizden bıraktığımız . Ama bunu nasıl söyleyeceğini tam olarak bilmiyor.

Tren tıkr tıkr ilerliyor. Louisa belki dört buçuk dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Tamam, muhtemelen dörde yakın, dürüst olmak gerekirse.

"Bana bir şey sormak ister misin?" diye .

"Belki şimdi olmaz," diye iç geçiriyor Ted pencereye doğru. "Biraz kabasın. Sana bir sürü şey sordum," diye .

Elbette buna itiraz etmek neredeyse imkansızdır, bu yüzden Ted saate bakar, derin bir nefes alır ve sorar:

"Pekâlâ. Arkadaşının adı neden Fish'ti?"

Louisa sanki trenlerde tuvalet olduğunu yeni öğrenmiş gibi neşelenir.

"Gözleri birbirinden çok uzak olduğu için koruyucu ailemizdeki bazı aptallar ona 'Çekiç Başlı Köpekbalkı' adını taktılar ve o bundan nefret etti, çünkü köpekbalkıları yırtıcıdır ve o onlardan biri olmak istemiyordu. Bu yüzden o ve ben onun balık olmasına karar verdik!"

Ted gerçekten çok çaballıyor, ama ne yazık ki kendini söylemekten alıkoyamıyor:

"Köpekbalkıları balıktır."

"Hayır, onlar memeli," diye düzeltiyor Louisa dostça.

"Hayır. Yunuslar ve balinalar memelidir. Köpekbalkıları balıktır," diye düzeltiyor Ted, pek de dostane olmayan bir şekilde.

"Hikâyeyi mahvediyorsun," diye dikkat . "Tamam," diye iç geçiriyor.

"Tamam!" diye neşeyle devam ediyor. "Yani: Balık olmak istedi çünkü balıklar kuşlar gibidir, sadece suyun altında. Özgürdürler. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

Başını sallıyor, şimdi biraz daha az düşmanca, ama başka bir şey sormuyor, bu yüzden onun yerine sorması gerektiğini düşündüğü soruyu cevaplıyor:

"Fish bana ne derdi biliyor musun? Dev! Çünkü evdeki en büyük kız olduğum için herkes bana 'Canavar' derdi ve ben bundan nefret ederdim ama o 'Dev' dediğinde kulağa... biraz güçlü geliyordu."

Tren yalpalar ve yerdeki kül kutusu sallanır. Ted eğilir ve onu yakalar, sonra da bırakmaya kıyamaz. Beyni kesinlikle yeterince kül olduğunu düşünmektedir.

Ama buna rağmen dudakları kıpırdıyor ve ağzından bir çıkıyor:

"Ailene ne oldu?"

Louisa, sanki tekrar sormasını istiyormuş gibi bakar, çünkü onun umursadığını hissetmek çok hoştur.

"Babam ben doğmadan önce çekip gitmiş. O şimdi ölü. Barda bir kavgada ya da onun gibi bir şeyde öldürülmüş. İyi bir insan değildi, o yüzden babam olmak istemediği için muhtemelen şanslıyım."

"Peki ya annen?" Ted sorar.

Louisa eskiz defterine gittikçe daha sert çiziyor.

"Onun kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum. Şarkı söylediğini hatırlıyorum, ya da en azından şarkı söylediğini hatırlıyorum. Ve bir televizyonumuz vardı! Yani tamamen kötü bir anne olamaz, çünkü o zaman televizyonu satardı."

"Ona ne oldu?" Ted kendine sorduğunu duyar, çünkü artık beyni bu konuşmanın devam etmesini engelleme umudunu yitirmiştir.

Louisa kalemını parmaklarının arasında döndürüyor, daha hızlı ve daha hızlı. "Ben beş yaşındayken o le ben ile bazı komşular ve

kayboldu. Kötü bir insan değildi, bence, sadece... kırılmıştı. Sanki bazı parçaları eksikti, ne demek istediğimi anladınız mı? Komşular iyiydi ama çocuk istemiyorlardı. Sonra bir sorun çıktı, çünkü polisi aradıklarında polis beni kaçırdıklarını düşündü. Sonra da hapse girdiler. Ama benim yüzümden değil! Bir şeyler çaldıkları için hapse girdiler. Ama onlar da kötü insanlar değildi, sanmıyorum. Sanırım sadece bizim için çaldıkları için bir televizyonumuz vardı."

Ted'in sesi nazik, sanki bir kuşu ürkütmemeye çalışıyormuş gibi:

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Sosyal Hizmetler'den bir kadın söyledi. Herkesin geçmişini bilmeyi hak ettiğini söyledi."

"O zaman kaç yaşındaydın?"

"Yedi, belki."

Hâlâ bir tren koltuğunda oturuyor ama göz açıp kapayıncaya kadar Ted onu bir iskelede otururken görebiliyor.

"Kendin hakkında her şeyi öğrenmek için çok gençsin," diyor. Kadın omuzlarını silkiyor.

"Sanırım Sosyal Hizmetler'deki kadın çok içiyordu. Annem gibi."

Ted dürüstçe, "Özür dilerim," dedi.

Kalem Louisa'nın elinde döndükçe dönüyor.

"Olma. Annem bensiz ölene kadar içti. Ölene kadar içtiğinde yanında olsaydım, belki de kimse beni bulamazdı."

"Yani sonunda koruyucu aileye mi verildin?" "Evet."

" bir şeydi?"

Louisa, vücudunuzun her yerinde o kadar çok çürük ve yara izi varsa, sonunda bunun normal olmayabileceğini düşünmekten rahatsız olamayacağınız şekilde, "İyiymiş," diyor.

"Ben... özür dilerim," diye tekrarlar Ted.

Eğer insanlara dokunmakta daha rahat olsaydı, belki de ona sarılırdı. İnsanların ona dokunması konusunda daha rahat olsaydı, belki bundan hoşlanırdı. Ama bu haliyle, aralarında on santimlik bir hava varken oldukları yerde oturmaya devam ediyorlar.

Bu sefer yedi dakika kadar geçebilir, Louisa bunun için övgüyü hak ediyor. Ama sonra kondüktör geçiyor, Ted'le aşağı yukarı aynı yaşlarda ama sakalında daha fazla ak olan bir adam. Ted onu izler, Louisa da Ted'i izler ve sırttır. Ted fark ettiğinde yüzü kızarır.

"Ne tür erkeklere aşık ?" diye soruyor.

"Bu gerçekten sizi ilgilendirmez!" diye öyle bir haykırır ki, vagondaki diğer yolcular arkalarını döner ve

Şef omzunun üzerinden bakıyor ve Ted öyle bir kızarıyor ki kırıksıklıklarında waffle pişirebilirdiniz.

"Tamam, tamam, aman Tanrım, sorduğum için özür dilerim," diye sırtıyor Louisa, sonra kondüktöre bakıyor ve kendinden emin bir şekilde ilan ediyor: "Hayır, anlıyorum, muhtemelen onun gibi birine asla aşık olamazsın. O senin tipin değil."

Ted ona ters ters bakar ve mırıldanarak karşılık verir:

"Olabilir! Yani, konuda hiçbir şey bilmiyorsun!" Louisa düşünceli bir şekilde başını sallar.

"Hayır, çünkü onun gibi bir sürü erkek var, eğer onlardan birine aşık olabilseydin çoktan birini bulmuş olurdun. O zaman yalnız olmazdın."

Ted'in ona bakışı, sandviçin üzerindeki bir örümceğe bakışınızdakinden pek de farklı değildir. Sonra kül kutusuna bakıyor, sanki içindeki kişi yıkanmamış yatak örtüleri hakkında bir şeyler söylemiş gibi. Sonra o kadar derin bir nefes alır ki neredeyse vagonun duvarlarının boyası sıyrılır, ardından hızla gözlerini siler ve sessizce itiraf eder:

"Dâhiler. Ben sadece dahilere aşık olurum." Louisa'nın yüzü aydınlanır.

"Balık da böyleydi!" Ted

yavaşça başını sallar ve

şöyle der:

"Seni bu yüzden seviyordu."

Sözler o kadar hızlı gelir ki Louisa ilk başta onun ne demek istediğini anlamaz.

"Hayır, demek istediğim, Fish... olan erkeklere aşık oldu," diye itiraz ediyor.

"Ne demek istediğini biliyorum. Ben sadece söylüyorum" diyor.

Bu, bir yetişkinin ona söylediği en nazik şey olarak yeni bir rekor kırdı.

Kondüktör arabadan ayrılır ve Ted giderken ona bakmamak için elinden geleni yapar, ki bu pek de iyi gitmez. Louisa daha fazla soru sormamak için elinden geleni yapar ve bu da iyi gitmez.

"Mezar taşına ne yazacaksın?" diye soruyor, kül kutusuna doğru başıyla işaret ederek.

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyor Ted. Kadın burnunu kırıstırır.

"Çok ünlüydü, bir şeyler söylemeli! Şiirsel bir şey gibi!"

"O da bir aptaldı, bu yüzden şöyle yazılmasını önerdi: 'İşte sebzelerini yiyen ama yine de ölen bir adam yatıyor, '" Ted iç çekiyor.

Louisa güler, sonra biraz hayal kırıklığıyla şöyle der:

"Bunu asla söyleyemezsin. İkinizden sıkıcı olanın hayatta kalması çok yazık."

Ted gülümsememek için elinden geleni yapar. "Seni seviyorum ve sana inanıyorum."

"Ne?" Louisa oldukça şaşırılmış bir halde merak eder.

"Mezar taşına bunu yazacağım. "Seni seviyorum ve sana inanıyorum." Bu her zaman birbirimize söylediğimiz bir şeydi."

Louisa o kadar şaşırılmıştır ki tek söyleyebildiği "Güzel."

"Teşekkürler."

"Eskiden hangi dersi ?" diye soruyor. "Tarih."

"Ciddi misin?"

"Yalan söylemek oldukça tuhaf bir şey olurdu," diye . "O zaman bana bir tane söyle!"

"Ne?"

"Bir tarih." "Ne hakkında?"

Louisa öne doğru eğilir ve tabloyu dikkatlice tekrar kutudan çıkarır.

"Bana ondan bahset! Bana tabloyu anlat! Bana nasıl dünyaca ünlü olduğunu anlatın, anlatın... Bilmiyorum! Hepinizi o kadar çok düşündüm ki Fish benim biraz psikopat olduğumu söyledi. Üç kişi hakkında hayal kurmanın normal olmadığını söyledi.

iskeledeki garip çocuklar bu kadar, çünkü katil ya da başka bir şey olabilirsiniz!"

"Ya da adam kaçıranlar," diye Ted.

Kadın gülmeye başladığında ceketini kurtarmak için umutsuzca cama bastırır. Sonra resimdeki iskeleyi işaret eder.

"Demek bu ? Ve bu da Joar? Ve bu da... o." Ted
üzüntüyle başını sallar.

"Hayır. O Ali," diye
düzeltiyor. "Ne?"

Ted o kadar derin iç çeker ki, iç çekişin ortasında başka bir iç çekiş daha vardır.
o.

"Eğer bu resmin hikayesini duymak istiyorsanız, gerçekten duymak istiyorsanız,
o zaman

Size söyleyerek başlamak zorundayım. Buna bakan herkes yanılıyor.
Bunlar iskelede oturan üç çocuk değil."

Louisa tabloya bakar, Ted'e bakar, tabloya bakar. Ve sonra Ted bir daha yapacağını hiç düşünmediği bir şey yapar. Tüm hikayeyi anlatır, en başından itibaren.

NINETEEN

"Onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştık."

Ted, gözlerini pencerenin camına sabitleyerek böyle başlar. Bir hikâyeyi nasıl anlatmayı seçtiğimizin çok tuhaf olduğunu düşünüyor. Neredeyse hiç baştan başlamayız. Çünkü ressamın resmi çizdiği o yaz iskelede en iyi dört arkadaş vardı, Ali çeteye en son katıldı, ama bunun onu en önemsiz yaptığını düşünüyorsanız, hiçbir şey anlamamışsınız demektir. O zaman başka bir insana hiç bağımlı demektir. Ted, Joar ve ressamı on iki yaşındayken tanımişti, Joar ve ressam birbirlerini neredeyse tüm hayatları boyunca tanımışlardı ama hiçbirisi Ali'siz bir çocukluk hatırlamıyordu. Ali'nin hayatlarına girdiği sonbaharda on dört yaşına yeni basmışlardı ama onun aptal aptal kıkırdamalarından önce de bir zaman olabileceği fikri? İmkânsızdı.

"Gülüşü böcek sürüsü gibiydi," diyor Louisa'ya, çünkü öyleydi: midesinden dudaklarına vahşi bir vızıltı, taranmamış saçlarından dizginlenmemiş kalbine kadar kaostu o kız. O onların ikinci hayatıydı.

"Yerinde olduğunda Fransızca şarkı söylerdi, bu hem harika hem de dayanılmaz bir şeydi çünkü Fransızcası harikaydı ama şarkı söylemesi berbattı. Joar, sesinin vantilatör kayışının değiştirilmesi gerekiyormuş gibi çıktığını söylerdi. Bu doğru olabilirdi, çünkü Joar şarkı söylemek hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama vantilatör hakkında çok şey biliyordu.

Kemerler..." diye anımsar Ted ve ardından Louisa'dan da bir böcek sürüsü çıkar.

"Açıkçası nasıl şarkı söylediği önemli değildi," diye devam ediyor Ted, "çünkü Ali mutlu olduğunda o kadar sert dans ederdi ki iskelede iz bırakırdı ve o zaman birini neredeyse her şeyi affedebilirsiniz."

Bunun bir şans olduğunu, çünkü onun affedilmeye ihtiyacı olduğunu, çünkü tamamen güvenilmez küçük bir deli olduğunu anlatmaya devam ediyor. Ali'nin aklına bir fikir geldiğinde, gözleri sanki biri bir bal porsuğunu ateşe vermiş ve beyinde serbest bırakmış gibi görünürdü. Joar'ın pek çok kötü fikri olduğu söylenebilirdi ama bu sadece amatör düzeydeydi. Ali'yle birkaç ay geçirdikten sonra profesyonel bir aptal olmuştu. Ya da Joar'ın telaffuz gibi "iiidiiiot," ve sonra Ali'yle o kadar çok güldüler ki Ted yirmi beş yıl sonra trende hala içindeki yankıyı duyabiliyor.

"Şuradaki kuşlar," diyor Ted Louisa'ya, resmi göstererek. "Onları Ali için çizdi, çünkü kuşları çok severdi. Ve gökyüzündeki şu kırmızı pusu görüyor musun?"

"Hmm," diyor Louisa, gözleri fal taşı gibi açılmış, burnu resme o kadar yakın ki neredeyse resmin içinden geçecek.

"Ciddi gazetelerde, o kırmızıyla ışığı yakalamasının dahice olduğunu söyleyen bir sürü havalı sanat eleştirmeni okuduğumu hatırlıyorum. Ama bu ışık ya da deha değildi, sadece Ali'ydi."

"Ne? Onun ışığını mı yakaladı?"

"Hayır, yani Ali'ydi. Aptalca oyunlar bulmaya bayılırdı ve o yaz on dört yaşındayken ağzımıza acı biber sosu koyup başımızı arkaya yaslamamız ve sonra birbirimizi güldürmeye çalışmamız gereken bir oyun bulmuştu. Joar kazandı. Ali de resmin her yerine biber sosu püskürttü."

Louisa uzun süre resme bakıyor ve bir parmağını uzatıp gökyüzünün tadına bakmamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

"Yani sadece üçünüzün resmini yaptı, kendisinininkini değil?" diye soruyor kül kutusuna bakarak.

"Evet," diyor Ted, neredeyse resmin üzerindeki havayı okşayarak. "Geri kalan her şey olduğunu söyledi, her şey, su ve hava."

"O ışıktı," diye fısıldıyor Louisa.

Ted bir kez daha sanatçının haklı olduğunu düşünüyor. *Bizden biri.* Bu yüzden ona söylüyor:

"Sahip olduğumuz en iyi ve en kötü fikirlerin hepsi Ali'den geldi. Joar'a o kadar çok aptalca şey yaptırdı ki. Bir keresinde birlikte araba çalmışlardı. Başka bir sefer de Joar'a ıslak çorapları tost makinesinde kurutmayı denetti ve neredeyse annemin evini yakıyordu! Ama resmin bizim resmimiz olması da onun fikriydi. Bu onun en iyi fikriydi."

Ayrılıyor. Bazı şeyleri hatırlama şeklimizin çok tuhaf olduğunu düşünüyor. Hatırlamaya çalıştıklarımız ve unutmak için savaştıklarımız. Tren, büyüdüğü deniz kıyısındaki kasabaya doğru ilerlerken Louisa'ya arkadaşlarının hikâyesini anlatır ama hepsini değil. Ona dayanabildiği kadarını anlatır ama gerçekte olan her şeyi değil. Ona Ali ile ilgili en güzel anılarını, ressama resim fikrini verenin o olduğunu anlatır. Ama Joar'a bıçağı verenin de o olduğundan bahsetmez.

"On dört yaşına yeni girmiştik," diyor onun yerine.

Eylül ayıydı, diye anlatıyor ona, köşeyi döndüğünde okul yılı yeni başlamıştı. Öğle tatilinin sonuydu, Ted, Joar ve ressam koridorlardan birinin en ucunda saklanıyorlardı, çünkü her şeyin kovalanmak için geri sayım olduğu yırtıcı hayvanlarla dolu bir okula gidiyorlardı. O zaman saklanma konusunda iyi olursunuz. Ama öfkeli bir çığlık ve büyük bir patlama duymuşlardı ve sonra Ali koşarak geldi, kör edici bir ışık gibi, bir kalp krizi gibi. Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamışlardı, çünkü pek az kişi bu kadar şanslı olabiliyordu. Tek gözü morarmıştı ve parmak eklemlerinde kan vardı, ve kapısını arkasından çarpmıştı

müdürün odasına aitti. Ted'in gözü Ted'e takıldı ve ona ilk bağırdığı şey şu oldu: "NEYE ?"

Ondan önce bir zaman var mıydı? İmkansız. Ted ve ressam ağızları tutkalla doluymuş gibi öylece duruyorlardı, belli Joar cesaretini toplayıp kendi ağzını açtı:

"Hey, Ali. Kim kazandı?" diye sordu neşeyle, kızın kanlı eklemlerine doğru başını sallayarak.

Kızın gözleri o kadar hızlı nefretle doldu ki Joar geri çekildi, bu neredeyse egzotik bir olaydı, sanatçı bile hayatı boyunca onun tek bir geri adım attığını görmemişti. Kız Joar'dan sadece yarım baş daha uzundu ama öne doğru eğilip hırlarken sanki bir metre boyundaymış gibi görünüyordu: "Bana ne dedin sen?"

Joar kollarını iki yana açtı, aynı anda hem şok olmuş hem de dehşete kapılmıştı.

"Ali! Muhammed Ali gibi! Boksör olan! Sadece kiminle dövüştüğünü merak ettim, neyin var senin?" diye nefes nefese kaldı.

Kız adımlarının ortasında durdu. Şaşkın bir pitbull gibi başını iki yana eğdi. Sonra yüzü çatladı ve kocaman bir kahkaha attı.

"Ali. Hoşuma gitti," diye gülümsedi. "Ali... Ali... Aliii."

Çocuklara teker teker bakıp gezinmelerine izin verirken ismi deniyordu. Çocukların onun on dört yaşında ve gezegende yalnız olduğunu bilmelerine imkân yoktu, onun gibi birinin böyle olması her zaman anlaşılmazdı. Birkaç ay önce bir roo op'un üzerinde durduğunu ve neredeyse atladığını bilmiyorlardı. Karanlığı, ne kadar acı çektiği, ince bedeninin içinde alev alev yanan bir ateş olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Kasabalarına yeni taşındığını ve o sabah ya ölmeye ya da yeni bir hayat bulmaya karar verdiğini bilmiyorlardı. Yeni arkadaşlar, yeni şakalar, yeni... her şey. Belki yeni isim bile, eğer teklif eden olursa.

Ali mi? O da olur. Çocuklar mı? Tüm bunlar hakkında hiçbir fikirleri yoktu, sadece dünyanın en şanslı çocukları oldular.

Ali parmaklarını morarmış gözünün üzerinde gezdirdi ve mırıldandı: "Beden eğitimi dersinde bir çocukla kavga ettim çünkü topu küçük bir kız gibi attığımı söyledi."

Joar onun parmak eklemlerine baktı ve not aldı: "Küçük bir kız gibi dövüşmüyorsun. Bunu fark etti mi, yoksa ne?"

"İshalden daha çabuk fark etti," diye sırttı Ali.

Bunun üzerine Joar'ın kahkahası koridorda gürledi ve o andan itibaren birbirlerine ait oldular.

Yirmi beş yıl sonra Ted trende bir an için sessizliğe gömülür. On dört yaşına yeni girdikleri bir sonbahardı bu, ardından bir kış ve bir ilkbahar geldi, sonra da beş yaşına girdikleri o yaz. Çocuk olarak geçirdikleri son yaz. Ali gerçekten de Joar'ın ikinci hayatıydı. Birbirleriyle sadece bir yıldan biraz daha uzun bir süre birlikte olmuşlardı. Kimin bu süre içinde birini tanımaya, gerçekten tanımaya vakti olur ki? Eğer bu soruyu sorduysanız, orada değildiniz, hiç bu kadar çılgınca aşık olmadınız, hiç başka birinin nefesine bağımlı olmadınız. Joar ve Ali'nin aşkı seksen yıl sürseydi de bir şey fark etmezdi, zaten en başından beri her şey vardı, parlak ışık, gürültülü patlamalar ve kalp krizleri.

Ted Louisa'ya bakar, zayıfça gülümser ve şöyle der:

"Resimde gülüyormuşuz gibi görüldüğünü söylediniz, sanki biri osurmuş gibi. Birinin nasıl kahkaha resmi yapabildiğini anlayamadığınızı söylemiştin. Çünkü resmettiği Ali'nin kahkahasıydı."

"Peki ya acı biber sosu?" Louisa sırtıyor. "Ve acı biber sosu," diye gülüyor Ted.

Okulda paralel sınıflardaydılar; Joar ve ressam bir sınıfta, Ted başka bir sınıfta, Ali ise üçüncü bir sınıfta. Okulda birbirlerini aramıyorlardı, sanki birbirleri için kaçınılmazmış gibi kalabalığın içinde birlikte süzülüyorlardı. Ali'nin onlarla birlikte iskeleye gitmesi hakkında hiç konuşmadılar, o sadece gitti. Sırt üstü uzandılar, başları sırt çantalarının üzerindeydi, üç tarafları denizdi.

yılın son sıcak günüydü. Ertesi gün sonbahar, Eylül'ü yazın yorgun ellerinden çekip alacaktı. Ali sigaralarını içti ve etkilenmiş bir şekilde sordu:

"Bunları nereden çaldın?"

Dürüst olmak gerekirse hayatında sigara dışında hemen her şeyi çalmış olan Joar, donut büyüklüğünde duman halkaları üfleyerek mutlu bir şekilde cevap verdi:

"Onları satın aldık."

"Zengin misiniz yoksa?" diye merak etti, çünkü daha önce de zengin çocuklarla tanışmıştı ve eğer bu üçü zenginse onları denize atmayı düşünüyordu.

Joar, "Hayır. Ted'in babasının bira kutularının depozitosunu geri aldık," diye bilgi verdi.

Sonra Ali Ted'e döndü ve gözlerinin içine öyle bir baktı ki Ted kızardı. Yanakları sırt çantalarının üzerinde yatıyorlardı, dünya doksan derecelik bir açıyla duruyordu ve yüzleri o kadar yakındı ki Ted onun nefesini kirpiklerinde hissedebiliyordu.

"Babam da çok bira içer," dedi.

Ted her zamanki gibi cevap verdi, o kadar utangaçtı ki ilk kelimeler suyun içinde kayboldu:

"Babam artık içemiyor. Ölecek. Ama kilerimiz hâlâ bira dolu, o yüzden ağabeyim içiyor."

Ted bunu ilk kez birine yüksek sesle söyledi. Hem birayla ilgili kısmı, hem de ölmekle ilgili kısmı.

Ali, "Bu üzücü ama bir o kadar da güzel," dedi.

Ted o zaman, ağabeyinin geceleri mutfakta tek başına babalarının birasını içmesinin ve Ted'in gizlice kutuların depozitosunu geri almasının belki de bir şekilde hoş olduğunu düşünmüştü. Yavaşça, yavaşça kileri boşalttılar, iki kardeş arasında sessiz ama ortak bir keder eylemi.

Ted, "Teşekkürler," diye fısıldadı ve sonra parmaklarını Ted'in koluna, birine gerçekten dokunmadan ulaşabileceğiniz kadar yaklaştırdı.

Yirmi beş yıl sonra bile onu hâlâ teninde hissedebiliyor. Trende oturuyor ve aniden gülüyor, trenin camında mutlu bir buğu oluşuyor. "Onun mükemmel bir insan olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bir süre için. Ama sonra onu yüzerken gördüm ve geçti. Kramp girmiş bir ahtapot gibi yüzerdi..."

Onun iç çamaşırlarıyla iskeleden denize atlamasını ilk kez izlediklerini ve Joar'ın boğulduğunu düşündüğü için ona atladığını anlatırken gülüyor. Kız çok sinirlenmiş ve Joar'la ilk kez kavga etmişler ama kesinlikle sonuncusu olmamış.

Ali tüm çocukluğu boyunca oradan oraya taşınmıştı çünkü babası ne zaman işsiz kalsa yeni bir şehre taşınıyorlardı ve babası sıcak bir waffie tavaına bir işe tutunduğundan daha uzun süre tutunabiliyordu. Yani hiçbir yetişkinin Ali'nin belli bir yaşa geldiğinde neleri yapıp neleri yapamayacağını kontrol edecek zamanı olmamıştı. Şimdi saçma sapan bilgiler ve anlaşılmaz boşluklarla doluydu. Tıpkı bir yunus gibi ses çıkarabiliyordu ama çarpım tablosunu bilmiyordu. Yabancı çocuk televizyon programlarını izleyerek akıcı Fransızca öğrenmişti ama ayakkabılarını doğru düzgün bağlayamıyordu. Bunun yerine kendi düğümlerini uydururdu ve kendi yüzme yöntemini icat etmişti ve bir şekilde işe yarıyordu, çünkü o dahi bir aptaldı. Bu yüzden Joar'la çok iyi anlaşıyordu, çünkü o da aptal bir dahiydi. Birlikte geçirdikleri ilk günlerden birinde, babasından çaldığı havai fişeklerle ortaya çıkmış, sonra da Joar'a posta kutularını havaya uçurmanın zevklerini öğretmişti. O zamana kadar Joar'a ayakkabı bağcıklarını düzgün bağlamayı öğrettiği için şanslıydı, çünkü bir sürü kızgın posta kutusu sahibinden kaçmak zorunda kalmışlardı.

Joar'ın gözleri onun fünyeleri yakmasını izlerken parladı. Joar'ın ne kadar sert de patlamalardan gülünç derecede korktuğunu fark ettiğinde onun da gözleri parladı. Ali'nin yunus gibi ses çıkarmasının yanı sıra beklenmedik yeteneklerinden birinin de dudaklarını şekillendirerek yanan bir havai fişek gibi ses çıkarabilmesi olduğu ortaya çıktı. İskeleye vardıklarında, yunus gibi davranarak eğlendi.

Joar'ın sırt çantasına bir şey koymak istemiş ve duyunca panik içinde denize atlamış. Dışarı çıktığında onu bir firavun faresi gibi kovaladı, sonra bir kavga daha ettiler ve sonra yine en iyi arkadaşlar oldular. Motorları çok büyük olan iki küçük makine gibiydiler. Kontrol edilemezlerdi. Bir keresinde posta kutusundan o kadar hızlı kaçmışlardı ki Joar havai fişegi içine atmayı unutmuş, elinde havai fişekle koşmuş ve ne olduğunu ancak son anda fark etmişti.

"liidiiiot!" Ali bağırdı, ikisi de kendilerini patlamanın yolundan dışarı attılar.

"Senin sanıyordum!" Joar bağırdı.

"O zaman elinde ne tuttuğunu sanıyordun?" Ali karşılık verdi.

"Ben... Ben bilmiyorum!" Joar itiraf etti.

Ali, "Evrimin erkeklere penis vermiş olması bile inanılmaz, çünkü size hiçbir konuda güvenilmez," diye mırıldandı.

İskeleye vardıklarında, kimin en çirkin koşuyu yapabileceğini görmek için bir yarışma yaptılar ve Ali sanki kışından sakınleştirici bir okla vurulmuş gibi sendeledi. Joar'ın çenesi, ondan önce gülebileceğini bile bilmediği bir şekilde gülmekten ağrıyordu, vücudunun tamamen mükemmel bir aptalla karşılaşma ihtimaline karşı yedekte tuttuğu her şeyi kapsayan bir kahkaha. Ali bunu her duyduğunda, vücudu o güne kadar kullanılmamış fazladan bir çift gözü sadece onun için saklıyormuş gibi görünüyordu.

İşte böyle aniden oldu, aşık olmak. Farkında olmadan sonbaharın yarısına , çünkü üç çocuğun o ilk birkaç ayda Ali hakkında gerçekten bildikleri tek şey, onun eve gitmek istemediğiydi.

"Evi Joar's gibi miydi?" Ted sessizliğe gömüldüğünde Louisa trende sorar.

"Hayır, hayır, onunki... farklıydı," diyor Ted üzüntüyle, sonra da sanki aklına yeni gelmiş gibi ekliyor: "Elbiselerden nefret ederdi."

"Ne?" Louisa diyor ki.

"Elbiselerden nefret ederdi ama koroyu severdi," diye mırıldandı Ted. "Koro mu?" Louisa tekrarlar.

Ted'den küçük bir kahkaha yükselir. "Tanrım, gerçekten şarkı söyleyemiyordu..."

"Normal bir insan gibi hikâye anlatabilir misin?" Louisa sorar.

Ted şaşkınlıkla ona göz kırpmıyor. Sonra da kızarır.

"Üzgünüm, ben... Ben sadece sesli düşünüyordum."

Bu yüzden ona dört arkadaşın her akşam kavşakta yollarını ayırdıklarında birbirlerine hep "Yarın!" diye anlatır. Hava iskeleye gidemeyecek kadar kötü olduğunda Ted'in bodrumunda otururlarmış; Ted çizgi roman okur, ressam çizim yapar, Joar ve Ali de süper kahraman filmleri izlermiş. Joar'ın gözü hep saatteydi, çünkü annesiyle akşam yemeği yemek için eve zamanında dönmesi gerekiyordu, çocukların Ali'nin de aynı durumda olduğunu fark etmeleri birkaç ay aldı. Bazen Ted'e gelmeden haftalar geçiyordu, bazen beş gece üst üste orada oluyordu, ama gerçekten geç saatlere kadar kaldığı zamanlar, evdeki insanların sarhoş olduğu saat ile uykuya dalacakları saat arasındaki zamanı saydığı içindi. Bağımlıların çocukları her zaman saatin kaç olduğunu bilirler.

O akşamlar ressam yere oturur ve onun için kuşlar çizerdi. Onları kıskanırdı, kış için güneşe uçtukları için değil, baharda tekrar evlerine döndükleri için, evlerinin nerede olduğunu bildiklerinden o kadar emindiler ki. Bazen saate baktığında, sanki babasının ona tekrar taşınacaklarını söylemesine kadar günleri sayıyormuş gibi gelirdi, gezegenin hiçbir yerinde bir yıldan daha uzun süre yaşamamıştı.

Ted, odasında onların nefes alış verişlerinin sesiyle uykuya daldı ve daha önce hiç bu kadar derin uyumamıştı. Bir gece ressam pencereden dışarı tırmanırken Ted uykusunda mırıldandı: "Seni seviyorum." Kasıtlı değildi, ağızından kaçiverdi. Ama sanatçı sanki öyle bir şeymiş gibi cevap verdi.

dünyanın en doğal şeyiydi: "Ben de seni seviyorum." Ali yanlarından geçerken Ted ona da mırıldandı: "Ben de seni seviyorum." Ali aniden durdu, şok oldu ve sonsuza kadar tereddüt etti, çünkü daha önce kimse ona bunu söylememişti. Sonra öne doğru eğildi ve fısıldadı: "Ben... sana inanıyorum."

Sonbahar kışa dönmüştü ve okul Noel tatiline yaklaşıyordu. Dört arkadaş okul bahçesinde, eski bir kulübenin arkasında, ders aralarında sigara içebilecekleri bir yer buldular. Ali ve Joar birbirlerine sataşıyor, neredeyse her gün kavga ediyor, çılgınca dövüşüyor ve sonra hemen barışıyorlardı. Joar Ali'yi kışkırtmak istediğinde ona "kızım" derdi, Ali bundan nefret ederdi, çünkü kızlardan daha çok nefret ettiği tek şey erkeklerdi. Joar'ı kışkırtmak istediğinde ise ona koktuğunu söylüyordu. Bir sabah, çok gurur duyduğu yeni bir çaldığında, Ali'nin ilk sorduğu şey şu oldu: "Böyle mi kokması gerekiyor? Ter mi?" Joar tersledi: "Ter gibi kokmuyor!" Ali havayı kokladı: "Bir şey ter gibi kokuyor." Joar kükredi: "O zaman ter gibi kokan benim terim! değil!" Ali şaşırılmış gibi yaptı, bu konuda iyiydi: "Peki bok gibi kokan ne o zaman? losyonu mu? Boklu losyonu mu aldın?" Sonra kavga ettiler ama asla ikisinin de canını yakacak kadar sert olmadı.

Ali genellikle Joar'ı kızdırmakta daha iyiydi, onun daha zayıf noktaları vardı ama bir kış günü Ali, dönem sonu toplantısında sahne alacak olan okul korosuna katılmak için başvurduğunu söyledi. Bunun üzerine Joar, şarkı söylerken sesinin "senfoni orkestrasındaki bir testere gibi" olacağını söyledi. Ali her zamanki gibi "Kapa çeneni" diye çıkıştı ama Joar yeterince dikkatli değildi. Sesinin daha kırılgan hale geldiğini duymamıştı. Ali, koro şefinin tüm erkeklerin beyaz gömlek, tüm kızların da elbise giymesine karar verdiğini sefil bir şekilde açıkladığında Joar kahkahayı patlattı. Kız yumruklarını sıkmadan önce Joar'ın gözyaşlarını görmeye vakti olmamıştı ve bu sefer kavga ettiklerinde durum farklıydı, çünkü kız Joar'ı incitmeye çalışıyordu. Joar'ın burnuna dirsek attı, Joar sendeleyerek geri çekildi, kan fışkırdı ve Joar

orada durmuş, tüm vücudu titreyerek bağıırıyordu: "Sen ÇÖP'sün, Joar! Bunu biliyor muydun? Sen sadece lanet olası bir ÇÖP'sün!" Gümleğinin yakası gözyaşlarıyla kararmıştı. Kaçtı ve birkaç gün boyunca ne iskelede ne de Ted'in evinde göründü.

Dönemin son gününün sabahı, çocuklar onu okul bahçesinin diğer ucunda tek başına dururken gördüler. Kışın soğuşunda titriyordu ve üzerinde sadece ince bir elbise vardı. Çocuklar daha önce hiç kimsenin bir giysiden bu kadar nefret ettiğini görmemişlerdi, sanki kumaşın içine dikilmiş çiviler cildini çiziyordu. Utanç içinde elbiseyi çekiştirip durdu ve dizlerini örtmeye çalıştı; iki saniyede bir planlıyormuş gibi okulun kapısına baktı, ama bir yetişkin seslenince koronun geri kalanını yine de okulun içine kadar takip etti. Çocuklar ancak o zaman bir elbiseden bu kadar nefret eden birinin şarkı söylemeyi gerçekten ama gerçekten sevmesi gerektiğini anladılar.

"," diye homurdandı Joar.

Çocuklar karanlık sudaki yılan balıkları gibi kapıdan çıkıp eve koştular. Noel tatilinin başlangıcıydı, özgürdüler, kimse onları kaybolurken görmemişti. Ali'nin aksine, çocuklar o lanet okulda fark edilmemek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Dikkat çekmek ölümcül bir şeydi, bu yüzden zorbalığa uğruyor ve dayak yiyordunuz. Onun gibi sahneye çıkmayı asla hayal edemezlerdi.

Ali bütün sabahı koroyla çalışarak geçirdi, dünyanın en yalnız insanıydı. Gösteri zamanı geldiğinde, koro bir perdenin arkasında durmuş seyircilerin yerlerini almasını dinliyordu ve Ali bir köşeye kustu. Tam kaçmayı düşünürken perde açıldı ve artık çok geçti. Orada, ince elbisesiyle, beyaz parmak eklemleri ve kırmızı yanaklarıyla spot ışıklarının altında duruyordu. Dehşete düşmüş ve savunmasızdı. Seyircilerin kıkırdamaya başladığını duydu. Herkes gülmemeye çalışırken ve gülme sesleri burunlarından gelirken, ilk başta sadece hafif bir ses çıkıyordu ama çok geçmeden bir uğultuya dönüştü. Ali dizlerini örtmek için elbisesini çekiştirdi, çekiştirdi ve kendisine gülüyorlar diye panikledi. Ama sonra başka bir şey daha duydu: salonun geri kalanı

Koro. Onlar da Şimdi çılgınca gülüyorlardı. Ali ancak o zaman seyircilerin ilk sırasına baktı. Orada arkadaşları oturuyordu. Joar, Ted ve sanatçı. Elbiseler giymiŐlerdi.

Eve koşmuşlar ve Joar'ın annesinin gardırobundan  d n almışlardı. Belli ki tüm elbiseler çok büyüktü, çünkü tüm çocuklar çok küçüktü ve okulda geçirdikleri süre boyunca her gün bu konuda alay konusu olacaklardı. Bahar geldiğinde Joar elbiselerle ilgili o kadar çok kavgaya karıŐırdı ki, müdür Joar'ın masasını odasına da taŐıyabilirdi. Joar'ın umurunda değildi. Ali'nin o kadar da yalnız olmadığını, en azından her zaman yalnız olmadığını anlaması her darbeye değerdi. Kimin böyle bir arkadaşı olur ki? Neredeyse hiç kimse.

O gün eve dönerken Ali ilk kez çocuklara annesinin nasıl öldüğünü anlattı. Nasıl Şarkı söyleyip güldüğünü ve Ali'ye "kalbim" dediğini. Televizyon programları hakkında güçlü fikirleri vardı ve peyniri çok severdi. Bütün bir insandı ve sonra birdenbire artık değildi. Bisikletiyle giderken araba çarpmıştı, bir gün evden çıkmış ve bir daha geri dönmemiŐti, hayattaydı ve bir saniye sonra ölmüŐtü.

Ali ocuklara "Annem küçükken koroda olmamı çok severdi" dedi. "Şarkı söylemeyi çok severdi, bu yüzden ben Şarkı söylediğimde sanki o da... benimle birlikte. Aptalca olduğunu biliyorum. Küçük bir kız için tipik bir düşünce-"

Arkasından Joar sinirli bir Şekilde araya girdi:

"Bu kadar hızlı yürümek zorunda mısın?"

Çünkü alışkın değilseniz bir elbisenin içinde hızlı yürümek gerçekten kolay değildir. Özellikle de elbise biraz büyükse... Joar sürekli elbisesine takılıp düşüyordu, Ted de kumaŐı arkasından çekip çıkarmak zorunda kalıyordu ve sanatçının omuz askısı gevŐemiŐti. Ali dönüp uzun bir süre çocuklarına baktıktan sonra mırıldandı: "Hepiniz  ps n z,   n z de. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Başlarını salladılar. Elinin tersiyle gözlerini sildi.

Sonra ressam Ted'e mırıldandı: "Bu renk sana çok yakışıyor."

"Teşekkürler," diye gülümsedi Ted.

"Bu renk sana da çok yakışmış!" Ali Joar'a sırtıttı.

"Kavga mı istiyorsun?" Joar tersledi. O kadar çok güldü ki ayağı takıldı ve bir çalının içine düştü.

İskeleyle doğru yürüdüler, karla kaplıydı ve güneş çoktan batmıştı ama Joar küçük bir ateş yaktı ve alacakaranlığa kadar orada oturdular. Ceketlerini elbiselerinin etrafına olabildiğince sıkı bir şekilde sardılar ve birbirlerine o kadar yaklaştılar ki aynı tene sahip oldular. Sonra Ted aniden cesaretini topladı ve karanlığa fısıldadı: "Seni seviyorum."

Ateş çıkartıyor, dalgalar , rüzgâr elbiselerinin altından süzülüyordu. Sonra Ali fısıldadı: "Sana inanıyorum."

"Seni seviyorum ve sana inanıyorum!" diye gülümsedi sanatçı. "Çöp," diye mırıldandı Joar.

Mutlu bir şekilde evlerine döndüler. Ertesi gün limanda Joar'ın babasına Joar'ın dönem sonu toplantısına elbise giyerek geldiğini söylediler. Diğer adamlar babasına gülmüşler, onunla alay etmişler ve o akşam eve döndüğünde Joar'ı her zamankinden daha sert dövmüş. Sanki bir pislikmiş gibi, sanki nabızı atmıyormuş gibi dövdü. O Noel tatilinin ilk günlerinde Joar, Ted'in bodrumundaki yatakta öylece yattı. O kadar çok canı yanıyordu ki iskeleyle bile inemiyordu. İşte o zaman Ali ona bıçağı verdi.

YİRMİ

Ted, Louisa'ya bu son kısımdan bahsetmiyor. Bıçakla ilgili bir şey yok.

Joar o kış onu gardırobunun en altına sakladı ve bahar geldiğinde onu yatak odasının penceresinin dışındaki çiçek kutusundaki çiçeklerin altındaki toprağa ve sonra da sırt çantasına sakladı. Ağustos ayının yaklaştığı ve babasının yakında limandaki işinden tatile çıkacağı yaza kadar ona dokunmadı. Joar, Ted'in süper kahraman çizgi romanlarında olduğu gibi, birilerinin gelip onu ve annesini kurtarması için başka bir şey düşüneceğini umuyordu. Ama kimse gelmedi ve bir yaz daha hayatta kalmaları mümkün değildi.

Tren gri bir istasyonda kısa bir süre durur. Peronda plastik bir torba rüzgârda dans ediyor. Yerdeki resimde kuşlar gökyüzünde uçuyor, biber sosu ışıktaki parlıyor, iskeledeki üç arkadaş bir osuruğa gülüyor ve sanatçı her yerde. Her fırça darbesinde. Ted pencerenin diğer tarafından plastik torbanın düzensiz uçuşunu izliyor ve dudağını ısıyor, çocukluğunun hikayesini kimseye anlatmadı, kendinizle paylaşmakta zorlandığınız duyguları başkalarıyla paylaşmaya hazır olmanız için bir tür sınır vardır. Her şeyden önce Ted, garsonların kendisine yemeğin nasıl olduğunu sormasına katlanamayan bir adamdır, çünkü bunun biraz fazla samimi bir soru olduğunu düşünür.

"Ali'yi seviyorum!" Louisa onun yanında ilan eder. Ted, "Bu ne sürpriz," diye yanıtlar.

"Neden sürpriz olsun ki?" Louisa ciddi bir şekilde sorar.

Ted orta yaşlı bir iç çekiş çıkarıyor, bu oldukça özel bir iç çekiş türü, genç bir iç çekışten çok daha fazla çaba gerektiriyor.

"Sizin nesliniz ironiden anlamıyor mu?" diyor.

"SİZİN nesliniz anlıyor mu?" diye sorar ve adam ironi yapıp yapmadığını anlayamaz.

Yani onun kazandığını varsayıyor.

"Pek çok ortak noktanız var. Sen ve Joar'ın da. Seni severlerdi," diye itiraf ediyor.

"Teşekkürler!" Louisa haykırıyor.

"Bu tamamen bir iltifat değil, o ikisinin arasında beş işlevsel beyin hücresi yoktu," diye asık suratla cevap veriyor Ted, ama ağzının köşeleri yalan söylemekte kötü, bu yüzden gülümsemeyi fark edecek zamanı var.

"Yine de teşekkürler," diye sırtıyor Louisa.

Sonra sarkan saçlarının arkasını çizmeye devam ediyor ve Ted biraz sinirli bir şekilde saatine bakıyor. Tren bu istasyonda o kadar uzun süredir durmaktadır ki, artık programın gerisinde kalmışlardır. Plastik torba platform boyunca dans ediyor, sanki onun endişesiyle alay ediyor, sanki şunu söylemeye çalışıyor: *Buraya bakın! Kendimi mutlu etmenin benim için ne kadar kolay olduğunu gör!*

Ressam, Joar ve Ali burada olsalardı şüphesiz buna gülerlerdi - Ted'in plastik bir poşeti kıskanacak kadar nevrotik olduğu gerçeğine.

Yine tuvalete gidiyor. Son seferden beri hiçbir şey içmemiş olmasına rağmen tuvalete gitmesi gereken yaşa gelmiş gibi görünüyor, sanki vücudu kendi sıvısını icat ediyor, kırkına yaklaştığınızda belki de içinizde erimeye başlıyorsunuz. Louisa onun geri döndüğünü görür, ancak şaşırarak diğer yöne döner ve bir sonraki vagonda kaybolur. Bir an paniğe kapılır çünkü adamın trenden ineceğini düşünür, çünkü başka nerede olabilir ki?

gidiyor olabilir mi? Bir süre sonra elinde bir gazete ve Coca-Cola ile geri döndüğünde, kadın ona şapkadan tavşan çıkarmış gibi bakar.

"Bunu nereden buldun?" diye bağıyor, çünkü hiçbir yerde şapka göremiyor.

"Restoran arabası," diye yanıtlıyor, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Louisa şaşkınlık içinde "Bunların sadece filmlerde olduğunu sanıyordum," diye mırıldanıyor.

"Hayır, onlar... trenlerde varlar," diyor.

"Arabalar yerine trenlere binmeyi gerçekten ama gerçekten öğrenmeliydim," diyor.

"Coca-Cola sever misin bilmiyorum?" diyor, sanki hayatı boyunca hiç genç biriyle tanışmamış gibi.

"Şaka mı yapıyorsun?" diyor ve mutlu bir rakun gibi elinden kapıyor.

O ve Fish ara sıra dükkandan Coca-Cola alıyorlardı, ama sadece kutlayacakları bir şey olduğunda, örneğin gerçekten aptal bir adam yetiştirme yurdundan yeni taşınmışsa. Ya da herhangi erkek. Gazoz dişlerine buz gibi geliyor ve beyni donduğunda gülüyor. Ted de gülüyor, hiç ses çıkarmadan, sadece göğsünün yanındaki koltukta sallandığını görüyor.

"İnternet diye bir şey duydun mu?" diye soruyor, elindeki gazeteye bakarak.

"Gazeteleri severim," diye mırıldanıyor.

"Sizce bunun nedeni çok genç olmanız olabilir mi? Trenle seyahat etmeyi de zor buluyor musunuz? At arabasını özleyor musun?" diye soruyor.

"Komik," diyor.

"Buna alaycılık deniyor, sizin neslinizde böyle bir şey yok muydu?" diye sırtıyor.

Adam cevap olarak gazetelerin internetten daha iyi olduğu, çünkü interneti yuvarlayıp birinin yüzüne vuramayacağınız gibi akıllıca bir şey söylemek üzeredir ama zamanı yoktur. Çünkü kondüktörün vagona girmesiyle konuşmaları yarıda kesilir.

yeni yolcuların biletlerini kontrol etmek için. Louisa kafasını kaldırır ve biraz fazla yüksek sesle tıslar:

"Onunla konuşmalısın!"

"Pardon?" Ted hakarete uğramış bir şekilde.

"Kondüktör! Ona telefon numaranı vermelisin!" Louisa öneriyor.

Ted ona, "Kesinlikle ," diye bilgi verir. Louisa hevesle başını sallar.

"Evet, çünkü dahi olmayan bir adamla tanışmalısın! Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır! Kesinlikle olmaz! Ne demek istiyorsun? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Belki de o bir dahidir!" Ted fısıldıyor, sesi artık gergin, bomba taşıyan bir maymun gördüğünüzde olduğu gibi. Louisa homurdanıyor.

"Ellerinde dövmeler var, onun bir dahi olduğunu sanmıyorum..."

"Dövmelerinde bir sorun yok," diye homurdanıyor Ted, ama pişman oluyor

hemen.

"Dövmelerini kontrol ettiniz mi?"

"Hayır! Ve ona telefon numaramı vermeyeceğim!" Ted tıslıyor.

"Neden ? Ya o senin hayatının aşkıysa?"

"Kesin şunu!"

"O senin tipin değil mi? Onun tipi olmadığından mı endişeleniyorsun? İneklerden hoşlanmıyor diye mi?"

"Ben demedim... Ne demek istiyorsun... Kes ! Kes şunu!" Louisa düşünceli bir şekilde önce kondüktöre, sonra Ted'e bakar.

"Bence onun sadece biraz tehlikeli erkeklerden hoşlanan biri olmasından ve senin de yeterince tehlikeli olmamaktan endişeleniyorsun."

Ted, "Aptalca bir şey yapma, lütfen-" demeyi başarır, ama o zamana kadar tabii ki çok geç olmuştur, çünkü kondüktör geçip giderken Louisa soda kutusunu kaldırır ve şöyle der:

"Merhaba! Şerefe!"

Kondüktör şaşkınlıkla gülümser.

"Merhaba, sizin de şerefimize."

"Kutlama yapıyoruz!" Louisa muzaffer bir edayla başını sallar. "Öyle mi?" Kondüktör gülümser.

"Ted'in hapisten çıkmasını kutluyoruz!" Louisa öyle diyor.

Orkestra şefinin kaşları o kadar havaya kalkıyor ki, kakül olarak tanımlanmaları mümkün. Boğazını o kadar uzun süre temizliyor ki, sonunda yepyeni bir sese sahip oluyor.

"O... tamam. Tebrikler o zaman!"

Louisa neşeyle başını sallar. Ted hiçbir şey yapmaz, çünkü tabii ki çoktan yerin dibine batmış ve bir lav nehrinde yanmıştır. Kondüktör endişeyle etrafına bakınır ve yalvarırcasına mırıldanır: "Yeni yolcular mı?" diye diğer yolculara doğru mırıldanır ve aceleyle yoluna devam eder. Ted'in yüzü, derisini kaybetmiş olsa bile daha kırmızı olamazdı.

"*Bunu* neden yaptın?" diye öfkeyle tıslıyor.

"Şimdi tehlikeli görünüyorsun!" Louisa yardımsever bir şekilde onu bilgilendirir. Ted alaycı bir tavırla, "Teşekkürler, çok teşekkürler," der.

"ederim," diye yanıtlıyor Louisa, ironiden eser kalmadan.

Ted en azından onu kaçırdığını söylemediği için minnettar olması gerektiğini düşünmeye çalışır.

"Ali ve Joar seni gerçekten çok severdi," diye homurdanıyor Ted resme doğru.

"Teşekkürler," diye gülümsüyor Louisa. "Bu yine de bir iltifat sayılmaz."

"Ama yine de bir teşekkür. Bir şey sorabilir miyim?" Louisa cevap beklemeden hızlıca söylüyor, çünkü ağzından çıkan her kelime zaten yokuş aşağı koşuyor. "Ali tecavüze uğradı mı?"

Ted dönüp ona bakar, o kadar şaşırmıştır ki Louisa bile biraz şaşırır.

"Neden... neden bunu soruyorsun?" demeyi başarır.

Louisa saçlarının arkasında kaybolur ve omuzlarını silkeler.

"Sadece merak ettim. Hikayeyi şeklinizde bir şey vardı. Sen 'Seni seviyorum' dediğinde 'Sana inanıyorum' demesi.

yapabileceğini düşünüyorum. Birine inanmak, gerçekten inanmak gibi. Onlara güvenmek. Özellikle de bir çocuğa."

Tren hareketsiz durmaktadır, bu yüzden Ted'in sallananın kendisi olduğunu fark etmesi uzun zaman alır.

"Sen... miydin?" diye fısıldıyor ama Louisa hemen başını sallıyor.

"Hayır. Ama Fish, bizden önce yaşadığı koruyucu ailede tanıştık. Bu yüzden hep ellerimizde tornavidalarla uyurduk."

Ted'in sesi devam ederken tam olarak sabit değil:

"Ali... O... annemin lazanyasına bayılırdı. Annem geceleri çalıştığı için yemek yapar ve eve gelmeden önce dondurucuya bırakırdı. Ali, ben onları mikrodalgada ısıtırken benimle mutfığa gelip izlemeyi severdi. Dolapları açar ve tüm konserve yiyeceklere ve spagetti paketlerine sihirliymiş bakardı, çünkü onun evinde şişelerle dolu olanlar dışında tüm dolaplar boştu. Benim evimde duvardaki düğmeye bastığınızda tavanda bir ışık yanardı, çünkü evimizdeki her şey çalışırdı. Annem de sokağımızdaki herkes kadar fakirdi ama o... her şeyi bir arada tutuyordu, anlıyor musunuz? Her şey çalışırdı. Ali bunu hiç yaşamamıştı. Bir şeylerin yanlış gittiğini ilk o zaman anladım. Sonra bir keresinde ağabeyim eve geldi, biz mutfaktayken ön kapıyı açtı ve Ali içgüdüsel olarak çatal bıçak çekmecesine uzandı. Joar dışında birinin bunu yaptığını, silah aradığını ilk kez görüyordum. Sonunda açıkladı. Uzun zaman aldı, söylediği her şey bir anda ortaya çıktı, bir hikaye birkaç hafta sürebilirdi. Babası sarhoş olduğunda Joar'ınki gibi şiddete başvurmazdı. Ali'nin babası sadece eğlenmeyi severdi. Dans etmekte ve şarap içmekte iyiydi, ama fatura açmamakta daha da iyiydi. Ali'nin ona 'Baba' demesini istemiyordu, 'Kanka' denmesini istiyordu, çünkü yetişkin olmak istemiyordu. Çünkü onun gibi yetişkinler, çocukların çocuk olabilmesi için yetişkinlerin yetişkin olması gerektiğini anlamıyorlardı. Bu yüzden evleri her zaman çok eğlenceliydi, her zaman bir partinin sonunda ya da bir diğerinin başlangıcında yabancılarla doluydu. Mutfakta sigara içen kadın grupları ve tökezleyerek şarkı söyleyen erkekler.

odadan odaya. Yedi yaşındayken Ali için güvensiz bir ortamdı, on tehditkârdı... ergenliğe girdiğinde tehlikeliydi. Bir akşam geç saatlerde yalnız kaldığımızda bana anlattı. Babasının arkadaşlarından birinden, tadı tuhaf gelen gazozdan ve çıplak uyandığında adamın üstünde olduğundan bahsetti. Ne bile hatırlamadığını, sadece adamın yanaklarındaki kanayan çizik izlerini gördüğünü ve ilk başta bunları yapanın kendisi olduğunu anlayamadığını söyledi. Sonra... sonra patladı. Kendini savunmak için uyanan bir canavar gibi. Adam sarhoştı ve yavaştı, Ali'nin dediğine göre o kadar çok mücadele etmiş olmalıydı ki terlemişti ve aniden adamın elinden kaydı. Adam çığlık atıp yere düşene kadar elinden geldiğince sert bir şekilde dövüşmüş ve tekmelemiş. Sonra bir battaniye kapmış ve birinci kattaki pencereden atlamış, yere düşerken bileğini burkmuş ama yine de saklanmak için ormana doğru koşmuş. Neredeyse yirmi dört saat ortadan kaybolmuş, babası fark etmemiş bile. Eve gittiğinde, akşamdan kalma bir şekilde yeni uyanmıştı ve okula gittiğini sanıyordu. Ona hiç söylemedi. Bir gece apartmanlarının çatısında durdu ve neredeyse atlıyordu. Ertesi gece yine orada durdu, kenara biraz daha yakındı. Her gece biraz daha yaklaştı, ta ki bir gün eve döndüğünde her yerde taşınma kutuları bulana kadar. Babası yaşadıkları kasabadan birdenbire sıkılmıştı, artık eğlenceli olmadığını, kendilerinden borç aldığı parayı geri ödemesini isteyen insanlarla dolu olduğunu söylüyordu. Ertesi gün apartmanda sadece faturalar vardı, Ali ve babası çoktan gitmişti. Bu şekilde bizim kasabaya gelmişler. O da bizi böyle buldu."

Ted sessizliğe gömülür. Ali'nin yüzündeki ifadeyi o kadar net hatırlıyor ki, bodrumdaki yatağına oturup ona tüm bunları anlatışını. Küçük, köşeli elmacık kemikleri üzerindeki büyük gözyaşlarını, üzgün bir sihirbaz gibi ellerini havaya kaldırıp fısıldamasını: "Ve hey presto: şimdi buradayım."

Onun kendisine her zaman yastığının altında bir bıçakla uyuduğunu söylediğini hatırlıyor. Ted o kadar saftı ki, bunun tehlikeli olup olmadığını, uyurken kendini kesip kesmediğini sordu. Ali sadece gülümsedi ve bunun şimdiye kadar duyduğu en şirin şey olduğunu söyledi.

"Muhtemelen haklısın," diye fısıldıyor Ted trende Louisa'ya. "Bize inandığını söyledi, bizi sevdiğini asla söylemedi, çünkü bu onun için aşktan daha önemli."

Hala bıçaktan bahsetmiyor.

"O ve Fish birbirlerinden hoşlanırlardı," diyor Louisa saçlarının arkasından, eskiz defterine dünyanın en güzel hamamböceklerini çizerken.

"Evet, muhtemelen olurdu," diye onaylıyor

Ted. "Bir şey daha sorabilir miyim?"

"Evet," diyor Ted, sanki Louisa gibi birinin yanında başka seçeneğiniz varmış gibi.

Resmin olduğu kutuya doğru başını sallıyor.

"Neden imzasının yanına hep kafatasları çizerdi?" "Onları çaldı."

"Kafatasları mı? ?" "Bir

kapıcıdan." "Ne?"

Ted gözlüklerini düzeltiyor.

"Sanatın tesadüf olduğunu söylerdi. Güzel bir resim, bir insanın başına gelenlerin, kutsamaların ve lanetlerin toplamıdır. Tesadüfler."

"Yani kafataslarını bir kapıcıdan mı çaldı? Ne zaman?" Louisa biraz sinirli bir şekilde sorar, çünkü yaşlı adamın hikayeleri fal bakar gibi anlattığını düşünmeye başlamıştır.

"İlkbaharda, on dört yaşındayken. Yazdan hemen önce Joar gazetede o yarışmayı bulduğunda" diye hatırlıyor.

"Ne yarışması? En *baştan* başlayamaz mısın?" diyor hayal kırıklığı içinde.

Ted zayıfça gülümsüyor.

"Genç ressamlar için bir yarışma vardı. Joar'ın ona bu resmi çizdirmesinin de buydu. Ama bu tamamen farklı bir hikaye, Joar'ın..."

"Bekle! Sadece bekle! Bana söylemeni isteyip istemediğimi bilmiyorum!" Louisa aniden haykırır.

"Neden olmasın?" Ted şaşkınlıkla merak eder.

Louisa'nın bakışları tavadaki tereyağı gibi ondan uzaklaşıyor, karalama defterindeki hamamböceklerini sanki uyuyorlarmış gibi okşuyor.

"Balık peri masallarını severdi, tonlarca masal dinledim, bu yüzden bunun nasıl bittiğini duymak istediğimden pek emin değilim. Çünkü bu gerçekten oldu. Ve sana ne olduğunu biliyorum, hayatta kaldığını biliyorum! Yani şimdi... şimdi diğer kısmını da biliyorum."

"Başka ne ?" Ted sorar.

Mutlu sonlara alışma fırsatı bulamamış biri gibi, Louisa hüznle fısıldar:

"Şimdi biliyorum ki bahsettiğiniz diğer herkes ölmüş olabilir."

Ted bunu düşünmemiştir. Çünkü onun için hikayedeki her şey zaten yaşanmıştı, ama onun için hepsi şimdi yaşıyordu.

"Benden... ister misin?" diye başlıyor ama kadın derin bir nefes alıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor ve ciddi bir şekilde cevap veriyor:

"Hayır, hayır. Söyle bana! Artık geri dönmek için çok geç!"

YİRMİ BİR

Ted de ona söyledi.

"Joar'a her zaman bela arayan bir çocuk olduğu söylenirdi, ama bu neredeyse hiç doğru değildi. Kavgalara karıştırdı, ama kavga aramaya gittiği için değil, Joar'la kavga başlattıysanız, başı belada olan siz olduğunuz için..." diye başlıyor.

Sonra ona okuldaki tüm kabadayılardan Joar'a nasıl saldırdıklarını ve bundan ne kadar pişman olduklarını anlatır. Joar'ın gözleri karardığında Ted'in aklına çizgi romanlarından birinde bir adamın hapis haneye düştüğünü ve diğer mahkûmlar tarafından tehdit edildiğini getirdiğini söylüyor. Bu onlar açısından kötü bir hareketti, çünkü gözlerini onlara dikip şöyle diyene kadar adamın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorlardı: "Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Ben burada sizinle kilitli değilim. Siz burada benimle birliktesiniz."

O yıl zorbalardan hayatını kurtaran tek şey muhtemelen Joar'ın babasının, müdür her kavga için eve çağırduğunda onu öldüresiye dövmesi ve Joar'ın arkadaşlarının buna dayanamamasıydı. Joar sevdiği insanları her daha da kötü yaralanıyordu, aşk bir gün onun ölümü olacaktı. Bu yüzden arkadaşları ona durması için yalvardılar. Bu da Joar'ı yaratıcı olmaya zorladı.

"Eğer bu olmasaydı, resim asla hale gelmeyecekti. Sanat tesadüftür," diyor Ted.

Louisa hamamböceklerini okşuyor, kelimeleri kendi kendine sessizce tekrarlıyor:

"Sanat tesadüftür. Fish bunu severdi."

Sonra Ted'e devam etmesi için başını sallar. Bunun üzerine Ted, resmin çizildiği yazdan hemen önce, ilkbaharda Joar'ın kendisinden büyük kızlardan oluşan bir çetenin Ali'ye zorbalık yaptığını öğrendiğini açıklıyor. Dolabına çirkin ve iğrenç olduğunu yazmışlar, sanki ondan nefret etmelerinin nedeni buymuş gibi, ama gerçek bunun tam tersiymiş: erkek arkadaşlarının ona bakışlarından nefret ediyorlarmış. Büyük kızlar erkeklerin dikkatini çekmek için ellerinden geleni yapıyorlardı ama Ali bundan kaçmak için elinden geleni yapıyordu. Bunun için onu asla affedemezlerdi. Bir gün, çetede en kötü ve en popüler kızın aklına basit bir fikir geldi: İyi biriymiş gibi davrandı ve öğle yemeği sırasındaki herkesin Ali için kenara çekilmesini sağladı, sırf onu çağırabilmek için, "Küçük zavallı kızın geçmesine izin verin, evde hiç yemek yemiyor! Kıyafetlerine bakın, ailesi çöplüğe alışveriş merkezi gibi davranıyor!" Bütün kafeterya güldü. Ali dışarı koşarken ona bozuk para attılar.

Doğal olarak Joar'ın ilk önerisi belki de kızın yüzünden yeni ve güzel bir ceket yapmasıydı ama Ali buna izin vermedi. Böylece Joar daha iyi bir şey yaptı. Kızı koridorda bir daha gördüğünde neşeyle seslendi: "Merhaba Kızıl!" Kız hiçbir şey anlamadı ama ertesi gün aynı şeyi yaptı: "Merhaba Kırmızı!" Bir hafta sonra arkadaşları öfkeyle Joar'a yetişip bağırmaya başladılar: "Neden ona Kırmızı diyorsun?" Joar şaşkınlıkla onlara baktı: "Bilmiyor musunuz? Çünkü çok kolay kızarıyor. En ufak bir şeyde yüzünün nasıl kızardığını görmediniz mi?"

Joar'ın kült kelimelerle arası pek iyi değildi, bu yüzden muhtemelen kendini gerçekleştiren kehanet diye bir şey duymamıştı ama kimse bunun anlamını daha iyi kavrayamazdı. O kız daha önce hiç kızarmamıştı, ama tüm arkadaşlarınız size neden "Kırmızı" dendiğini söylerse, bu olur. Çok geçmeden kız Joar'ı gördüğünde bile kızarmaya başladı, sonra sadece okula geldiği için kızarmaya başladı ve çok geçmeden arkadaşları bile ona arkasından "Kırmızı" demeye başladı. Ali'ye bir daha asla küçük zavallı kız demedi.

Çok bir akşam Joar, Ali ve ressam Ted'in bodrumunda oturmuş, ısıtılmış lazanya yiyip çizgi roman okuyorlardı. Hangi süper güce sahip olmak istediklerini tartışıyorlardı ve cevaplar tahmin edilebilirdi. Joar annesini koruyabilmek için süper güce sahip olmak istiyordu; Ali annesiyle iletişim kurabilmek için ölümlerle konuşabilmek istiyordu; sanatçı ise görünüşünü değiştirebilen bir shape-shifter olmak istiyordu, böylece belki de annesinin olmasını istediği şey olabilirdi: *diğer tüm çocuklar gibi*.

Ted, gücünün ne olmasını istediğini söylemek zorunda kalmayacağını umarak sessizce oturdu ve şanslıydı çünkü Joar ondan "akıllıca bir şey" istedi. Bu, Joar'ın süper kahramanlardan alıntılar duymak istediği anlamına geliyordu. Arkadaşları yerde, birbirlerine o kadar yakın yatıyorlardı ki vücutlarının arasına sadece rüyalar sığabiliyordu, Ted en sevdiklerinden bazılarını okudu: Spider-Man'ın "Büyük güç büyük sorumluluk getirir." Flash'ın "Hayat bize bir amaç vermez. Biz hayata amaç veririz." Wonder Woman'ın "Hangisi sana daha çok hükmedecek? Korkunuz mu yoksa merakınız mı?" Sonra bir süre düşündü, hafızasında kelimeleri aradı ve Iron Man'ın "Kahramanlar seçtikleri yollardan oluşur." sözlerini buldu.

On dört yaşındakiler yerde sessizce uzanarak uzun bir süre birbirlerinin nefesini dinledikten sonra Joar çekingen bir sesle şöyle dedi "Bunu yapabilir misin... benim sevdiğimi?"

Sesi bu kadar savunmasız çıkmamıştı. Bu yüzden Ted nazikçe cevap verdi, çünkü Joar'ın Beta Ray Bill'den hangi alıntıyı kastettiğini çok iyi biliyordu: "Eğer bu dünyada yaptıklarımızdan başka bir şey yoksa, kardeşlerim, iyilik yapalım."

Joar sanki gerçekten ezberlemeye çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. Ölümden korkmuyordu, çünkü uzun bir hayat yaşamayı hiç beklememişti. Mutluluğun var olduğunu biliyordu ama kendisi için değil. Cennete, iyi insanların sonsuza dek yaşayacağına inanıyordu ama kendisinin onlardan biri olduğuna inanmıyordu. Tek istediği annesinin güvende olması ve sanatçının büyük bir hayatı olmasıydı.

O akşam Ted "anti-kahraman "ın ne olduğunu açıklamaya çalışınca Joar birden çok sinirlendi, çünkü "anti" Tanrı aşkına "zıt" anlamına geliyordu. Yani "anti kahraman" "kötü adam" demekti. Ted, bir anti kahramanın bazen kötü şeyler yapan iyi bir insan olduğunu söyledi ama Joar bunun tam tersi olduğunu ve iyi şeyler yapan bir kötü adamın yine de bir kötü adam olduğunu düşündü.

"Babam bana balık tutmayı öğretti. Bana araba motoru tamir etmeyi öğretti. Ve bir zamanlar annemi kendisine aşık etti, başlangıçta onu dövmedi! Ama kötülük kötüdür, bunu birkaç dengeleyemezsiniz, bu bir futbol maçı değil!" diye kükredi.

Sonra Ted, Joar'a şimdiye kadar kimsenin söylemediği en nazik şeyi söyledi: "Sen babana hiç benzemiyorsun."

Joar başını salladı ve fısıldadı:

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. İnsanlara vurduğumda hiçbir şey hissetmiyorum. Pişman bile olmuyorum."

"Sen asla kavga çıkarmazsın, senden daha zayıf birine asla vurmazsın..." Ted denedi ama elbette bunun bir yalan olduğunu biliyordu, çünkü neredeyse herkes Joar'dan daha zayıftı.

Joar saate bakarak hızla, "Eve gitmem gerek," diye mırıldandı.

"Yarın!" Ted karanlığın içinde ona seslendi ama Joar Cevap ver.

Yirmi beş yıl sonra Ted trende sessizliğe gömülür. Hazırlandığından çok daha fazlasını söylemiş olabileceğini fark eder. Kül kutusuna doğru başını sallar ve Louisa'ya şöyle der:

"Joar sevdiği herkesi kurtarmaya çalıştı. Sanki içinde yıkıma doğru geri sayan bir saat olduğunu biliyordu, bu yüzden her şeyi düzeltmek için acele ediyordu... hepimiz için."

"Babası yüzünden mi?" Louisa kasvetle başını sallar, sorudan çok bir ifadedir bu.

Ted de başını sallar. Derin bir nefes alır.

"Evet. Ama ona hiç baba demedi. Sadece 'yaşlı adam' derdi. Onu tanımlamak için bizimkilerden farklı bir yola ihtiyacı vardı."

Sonra da şiddeti hiç yakından görmemiş, zorbalık altında yaşamamış insanların Joar'a babası hakkında neden polisi aramadığını sorabileceğini söylüyor. Sanki komşular gürültüden şikâyetçi olduğu için polis apartmana onlarca kez gelmemiş gibi. Ama kimse o adam aleyhine tanıklık etmeye cesaret edemedi, Joar'ın annesi onu terk etmeye cesaret edemedi ve Joar da annesini terk etmeye cesaret edemedi. Polis ne yapabilirdi? Yaşlı adamı sonsuza dek hapsedebilir miydi? Çünkü eğer yapmazsa, dünya Joar ve annesinin tekrar dışarı çıktığında kaçabilecekleri kadar büyük değildi. Tiranlar yenilmez, sadece yok edilebilirdi ve yardım da gelmiyordu.

"Gerçek hayat çizgi romanlara benzemez," diyor Ted trende, sanki utanıyormuş gibi.

"Hayır," diyor Louisa, eskiz defterine bakarak, çünkü tabii ki bu konuda her şeyi biliyor.

Sonra Ted ona baktı, Joar'ın sanatçıyı ünlü yapmak dışında karar verdiği diğer şeyi söylemeye cesaret edemedi: Ağustos ayında Joar'ın babası tatilde olacaktı ve o zamana kadar Joar onu öldürecekti ya da öldürmeye çalışırken ölecekti ve sonra ya hapiste ya da mezarında olacaktı. O yaz bu kadar acele etmesinin, sanatçının ünlü olmasına kafayı takmasının nedeni buydu. Çünkü onu korumak için zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu.

Ama Ted'in tüm bunları Louisa'ya anlatacak cesareti yoktur, henüz değil, muhtemelen Louisa'dan çok kendi kalbinin iyiliği için. Onun yerine şöyle der:

"Ertesi gün okula gittiğimizde Ali hangi süper gücü istediğimi hiç söylemediğimi fark etti. O da sordu ve ben de yalan süper hız istediğimi söyledim."

"Neden yalan söyledin?" Louisa merak ediyor.

"Çünkü gerçeği söylersem ağlayacağımdan korktum." "Ne söylemek isterdin?"

"Zamanı durdurabilmek istedim. Böylece annem babamı asla kaybetmeyecekti, böylece Joar babasından dayak , böylece... böylece insanlarım asla tükenmeyecekti."

Yirmi beş yıl sonra hâlâ aynı şeyi diliyor, on dört yaşında olduğunu ve dünyanın bozuk saatlerle dolu olduğunu. Gözlerini kırıştırıyor, gözlüklerini çıkarıyor, gözlükler ıslak. Görüşü bulanıklaştıkça utancının omurgasından yukarı tırmandığını hissediyor. O son kısmı asla söylememeliydi.

"Sen iyi misin?" Louisa temkinli bir şekilde sorar.

Ted "Evet," başarıyor ama çenesi titriyor.

Gençken kimse size orta yaşa geldiğinizde artık çekici bir şekilde ağlayamayacağınızı, en ufak bir duygunun sizi buzdan düşmüş gibi gösterebileceğini söylemez.

"Felç geçirmiyorsun, değil mi? Yüzün oldukça karmakarışık görünüyor" diyor genç adam.

Ted ellerini yanaklarında gezdiriyor ve şöyle demek istiyor: *Aşk kaostur.* Ama onun yerine mırıldanıyor:

"Özür dilerim, uzun o günleri düşünmemiştim, nostaljiye kapıldım."

Çok, çok, çok yaşlı insanlar için yaptığınız gibi endişeli görünüyor, ama sonra gülümsüyor:

"Süper kahraman alıntılarını sevdim."

Ted burnundan nefes alarak kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyor, sonra kül kutusuna doğru başını sallıyor ve zayıf bir şekilde gülümsüyor:

"En çok Batman'i severdi: 'Ben bir maske takıyorum. Ve bu maske, kim saklamak için değil, kim olduğumu yaratmak için.'"

Louisa bunun üzerine yine saçlarıyla yüzünü kapatır. "Fish ve ben Batman'i severdik. O da bir yetimdi."

Ted çizim defterine bir göz atıyor, sonra işaret ediyor ve düşünmeden soruyor:

"Hamamböceklerinin üstündeki kelebekler mi?"

Louisa, Ted'in eli sanki sallanan bir bardak sütmüş gibi aniden defteri elinden kapar. Ted utanarak başka tarafa bakar.

"Özür dilerim. İsteyerek .."

"bitmedi!" diye tersliyor, eskiz defterini onun göremeyeceği şekilde eğiyor.

Ted sessizce oturur, uzun bir süre kendi beceriksizliğini düşünür. Sonra kül kutusuna doğru sessizce şöyle der:

"Özür dilerim. Bana onunkileri hatırlattılar. Kafataslarını boyamadan önce kelebekler çizerdi. Kanatlı her şeyi severdi. Kuşlar, ejderhalar, melekler..."

Defterini saklıyor ve mırıldanıyor:

"Bana daha fazlasını anlat. Sadece... ben çizerken bakma."

Pencereden dışarı bakar ve bahar hakkında konuşur.

Hâlâ on dört yaşındaydılar. Joar henüz yarışmayı bulmamıştı ve ressam da resmi boyamaya başlamamıştı, ama birçok açıdan sanat eseri çoktan başlamıştı. Karların yeni yeni erimeye başladığı bir gün Ted'in başı belaya girdi. Sınıfında tüm bariz nedenlerden dolayı "Bulldog" olarak adlandırılan bir çocuk vardı. Bir Ted'i zorla bir dolaba soktu ve tüm ders boyunca onu orada tuttu. Ted sonunda serbest bırakıldığında okulun yarısı gülüyordu çünkü Ted'in ağladığını görebiliyorlardı.

Joar ne olduğunu anladığında gözleri o kadar kararmıştı ki içi boş görünüyordu ama Ted umutsuzca fısıldadı: "Onu öldürürsen, bu seni kahraman yapmaz, bir silah yapar."

"Kim söyledi bunu?" Joar öfkeyle sordu.

"Süpermen," dedi Ted yanaklarını silerek.

Joar hayatındaki pek çok otorite figürüne saygı duymuyordu ama o bile Süpermen'le tartışamazdı. Bu yüzden kavga etmek yerine, okul bahçesinde sakince Bulldog'u aradı ve şöyle dedi: "Duyduğuma göre bir adamı dolaba tıkmakla övünüyormuşsun. Bence sen

Yalan söylüyorsun!" Bulldog, sanki bu düşünce beynine çok ağır gelmiş gibi başını iki yana eğdi, sonra da tersledi: "Yalan söylemek de ne demek? Sana göstermemi ister misin?" Joar'ı bir dolaba götürdü ama Joar sırtıtmakla yetindi: "*Beni* oraya mı koyacaksın? Ben sekizinci sınıfın en kısa boylu ! Senin kadar uzun birini asla oraya sokamazsın! Yalan mı söylüyorsun?" Bunun üzerine Bulldog sabrını kaybetti ve ne kadar geniş olduğunu kanıtlamak için kafasını ve bir bacağını dolabın içine soktu. İki saniye sonra yalancı olmayabilirdi ama kesinlikle bir aptal olduğu anlaşıldı. Joar dolaba bir asma kilit takarken kapının iç tarafına vurdu ve hademenin kilidi başarması yarım saatten fazla sürdü. Bulldog koridora çıktığında, kıkırdayan genç kalabalığın arkasından biri seslendi: "Bakın! Altına işedi! Bulldog ev terbiyesi almamış!"

Trende Ted gözlüğünü tekrar temizler, sadece bir tarafı ıslak olmasına rağmen camların her iki tarafını da temizler.

"Balık Joar'la aynıydı," diyor Louisa aniden onun yanında. "Ne açıdan?"

Louisa'nın kalemi, taze buzun üzerindeki bir çift patenin keskin bıçakları gibi kağıda hüznle sürtünüyor. Çizim değil, dans.

"Fish de kendisinin bir kahraman olduğunu düşünmezdi. Her zaman hikayemizdeki ana karakterin ben olduğumu söylerdi."

"Belki de haklıydı?" Ted cesaret verici bir şekilde söylüyor. Louisa'nın çenesi üzgün bir şekilde bir o yana bir bu hareket eder.

"Hayır, değildi..." diye mırıldanıyor ama o anda biri arabanın kapısını ve sözleri gürültüde kayboluyor.

"Pardon?" Ted öyle diyor.

"Yok bir şey, unut gitsin," diye fısıldıyor Louisa hızla ve gözlerini eskiz defterine dikey, sonra da konuyu değiştiriyor: "Bulldog'a ne oldu? İntikamını aldı mı?"

"Sana bunu düşündüren ne?" Ted merak ediyor.

"Zorbaların her zaman küçük kalpleri ama iyi anıları vardır," diye yanıtlıyor.

Tren hâlâ hareket etmiyor. Ted saatine bakar, hayatında ilk kez zamanın daha hızlı geçmesini ister, sadece tüm insanlarına hâlâ sahip olan biri zamanı durdurmak ister. Yavaşça cevap veriyor, çünkü anılar donmuş bir borudan akan su gibi yavaş yavaş geliyor:

"Joar'dan artık beni korumamasını istedim. Gerçekten istedim. Açıkçası Bulldog'un dolap meselesi yüzünden ondan intikam almaya çalışacağını biliyordum. Joar birini koruduğu için babasından dayak yiyecekse, bunun ben olmamam gerektiğini söyledim. Ne dedi biliyor musun?"

O bahar günü okuldan eve yavaş yavaş yürümüşlerdi, Ted ve Joar yan yana, ki bu neredeyse hiç olmazdı. Joar, Ali'nin yanında önde yürüyen ressama başıyla selam vermişti, aslında yürümüyorlardı, kimin daha çirkin koşabileceğini görmeye çalışıyorlardı. Sanatçı, buz üzerinde bir enginarı taklit ettiğini söyleyerek kazandı.

"Şu mutlu aptala bakın!" Joar sıırttı. "O mutlu olduğunda, tüm dünya... iyi oluyor. O çizdiğinde, her şey... kahretsin, o zaman her şey iyi! Bu yüzden seni korumak zorundayım Ted. Çünkü yapabileceğim tek şey savaşmak ve büyüdüğünde artık bana ihtiyacı olmayacak. Ama sana ihtiyacı olacak."

Ted hayatı boyunca bundan daha saçma bir şey duymamıştı.

"Neden bana ihtiyacı olsun ki?"

Joar döndü ve şöyle dedi:

"Çünkü sadakat bir süper güçtür."

Hareket etmeyen bir trende Ted'in gözlükleri hâlâ sallanıyor. "Bu da başka bir süper kahraman alıntısı mı?"

Louisa soruyor.

"Bir ," diye başını sallıyor Ted.

Louisa sormadan önce uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor: "Joar bunu kendisi buldu, değil mi?"

Ted tekrar başını sallar.

"Haklısın o zaman. Bu bir süper kahraman alıntısı sayılır," diyor ve sonra soruyor: "Bulldog'a ne oldu?"

Ted, "O ve Bulldog ertesi gün okul bahçesinde ikisi de kanlar içinde kalana kadar dövüştüler," diyor.

Dövüşü Bulldog başlattı, Joar bitirdi. Bulldog deli gibi dövüştü, ama Joar bütün bir çete gibi dövüştü. Joar eve döndüğünde babası onunla birlikte radyatörü kırdı. Joar ertesi hafta futbol bile oynayamadı, çok kötü topallıyordu ama yine de bir an bile pişmanlık duymadı.

Çünkü Bulldog'un dolaba kapatıldığı ve hademenin kilidi kesmek zorunda kaldığı o gün, hademenin kolları yukarı kaymış ve dövmeleri ortaya çıkmıştı: kafatasları. Joar onları ilk kez o zaman görmüştü ve bunu asla unutmuyacaktı. Çünkü kapıcı olmasaydı, hiçbir şey bu şekilde olmazdı. On dört yaşındayken, tek bir kişi kelebeğin kanatlarının altındaki rüzgar gibi olabilir.

Ted, "Sanat tesadüf, aşk ise kaostur," diyor.

Louisa, Fish'in de bundan hoşlanacağını düşünüyor.

YİRMİ İKİ

Ted'in hikayesi bir hapşırıkla kesildi. Ondandır. Belli ki burnundaki ilk gıdıklanmayla paniğe kapılıyor, tıpkı neredeyse kırk yaşındaki erkeklerin toplum içinde hapşırdığında yaptığı gibi, çünkü o yaştaki erkekler artık sadece bir kez hapşıramıyor.

"Ne *oluyor* sana?" Louisa, adam arka arkaya altı kez hapşırdığında dehşet içinde "Ne oluyor sana?" diye sorar.

"Bilmiyorum," diye burnunu çeker Ted ve bir kez daha hapşırır.

Louisa etkilenmiş bir ifadeyle, "Daha önce hiç kimsenin arka arkaya üç kereden fazla hapşırdığını duymamıştım," diyor.

"Gençken iki kereden fazla hapşırmazdım," diyor Ted, yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde.

"Belki de bıçaklandığında başlamıştır? Belki de nikele ya da başka bir şeye alerjin vardır?" Louisa öneriyor.

Alaycı olup olmadığını anlamak imkansız, gençler gerçekten çok kötü. Ted yine hapşıyor.

"Tanrı sizi korusun!" diyor dövmeli kondüktör, çünkü tabii ki tam o sırada geçiyor, çünkü evren de gerçekten en kötüsü.

Louisa ciddiyetle arkasını döner ve açıklar:

"Ted hapisteyken bir gece nezle oldu, biliyorsun! Parmaklıkların arasından korkunç bir rüzgar esiyordu!"

Kondüktör, konuştuğunuz kişinin şaka yapma ihtimalinin yüzde , psikopat olma ihtimalinin ise yüzde beş olduğu durumlarda hissettiğiniz belirsizlikle gülümser. Adam bir sonraki vagonda gözden kaybolduğunda Ted burnunu çekiyor:

"Hapiste olduğumu söylemeyi kes!"

"Sana söylüyorum, bu seni tehlikeli ve çekici gösteriyor," diye açıklıyor Louisa dostça.

"Benim tehlikeli olduğumu düşünmesini istiyorsan, belki de onun yerine *bıçaklandığımı* söylemelisin?" Ted tıslıyor.

Louisa sanki markete bisiklet kaskı takarak giren biriyle konuşuyormuş gibi sabırla başını sallıyor.

"Bıçaklanmış olman seni tehlikeli biri yapmaz, sadece arkadaş olarak tehlikeli biri olduğunu gösterir."

Ted yine hapşırır ama kolunun kıvrımını önündeki koltuğun sıçratır.

"Sakın ," diye yalvarır, mahcup bir halde.

Ama artık çok geçtir, Louisa çoktan eli telefonmuş gibi davranmaya başlamıştır ve dramatik bir şekilde konuşmaktadır:

"Evet, alo? Sırtlık polisi mi? Bir olayı bildirmek istiyorum! Evet, doğru, AYAKLARIMI koltuğun arkasına koymamam gerektiğini söyleyen adam-"

"Çekil, gidip burnumu silmem lazım," diye homurdanıyor Ted çaresizlikle, gazetesini yüzünün önünde tutarak.

Louisa yorum yaparken o da koltuğundan kalkmaya çaballıyor:

"Erkek seri katillerin hep bu yüzden yakalandığını biliyorsunuz, değil mi? Her yerde DNA var! Bunu hiç düşündün mü? Kadın seri katillerin hiç yakalanmadığını? Ve şimdi düşünüyorsunuz: "Ama durun, o kadar çok kadın seri katil yok ki?" Belki *bildiğiniz kadarıyla*! Çünkü onlar asla..."

Kadının sesi, Ted banyoya varmadan önce, öncekilerin hepsinden daha yüksek sesle çıkan başka hapşırıkla bastırılır ve diğer yolcular arkalarını döner. Ted banyo kapısını arkasından kapattığında o kadar utanır ki nefes nefese kalır ve burnunu o kadar sert sümkürür ki beyni kendini dışarı kaçırmaya çalışıyormuş gibi hisseder. Yanlışlıkla aynaya bakar, ki bu asla iyi bir fikir değildir, kendisine bakan adamın ceketi kırış kırış, yüzü de papazlar gibi kıpkırmızıdır.

Genelevde. Sadece hapşırıldığı için değil, aynı zamanda çok fazla konuştuğu için de utanıyor. Louisa'ya o hikâyeyi anlatmamalıydı. Annesinin çocukluğundan gelen sesini duyar: "Yaşlı bir kadın gibi gevezelik etme, kendini aptal durumuna düşürüyorsun."

Ted'in annesi için onun ve kardeşinin yaşlı kadınlar gibi davranmaması her zaman önemliydi. Erkek olmak zorundaydılar. Ağlamalarına, histerik olmalarına ya da zayıf görünmelerine izin verilmiyordu. Annelerinin oğullarının erkekliğine dair o kadar net tanımları vardı ki Ted bunun sadece bu dünyanın kızlara neler yaptığını bildiği için olduğunu varsayabilir. Kocasını kanser olduğunda, oğullarına hem annelik hem de babalık yapmak zorunda kaldı ve elinden gelenin en iyisini yaptığına şüphe yok ve ebeveyn olmanın en kötü yanı da bu: neredeyse herkes elinden gelenin en iyisini yapıyor ama neredeyse hepsi başarısız oluyor. Ted'in annesi onu güçlü kılmayı kendi işi olarak görüyordu, Ted ise bunu bir lüks olarak görüyordu, sadece prenslerin ve prenseslerin karşılayabileceği bir şey.

Gazete hâlâ elinde, henüz açmadı bile, çünkü sanatçı hakkında yazacaklarını biliyor. Alışkanlıktan dolayı almıştı, tıpkı sanatçı nefret de arkadaşı hakkında yazılan tüm gazeteleri aldığı gibi. Ted çok gururluydu, tüm eleştirileri ve makaleleri gizlice kesip attı. Ama bugün tek bir kelime bile okuyamıyor, çünkü ölüm karşısında yetişkin insanlar çocuklar gibidir, gözlerimizi kapatırsak görünmez olacağımızı düşünürüz. Gazeteyi açmazsak, henüz korkunç bir şey olmayacağını hayal ediyoruz.

Çöp kutusuna atıyor, aynaya bakıyor, oda sıcaklığındaki peynir kadar teni olan endişeli ve bunalmış bir adam bakıyor. Kendini hiç , ama bugün daha da az seviyor. Louisa'ya gevezelik ettiği için pişmanlık duyuyor, tıpkı içerken söylediklerinden pişmanlık duyduğu gibi, ama onun durumunda muhakemesini körelten şey kederdi. Kızı hiç yanında getirmemeliydi. Sorumluluk almaktan korkuyor, çünkü başarısız bir adam olduğunu biliyor. Sevddiği herkes ölmeye devam etmektedir. Aklına Louisa'yı burada bırakıp gitme fikri gelir, artık çok kolay olacaktır, banyodan gizlice çıkıp platformdan aşağıya doğru kaçabilir. Tek iyi olacaktır,

değil mi? Kesinlikle onunla olduğundan daha iyi. O kötü şans, bundan emin.

Ne yazık ki denemeye bile fırsat , çünkü banyo kapısını açtığında kapıyı Louisa'nın kafasına vurur, Louisa hemen dışarıda durmaktadır.

"Ah!" diye bağıyor, kapıların nasıl çalıştığına dair temel bir anlayışınız olmadığında yaptığınız gibi.

"Neden orada duruyorsun?" Ted soruyor, ki bu makul bir soru.

"Seni bekliyorum!" diye cevap verir, tamamen mantıksız bir şekilde. Ted önce banyoya, sonra ona bakar ve kaşlarını çatır.

"Nereye sanıyordun? Sifonu çekip gideceğimi mi?"

"Neden bahsediyorsun?" der ve ancak o zaman onu terk edebileceğinin aklına bile gelmediğini fark eder.

Ted, onun bunu düşünmemiş olmasına biraz içerlemiş kendini alamaz.

Bu nedenle, otoritenizi yeniden kazanmak istediğinizde yaptığınız gibi, "Tren neden hareket etmiyor?" diye sorar.

Louisa, sanki o burnunu silerken mühendislik sınavına girecek vakti olmuş gibi kendinden emin bir şekilde, "Teknik sorunlar," diye yanıtlıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye merak ediyor. "Bir tren makinistine mi benziyorum?" diye sorar.

Ted mutsuz bir şekilde kaşlarını çatır, ama o bunun başka bir hapsirlik olduğunu düşünür ve yolundan çekilir. Adam inliyor:

"Teknik sorunlar olduğunu kim söyledi?"

"Kondüktör. İstersek dışarı çıkıp bacaklarımızı uzatabileceğimizi söyledi. Bacaklarınız o kadar kısa ki, otururken bile bacaklarınızı uzatabilirsiniz, dedim. Ama belki yine de biraz hava almak istersiniz? Yaşlı insanlar genellikle hava almaya bayılırlar."

Ted pencereden dışarı bakar. Siyah köpekli bir adam platformda yürümektedir.

"Biraz bekleyeceğim. Ama sen git," diyor kararlı bir şekilde.

Louisa önce köpeğe, sonra Ted'e bakıyor ve başını iki yana eğiyor.

"Köpeklerden korkar mısın?"

"Hayır. Sadece köpeklerin olmadığı bir yerde olmayı tercih ediyorum." "Gerçekte kaç tane fobin var Ted?" "Yeterince var!" diye tersliyor.

Louisa sırtıyor ama yargılamıyor, çünkü onu anlıyor, kendi fobisi de insanlarla ilgili. Ted onlara dokunmaktan korkuyor ama Louisa da dokunulmaktan korkuyor. Bu yüzden köpekler ve insanlar geçip gidene kadar bekliyorlar.

"Fish ve ben her zaman evcil hayvan beslemek isterdik, ama koruyucu ailelerde evcil hayvan beslemenize izin verilmiyor. Ama bir keresinde bir balığımız olmuştu! Yatağımızın altındaki büyük bir kasede yaşıyordu," diye açıklıyor Louisa neşeyle.

Ted ilgileniyormuş gibi görünmemek için kendini zor tutuyor ama başaramıyor: "Yani... Balığın bir balığı mı vardı?"

"Evet."

"Balığın adı neydi?" "Buster."

"Bir balık için iyi bir isim," diye gönülsüzce itiraf ediyor Ted.

", değil mi? Bunu bulan bendim!" diyerek muzaffer bir edayla gülümsüyor.

Köpek ortadan kaybolur. Louisa, Ted'in düşündüğünden çok daha dramatik bir şekilde trenden dışarı bakar, sonra sanki gizli ajanlarmış gibi ona el sallar ve sanki lazer ışınlarından kaçmaya çalışıyormuş gibi perona doğru sürünür.

"Küçük velet," diye homurdanıyor Ted. "Sefil yaşlı adam," diye sırtıyor.

Peron, bacaklarını uzatmak için amaçsızca diğer yolcularla doludur. Ted sanki hâlâ bir kaçış planı üzerinde çalışıyormuş gibi etrafına bakınıyor.

bir velet. Yolun diğerk tarafında bir yol ve bir otobüs durağı var, ama çatısı yok ve hava kararmaya ve soğumaya başlıyor. Kim bilir zavallı yaşlı bir adam orada ne kadar otobüs beklemek zorunda kalacaktı? Ted'in ona söylediğı son şeylerden birinin biraz huzur ve sessizliğin iyi olacağı olduğı gerçeğine sanatçının ne kadar güleceğini hayal ediyor.

"Yine hapşırarak mısın?" Louisa soruyor.

"Hayır!" Ted söz veriyor.

"Yüzün gerçekten tuhaf görünüyor," diye onu bilgilendiriyor.

Ted cevap vermiyor. Elleri arkasında, kayakla atlayan biri gibi trenin yanında yürüyor ve Louisa da hayatı boyunca boynu hiç ağrımamış biri gibi onun yanında zıplıyor.

"Acıyor mu? Nerenden bıçaklandın?" diye merak ediyor ve topallayan bacağına bakıyor.

"Hayır."

"Bir keresinde kolumu kırmıştım, gerçekten çok acımişti. Ama alçının üzerine resim yapabiliyordun! Bıçaklandığında alçıya mı alındın?"

"Hayır."

"Zavallı sen."

Sessizce yürümeye devam ederler. Sonunda Ted'in merakı huysuzluğuna galip gelir.

"Kolunu nasıl kırdın?" diye soruyor.

"Yetiştirme yurdundaki bir adam beni pencereden aşağı attı."

Sanki bir zamanlar birinin ona kalem fırlattığını anlatır gibi söylüyor.

"Ne?! Ne oldu?" Ted şok olmuş bir şekilde haykırır.

"Taşınmak zorunda kaldım. Pencerenin parasını ödemem gerektiğini söylediler." "Dışarı atıldığını mı? Bu çok saçma bir şey. Ben hiç..." diye itiraz ediyor Ted, ama o zayıf bir şekilde gülümsüyor.

"Hayır. Diğer pencere. fırlattığım pencere."

Kolları yukarı kalkmış ve adam yara izlerini görebiliyor. "Özür dilerim," diyor.

"Gerek yok, kötü yaralanmadım."

"Hayır, yani bundan normal bir şeymiş gibi bahsettiğin için üzgünüm. Daha iyi bir çocukluk geçirmediğin için üzgünüm. Bu senin suçun değil."

Yanaklarını ısıyor ve önündeki küçük bir taşı tekmelemeye odaklanıyor.

"Eve döndüğünde yine öğretmen mi olacaksın?" Soru Ted'e sanki bir mancınıktan fırlatılmış gibi çarpıyor.

"Sanmıyorum," diyor, sesi birden daha kırılgan bir hal alıyor. "Yazık," diyor Ted.

"Neden?"

"Muhtemelen bu işte iyiydin."

"Bunu neye ?" diye , aslında kastettiğinden daha nahoş bir şekilde.

"O öğrencinin bıçaklamaya çalıştığı kişi sen değildin. Başka birini korumaya çalışırken yaralandın. Tanıdığım tüm öğretmenler kaçardı."

Ted ellerini arkada sıkıca kavuşturur, böylece titrediklerini görmez.

"Bir öğretmenin görevi öğrencilerini korumak değildir" diye mırıldanıyor, buna inandığından değil, meslektaşının bunu söylediğini duyduğu için.

"Evet öyle," diye sakince yanıtlıyor.

Geçtikleri tüm banklarda oturan insanlar vardır, bu yüzden sonunda boş olan bir tanesine ulaştıklarında Ted içgüdüsel olarak oturur. Tabii önce cebinden bir mendil dikkatlice silerek. Louisa onun yanına mendilsiz oturur ve kaçırır:

"Yani, trende oturmak yerine buraya gelip... oturmayı mı tercih ediyorsun?"

"Dışarı çıkmak isteyen sendin!" diye ediyor.

"Biraz havaya ihtiyacınız olabileceğini düşündüğüm için kusura bakmayın! Buyurun, bedava bir gazete alın!" diye inliyor.

Ted şaşkınlık içinde gazeteyi alır. "Nereden buldun bunu?"

"Bankın üzerinde duruyordu."

Ted sanki dişleri varmış gibi bırakıyor.

"*Bankın* üzerinde duran bir gazeteyi mi aldın?" "Gazeteleri seven sensin."

"*Banklardan* değil! biri dokunmuş olabilir!" "Bunu insanların üzerine hapşıran yaşlı adam söylüyor!"

Ted kızardı.

"Koltuğa hapşırdım. Kimsenin üzerinde değil. I-"

"İnsanlar o koltuğa oturmak zorunda!" Louisa dikkat .

Ted burnundan nefes alıyor ve söyleyecek akıllıca bir şey düşünmeye çalışıyor ama kadının kucağındaki eskiz defterini fark edince kendini durduruyor. Onu her yere yanında götürür. Ressam da aynıydı. Bu yüzden Ted akıllıca bir şey söylemek yerine dürüstçe bir şey söyler:

"Ben... Sen çizim yaparken eskiz defterine baktığım için özür dilerim, ."

"Merak etme," diye mırıldanıyor hızlıca, ama sesi daha zayıf ve eskiz defterini daha sıkı tutuyor.

"Daha iyi bilmem gerekirdi," diyor Ted, çünkü gerçekten de bilmeliydi.

Gençken, sanatçı bitmemiş bir şeyi asla kimseye göstermek istemezdi. Sanat bir çıplaklıktır, onunla ne zaman ve kiminle rahat olacağınıza karar vermekte özgür olmalısınız. Louisa cevap vermeden önce sözcükleri her zamankinden daha uzun süre diliyle tartar:

"Sadece bir çizimi birine gösterene kadar o sadece benimdir. Anlıyor musunuz? Düzeltmek için çok geç değil. Çizimde iyi değilim, yavaşım, çizimde iyi olan insanlar sadece iyidir... her zaman. En kötü çizimleri yine de harikadır. Eğer benim en kötü çizimlerimi görseydiniz, aslında sadece bir sahtekar olduğumu anlardınız. Ama... çizim bitmeden önce çok geç değildir. İşte o zaman kendimi severim."

Ted gökyüzüne bakıyor, dudaklarının köşeleri hafifçe titriyor ve yanaklarındaki gamzeler derinleşiyor ve tekrar doluyor, derinleşiyor ve tekrar doluyor.

"Sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Ben de" diye fısıldıyor.

"Ama bir sanatçı için en önemli şeyin çizebilmek değil, söyleyecek bir şeylerinin olması olduğunu düşünüyorum" diyor, ondan çok gökyüzüne.

"Az önce sanat hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledin!" diye suratını asıyor.

Sonra Ted ona söylediği en nazik şeyle yeni bir rekor kırar: "Bence sen de resim gibisin, henüz hazır değilsin. Ama bir gün önemli bir şey yapacağını düşünüyorsun. Bir gün başka birinin kartpostalını boyayacaksın."

Louisa elinin tersiyle hızla yüzünü siler. Sonra Ted'i dehşete yere uzanır ve yerden bir gazete alır. Platformdaki rüzgâr onu durdurmak için elinden geleni yapsa da gazeteyi karıştırmaya devam eder. Tam Ted'e, yaşlı insanlar gazeteleri seviyorsa, okumaktan gerçekten nefret ediyor olmaları diyecekken, bir sayfayı çevirir ve sanatçıyı görür ve tüm havası söner. Manşette "Öldü" yazıyor. "Ailesi bilinmiyor," diyor daha aşağıda. Sanatçının resminin yanında, büyük bir şehrin en pahalı bölgesinde, ağaçlarla çevrili güzel bir caddede, evinin önünde çekilmiş bir fotoğraf var. Kaldırımın üzerinde küçük mumlar ve yüzlerce gül vardır, eserlerinin hayranları tarafından bırakılmıştır. Louisa, Ted'in omzunun üzerinden kendisine baktığını hisseder ama birbirlerini görmezden gelerek ortak bir keder içinde dinlenirler.

"LÜTFEN TRENE GERİ DÖNÜN! ÜÇ DAKİKA İÇİNDE KALKIYOR. DAKİKALAR! Herkes !" diye bir ses aniden bağırır.

Kondüktör. Yani o an mahvoldu. Bunu yapmak için her zaman gerçekliğe güvenebilirsiniz.

Ted, "," diyor ve ayağa kalkıyor.

Louisa, gazeteyi eskiz defterinin etrafına dikkatlice katlamadan önce ressamın evinin dışındaki güllerin resmine bakar.

"Sonunda onunla birlikte yaşadığınız yer orası mıydı?" diye soruyor. "Evet."

"Güzel
görünüyor."

"Öyleydi."

"Keşke orada kalsaydım diyor musun?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Trenin yanında yavaşça yürüyorlar, Ted ellerini arkasına koymuş, Louisa ise kollarını kendine sarmış. Sonra Ted yas tutmanın nasıl bir his olduğunu açıklar:

"Onsuz orada asla yaşayamazdım. Bütün gece uyanık kalıp onun eve gelmesini beklerdim. Bütün yumurtaları atmak zorunda kalırdım, çünkü onları yiyen tek kişi oydu, ama onları almamayı unutturdum. Her zaman onun var olmadığını unutturdum. Banyodaki ışık kapalı olduğu için sinirlenirdim, çünkü her zaman açık bıraktığı için ona çok kızardım. Tüm ayakkabılarını, tüm gömleklerini saklardım ve bahara kızardım ve çiçeklerden nefret ederdim çünkü onun son kokularını bastırırlardı. İki kişilik sofrayı hep balkona kurardım. Bütün patlamış mısırları kendim yemek zorunda kalırdım. Asla bir film seçemezdim."

Trenin girişi hüsrana uğramış yolcuların oluşturduğu yavaş bir kuyrukla dolar, adam ve genç peronda durur ve kalabalığın içinde bir yabancıya dokunabilecekleri ya da dokunulabilecekleri endişesiyle en sona kadar beklerler.

"Bir şey sorabilir miyim?" Louisa kollarında sanatçının gazete fotoğrafını tutarak merak ediyor.

"Seni durdurabilen oldu mu hiç?" Ted yarı iç çekerek, yarı gülümseyerek söylüyor.

Louisa onun haklı olduğunu, iyi bir ebeveyn olabileceğini düşünür.

"Siz... çift ?" diye soruyor kararsızca. "Hayır."

"Başka birine aşık olduğu için mi?"

Ted başını öyle bir sallıyor ki ly, çenesi kayıpla ağırlaşmış ama acıyla değil.

"Belki de bir ifte yakındık. Bunu anlamak muhtemelen zor."

Louisa başını yavaşça sallar.

"Hayır. Hiç de zor değil. Birbirinizi o kadar çok seviyordunuz ki kazara birbirinizi kırmaktan korkuyordunuz."

Ağaçtaki adamın el salladığı alt kolunu ovuşturuyor. O da böyle bir aşkı tatmıştı. Diğer tüm yolcular trene bindikten sonra Louisa ve Ted kondktr vagonun içine kadar takip eder ve koltuklarına sıkışırlar. Tren raylar üzerinde yavaşça ilerlemeye başladığında Ted alnını pencereye yaklaştırır ve şöyle derken yüzü kırış kırış olur:

"Orada asla tek başıma yaşayamazdım. Onun gözleri üzerimde olmasaydı o dairede lrdm."

Louisa ceketini kendine daha sıkı sarar ve fısıldar: "İşte tam olarak böyle hissettiriyor."

Sonra da onu terk etmediğine sevinir.

YİRMİ ÜÇ

Tren yeniden hareket etmeye başladığında Ted trenin geçtiği evlerde yaşayan insanları kıskanır, çünkü onlar çoktan evlerine varmışlardır. İnsanların tren pencerelerinin önünden dünyanın hızla geçtiğini söylemesine biraz sinirlenir, çünkü acele eden trendir, dünya hareketsiz durmaktadır. Ted pek çok şeye sinirlenir, bu da sanatçıyı her zaman eğlendirmiştir. Eskiden Ted'e "maceralardan nefret ettiğini" söyleyerek takılırdı ama tabii ki bu doğru değil. Ted maceraları sever, sadece kesinlikle onlara katılmak istemez. Evlerdeki insanlardan biri olmak, normal bir insan gibi bir kitapta maceraları okumak istiyor. Odanın diğer ucunda uyuyan sanatçının nefesini duymak istiyor. Evinde olmak istiyor.

Sadece birkaç dakikalığına uykuya dalıyor.

"Bir tane ister misin?" Louisa uyandığında, belki de onu uyandıran sesi değilse, "Bir tane ister misin?" diye sorar. Gözlerini açar ve isteksizce beynini gerçekliğe geri sürükler. Dışarısı artık karanlıktır, artık evleri göremez, sadece ağaçları görür. Louisa sanki yerçekimi kanunu onu yeni keşfetmiş gibi yanındaki koltuğa oturur, elinde iki kutu Coca-Cola vardır. Birden Ted'in aklına Louisa'nın uzun bir süre sessiz kalmış olması gerektiği onun uykuya dalması için ki bu bir oldukça büyük

Ona iltifat ediyor, çünkü gergin olduğunda gevezelik ediyor. Artık onu sinirlendirmiyor.

"Nasıl... nasıl ödedin bunları?" Ted teneke kutulara bakarak merak ediyor. Soruyu sormak için aklına gelen en diplomatik yol bu.

"Onları çalıp çalmadığımı mı merak ediyorsun?" Louisa hakarete uğramış bir şekilde, "Hayır," der. "Hayır," diye yalan söyler.

"Ben hırsız değilim!" diye tıslıyor.

"Tamam," diyor Ted, hafifçe utanarak.

Louisa sanki şimdi bir özür bekliyormuş gibi, "Sen daha önce tuvaletteyken çantandan parayı aldım," diye devam ediyor.

"Yani... paramı mı çaldın?" Ted soruyor.

"Arkadaş olduğunuzda öyle değil!" Louisa sanki bu fikir şok ediciymiş gibi haykırıyor.

Ted buna nasıl cevap vereceğini bilemez, çünkü bu da bir iltifattır. Louisa ona Coca-Cola kutularından birini teklif eder, çünkü gerçek arkadaşlar paranızla aldıkları şeyin yarısını size teklif eder, ama Ted reddeder. Zaten yeterince işemek zorunda değildir.

"Neredeyse vardık mı?" Louisa sorar. Ted,

"Hayır, çok yolumuz var," diye yanıtlıyor. "O zaman bana daha fazlasını anlat," diye sorar.

"Ne hakkında?"

"Kapıcı ve kafatasları hakkında. Resim hakkında. Her şey hakkında."

Ted gözlerini hafifçe kapatır, sonra ağır ağır açar. Arkadaşını ve iç çeker:

"O da senin gibiydi, o da resim yapabileceğini düşünmüyordu."

Sonra kapıcı ve kafatasları hakkındaki tüm hikâyeyi, ressamın bir zamanlar ona her şeyi anlattığı gibi anlatır. Tam olarak anlaşılır değil, çünkü hikaye bir yalanla başlıyor: insanlar uçamaz. Çoğumuz kandırıldık ama sanatçı şanslıydı çünkü

O bahar on dört yaşındayken kapıcıyla tanıştı. Ve kapıcıya küçükken annesi tarafından gerçek açıklanmıştı: "Bütün çocuklar kanatlı doğar," diye fısıldamıştı annesi. "Sadece dünya onları koparmaya çalışan insanlarla doludur. Ne yazık ki er ya da geç hemen herkeste başarılı oluyorlar. Sadece birkaç çocuk kaçabiliyor. Ama o çocuklar? Göklere yükseliyorlar!"

Hademe kendini kaybolmuş ve farklı hissederek büyümüş, okulda reddedilmiş, diğer çocuklar gibi asla normal olamamıştı. Ama annesi ona hep hatırlatırdı: "Kendini garip hissediyorsun çünkü hala kanatların var, derinin altına sürtünüyorsun. Yalnız olduğunu düşünüyorsun ama senin gibi başkaları da var, beyaz duvarların ve boş kağıtların önünde durup sadece sihirli şeyler gören insanlar. Bir gün onlardan biri sizi tanıyacak ve seslenecek: "Sen bizden birisin!" Ve o zaman artık kaybolmuş hissetmeyeceksin. Her zaman gizli bir dil konuşabildiğinizi fark edeceksiniz, sınırları olmayan bir dil, çünkü milliyetiniz yok. Sanat sizin anavatanınızdır."

Annesi her zaman oğlunun bir sanatçı olacağını düşünmüştü, ama yanılmıştı, onun yerine dünyayı değiştirdi. Çünkü bir gün kapıcı oldu ve annesinin sözlerini "C. Jat" olarak tanınacak on dört yaşındaki bir tekrarlardı ve on dört yaşındaki çocuğun içindeki hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmadı.

Ted birdenbire kendini düzelterek, "Ama her şey böyle başlamadı, gerçekten değil," dedi. "Aslında bir köpekle başladı! Şey, hayır, aslında kırık bir ayakla başladı. Hayır, durun, bu da doğru değil. Ayağım aslında kırılmamıştı. Yani..."

Derin bir nefes alır ve kendini toparlar. Anıları sanki bir pencere kenarında çapraz diziliymiş gibi sıralıyor.

"Her şey ilkbaharda bir gün, on dört yaşındayken başladı," diye hatırlıyor sonunda.

Ali babasının koridordaki dolabında bir şişe bulaşık deterjanı bulmuştu, çünkü eğlenmeyi seven bir baba parti de severdi ve eğer biraz fazla parti , yerleri de paspaslamanız gerekirdi.

Birileri biraz fazla eğlenmişti. Ali sabunu sırt çantasında okula götürmüş, Joar bir çitte delik açmış ve teli halka yapmak için kullanmış, sonra o, Ali ve diğerleri öğledenokulun merdiven boşluğunda baloncuklar üfleyerek geçirmişlerdi. Koridorda gülüşerek ve birbirlerini kovalayarak kayıp gitmişlerdi, ta ki Ali sinirli bir şekilde tersleyen kendinden büyük kız ve erkeklerden oluşan bir çetenin içine düşene kadar: "Ne yapıyorsun sen? Seni geri zekalı!"

Büyük oğlanlar ve kızlar Ali'yi bir yaprak yığınıymış gibi kenara ittiler. Joar, Ted ve ressamın yanından geçerken kızlardan biri lekeli giysilerine iğrenerek baktı.

Köşeyi dönerlerken arkadaşlarına "Evsizler gibi kokuyorlar," diye tısladı.

Joar bunu çok kötü karşıladı, çünkü sabun içindeydi, Tanrı aşkına, elbiseleri hiç bu kadar temiz olmamıştı! Ali homurdandı:

"Şu kızın saçını gördün mü, mükemmeldi! Nasıl böyle görünüyor? Ayakta mı uyuyor yoksa? Elfler her sabah penceresinden içeri uçup kıyafetlerini vücuduna mı dikeyor?"

Joar kendinden emin bir şekilde, "Elfler uçamaz, seni aptal," diye cevap verdi.

Bu yüzden Ali ile aralarında elflerin kanatları olup olmadığı konusunda bir tartışma çıktı. Ali kanatları olduğuna ikna olmuştu. Joar ise ormanda yaşadıklarından, ok ve yayları olduğundan emindi. Ali ona bir şeyler mırıldandı, muhtemelen "aptal eşek" kelimelerini de içeriyordu, böylece kavga ettiler. Her zamanki gibi. Bir çığlık onları böldü ama çığlık Ali ya da Joar'dan değil, merdiven boşluğundan geliyordu. mükemmel saçlı kız kayıp düşmüş, çünkü aptalın biri sabununu merdivenlere dökmüş.

Ve her şey böyle başladı. Tesadüf.

Ertesi gün mükemmel saçlı kız okula bir çift koltuk değneğiyle geldi. Öğretmenlerine çok ciddi bir şekilde "Ayağım kırıldı!" dedi, çünkü bunun okula gelmenin bir yolu olduğunu hemen anlamıştı.

Beden eğitimi dersinden. Çünkü mükemmel saçlı kız beden eğitimi dersinden nefret ediyordu çünkü mükemmel olmayan kızlarla aynı soyunma odasını paylaşmak zorundaydınız ve bu bulaşıcı olabilirdi. Bu yüzden ayağı iki gün boyunca kırıktı, ta ki kafeteryanın penceresinin önünden sevimli bir köpek geçtiği için ani hafıza kaybı yaşayana kadar. Mükemmel saçlı kız onu sevmek için dışarı koştu ama koltuk değneklerini yanına almayı unuttu.

Kendini savunmak gerekirse, inanılmaz derecede sevimli bir köpekti. Kızın beden eğitimi dersinde hissettiklerinin aynısını köpekler hakkında hisseden Ted bile bunu kabul etmek zorundaydı. Etten yapılmış bir oyuncak ayıya benziyordu, kulağa pek sevimli gelmeyebilirdi ama gerçekten öyleydi. Her iki durumda da burası bir okuldu ve okullar hakkında herkesin bildiği bir şey varsa o da bir odada başıboş bırakılan bir çift koltuk değneğinin her ya da geç bir çatıya . Mükemmel saçlı ve ayağı pek de kırık olmayan kızın sınıf arkadaşlarından bazıları bunu çabucak başardı.

Bu yüzden okulda hademe olarak çalışan çok yaşlı bir adam yukarı tırmanıp koltuk değneklerini almak zorunda kaldı. Bu ilkbahardı ama kimse kıştan bahsetmemişti, bu yüzden sıcaklık geceleri hala donma noktasının ve çatıda hala buz vardı. Böylece yaşlı hademe düşüp ayağını gerçekten kırarak hastanelik oldu.

Dünyayı değiştirecek olan genç adam da bu şekilde geçici bir hademe olarak işe başladı.

YİRMİ DÖRT

Adı Christian'dı. Yirmi yaşındaydı, yumuşak bir kalbi ve geniş bir gülümsemesi vardı. İşi almasının tek nedeni annesinin müdürü tanınmasıydı ve müdür de Christian'ın tüm dövmelerini gizleyen uzun kollu gömlekler giymesi şartıyla kabul etmişti. Ğteki ilk gününde Christian'a spor salonunun arkasındaki bir duvarı beyaza boyaması söylenmişti ama ne yazık ki bu imkânsızdı çünkü Christian beyaz duvarlardan nefret ederdi. Bu yüzden kolları renkli boyalarla dolu olarak köşeyi döndü ve o anda on dört yaşında çılgın bir çocuk diğer yönden göğsüne doğru koşarak geldi. Çizgi filmlerdeki gibi çarpıştılar, boya kutuları yarım sonsuzluk boyunca havada asılı kaldı ve on dört yaşındaki çocuk yüzünde yanaklarındaki gözyaşlarını örtecek kadar çok boya ile yerden kalktı. Hademe ayağa kalktığında kolları yukarı kaymış, dövmeleri ortaya çıkmıştı: kafatasları.

Çocuk hayatı boyunca hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. İkisi de güldü ve bu, bir geminin pruvasında durup ufukta memleketinin ana hatlarını görmek gibiydi.

Hademe çocuğun gömleğindeki lekeleri görünce "Üzgünüm, her tarafınız boya !" dedi.

"Merak etme, zaten kirliydi," dedi çocuk utangaç bir şekilde, sırt çantasını yerden aldı ve yanlışlıkla eskiz defterini düşürdü.

Hademe, sisin içinden el sallayan biri gibi gülümsedi.

"Oh! Çiziyor musun?"

Çocuk dehşet içinde başını salladı.

"Benimle gel!" dedi hademe.

Çocuk onu spor salonunun arkasındaki köşeden takip etti, duvarla çit arasına sıkışarak, okulun sigara içenlerinin bile bulamayacağı kadar gizli bir yere gitti. Hademe o kadar hızlı ki gözleri sağa sola kayıyor, çenesi sanki sesi dublajlıymış gibi hareket ediyordu.

"Annem bu işi benim için aldı. Uslu duracağıma söz verdim. Ama müdür bu duvarı beyaza boyamamı söyledi! Ne tür bir canavar bunu yapar? Beyaz duvarlardan daha kötü bir şey var mı?"

Çocuk hemen, "Hayır!" diye cevap verdi.

Sonra boya kokusundan ve bir yabancıнын nefesinden bunalmış bir halde utangaçça gülümsedi ve sanki içinden düşebilecekmış gibi duvara yaslandı. Beyaz mı? Beyazdan başka her şey vardı. Kapıcı melekleri, kuşları, kelebekleri ve ejderhaları boyamıştı. Sonra bir gün dünyaca ünlü bir ressam olacak çocuğa annesinin kanatlar hakkında söylediklerini ve tüm çocukların kanatlarla doğduğunu anlattı.

"Eğer kendini garip hissediyorsan, sanki hiçbir yere ait değilmişsin gibi, bunun nedeni hala kanatlarının olması. Derinizin altına sürtünüyorlar," diye gülümsedi hademe. Duvardaki ejderhalardan birini okşadı ve ekledi: "Üzerlerini boyayacağım, boyamazsam müdür çıldıracak..."

"HAYIR!" diye bağırdı çocuk, sonra ekledi, "Yapma. Hiç böyle resim yapan birini görmemiştim."

"Pah," diye sırttı kapıcı. "Eminim sen daha iyi resim yaparsın!"

"Çok kötüyüm," diye mırıldandı çocuk ve kaçacakmış gibi baktı.

Bunun üzerine kapıcı, derisine dokunmadan eline bir fırça verdi ve şöyle dedi:

"Annem hep ne der biliyor musun? Hayatta ne istersen olabilirsin, yeter ki eleştirmen olma! Ne başkalarını ne de kendini. Eleştirmen olmak çok kolay, her korkak bunu yapabilir.

Ama sanatın eleştirmenlere ihtiyacı yok, sanatın zaten yeterince düşmanı var. Sanatın dostlara ihtiyacı var."

Çocuk cevap vermedi ama bir ejderha resmi yaptı.

"Ben hiç... bir şey görmemiştim," soluk soluğa kaldı hademe onu gördüğünde.

Çocuk tabii ki yanlış anladı.

"Üzgünüm, bu çocukça," diye fısıldadı ve boyamaya çalıştı. "Hayır, hayır, yapma! Sen !" dedi hademe.

"Yalan söylemek zorunda değilsin," dedi çocuk, o kadar üzgündü ki hademe güldü.

"Picasso, Raphael gibi resim yapmayı öğrenmesinin dört yılını aldığını, ancak bir çocuk gibi resim yapmayı öğrenmesinin bütün bir ömrünü aldığını söyledi."

"O insanların kim olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti çocuk.

Hademe gülümsedi ve önemli olmadığını söyledi. Sonra birkaç kutu spreylere boya çıkardı ve boş beyaz bir alanı işaret etti. Çocuk o alanı şefkatle kanatlı çıplak adamlarla doldurdu. Kapıcı onlara baktı ve annesini düşündü, çünkü annesi güzel bir resim gördüğünde kalbinin göğsünde yerinden fırladığını ve böylece bluzunun hareket ettiğini gördüğünü söylerdi. Büyük sanat, insanın umutsuzluğundan küçük bir kaçıştır, diye açıklamıştı oğluna. Ne demek istediğini anlaması yirmi yılını aldı

"Annemin en sevdiği ressamlardan biri Ragnar Sandberg bir adamdı," dedi gözlerini duvardan ayırmadan çocuğa nazikçe. "Sandberg bir keresinde sanatın amaçsız ve karşı konulmaz olması gerektiğini söylemişti. Kuşların şarkı söylediği gibi resim yapmalısın."

Duvarın böyle hissettirdiğini açıklamaya çalıştı. Sonra çocuk ondan tekrar kafatası resmi yapmasını istedi ve kapıcı da yaptı ve bunu yaparken Georgia O'Keeffe'den alıntı yaptı: "Kafataslarının ölümle bir ilgisi olduğu hiç aklıma gelmedi."

Sonra güldü ve ilk dövmelemlerini yaptırdığında annesinin nasıl çok kızdığını anlattı. Belki kendisinin de yaptırmaması gerektiğini söylemiş, annesi de Marina Abramović'ten alıntı yaparak öfkeyle karşılık vermişti: "Benim dövmelemlerim yok, yara izlerim var."

Hademe kollarını kaşıdı.

"Annem serttir ama bir şeyleri nasıl seveceğini çok iyi bilir. Onları tüm vücuduyla sever. Küçükken beni sanat galerilerine . Bundan nefret ederdim, sırada beklemekten nefret ederdim, koşup oynamama izin verilmemesinden nefret ederdim. Ama şimdi en güzel anılarımın hepsi o yerlerden."

"Sana böyle resim yapmayı annen mi öğretti?" diye sordu çocuk, anlamak için boş duvarlarla dolu bir evde büyümüş olmanız gereken bir kıskançlıkla.

"Hayır. Kimse kimseye resim yapmayı *öğretmiyor*, tek öğrendiğimiz kurallar ve sınırlamalar, yapmamamız gerekenler. Sanat okuluna gittim ama şanslıydım, bana bir şey öğretmeye vakit bulamadan okuldan atıldım."

"Neden dışarı atıldın?" diye sordu çocuk.

"Üzerine resim yaptığım şeyi beğenmediler."

"Neyin üzerine resim yapıyordun?"

"Uyuşturucu."

O anda ikisinin de gülümsemesi kırılıyordu, hademe bu kadar dürüst davrandığı için anında pişman oldu ve çocuk nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Hâlâ sırt çantasını taşıyordu, her kıpırdadığında Ted'in babasının banyo dolabından çaldığı haplar takırdıyor, uçuşumdan yuvarlanan taşlar gibi bir ses çıkarıyordu. Belki kapıcı onları duydu, belki de çocuğun gözlerinde bir şey gördü ya da kollarının altındaki kırmızı izleri, çünkü aniden fısıldadı:

"Kendine zarar verme."

Söylenecek o kadar güzel bir şeydi ki, dünyaca ünlü olacak çocuğun içinde tüm kelimeler için neredeyse hiç yer yoktu, bu yüzden onun yerine birkaç santim büyümek zorunda kaldı. Sessizlik içinde resim yapmaya devam ettiler, birbirlerinin yeteneğine, gerçeklikteki bir delikten düşer gibi düştüler. İkisi de acı çekiyordu ama artık dünyada tutsak değillerdi. Kapıcı için bu bir , sanatçı olacak çocuk içinse bir mucizeydi. Çünkü bütün o bahar boyunca çocuk ölmek istemişti.

YİRMİ BEŞ

On dört yaşındaki bazı çocukların neden ölmek istediklerini kimse açıklayamaz. Doğa mutsuz çocuklardan hiçbir şey kazanmaz, ancak onlar yine de kaygılarını tarif edecek kelimeler olmadan her yerde dolaşıyorlar. Çünkü hayatı boyunca mutlu ve güvende olan birine böyle bir duyguyu nasıl anlatabilirsiniz ki? Bunun ciğerlerinizde uyuyan bir canavar gibi olduğunu ve her nefeste boğuluyormuşsunuz gibi hissettirdiğini mi söylemelisiniz? Kafanızın içinde sizinle ilgili her şeyin bir hata olduğunu haykıran bir ses olduğunu mu?

Unutun bunu! Kimse anlamayacak! diye tıslar kafamızın içindeki ses bize. Sonra da tüm kırık çocukların dinlemek zorunda aynı yalanları tekrarlar: *Sende bir sorun var! Başka hiç kimse senin gibi hissetmiyor! İnsanlar uçamaz!*

Ali, Joar ve Ted de kırılıyordu ama sanatçı şelaleye doğru giden kâğıttan bir kayık gibiydi. Bazen Joar ona, yüzündeki tek ifadenin kremalı pastanın içinde bir tutam saç bulmuş gibi görünmesi olduğunu söyleyerek takılırdı. Bu umutsuz bir şakasıydı, çünkü aslında şunu söylemeye çalışıyordu: *Bize yeterince oksijen vermiyorsunuz, kahkahalarınız olmadan boğuluyoruz.*

Sanatçı mutlu olmaya çalıştı, gerçekten çalıştı, ama tüm çocukluğu boyunca korkmuştu.

Babası bazen sarhoşken, limandaki iş arkadaşlarıyla mutfakta otururken oğlunun uyuduğunu sandığında, "Annesinden kapmış," derdi. Sanatçı küçükken boşandılar, annesinin depresyonunun daha önce mi yoksa daha sonra mı başladığını, bunun bir neden mi yoksa sonuç mu olduğunu asla bilemedi. Bazen neredeyse

Diğer tüm anneler gibi, ama bazen tüm geceyi çılgınca temizlik yaparak, var olmayan şeylere fısıldayarak geçirirdi. Oğul annesini seviyordu, ama onu sadece bir insanın gölgesi olarak tanıyordu, dünya onlarla doluydu, kalpleri atıyordu ve gözleri açıktı, ama cam baloncuklar içinde yaşıyorlardı. Oğul annesini hiçbir zaman duygusal olarak soğuk, sadece kapalı, ulaşılmaz biri olarak görmedi. Çocukluğunun geçtiği evde masada yemek ve başının üzerinde bir çatı vardı ama göz teması yoktu ve çok az kelime vardı. "İyi geceler, küçük adam" ya da "Günaydın, sevgilim", "Zeki değil misin?" ya da "Çok iyi resim yapıyorsun!" yoktu. Okulda dayak yediğinde ya da zorbalığa uğradığında ona umutsuzca söylediği tek şey şuydu: "Diğer çocuklar gibi olmaya çalış! Diğer çocuklar ne yapıyorsa onu yapmaya çalış!" Muhtemelen bu şekilde hayatta kalmıştı; kalabalığın arasından sıyrılmayarak, işe gidip eve gelerek, televizyon izleyip yatarak. Bazen bir şeyleri unutuyor, bazen alışverişten eve dönerken kayboluyor, bazen de kimsenin göremediği insanlarla konuşuyordu. Kafasında şeytanlar vardı, çocuklar bunu erken yaşta fark etmeyi öğrenirler. Bir doktor güçlü ilaçlar yazdı, hapları alkolle yıkadı, neredeyse tüm zamanını uyuyarak geçirdi. Ama sanatçı akşamları Ted'den eve döndüğünde uyanırsa, bazen sesleniyordu: "Eğlendin mi?" Çünkü başka annelerin de bunu sorduğunu duymuştu. O zaman sanatçı her zaman evet, eğlendi derdi. Ve sonra mırıldanırdı: "Sadece diğer çocuklar gibi ol. Normal olmaya çalış."

Sonra tekrar uykuya dalar ve oğlu onu yatırır. Bazen birlikte kahvaltı ederlerdi, o zaman sadece su ve kuru tost, çünkü annesinin neredeyse her zaman midesi bulanırdı. Kendisiyle konuşulduğunda oğlu gibi o da cevap verirdi ama ikisi de konuşmaya başlamadığı için neredeyse hiç konuşmazlardı. Böylece çocukluğu geçti. Sanatçı babasına gittiğinde, babası iş arkadaşlarıyla içki içtiği zamanlar hariç, orada da pek konuşulmazdı, çünkü o zaman sanatçı mutfak duvarının diğer tarafında oturabilir ve gerçeği duyabilirdi. Alkol gözlerini bilyeye çevirdiğinde babası, "O çocuk normal değil," dedi. "O bir

Kaza," diye etti. "Hiçbir zaman anne olmak istemedi." Bu, sanatçının babasının kendisi hakkında söylediğini hatırlayabildiği en nazik şeydi, çünkü en azından hiçbir zaman baba olmak istemediğini söylememiştir.

Ertesi sabah sanatçı mutfaktaki tüm şişeleri temizlerdi, önce babasınıninkileri, sonra da annesinininkileri. Kimsenin kötü ebeveyn olduklarını söylemesine izin vermezdi, iyi bir ebeveyn olmanın neredeyse imkansız olduğunu biliyordu, çocuklar o kadar kırılgandır ki, eğer siz de biraz kırılgansanız, en başından itibaren umutsuzdur. En azından biriniz dağılırsınız.

Sanatçı, kanatlı çıplak adamlar çizdiğini gören diğer çocuklar tarafından okulda dövüldü. Ona korkunç şeyler söylendi, çünkü çocukların acımasızlığı yaratıcılığında sınır tanıımıyordu. Ailesinin istediği gibi, diğerleri gibi normal bir çocuk olmayı diledi ama bu nasıl olacaktı ki? Kimse onun gibi değildi. Annesi ve babası onu eskiz defterine eğilmiş, kalemi kâğıdın üzerinde gezinirken hiç görmemiştir. Ne büyük bir hazineyi kaçırmışlardı. Anormal olmanın ne kadar özel bir şey olduğunu asla anlayamadılar.

Yaşı ilerledikçe okul daha da kötüleşti. Gergin olduğunda omuzları seğirmeye başlamıştı, bu yüzden sanatçı bulabildiği en büyük kapüşonlu tişörtleri giymeye başladı ve kapüşonu her zaman başının üzerine çekti. Sanki yeterince zayıflarsa kendini görünmez yapabilecekmiş gibi yemek yemeyi bıraktı.

Parçalanmakta olduğunun arkadaşları için ne kadar açık olduğunu ve bunu durduramamanın onlara nasıl eziyet ettiğini hiç bilmiyordu. Geceleri odalarında yalnız kaldıklarında Ali çaresiz, Joar öfkeliydi, Ted ise yatağının kenarında diz çöküp dua ediyordu. Diğer çocuklar Tanrı'ya dua , ama Ted iblislere dua ediyordu, çünkü belki de hangi insanların öleceğine Tanrı karar veriyordu, ama hangilerinin yaşama gücüne sahip olduğuna çocukların kafalarındaki iblisler karar veriyordu. Böylece Ted karanlığa doğru yüksek sesle dua etti, merhamet için, iblislerin arkadaşını bırakması için.

İblisler dinlemedi. Güldüler.

Sanatçı okuldaki tüm derslerinde korkuyordu, çünkü her an bir öğretmen onu konuşmaya zorlayabilirdi, ama en çok resim derslerinde korkuyordu. Yetişkinler, resim yapmayı gerçeklikten kaçmak için kullanan bir çocuk için emirle resim yaptırmanın dayanılmaz olduğunu asla anlayamazlar. Sekizinci sınıfta yeni bir resim öğretmenleri oldu, "sanat çizmek değildir!" diye tıslayan nefret dolu küçük bir adam. Artık teori pratik kadar önemli olacaktı ve herkesin her alıştırmayı "yazılı olarak anlatması" bekleniyordu. İlk dersin sonunda öğretmen sanatçının çalışmasına ters ters baktı ve çocuğun "talimatları dinlemediğini" söyledi. Çocuk cevap vermeye ya da öğretmenin gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedi ve bazı erkekler bunu bir savaş ilanı olarak kabul etti.

bir çiçek çizmeleri söylenmişti, ancak sanatçı önce etrafındaki her şeyi çizmeden bir çiçek çizemeyeceğini, sadece çiçeği çizmek için henüz zamanı olmadığını açıklayamadı. Öğretmen onun sessizliğini bir provokasyon olarak algıladı. Joar onun yanında oturuyordu, bu yüzden bildiği tek yolla arkadaşını korumaya çalıştı: dikkatleri üzerine çekerek.

"Lanet olası bir çiçek çizebilir misin, seni lanet olası baykuş?" diye bağırdı öğretmene.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki, Joar'ın bir insanın dış görünüşüyle ilgili en çok utandığı şeyi bir saniyeden fazla sürmeden tespit etmesi ve ardından bunu ince bir yorumla bıçaklaması dahiyane bir hareket olmalıydı. Belki de öğretmenin iri gözleri, kafasının şekli, ince dudakları ya da küçük burnuydu, daha önce kimsenin aklına gelmemiştir ama "baykuş" kelimesini bir kez duymak herkesin bunu görmesi için yeterliydi.

Öğretmen bir an tereddüt etti, Joar'ın ihtiyacı olan tek şey buydu, sudaki kan gibi. Bağırdı: "Haydi Baykuş! Bir çiçek çiz de kimin en iyi olduğunu görelim!"

On saniye sonra bütün sınıf bağıırıyordu: "ÇİZ! ÇİZ! ÇİZ!" ve Baykuş'un yüzünün rengi değişti, önce aşağılanma, sonra öfke.

Joar sırtıttı: "Hayır, hayır, şimdi yüzünü bir lale kadar kırmızıya boyadın, küçük Baykuş, ama KAĞIDI boyaman gerekiyordu!"

Tüm sınıf kahkahalarla kükredi ve Baykuş'un kontrolü yeniden ele alma şansı hiç olmadı. Açıkçası Joar sınıfın önündeki adamın intikamını alacağını zaten biliyordu, öğretmenler her zaman alır, tek sorun Joar'ın bunun kime yönelik olacağını bilmemesiydi.

Zorbalık çok hızlı gerçekleşir. Çok geçmeden tüm okul öğretmene "Baykuş" demeye başladı ve yanından her geçişinde koridorlarda kahkahalar eşliğinde "hoo-hoo, hoo-hoo!" sesleri duymak o kadar yaygınlaştı ki, kimse bunu ilk bulanın Joar olduğunu hatırlamadı bile. Ama öğretmen asla unutmadı. Bazı büyük öğrenciler arasında Baykuş'un masasına ölü fare bırakmak bir oyun haline geldi, kulağa zararsız gelebilir ama yeterince uzun sürerse insana bir şeyler yapar. Joar'ı incitmek zor olabilirdi, ama sanatçı kolaydı, bu yüzden Baykuş'un intikamının hedefi oldu.

Çizim yapmak sanatçı için özgürlük demekti, bu yüzden Baykuş onu bir hapisane hücreğine dönüştürdü. Binlerce kural ve başarısız olmak için on binlerce yol buldu. Adam otoritesini bu kadar çabuk geri kazandı. Sanatçının yaratıcı olması gerekmiyordu, itaat etmesi, kesin görevleri yerine getirmesi ve kesin sonuçlar göstermesi gerekiyordu. Belli ki bunu yapamıyordu. Eğer ona bir ev çizmesini söylerseniz, evin nasıl hissettirdiğini çizerdi. Baykuş zekiydi, zalim olmak için zeki olmak zorunda değilsiniz ama yardımcı oluyor. Bir derste, sanatçı bir görevde gerçekten başarısız olduğunda, öğretmen onu tüm sınıfın önünde durmaya zorladı. Baykuş bunu iyi gizledi, çocuğun çiziminin üzerine eğildi ve etkilenmiş gibi yaptı, bu da diğer öğrencilerin meraklanmasına neden oldu. Ressamın ismini söyleyerek ne yaptığını göstermesini istediler ve Baykuş kötü niyetli bir sırıtışla çizimi kaptı ve sahte bir hayranlıkla havaya kaldırdı. Oda tamamen sessizliğe gömüldü. Sonra biri kıkırdadı: "Üç yaşındaki bir çocuğun çizebileceği bir şeye benziyor..."

En yüksek sesle glen iki çocukla kavga etmeye başlayan Joar hariç hepsi güldü. Sanatçının yüzü o kadar kızarmıştı ki biri bağırdı: "Yangın söndürücüyü getirin!" diye bağırdı ve herkes tekrar güldü. Öğretmen Joar'ın yanıldığını işte bu kadar kolay kanıtlamıştı: Bu ocuk vasattı.

Bir kalbi ezmek o kadar kolaydı ki, sanatçı kısa süre sonra sadece bir insanın gölgesi haline gelmişti. Baykuş orada durabilirdi, zaten kazanmışken geri çekilebilirdi, ama g hissi muhtemelen çok iyi hissettirdi. Böylece dersler daha da kötüleşti. Baykuş'un eleştirileri bir eziyete dönüştü, sanatçının kapşonunu yasaklandı, kendi kalemlerini kullanmasına izin verilmedi. Baykuş, kuralların herkes için aynı olduğunu, çocuğun kendisini özel biri olarak görmemesi gerektiğini söyleyerek kendini savundu. Sanki ocuk bunu hiç yapmış gibi.

Bir gün Baykuş sınıfa bir kutu çizmelerini söyledi. Zor bir görev değildi, hatta onlara cetvel bile verilmişti, ama ders bittiğinde ressamın kâğıdı hâlâ boştu, o kadar baş dönüyordu ki neredeyse hastalanacaktı. Öğretmen o zaman fark etmeliydi, daha iyi bilmeliydi, çünkü hayatında bir kez olsun o piç bile bir şeyleri sevmiş olmalıydı. Çocuğun gözlerinde, içinde olduğunu hissetmeden bir kutu izemeyeceğini görmeliydi. Öğretmen onun yerine kutunun dışındaki dünyayı çizmesini istemeliydi, anaokulunda depodan çıkarıldığı zaman hissettiği her şeyi: güneş ışığı ve oksijen. Joar'ın kahkahalarını ve ilk kez en iyi arkadaşa sahip olma hissini çizmesini istemeliydi.

Ama Baykuş bunun yerine zalimliği seçti. Onunla alay etti. Eğer nereye basacağınızı biliyorsanız, birinin özgüvenini kırmak için hiç de güçlü olmanız gerekmez. Sanatçı her zaman yaptığı şeyi yaptı, kapşonunu çekti, ayağa kalktı ve kapıya doğru kaçtı. Ama Baykuş yoluna çıktı, çocuğu kolundan yakaladı ve kükredi: "HIBİR YERE GITMİYORSUN!"

Sanatçı öylesine şaşırtıcı bir güçle serbest kaldı ki, ğretmen dengesini kaybetti ve tökezleyerek bir masaya çarptı ve başını çarptı. Bunu saldırganlık olarak yorumlamak kolaydı, çünkü kimse ocuğun

Ağlıyordu. Öğretmenin müdüre "saldırıya uğradığını" söylemesi, sanatçının "vahşi hayvan sürüsü bir grup " biri olduğunu iddia etmesi çok kolaydı, özellikle de Joar'ın bir sandalyeyi alıp arkadaşına doğru çıkarken sınıfın yarısını dağıttığı düşünöldüğünde. Ancak öğretmen müdüre Joar'ın o sırada gözlerinde yaşlar olduğunu ya da ne söylediğini hiç söylemedi:

"Sence senin lanet yardımına ihtiyacı var mı? Kendinden nefret etmek için yardıma ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun? Sen baykuş değilsin. Sen sadece bir domuzsun."

Diğer iki öğretmen koşarak içeri girdi, Joar mücadele etmek ve tırnaklarıyla dışarı çıkmak zorunda kaldı, ancak okul bahçesine ulaştığında sanatçı çoktan gitmişti, zemindeki çatlaklardan geçen su gibi. Kaybolmuştu, Joar bunu biliyordu. Haplarla dolu bir sırt çantası ve iblislerle dolu bir kafa, neredeyse hiçbir çocuk bundan sağ çıkamazdı. Dünyadaki en tehlikeli yer içimizdir.

Peki ya sanatçı? Tek hatırladığı koştuğu. Bir şeye çarpıp yere yuvarlanana kadar nereye gittiğini bile fark etmemişti. Ted merhamet için şeytanlara dua etmişti, şeytanlar gülmüştü ama belki de Cennet onu dinlemişti. Çünkü o gün kanatları çıkmıştı.

Joar, Ali ve Ted bütün bir öğleden arkadaşlarını arayarak geçirdiler. Tamamen tesadüf eseri, kapıcıyla birlikte daha fazla boya almak için depoya gittikleri sırada onu gördüler. Arkadaşları ressamın yüzünü tanımakta güçlük çektiler, gülümsemesi araya girmişti. Onları utangaç bir tavırla spor salonunun köşesine duvara yaptığı resmi gösterdiğinde, üçü de o kadar şaşırmışlar ki çimlerin üzerine oturmak zorunda kalmışlar.

"Artık biliyorsun," dedi Joar
mutlulukla. "Neyi bildiğimi?" diye
merak etti sanatçı.

Joar duvara o kadar yaklaştı ki kirpiklerine boya bulaştı. "Artık ölmek istemediğini biliyorsun."

YİRMİ ALTI

Ted'in konuşması bir hapşırıkla kesilir. Bu kez kendisinin değil, bir bebeğin hapşırığıyla. Tren küçük bir istasyonda durmuş ve genç bir anne küçük sümük makinesini trene taşımıştır.

"Tanrı seni korusun!" Louisa sesleniyor.

Anne, sadece yeni bir ebeveynin ya da korkunç bir uçak kazasından sonra üç ay boyunca hayatta kalmış birinin gösterebileceği yorgunlukla gülümseyerek "Teşekkürler," diyor.

"Ne şirin bir bebek!" Koridorun diğer tarafına oturduklarında Louisa Ted'e dönüyor: "Öyle değil mi Ted?"

Ted, bir köpekbalığı hakkında söyleyebileceğiniz gibi, "Gerçekten sevimli," diyor.

Louisa ona bakıyor.

"Bebekleri sevmiyor musun? ama! Herkes bebekleri sever, Ted!"

Ted, eskiden çalıştığı okuldaki iş arkadaşlarından birinin spor salonuna gitmeyi çok sevdiğini söylemesinden beri duyduğu en aptalca şeyin bu olduğunu söylemek istiyor. Ama bunun yerine şöyle diyor: "Bebeklere karşı değilim."

Tanrım, insanları pek sevmiyor ve tabii ki bebekler insanların en kötü işleyen versiyonlarıdır. Ondan tam olarak ne istiyor?

"Herkes bebekleri sever, Ted!" Louisa tekrarlıyorsaanki bu daha doğru bir şeymiş gibi.

Ted kollarını kavuşturur, eğer dokunmazsa Louisa'nın onu dokunmaya zorlayacağından endişelenir. Louisa ise koridorun diğer tarafına doğru eğilir ve yüzünü ona doğru çevirerek gülmesine neden olur.

Belli ki sanatçı da burada olsaydı aynı şeyi yapardı, çünkü o da çocukları severdi, deli. Bir keresinde Ted'e vahşi hayvanların bile yeni doğanlara karşı dikkatli olduğunu, bunun biyolojik bir içgüdü olduğunu, çünkü bebeklerin bize hayatın devam ettiğini hatırlattığını söylemişti. "Bebekler bize ölümden korkmamayı öğretir. Sonsuz yaşamı dileyemeyeceğimizi bu şekilde anlarız. Çünkü hiç kimse ölmezse, yeni insanların doğmasını yasaklamak zorunda kalırız. Ve oyun alanları boşaldığında, son yağmur çizimleri de çıktığında, son su birikintisine de atlandığında... O zaman sonsuzluğu ne için isteyeceğiz Ted?"

Ted, bunu söylediği akşam epeyce şarap içtiğini hatırlıyor ama yine de sanatçının muhtemelen haklı olduğunu kabul etmek zorunda.

"Sence de öyle değil mi?" diyor anne birden Ted'e doğru, sanki o da konuşmanın bir parçasıymış gibi.

Başını kaldırır ve dehşet içinde herkesin ona baktığını fark eder: anne, bebek, Louisa ve biletleri kontrol etmek için ortaya çıkan ve her boydan insana son derece düşkün olduğu belli olan kondüktör.

"Pardon?" Ted mırıldanıyor.

Annenin gözleri öyle parlıyor ki, koyu halkalar neredeyse hiç görünmüyor. Önce kondüktöre, sonra Ted'e başını sallar ve tekrarlar:

"Bebekle seyahat etmenin zor olup olmadığını soruyordu, ben de annemin bana tüm ebeveynlerin aynı şeyi hissettiğini söylediğini belirttim: Günler yavaş geçiyor ama yıllar uçup gidiyor. Sizce de öyle değil mi?"

Ted, kadının ne ima ettiğini anlamamış gibi aval aval bakıyor.

"Bana mı soruyorsun?"

Annesi önce şaşkınlıkla ona, sonra da Louisa'ya bakar.

"Ah, , ben sizi... siz... siz baba kız değil misiniz?"

O anda trende uyuyan biri varsa, yedi vagon ötede bile olsalar, Louisa'nın kahkaha çığlıklarıyla uyandılar. O kadar ani geliyor ki, bebek de duyduğunda gülmeye başlıyor.

"Hayır, hayır, biz sadece arkadaşız!" Louisa öyle diyor.

"Oh," diyor kadın, şimdi daha rahatsız bir , aradaki yaş farkını anlamaya çalışan birine benziyor.

"Yani, *arkadaş-arkadaş* değil," diyor Louisa hemen. "Biz sadece sıradan arkadaşlarız! Ted kızlardan bile hoşlanmıyor, kondüktörlerden hoşlanıyor!"

"Louisa," diye tıslıyor Ted onu susturmak için, ama belli ki hiç umut yok, ağzının fren mesafesi trenden daha uzun.

"Şüpheli görünse bile, beni kaçırmadığını bilmelisin! Yoksa kaçırdı mı?" Louisa, kondüktöre ve genç anneye neşeyle göz kırparak devam eder.

"LOUISA!" Ted sinirlenir ve çaresizlik içinde hemen ekler: "Şaka yapıyor! Şaka yapıyor! Onlara şaka yaptığını söyle, Louisa!"

Louisa, kesinlikle hoşuna gitmeyen ani bir alay atağıyla ona döner.

"Oh, öyle mi? Birdenbire mizah uzmanı mı oldun? O zaman bize bir fıkra anlat!" diyor.

"Ben... Ah, kes şunu..." diye mırıldanır Ted.

Beklenmedik bir şekilde, kondüktör onu kurtarmak için devreye girer.

"Bir fıkra biliyorum! Yeğenim dün bana anlattı! ister misin? Tamam: Tembel insanlara kızmamalısın. Onlar hiçbir şey yapmadılar!"

Louisa güler, anne güler, bebek güler. Ted gülümser.

Louisa hemen düşünceli bir şekilde, "Yani... tembel insanlar, yapmayanlar..." diye açıklar.

"Anlıyorum," diyor Ted.

"Öyle görünmüyor," diye . "Anladım!"

Ted ısrar ediyor.

"O zaman bize bir fıkra anlat," diye öneriyor Louisa.

Sonra Ted herkesin, belki de en çok bebeğin bakışları altında kendini o kadar kalabalık hisseder ki, kendisine söyleneni yapar. Boğazını temizler, düşüncelerini toparlar ve şöyle der:

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Polis rutin bir kontrol için bir arabayı durdurur. Arabanın içinde bir adam ve dört penguen vardır. Polis adama sorar: "Neden arabanızda penguenler var?" Adam cevap verir: "Evde yalnız kalmayı sevmiyorlar." Polis der ki: "Ama penguenlere bunu yapamazsınız, bunu anlıyorsunuz değil mi? Onları gerçekten bir hayvanat bahçesine götürmelisiniz!" Adam şaşırmış görünür ama polisin dediğini yapacağına söz verir. Ertesi gün adam yine arabasıyla geçerken polis aynı yerde durmaktadır. Polis onu durdurur ve penguenlerin hala arabada onunla birlikte olduğunu görür, ancak bu sefer hepsi güneş gözlüğü takmaktadır. Sinirlenen polis şöyle der: "Sana bu penguenleri hayvanat bahçesine götürmeni söylemedim mi?" Adam mutlu bir şekilde başını sallar ve cevap verir: "Söyledim! Ve bugün onları sahile götürüyorum!"

Ted sessizliğe gömülür. Tekrar boğazını temizler. Louisa, anne ve bebek kesinlikle gülmüyorlar. Ama kondüktör? Oh, o gülüyor, o kadar gülüyor ki insanların biletlerini kontrol etmek için kullandığı küçük makineyi düşürüyor.

"Ciddi misin?" Louisa ona suçlayıcı bir ifadeyle bakarak, "Cidden mi?" der. "Bu gerçekten komik!" diye haykırır kondüktör.

Sonra Louisa Ted'e döner ve da kendi şakasına kıkırdadığını görür.

Louisa, "Tanrım, siz ikiniz gerçekten iyi bir çift olurdunuz," diyor ama bu kesinlikle bir iltifat değil.

Ted kızarır ve kondüktör bakışlarını indirir.

"Yeni yolcular mı?" diye mırıldanarak vagonun diğer ucuna doğru yürür.

Anne tereddütle koridorun karşısına eğilir ve Louisa'ya sorar:

"Kusura bakmayın, çok ama sizden büyük bir şey isteyebilir miyim? İyilik mi? Ben tuvalete giderken onu tutabilir misin?" Louisa'nın yüzündeki tüm renk bir anlığına kaybolur. "Ben mi?"

"Evet?" diyor anne, bebeği uzatarak. "Onu kucağıma almama izin verecek misin?"

"Eğer çok fazla sorun olmayacaksa?"

"Sorun değil... sorun değil," demeye alışıyor Louisa, ama sesi bir sabun köpüğü kadar ince, çatlıyor.

Sonra kucağında bebeğiyle öylece oturur, nefes almaya bile cesaret edemez, tıpkı bir insanın diğerine söyleyebileceği en güzel şeyi söylediğinde yaptığınız gibi: *Sana güveniyorum. Sana o kadar güveniyorum ki, hayatın başlangıcında sana güveniyorum.* Louisa Ted'e bakar ve o kadar gururlu görünür ki Ted bile itiraf eder:

"ok şirin. Bir bebek için."

"Kapıcıyla ilgili hikâyenin geri kalanını şimdi anlatabilir misin? Ama acele et!" Louisa alnını bebeğin gülümsemesine yaklaştırarak söylüyor.

"Neden edeyim ki?" diye soruyor.

"nk herkes için mutlu sonla bitmeyecek bir hikyeye benziyor. Ve eğer kucağınızda bir bebek varsa üzücü sonlarla başa çıkmak daha kolaydır," diye yanıtlıyor Louisa.

YİRMİ YEDİ

On dört yaşındaki çocuk ve yirmi yaşındaki hademe üç gün boyunca spor salonunun arkasındaki duvarı boyadılar. Kelebekler ve ejderhalar, bakmaya geldiklerinde Joar ve Ted'e dokunmak için aşağı uzanan melekler, Ali'nin saçları havanın akışında hareket etsin diye uçan kuşlar çizdiler. Ama en çok kafatasları çizdiler, her yere kafatasları, güzel ve canlı.

Bir yetişkin olarak, sanatçı bunun tüm kariyerinin en iyi çalışması olduğunu düşünecekti. Arkadaşlarının bunu görmesine çok sevinmişti, çünkü başka hiç kimsenin böyle bir şansı olmamıştı.

Hademe üçüncü gün, çocuğun hayal gücüyle dolu duvarı göstererek, "Bana Basquiat'ı hatırlatıyor," dedi.

O zaman yalnızdılar, o ve çocuk, saatlerin olmadığı bir dünyada merdivenlerin üzerinde duruyorlardı. Kapıcının bakışları ara sıra titriyor, elleri zaman zaman titriyor ve birkaç kez burnu aniden kanamaya başlıyordu. Alerjisi olduğunu söyledi.

"Onun kim olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti çocuk.

"Bunun bir önemi yok," diye gülümsedi hademe, sanki ışık gözlerini acıtıyormuş gibi gözlerini kısarak güneşe baktı. Sonra Basquiat hakkında bildiği her şeyi anlattı, ki bu çok fazlaydı.

"Bütün bunları sana annen mi öğretti?" diye merak etti on dört yaşındaki çocuk.

"Evet. Annem öğretmen. Annem bir öğretmen, uyurken bile sessiz değil, ağzını bantlasanız sanat hakkında konuşmanın bir yolunu bulur.

kulakları," dedi hademe gözlerini devirerek.

"Güzel," diye fısıldadı on dört yaşındaki çocuk dürüstçe.

Kapıcı bu durumdan utanmış görünüyordu, bazen bir başkasındaki kıskançlığı görene kadar kendi nimetlerinin kıymetini bilmezsin.

"Yani... o harika biri, annem. Çocukken ele avuca sığmaz biriydim, hepsi bu. Resimleri gösterip 'Bu sana ne anlatıyor' diye sormasından hep nefret etmişimdir. Ama şimdi bunun herhangi birine en güzel şey olduğunu fark etmeye başladım. Bir keresinde ona ne düşündüğüme neden bu kadar takıntılı olduğunu sorduğumda sinirlendi ve bağırdı: 'Çünkü içinde neler olduğunu bilmek istiyorum! Çünkü sen benim başıma geldin! Yaşadığım her saniye başıma geliyorsun!'"

Kimsenin kimseye bir şey yapmadığı bir evden gelen on dört yaşındaki çocuk, duvarın bir köşesine çizdiği çıplak bedenin üzerinde fırça tutuyordu. Sanki pişman olmuş ve her şeyi beyaza boyamak üzereydi.

"Ailem resim yapmamdan hoşlanmıyor. Utanıyorlar. Normal olmaya çalışmam gerektiğini söylüyorlar" dedi.

"Yanılıyorlar," diye cevap verdi hademe, sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi. "Sen bir sanatçısın."

Bazen tek gereken budur. "Ben sanatçı değilim, ben-"

Hademe onun sözünü öyle sert kesti ki merdiveni sallandı: "Eğer bir şey yaratırsan sanatçısın! Eğer bir şey yaratırsan

Beyaz duvarlardan nefret ediyorsanız, dünyayı olduğu gibi görmeyin! Kimse sanatın ne olduğuna karar veremez, kimse sevdiğiniz şeyi sevmenize engel olamaz, alaycılar ve eleştirmenler gezegendeki diğer tüm saçmalıkları kontrol edebilir... ama kalbinizin ne kadar sert atacağına karar veremezler! Ne istersen ol, ama onlardan biri olma. Sanat zaten yeterince kırılğan bir ışıktır. Tek bir iç çekişle sönebilir. Sanatın dostlara ihtiyacı var, bedenlerimiz rüzgara karşı ve ellerimiz alevin etrafında, kendi gücüyle parlak bir şekilde yanacak kadar güçlü olana kadar. Ta ki bir cehennem olana kadar. Durdurulamaz."

Çocuk söylemeden önce uzun bir süre tereddüt etti:

"Resim öğretmeninin istediği gibi resim yapamıyorum. *Bir şeyler çizemiyorum.* Beynimde bir sorun var."

"Çünkü her şeyi görüldüğü gibi değil, hissettirdiği gibi ," diye cevap verdi hademe.

Sonra da çiçekleri ölmeleri için resmettiğini söyleyen Frida Kahlo'dan alıntı yaptı. Ve sanatın asla bitmediğini, sadece terk edildiğini söyleyen Leonardo da Vinci'den. O zaman çocuğun içinde açılan kapıların sesi tüm dünyadan duyulmalıydı, yer sarsılmalıydı, içinde her şey o kadar değişmişti. Güneş onları terk edene kadar duvarı boyamaya devam ettiler.

Yıllar sonra bir gün bir kadın bir gazetede, sanatçının resimleriyle ilgili en güzel şeyin kaçınılmaz hissettirmeleri olduğunu yazdı. "Onun sanatını bir kez gördüğünüzde, onsuz bir dünya hayal edemezsiniz" diye yazmıştı. Ancak sanatçı için bu hiçbir zaman kaçınılmaz değil, sadece olasılıksızdı. İlk tablosunun daha var olmadan önce arkadaşları vardı. Kimin bir şansı olabilir ki?

Karanlık çökerken "Yarın yine resim yapabilir miyiz?" diye sordu.

"Her gün resim yapabiliriz!" diye söz verdi hademe. Çünkü biz böyle yaparız, bu tür sözler yalan değildir, ölüme karşı isyan eylemleridir. Sonra annesinin en sevdiği Mary Oliver şiirinden alıntı yaptı: "Söyle bana, tek vahşi ve değerli hayatınla ne yapmayı planlıyorsun?"

Çocuk cevap vermedi. Ama duvara bir pencere çizdi ve içine elinde fırça tutan bir çocuk çizdi, böylece çocuk duvarın diğer tarafından resim yapıyormuş gibi görünüyordu. Sanki kapıcı ve çocuk çocuğun resminin içindeymiş gibi, sanki sanat onlarmış gibi. Sonra kapıcı çocuğun gözlerinin içine baktı ve çocuk bunu asla unutmayacaktı, bir bakışın böyle hissettirebileceğini.

"İşte," dedi hademe, ona bir kâğıt parçası uzatarak. Kâğıtta "Christian" yazıyordu, iki i'nin üzerinde kafatasları vardı ve ardından bir telefon numarası yazıyordu.

Kapıcı yeni yanan sokak lambasına baktı. Burnu yine kanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu çocuk endişeyle.

"Evet, evet, sadece burnum kanıyor. Bu annemin numarası, şu anda telefonum yok ama yardıma ihtiyacın olursa onu ara. O en iyisidir. Ona senden bahsedeceğim!"

Çocuk kâğıt parçasını göğsüne bastırdı. Ayrıldıklarında seslendi:

"Yarın mı?"

"Evet! Yarın daha fazla resim için görüşürüz!" hademe sırttı ve karanlığın içinde kaybolmadan hemen önce arkasını dönüp seslendi: "Kendine zarar verme!"

Ressam kapıcının annesini ilk gördüğünde kilisenin dışında duruyordu. Ve sonra çocuk ona dünyadaki tüm sanatı diledi, çünkü hiç bu kadar ıssız bir insan görmemişti.

"O işi aldığından emin ol, lütfen, Christian. Müdür sana bu işi sadece eski arkadaş olduğumuz için verdi," demişti annesi, yirmi yaşındaki oğlu hademelik işini aldığı anda.

Sonra kendi kendine iç geçirdi ve kimi kandırmaya çalıştığına dair bir şeyler mırıldandı. Oğlu asla bir duvarı beyaza boyayamazdı.

Christian teğekkür etmedi, onu sevdiğini söylemedi, çünkü elbette bunun için fazla zekiydi. Onun yerine sırtmıĞ ve Göyle demişti: "Sen benim başıma geldin, anne. Sen benim sanatımsın."

O zaman ona nasıl kızabilirdi ki? Savaştan kaçtığı anda Christian'a hamileydi, o zaten en başından beri imkânsızdı. Küçükken okulda diğer çocuklar ona "mülteci" diye takılırlardı ama nereye ait olduğunu bilmediğinde gerçeği söylerdi: Sanat onun vatanydı. Onun da. Gerçeklikten bu şekilde kurtuldular.

Ne zaman tartışsalar annesinin aklına "her anne gerçek bir sanatçı olmalıdır" diyen Frances Harper gelirdi. Ne zaman

Christian bir tablonun önünde duruyordu, her zaman onun ne düşündüğünü bilmek istiyordu ve sinirlendiğinde Marcel Duchamp'tan alıntı yapıyordu: "Sanat izleyici tarafından tamamlanır." Oğlu çok konuştuğu ve yüksek sesle güldüğü için onu utandırdığını düşündüğünde, Émile Zola'nın sözlerini ona fırlatırdı: "Sıkıntıdan ölmektense tutkudan ölmeyi tercih ederim!"

Belki de Christian'ın daha sonra her yerde tutku araması onun hatasıydı, diye düşündü. Sanat zırlı insanlara göre değildir, ince bir deriye ihtiyacınız vardır ama böyle biri sadece güzelliğe karşı değil, her şeye karşı duyarlıdır. Coşku aramak dengeden bir hayattır. Böylece küçük oğlu, yasaklamasına rağmen büyüdü ve onun üzerindeki kontrolünü kaybetti.

Christian doğduğunda, annesi yeni doğmuş küçük bedeni kucağına aldı ve sadece tek bir kalbin attığını hissetti, önce onda sonra da kendisinde, tek ve aynı. O andan itibaren karanlıktan iki kat daha fazla korkmaya başladı. Çocuk girip geceleri ortadan kaybolduğunda, annesi her zaman ışık açık ve eli telefonda uyurdu. Telefon çaldığında, her zaman ilk çalışta cevap verirdi.

Uyuşturucu almaya başladı, sanat okuluna girdiğinde bırakacağını umuyordu ama daha da kötüleşti. Kendi gözlüklerini bile tutamayan bir kadın onu dünyaya karşı nasıl koruyacaktı? Christian gençken, ilk gözlüğünü ararken kullanması için yanında fazladan çift taşıdı. Bir keresinde heykellerle dolu bir galeride gözlüğünü bir taburenin üzerine bırakmıştı. Geri döndüklerinde bir grup turist gözlüğün fotoğrafını çekiyordu çünkü sanat eseri olduğunu düşünüyorlardı. Oğlunun kahkahaları çatıda yankılandı ve bu onun rüyalarından hiç çıkmadı.

"İnsanların uçamadığı bir yalan, Christian, bunu unutma," dedi o gün eve doğru yürürlerken ve o da cevap verdi: "Evet, evet anne, biliyorum." Sonra onun elini tuttu ve teni hala bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyor, her zaman. Bağımlılıktan kurtulmuş birini sevemezsiniz, tüm okyanuslar deneyenlerin gözyaşlarıdır. İznimiz yok

Çocuklarımız için ölmemize evren izin vermez, çünkü zaman hiç anne kalmaz.

Bir rehabilitasyon programına girmesine yardım etti, her türlü sözü verdi ve her birini tutmadı. Gökyüzüne doğru yol alan duman gibi partilere çekiliyordu, müziği seviyordu, dans etmek için yaşıyordu. Bazen bisikletle, bazen bir polis arabasıyla, bazen de bir ambulansla eve dönüyordu. Çok hızlı yaşadığını, zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu ama bu güneş ışığını durdurmaya çalışmak gibiydi. Yeni tedavi merkezleri, yeni vaatler, ama asla işe yaramadı.

Ama sonunda ona okulda hademe olarak bir iş ayarlamayı başardı. Orada bir duvarı beyaza boyamayı başaramadı ama onun yerine çok daha büyük bir şeyi başardı. Bir hikaye başlatmayı başardı.

Bir gece geç saatte telefon çaldığında, annesi ilk çalışta cevap verdi, her zaman polis olmasına ve korkunç bir şey olmasına hazırды.

"Oğlum mu arıyor?" diye bağırdı ahizeye, hâlâ yarı uykuluydu.

Christian diğer uçta sarhoğça güldü ve Göyle dedi: "Evet?

Pardon... kaç? Uyuyor muydun?"

Uyumak mı? O doğduğundan beri uyumamıştı, küçük velet, diye cevap vermek istedi. Ama onun yerine fısıldadı: "Hayır, hayır, bir şey mi oldu?"

Kulağına doğru rahatça nefes aldı: "Bir tane buldum anne." "Bir ne?" diye sordu.

"Bizden biri."

Sonra ona beyaz bir duvarda Christian'ın asla hayal edemeyeceği Geyler gören bir çocuk bulduğunu söyledi. Christian bir partide bir yabancıнын telefonunu ödünç almıştı, sırf annesini arayıp ona söyleyebilmek için ve sesi Çakırtılıydı. Annesinin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, pijamasının düğmelerinin kopmamış olması Çığılacak bir Geydi.

Christian hattın diğer ucundan mutlulukla bağırdı: "Hiç böyle resim yapan birini görmemiştım anne. , bayılacaksınız!"

Sonra da annesinin çocukluğu boyunca kendisine söylediği Ragnar Sandberg'in sözlerini aktardı: "Kuşların şarkı söylediği gibi resim yapıyor."

Annesi ıslak yanaklarıyla başını salladı, tabii ki oğlunun kafasının iyi olduğunu duyabiliyordu, bu yüzden sadece şöyle dedi: "Seni seviyorum."

Oğlu güldü, onun tek , vahşi ve değerli. Telefonu kapatmadan hemen önce şöyle dedi: "Seni seviyorum anne. Sen en iyisisin."

Ertesi gece telefon çaldığında annesi o kadar mışıl mışıl uyuyordu ki ikinci çalışına kadar cevap vermedi. Bu sefer arayan polisti.

On dört yaşındaki ressam sırtını spor salonunun arkasındaki duvara yaslayarak oturdu ve ertesi gün boyunca bekledi. Hava karardığında arkadaşları gelip onu aldılar, o da bütün gece Ted'in bodrumunda yerde sessizce oturup resim çizdi. Arkadaşları, sanki bedenleri rüzgârdan bir alevi korurmuş gibi onun etrafında oturdular. Ertesi sabah ne olduğunu öğrendiler.

"Kalp krizi geçirdi," diye açıkladı Joar, yıkılmış bir halde.

Okulun koridorundaki bir pencerede, bin yıl önce sabunla kapladıkları merdivenlere yakın bir yerde oturuyorlardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı sanatçı.

"İki öğretmenin onun hakkında konuştuğunu duydum. Onun bir keş olduğunu söylediler. Bir partideymiş, dans ediyormuş ve kalbi durmuş..." Joar elinden geldiğince nazik bir şekilde söylemeye çalıştı.

"NE İSTİYORSUN?" diye bağırdı sanatçı.

Aslında Christian'ın nasıl öldüğüne dair bir açıklama yapılmasını istemiyordu. Onun nasıl ölmüş olabileceğine dair bir açıklama istiyordu. Çünkü bu imkânsızdı. Hiç kimse hem bu kadar canlı olup hem de ölmüş olamazdı.

"Bekle..." diye yalvardı Ali ama artık çok geçti.

Sanatçı çoktan koşmaya başlamış, merdivenlerden inmiş, okul bahçesini geçmiş ve spor salonunun arkasındaki köşeyi dönmüştü. Sanki

Sanki Christian orada olmak zorundaymış gibi, hepsi yalan olabilir miydi? Ama bunun yerine sanatçı şok içinde aniden durdu, çünkü tulum giymiş iki yaşlı adam ellerinde merdivenler ve boya kutularıyla orada duruyordu. Duvarı beyaza boyuyorlardı.

Sanatçı çaresizlik içinde etrafına bakınırken Baykuş'la göz göze geldi. Adam sınıfının penceresinde duruyordu, tüm okulda o duvarı iyi gören tek yerdı. Baykuş bunu polise "graffiti" ve "vandalizm" olarak bildirmişti, tulumlu iki adamı bizzat aramıştı, çünkü kural kuraldı ve herkes için geçerli olmalıydı. Belki bir zamanlar farklı bir adamdı, ama şimdi külden başka bir şey değildi.

Duvarın birkaç harika gün meleklerle, ejderhalarla, kuşlarla ve kafataslarıyla dolu olduğu her şey yavaş yavaş yok oluyordu. Gün bitmeden her şey bembeyaz olacaktı.

Christian'ın annesi polis aradığında telefona bağırdığını hatırlıyordu ama sesin nasıl geldiğini değil, kulakları sağır gibiydi. Cenazeyi neredeyse hiç hatırlamıyordu, sadece cenaze törenini hatırlıyordu, çünkü tek düşünebildiği şeydu: Christian oraya nasıl sığabilir? O çok büyüktü, onun bütün dünyasıydı.

Kiliseden çıktığında onları görmemişti ama on dört yaşlarında dört çocuk ağaçların arkasında duruyordu.

Anne eve geldiğinde telefonu çaldı, sadece bir kez. Hemen cevap verdi ama karşıdaki kişi aramayı sonlandırmadan önce telefonun diğer ucunda hıçkırıklardan başka bir şey duymadı. Ertesi sabah mezarın üzerine bir çizim konmuştu, Christian'ı bir merdivenin üzerinde gösteriyordu, o kadar büyük bir gülümsemesi vardı ki, kâğıdın onu içine alabilmesi bir mucizeydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. En altta, neredeyse okunamayacak kadar silik bir kurşun kalemle şöyle yazıyordu: "Kuşların şarkı söylemesi gibi." Yatağının başucunda, telefonun yanında bu resimle uyudu ve tüm gücüyle onu bir kez daha çalmaya zorlamaya çalıştı. Ama çalmadı, birkaç ay boyunca çalmadı.

Joar, Ali ve Ted her gün ressamla birlikte iskeleye gidiyorlardı. Ona tekrar bir şeyler çizdirmeye çalıştılar ama o artık yapamıyordu. Bahar döneminin sonunda resim dersinden F aldı. Yaz tatili başladığında kimse bunu fark etmez, ama o zaman her yerde okul bahçelerinde yırtık kanatlar vardır. Sanatçı konuşmuyor, zar zor yemek yiyor ve arkadaşlarının hepsi aynı şeyi düşünüyordu: Bundan asla kurtulamayacak.

Ama şanslıydılar, yanılmışlardı. Tatilin ilk günü Joar, lanet bir gazetede lanet bir sanat yarışmasıyla ilgili lanet bir ilan buldu. Her şey yeniden böyle başladı.

YİRMİ SEKİZ

Bebek Louisa'nın parmağını sıkıca tutuyor. Fish buralarda olduğundan beri ilk kez ona sarılıyor.

"Tanrı'ya inanıyor musun?" diye soruyor sessizce. "Bazen," diye yanıtlıyor Ted.

"Bazen ben de yapıyorum," diyor burnunu bebeğin ensesine dayayarak.

Anne tuvaletten döner, sadece rahatsız edilmeden tuvalete gidebilen bir ebeveynin kadar minnettardır. Uyuyan çocuğu nazikçe Louisa'nın kollarından alır. Louisa, vücudu tekrar yalnız kaldığında donmuş gibi görünüyor.

"Yarışma neydi? Joar'ın gazetede bulduğu yarışma mı?" diye sorar.

Ted, "Genç sanatçılar içindi, istediğiniz resmi yapmanıza izin veriliyordu ve birincilik ödülü resminizin bir müzeye asılmasıydı," diye yanıtlıyor.

"Hepsi bu mu?"

Ted küllerin olduğu kutuya bakıp gülümser.

"Ali de aynen böyle söyledi. Sürekli berbat olduğunu söylüyordu. Televizyondaki yarışma programlarında olduğu gibi para, araba ya da başka bir şey kazanman gerektiğini düşünüyordu. Ama çoğunlukla Joar'ı kızdırmanın eğlenceli olduğunu düşündüğü için dırdır ediyordu. İçten içe bunun bir önemi olmadığını biliyordu. Biz onun kazanmasını sağlamaya çalışmıyorduk, sadece resim yapmasını sağlamaya çalışıyorduk."

Louisa kaşlarını çatıyor.

"Yine de oldukça işe yaramaz bir ödül."

Ted başını yavaşça sallar.

"Hayır. Bu harika bir ödüldü. Çünkü resmini orada, büyük beyaz bir duvarda, diğer sanatçıların resimlerinin yanında sadece bir kez görebilseydi... o zaman oraya ait olduğunu fark ederdi diye düşündük."

Louisa o kadar uzun süre hiçbir şey söylemiyor ki, adam neredeyse endişelenmeye başlıyor ve Louisa somurtkan bir şekilde kabul ediyor:

"Tamam o zaman. Tamamen işe yaramaz değil, belki."

Ted trenin penceresinden dışarı bakar ve bütün bir hayatı görür. Anılarımızın bize yaptıkları, duygularımızı değiştirmeleri çok garip.

"Bütün yaz onu güldürmeye çalıştım..." diye hatırlıyor Ted. "Ona penguenlerle ilgili olanı anlattın mı?" Louisa inliyor. "Hayır," diyor Ted ama gülümsemekten de kendini alamıyor.

Çünkü Christian'ın cenazesinde ressamı bu şekilde hayata döndürdüklerini şimdi hatırlıyor: her seferinde bir kıkırdama. Louisa'ya yaz tatilinin başında bir gün ressamın, Joar'ı mutlu etmek için bile olsa, denizin resmini yapmayı fısıldadığını anlatır. Ancak Haziran ayının sonuna kadar gerçekten başlamamış.

Ali iskelede yanına uzanıp şöyle demişti: "Neyin resmini yapman gerektiğini biliyorum. Bizim resmimizi yapmalısın!" Joar hemen Ali'nin o kadar benmerkezci olduğunu, aslında "beni resmet" demek istediğini belirtmiş ama Ali umursamazca omuz silkip şöyle demişti "Sen de içinde olabilirsin, o kadar kısasın ki zaten görünmezsın!" Bunun üzerine Joar onu denize doğru kovaladı ve o kadar yüksek sesle güldü ki, suyun altındayken bile sesi duyulabiliyordu. Ve ressam onları bu şekilde resmetmeye karar verdi, nasıl göründüklerini değil, ona nasıl hissettirdiklerini. Sırf Ali'yi kızdırmak için resmin adını *Denizin Biri* koymaya karar verdi, çünkü *Ali* gerçekten de resmin adının *Ali'nin Biri* olması gerektiğini düşünüyordu.

Haziran ayının son günü sanatçı Christian'ın mezarına gitti, orada birkaç saat tek başına oturdu ve bir gün ünlü bir sanat eserine dönüşecek olan şeyin ilk karakalem eskizini çizdi. Sonra arkadaşlarıyla iskeleye gitti, Ted'in babasının banyo dolabından çaldığı tüm hapları sırt çantasından çıkardı ve teker teker fırlattı.

bir tanesi suya düştü. O zaman tüm arkadaşları, kısa bir an için, belki de her şeyin yoluna girebileceğini hissetti.

"Onu resim yaparken gördüğümde Tanrı'ya inandım," diyor Ted trende.

Sanatçıyla ilgili pek çok anısı olduğunu fark eder, ama beyni neredeyse her zaman onun bozuk para bulmuş bir çocuk gibi gülümsediğı bir anıyı seçer. Büyük dairesindeki o son dönemde, Ted'in yanındaki kanepeye uzanmış, ona sanat okulu ile ünlü olması arasındaki yıllarda gittiğı tüm yerlerin fotoğraflarını gösteriyordu. Fotoğraflarda teknelerde, kumsallarda ve hayal gücüyle dolu duvarların yanında duruyordu; her zaman kıyafetlerinde boya, ellerinde spre y boya kutuları ve gözlerinde sonsuzluk vardı. Dünyanın dört bir yanında dans etmiş ve resim yapmıştı ve kanepede uzanırken Ted'e gülümser ve öldüğünde insanların onun hakkında ne söylediğini umursamadığını söylerdi, yeter ki kimse genç yaşta öldüğünü söylemesin. Çünkü o binlerce yıl yaşamıştı.

Louisa aniden, "Ben Tanrı'ya hiç dua etmedim," dedi. "Pardon?" Ted öyle diyor.

Louisa eskiz defterine bir şeyler çiziyor, gözleri yine saçlarının ardına saklanmış.

"Dedim ki, ben Tanrı'ya hiç dua etmedim. Ama senin yaptığın gibi şeytanlara dua ettim. Ama yine de Balık'ı aldılar."

İki gözyaşı kâğıda düşerken kalemi kâğıttaki patlamalar arasında dans ediyor.

"Özür dilerim," diyor Ted.

"Bazen onun burada olmadığı düşüncesine bile katlanamıyorum," diye fısıldıyor.

Ted tablonun bulunduğu kutuya başıyla işaret eder.

"O kafataslarını boyamaya devam etti, çünkü o zaman Christian parmak uçlarında hala yaşıyormuş gibi hissetti. Belki sizin için de öyledir. Sanat, diğer insanlarda kendimizden bıraktığımız şeydir."

Louisa düşen minik pulları çiziyor.

"yerde kışın çok kar yağar mıydı?" diye soruyor.

"Evet."

"yer neredeyse hiç yeterince soğuk olmazdı. Ama bir kış, doğa kısa devre yapmış gibiydi. Bir gece deli gibi kar yağdı. Fish ve ben o akşam gizlice dışarı çıktık ve kartopu savaşı yaptık. O zamanlar bu kadar büyük bir vücuda sahip olmaktan nefret ediyordum, çünkü vurulmam çok kolaydı, ama tabii ki bunun bir önemi yoktu çünkü Fish atma konusunda çok kötüydü. Cidden, bir kutuyu içinden vuramazdı, bir yılan bile kartopu atmada ondan daha iyi ! Sonra bir kardan adam yaptı ve kadar çirkindi ki insanın migreni tutuyordu. Daha önce hiç kardan adam görüp görmediğini sormak zorunda kaldım. Hatta bir *erkek* görmüş müydü? Bunun modern bir kardan adam olduğunu ve benim sanattan anlamadığımı söyledi. O kadar çok güldüm ki sesim kısıldı. Sonra şehrin her yerinde kardan melekler yaptık. O geceyi her düşündüğümde, sanki bütün bir kış sürmüş gibi hissediyorum. Sanki yüz günlük anıyı bir anda biriktirmişiz gibiydi. Hepsini sıralasam, sanırım mutlu bir çocukluk geçirmeme yetecek kadar var..."

Tren bir tünelde kaybolur ve dünya durur. Ted uzun süre gözlüğünü temizler ve çerçevesine yeni bir bant yapıştırır. Tünel onları diğer tarafa fırlattığında şöyle der:

"Belki de bu kadarı yeterlidir? Bazen tüm çocukluğumun on üç yaşım ile on beş yaşım arasında iki yıl sürdüğünü düşünüyorum" diyor.

"O iki yılı bütün bir çocukluğa değişir miydiniz? Yani, *mutlu* bir çocukluk, sadece farklı arkadaşlarla?" Louisa merak ediyor.

"O salakları binlerce çocukluğumla değiştirmezdin." Louisa başını sallıyor ve bir milyon kar tanesi çizer.

"Fish bir kitapta, cennette gerçekten iyi hissettiğin bir anı seçebileceğini ve sonsuza kadar öyle hissedebileceğini okuduğunu söyledi. Seksen yaşına kadar yaşamamızın önemli olmadığını, çünkü bunun sadece bir milyar farklı an olduğunu ve gerçekten iyi bir anın yeterli olduğunu söyledi."

"Ve o karlı gece şimdi senin mi?"

Louisa başını
sallar. "Seninki
ne?"

"İskelede herhangi bir gün."

"Sevdiğin pek çok insan öldü mü?" diye soruyor ansızın. "Evet."

"Şanslıydım, gerçekten," diyor.

"Nasıl yani?"

"Çok fazla insanı sevmedim."

Ted koridorun diğer tarafındaki anne ve bebeğe bakar. Kadının söylediklerini, günlerin yavaş ama yılların hızlı geçtiğini düşünür.

"En nefret ettiğim şey insanların ölmesi değil. En nefret ettiğim şey onların ölmüş olması. Onlar olmadan yaşıyor olmam."

"Belki de sigara içmeye başlamalısın?" Louisa yardımsever bir şekilde öneriyor.

"Seni severlerdi," diye gülüyor. "Kimler?"

"Tüm halkım."

Yanlarındaki koltukta bir bebek annesinin kollarında uyuyor, anne de bebeğinin nefesinde uyukluyor. Belki bir farklı bir insandı, ama şimdi her zaman ilk çaldığında telefona cevap verenlerden biri.

Louisa da onlara bakar, sonra Ted'e sorar:

"Kapıcının annesinin öğretmen olduğunu , değil mi?"

"Evet. Üniversitede sanat tarihi dersleri veriyordu. Ama dürüst olmak gerekirse kurguyu tarihten daha çok severdi. Gerçeklerden çok efsaneler hakkında konuşurdu."

Louisa kaşlarını kaldırır.

"Ne demek istiyorsun, efsaneler mi? Peri masalları gibi mi?" "Evet."

"O zaman neden sadece peri masalları demiyorsun?" "Çünkü ikisi aynı şey değil." Louisa kaşlarını çattı.

"Bana bir efsane anlat o zaman."

Ted iç çekiyor.

"Peki... tamam. İşte bir tane: Antik Yunan'da Zeuxis ve Parrhasius adında iki sanatçı varmış. Kimin daha iyi olduğunu görmek için birbirleriyle yarışmışlar. Zeuxis bir üzüm resmi yapmış ve resim o kadar gerçeğe yakınmış ki kuşlar gökten inip üzümleri yemeye çalışmışlar. Zaferden emin bir şekilde Parrhasius'a döndü ve şöyle dedi: 'Şimdi en iyi ressamın ben olduğumu kabul ediyor musun? ' Ama Parrhasius sadece gülümsedi ve şöyle dedi: 'Şu perdeyi kenara çek, benim resmim onun arkasında! ' Bunun üzerine Zeuxis gitti ve perdeyi tuttu, ama , çünkü perde resimdi. Böylece Zeuxis yenildiğini kabul etmek zorunda kaldı, çünkü o sadece kuşları kandırmıştı, ama Parrhasius Zeuxis'i kandırmıştı."

Ted sessizliğe gömülür. Louisa'nın kafası karışmış görünüyor. "Bütün efsane bu mu?"

"Evet."

"Yani bir efsane sadece biraz saçma bir hikaye mi?"

"Şey, hayır..." diye başlar Ted, çünkü hikâyenin kıssadan hissesini açıklamak ister, ama Louisa söylemeden önce bunu yapacak zamanı yoktur:

"İnsanlar artık bunu pastalarla yapıyor. Televizyon programları var. Ayakkabı sanıyorsunuz ama pasta olduğu ortaya çıkıyor. Onu araba sanıyorsun ama o bir pasta. Sen onu-"

"Tamam, tamam, ," diye iç geçirir Ted.

"Sadece söylüyorum, çünkü sadece *üzüm* olduğunda oldukça etkilenmiş görünüyordun," diye .

"Sizin öğrenciniz olmak çok eğlenceli olmalı," diye belirtiyor.

"Öğretmenken öğrencilerinize bu efsaneyi anlattınız mı?"

Bıçaklanmanızın nedeninin bu olabileceği hiç aklınıza geldi mi?" soruyor, kaba bir şekilde değil.

"Bıçaklandığımda onlara Julius Caesar'ın nasıl öldüğünü anlatıyordum" diye cevap veriyor Ted hemen.

Louisa sırtıyor ve o zaman onunla biraz gurur duyuyor, çünkü bunun bir şaka olduğunu anlamış. Sonra sorar:

"Gerçekten öğretmenliğe geri dönmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Sonra Ted okuldaki tavanı ve herkes ılık atarken sınıfta yerde yatıp tavana nasıl baktığını düşünür. Onu bıçaklayan çocuk kaçmış, Ted'i orada öylece bırakmıştı, uzaktan siren seslerini duyabiliyordu ama kendisi için olduklarını fark etmemişti. Ambulans geldiğinde ayağı kalkmaya çalışmıştı çünkü başını belaya sokmak istemiyordu. Hastaneye vardığında, doktorlar vücudunun her yerini hissedebilsin ve sıkabilsin diye yan yatırıldı ve ancak o zaman her yerde o kadar çok kan olduğunu fark etti ki, kaç kez bıçaklandığını bile bilmiyorlardı. Ameliyattan sonra uyandığında önce şoktan sonra da suçluluktan ağladı. Gezegendeki tüm iyi insanlar sürekli ölüyor, hiçbir şeyden ölmüyor, ama o biri onu bıçakladığında bile ölmüyor mu?

"Hayır," diye fısıldıyor, "asla öğretmenliğe geri dönmeyeceğim."

"Onun yerine ne yapacaksın? Komedyen mi olacaksın?"

"Politikacı olacağım. Ve sinir bozucu gençlerin trenlere alınmaması gerektiğine dair bir yasa çıkaracağım," diye homurdanıyor.

"MERHABA?" diye

haykırır. "Gördün mü? Ben

komiğim," diye esniyor.

Gözlerini öyle bir deviriyor ki neredeyse koltuğundan düşecek. Sonra sordu:

"Kapıcının annesi hakkında tüm bunları nereden biliyorsun? Öğretmen olduğunu ve efsaneleri sevdiğini falan?"

Ted yine esniyor, neredeyse hapşırıldığı kadar yüksek sesle.

"Onunla tanıştım, hepimiz onunla tanıştık, o yazın sonunda. Aslında onun sayesinde öğretmen oldum. Ama bu uzun bir hikaye..."

"! Ve ben çok meşgulüm!" Louisa sessiz tren vagonuna doğru eliyle işaret ederek.

Ted saate bakar.

"Biraz uyumaya çalışmalıyız. Daha sonra tren değiştirmemiz gerekecek."

Gözlerini kapatır ve Louisa on saniye kadar bunu yapmasına izin verir.

"Tamam ama yalan söyleme" diyor.

"Ne hakkında?" Ted yarı uykulu bir halde, "Ne hakkında?" diyor.

"Sen kapıcının annesi yüzünden öğretmen olmadın. Baykuş yüzünden öğretmen oldun. Çünkü sen dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek isteyen insanlardan birisin" diyor, neredeyse bunu kendisinin fark etmemesine sinirlenerek.

"Teşekkürler," diyor sessizce.

"Göreceğimiz kişi bu mu? Christian'ın annesi mi? Tanıştığımızda büyüdüğün kasabada tabloyu satmamıza yardım edebilecek biri olduğunu söylemiştin. O mu?"

"Evet. Eğer evdeyse," diye itiraf ediyor Ted.

"Geleceğimizi söylemek için aramadınız mı?" "Hayır."

Çünkü bunu ona asla yapmazdı. Telefonu her çaldığında, hâlâ birinin öldüğünü düşünüyor.

"Peki evde değilse ne yapacaksın? Ya da tabloyu satamazsa?" Louisa soruyor.

"Bilmiyorum. Ama eminim bir şeyler düşünürsün."

"Ben mi?" Louisa dehşet içinde ağzından kaçırır.

"Evet. Sana inanıyorum," diye esniyor.

Söylediği en nazik şey için yeni bir rekor.

Trenler karanlığın içinde ilerliyor, dünya sessizliğe gömülüyor ama tam rüyalar onu alıp götürürken Ted kendi kendine mırıldanıyor: "İyi geceler, hayaletler." Louisa bunun ne anlama geldiğini sormak ister ama Ted çoktan uykuya dalmış, bitkin bir halde koltuğuna gömülmüştür. Bu yüzden uzun bir süre yanında oturur, sadece sessizliği çeker, nefesi yavaşlayıp sakinleşene kadar bekler ve sonra fısıldar:

"Özür dilerim."

Ted, ressam ortaya çıktığından beri ilk kez derin ve deliksiz bir uyku çeker. En güzel anılarını, on dört yaşında olduğunu, deniz kıyısındaki bir iskelede güneşin altında uzandığını, gülümsediğini ve parmak uçlarının birbirini aradığını hayal eder. Tren durduğunda farkına bile varmaz.

Uyandığında, yanındaki koltukta bir resim vardır ve Louisa gitmiştir.

YİRMİ DOKUZ

Fish her zaman iyi kalpli insanların en kötüsü olduğunu söylerdi, çünkü en azından kötü kalpli insanlarda neyle karşı karşıya olduğunuzu bilirsiniz. Nazik görünen birinin ne kadar tehlikeli olabileceğinin bir sınırı yoktur.

Louisa trenden iner ve perona çıkar, önemli olmadığınızı bildiğinizde görünmez olmak kolaydır, dış hatları karanlıkta ılık sudaki şeker gibi erir. Arkasını dönüyor ve tren penceresinin diğer tarafında Ted'in uyuyan yüzünü son bir kez görüyor. Elini kaldırıp el sallar, bu aptalca görünebilir ama bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmesi gerektiğini hisseder. Bir daha ne zaman el sallayacağı biri olacağını bilmiyor.

Tabloyu onunla birlikte trende bıraktı, asla saklamayı düşünmüyordu, sadece onun gönüllü olarak kabul etmeyeceğini biliyordu. Artık başka seçeneği yok. Bu mükemmel bir plan değil, Louisa'nın mükemmel bir beyni yok, aslında birkaç istasyon onu terk etmeyi düşünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten kalmasının tek nedeni, o ve arkadaşları hakkındaki hikâyenin geri kalanını dinlemek istemesiydi. Aslında birkaç istasyon daha kalmak isterdi ama buna cesaret edemedi çünkü şu anda Joar hâlâ hayatta. Ve onun gibi insanlarla ilgili hikâyelerin nasıl bittiğini biliyor.

"Kaçma. Ortadan kaybolmak istediğinde yürüyeceksin, tuvalete gidiyormuşsun gibi!" Fish kafasının içinde fısıldıyor. Fish kaybolma konusunda en iyisiydi, çeşitli hırsızlık olaylarında yüzlerce kez güvenlik görevlileri ve polis tarafından kovalandı ama her seferinde kaçmayı başardı.

kavrayışları. "İşin püf noktası gevşemek ve tüm kaslarınızı öyle bir hale getirmektir ki bu sizi kayganlaştırır, bir kalıp sabunmuşsunuz gibi davranın!" Fish açıklamıştı ve Louisa kalıp sabunun pek de öyle olmadığını söylediğinde Fish : "O zaman sıvı sabun! Hikayemi mahvetmeyi bırak!"

Hikâyeleri severdi, onlarla trende olmak hoşuna giderdi ve bu yüzden Louisa artık kaçması gerektiğini biliyordu. Ted'in yanında oturmak çok güzeldi. Bir tuzak olmadığı sürece Louisa gibi birinin başına bu kadar güzel bir şey gelmez.

Hangi istasyonda olduğunu bile bilmeden aceleyle raylardan uzaklaşıyor, önemli değil, geri dönecek bir şeyi yok. Eğer ortadan kaybolacaksa, burada da kaybolabilir.

Sabun ol! Fish kafasının içinde kıkırdıyor ve Louisa ona şaka yapmak için doğru zaman olmadığını bağırarak istiyor. Ama bunun yerine karanlığın içine doğru "Seni özledim, seni moron" diye fısıldıyor. Sonra ıssız bilet bariyerinden geçer ve köşeyi çok soğukkanlı bir şekilde döner, yankıyı fark etmeden birkaç basamak aşağı atlar ve çok geç olana kadar iki adamı görmez.

OTUZ

"Erkekler tarafından fark edilmekten daha tehlikeli bir şey yoktur," dedi Fish, her ne kadar kendisi bu konuda gerçekten kötü olsa da. Çünkü herkes onu fark ediyordu elbette. Bazen, biraz sarhoş ya da kafası iyiyken, elinde tornavidayla yatağa uzanır ve Louisa'ya mırıldanırdı: "Onlara güvenemezsin, hiç erkekler zeminini gördün ? Ve bu yaratıkların siyasi kararlar almasına gerçekten izin veriliyor mu? Ve araba kullanmalarına? Gerçekten de doğru düzgün işeyemeyen insanları dünyadaki tüm beygir gücünün başına getirmek istiyor muyuz? Onları *bir* atın başına bile getirmemeliyiz!" Ama uykulu ve üzgün olduğunda, karanlığın içinde fısıldardı: "Erkeklere güvenemezsin Louisa, onları sevmek çok kolay."

Balık her zaman birine aşıktı, aşkları aldığı uyuşturucular gibiydi, veresiye mutluluk. Kalbi borcunu faiziyle ödedi. Dünya onun için çok dikenliydi, sürekli tırmalanıyordu. Alaycı görünmeye çalışıyor, Louisa'ya her zaman kimseye güvenmemesini söylüyordu ama aslında Fish'in en büyük sorunu mutlu sonlara inanmasıydı. Bu yüzden incinmesi çok kolaydı. Dahi olan erkeklere aşık oluyordu ama olmayanlar da vardı ve nazik olanlar en kötüleriydi. Onu arabalarına aldılar ve bazen ona hediyeler verdiler. Louisa bunların sadece mücevher ya da saat diledi ama Fish'e çok daha acımasız bir şey verdiler: vaatler. Eşlerini ya da kız arkadaşlarını terk edeceklerini, onunla bir hayat kuracaklarını söylediler ama tabii ki bu hiç gerçekleşmedi. Fish geceleri yanında uyurken, Louisa için dünyadaki tüm eşlerin bu kişi için almaması anlaşılabilir bir şeydi.

Kimse onun en iyisi olduğunu fark etmedi. Ya da neredeyse, her neyse. Tamam, belki sabahları değil,

Fish'in tek kötü yanı sabahları berbat olmasıydı, çünkü her zaman mutlu uyanırdı ve bu sabahın ne olduğunu tamamen yanlış anlamaktı. Normal bir insan olan Louisa, uyandığında Fish'i her zaman sanki en güzel gün olacakmış gibi yatakta zıplarken bulurdu. Sonra geçen her saatle birlikte daha da üzgünleşirdi, ta ki akşamları solmuş bir çiçek gibi olana kadar, eğer onun açtığını görmek istiyorsanız ışıktan en iyi şekilde yararlanmanız gerekirdi.

On sekizinci doğum gününde, o baharın başlarında, güneş bütün gün parlamıştı ve Louisa onu şehirde dolaştırırken sallanan eski bir bisikletin arkasına oturup çılgınca gülmüş, gölgelerin dışları varmış gibi ışığı kovalamıştı. Güneş batmak üzereyken Louisa arkadaşının solduğunu görünce aklına gelen en sihirli şeyi yaptı: bir kütüphaneye girdi. Çünkü bütün peri masalları oradaydı.

Doğal olarak, Louisa evlere girme konusunda Fish kadar iyi değildi, bu yüzden tamamen teknik açıdan aslında bir hırsızlık değildi, daha çok kasıtlı olarak kapatılmaları gibiydi. Muhtemelen, tamamen teknik terimlerle, yine de bir hırsızlık. Ama Fish, Louisa'nın her şeyin nasıl olacağını düşünmek için ne kadar zaman harcamış olabileceğini fark ettiğinde, asıl önemli olan haneye tecavüz değil, plandı. "Beyninde bu kadar yer kapladığımı bilmiyordum," demişti Fish. "Sen her zaman beynimin her yerindesin," diye cevap vermişti Louisa. "Eldivenlerimi oraya mı bırakıyorum? Her yerde onları arıyordum!" Fish sırtıttı. "Şşşt!" Louisa cevap verdi, çünkü az önce güvenlik görevlilerinin sesini duymuşlardı.

Plan aptalca olduğu kadar basitti de: Kütüphane kapandığında tuvaletlerden , son kabine saklanmışlardı. Ama tabii ki gardiyanlar içeri girmiş ve bir kabinin kilitli olduğunu fark etmişlerdi ve kızlar daracık klozetin üzerinde birbirlerine oturmuş, nefeslerini tutmuşlardı.

Önce gardiyan bağırdı ve kilitli bölmenin kapısına öyle sert vurdu ki Louisa derisinden sürünerek çıkmak istedi. Cevap gelmeyince gidip birkaç alet aldı, sonra birkaç dakika dışarıda durup vidaları söktü ve kilit tıkladığında Louisa öyle bir sıçradı ki neredeyse haykıracaktı. Gardiyan yumruklarını sıkarak muzaffer bir edayla kapıyı açtı ve Fish eliyle Louisa'nın ağzını kapattı, kalpleri o kadar hızlı atıyordu ki gardiyanın onları duyamaması anlaşılmazdı.

"Sana söylemiştim! Kilit kendiliğinden kapanmış olmalı!" diye homurdandı diğer muhafız.

İlk muhafız şaşkınlıkla boş bölmeye baktı. "Duyduğuma yemin edebilirim..." diye mırıldandı.

", eve gitmek istiyorum, maç birazdan başlıyor," dedi ikinci gardiyan.

Onlar da kaçtılar. Övünmek gibi olmasın ama plan o kadar aptalcaydı ki dahiceydi. Louisa, tüm kapılar kilitli değilse gardiyanların tüm kabinleri kontrol edeceğini, ancak sadece bir kapı kilitliyse diğerlerini açmaya zahmet etmeyeceklerini düşünmüştü. Çünkü ne tür bir aptal kilitli olmayan bir kapının arkasına saklanmaya çalışır ki?

"Sen en iyisisin, Dev! Bunu sana daha önce söylemiş miydim?" Birkaç dakika sonra banyodan çıkıp karanlık ve boş kütüphaneye doğru yürüdüklerinde Fish sırtıtmıştı. Bir sigara yakmıştı ve Louisa, sahibinin mısır gevreği kâsesine fare bırakmış bir kediden daha gururlu görünüyordu.

"daha önce hiçbir erkeğin vermediği bir şey vermek istedim," gülümsedi ve sonra Fish onun elini tuttu.

Kitap dalgaları arasındaki raf denizinde dolaşıyorlardı ve Louisa daha önce hiç bu kadar sessiz bir yerde bulunmamıştı. Fish'in sessiz yerleri sevmesi ama her zaman gürültüye ihtiyaç duyan Louisa ile arkadaş olması gerçekten çılgıncaydı. Aslında her zaman gürültü *olan* biriyle. Louisa konuşmuyorsa mırıldanıyordu, çünkü ölümden korkuyordu ve ölüm sessizdi. Ama birkaç dakikalığına o bile sessizliği benimsedi.

Sonra oyun oynadılar. İnsanlığın yok edildiği bir zombi filmindeymiş gibi davrandılar ve sonra saklambaç oyununa geçtiler ki bu son derece aptalca bir fikirdi çünkü Fish bu oyunda o kadar iyiydi ki Louisa paniklemeye başladı. "Pes ediyorum, çık dışarı!" diye umutsuzca karanlığa doğru tısladı, ancak Fish dışarı fırlayıp Louisa'nın ödünü kopardığında "NE DEDİN SEN???" sesiyle karşılaştı. Louisa dehşet içinde bağırdı ve Fish tısladı, "SHHH!" Sonra yere uzandılar ve Fish yüksek sesle kitap okudu, çünkü Louisa'nın kütüphanede en sevdiği şey masallardı, ama Louisa'nın en sevdiği şey Fish'in sesiydi.

"Merak etme, o ana karakter, yani ölmeyecek! Peri masallarında ana karakter asla ölmez!" Fish, özellikle sevdiği bir masalı okuduğunda açıkladı.

Yanılıyordu. Çünkü onların peri masalında ölen Fish'ti.

Kütüphanede geçirdikleri o gece boyunca acıktıklarında Coca-Cola içtiler ve ıssız kafeteryada yemek yediler. Fish, tamamen teknik terimlerle, bunun bir kütüphane olmadığını : ", değil mi? Yani bu bir ödünç." Eğer Fish meraklanıp "Acil Çıkış" yazan kapıyı açmasaydı muhtemelen bütün gece orada kalacaklardı. Sonra alarm çaldı. Louisa banyodaydı ve pantolonu ayak bileklerinde dışarı fırlatarak bunun yapılacak en akıllıca şey olmadığına işaret etti. Sonra Fish mırıldandı: "Sadece nereye gittiğini görmek istedim!" Louisa gösterişli bir şekilde "Acil Çıkış" yazan tabelayı işaret edince Fish şöyle dedi: "Tamam ama NEYE ÇIKIŞ?"

Dahi oldukları düşünöldüğünde, bu ikisi her zaman dahi değillerdi, bu yüzden koşmada iyi olmaları bir şanstı. En azından Louisa pantolonunu yukarı çektiğinde öyleydiler.

Eve dönerken ellerini sıkıca tuttular ve şafağın ilk ışıkları Fish'in gözlerinde yandığında şöyle dedi: "Seksen yaşıma kadar yaşasam da fark etmez, çünkü bu benim sonsuza dek şu anım." Louisa'nın söylediği buydu.

Çünkü her gün en iyi gün olmayabilirdi ama Fish ile en azından günün bir şansı olduğunu biliyordunuz.

"Ölümden korkmamalısın, Dev!" Balık, koruyucu ailenin evine varmak üzereyken gökyüzünü işaret etti: "Güneşe bak, her sabah doğmasının ne kadar çılgınca olduğunu anlıyor musun? Bunu anlıyor musun, Dev? Burada olmamızın ne kadar çılgınca olduğunu?" Sonra Fish hırladı, uludu ve bir insanın tüm bunları yapabilmesinin ne kadar çılgınca olduğunu, bir bedeninin ne kadar imkânsız olduğunu göstermek için Louisa'ya suratını astı. "Var olmamız bile tamamen inanılmaz değil mi? Yani artık var olmadığımızda bu bir trajedi olmayacak! Var olmamız bile harika, gerçekten harika."

Louisa öldüğünden beri neredeyse her gece karanlığa doğru çığlık atarak uyandı: "Pes ediyorum! Sadece dışarı çık!"

Aşırı dozdan ölen birini sevmiş olan herkes için lanet aynıdır: her gün her an insanımızın yanında olabilseydik, bunun asla olmayacağını düşünürüz. Bu asla bizim hatamız olmaktan çıkmaz.

Louisa ve Fish'in birlikte bir hayatları vardı ama sonunda iki ayrı hayatları da oldu. Louisa okuldaki kızlar gibi olmaya, onlar gibi makyaj yapmaya ve onlar gibi giyinmeye çalıştı ama tabii ki onlar sadece güldüler. Giydikleri kıyafetler Louisa'nın bedenine bile uymuyordu. En çok da onların özgüvenlerine imreniyordu. Kim olduklarını biliyorlardı, çünkü aileleri vardı, girdikleri her odaya ait olduklarına dair bir inancı miras almışlardı. Louisa kendini laboratuvarda doğmuş bir fare gibi hissediyordu. Kızlar okul tatilinden döndüklerinde gezilerden, restoranlardan ve deniz ziyaretlerinden bahsediyorlardı. Hepsi yüzebiliyor, paten kayabiliyor ve çubuklarla yemek yiyebiliyorlardı. İçlerinden biri Louisa'ya "sashimi" sevip sevmediğini sordu ve Louisa bunun yeni ve havalı bir müzik grubu olduğunu düşünerek şöyle dedi: "Evet! Onları her dinliyorum!" Kahkahaları tüfek saçması gibiydi.

Bir keresinde bir doğum günü partisine davet edilmişti, tabii ki yanlışlıkla, birinin annesi sınıftaki tüm kızların aynı olup olmadığını kontrol etmeden davet etmişti. Ama birkaç saat boyunca yine de harikaydı, Coca-Cola içtiler, film izlediler ve erkekler hakkında dedikodu yaptılar, Louisa tek kelime etmedi ama yine de neredeyse normal hissediyordu. Sonra birinin kayboldu ve herkes ona baktı. Cüzdan yeniden ortaya çıktı, bir yatağın arkasına düşmüştü ama o zamana kadar Louisa onların gözünde ne olduğunu çoktan görmüştü: onlardan biri değildi, gerçekten değildi. Bunu denemekten vazgeçti, yalnızlık hayal kırıklığından daha iyiydi.

Fish başka yerlere ait olmaya çalıştı. Okula gitmeyi bıraktı, karanlık ara sokaklarda kayboldu ve bunun yerine kara deliklere girdi, şişeler ve haplarla dolu bir sisin içinde daha yaşlı arkadaşlar buldu. Bazen Louisa onunla gitmesine izin verilmediği için üzülmüyordu ama Fish şaka yapıyordu: "Yarın ikimiz de akşamdan kalma olursak bana kim bakacak?" Geceleri yetiştirme yurduna döndüğünde ancak odadaki tüm ışıklar kapalıysa soyunabiliyordu. Uzun kollu tişörtlerle uyurdu. Bir keresinde şöyle demişti: "Benim en kötü halimi görmeni istemiyorum, Giant. Sadece beyninde kendimin en iyi versiyonu olmak istiyorum."

Balık gerçeklikten dayanamayacak kadar nefret ediyordu, onu kurtarmaya çalışmak ağla duman yakalamak gibiydi. Kızlar aynı yatağı paylaştılar ama yine de birbirlerinden uzaklaştılar. Kısa bir süre sonra Fish'in on sekizinci doğum gününde, evdeki yetişkinler sırt çantasındaki tüm altın takıları ve saatleri buldular. Tabii ki Fish bunları nereden aldığını söylemeyi reddetti, bu yüzden yetişkinler polisi aradı. Kolyelerden biri nazik adamlardan birinden gelmişti ama aslında adamın karısına aitti ve adam kolyeyi Fish'e verdiği sigorta parasını almak için çalıntı ihbarında bulunmuştu. Polis soruşturma başlatmıştı. Fish'in koruyucu ailede kalmasına izin verilmedi, oradaki yetişkinler ondan sorumlu olmak istemediler. Böylece kasaba ve gece tarafından yutuldu. Louisa onunla kaçmak istedi ama Fish ona izin vermedi çünkü Louisa daha on yedi yaşındaydı ve polis onları arayacaktı. Tanrım, Louisa kendisine söyleneni yaptığı için kendinden nasıl da nefret ediyordu. Fish'in yaptığı son şey onu yanağından öpmek ve söz vermek oldu:

"Merak etme. Her şey yoluna girecek. Peri masalımız daha yeni başladı."

Birkaç gece sonra, güneş doğarken kütüphaneye bir temizlikçi geldi. Fish'i masalların arasında yerde kıvrılmış halde buldu. Yetiştirme yurdunu arayan polis, doktorun aşırı dozdan söylediğini, ancak Fish'in uykusunda huzur içinde öldüğünü söyledi. Vücudu mutlulukla doluydu.

OTUZ BİR

Louisa merdivenlerde aniden durur. Sokaktaki arabanın yanındaki iki adamı görür, sigaralarının kokusunu alır, ne konuştuklarını duyamaz ama kahkahalarının sertliğinden iyi bir şey olmadığını anlar. Kötü bir koruyucu aile çocuğa pek çok şey öğretir, ama en çok da tehlikeyi tanımayı. Dudağını ne kadar sert ısırıldığını fark etmeden önce ağzında kan tadı alıyor. Merdivenlere bir göz atar ama oraya geri koşturmayı çalışmanın bir anlamı olmadığını fark eder, tren her an perondan gürleyerek uzaklaşabilir, asla zamanında geri dönemeyecektir. Burada görünürde başka kimse yok, en yakın evler çok uzakta, dünya sadece o ve adamlardan ibaret olana kadar küçülüyor. Bundan daha tehlikeli bir şey yok.

"Durun! Durun! Sessiz olun..." diye bağıırır sokaktaki adamlardan biri aniden.

"Ne?" diye diğeri, Louisa onun sarhoş olduğunu duyabiliyor.

"Bir şey duyduğumu sandım. Hayır, muhtemelen bir şey değildi" diyor ilki.

Beyin stres altındayken pek çok aptalca şey yapar. Hiç işbirliği yapmaz. Birden Louisa'ya kütüphanenin tuvaletinde yaptığı numarayı hatırlatmaya başlar; yerde yılan gibi kıvrılıp yan duvarın altındaki boşluktan geçerek yan kabine girmesi ve Ted'in bunu öğrendiğinde ne kadar iğreneceği. Yüksek sesle gülmemek için elini ağzına götürmek zorunda kaldı. Aptal, aptal beyin. gölgelerin nazik olması ve uzun kollarını ona sarması büyük bir şans. Merdivenleri ikişer ikişer inerek

Sokakta, duvara yakın duruyor ve arabadan hızla uzaklaşıyor. Adamların onu görüp görmediğini bilmiyor ama sokak lambalarının ötesine geçer geçmez gece karanlık bir deliğe dönüşüyor.

Artık arkasındaki treni göremiyor, perondan ayrıldığını duymuyor ama Ted'in onu ve tabloyu terk ettiği için kendisinden nefret etmeyeceğini umuyor. Ted'in en kötü yanı nazik görünüp kötü biri olması değil, gerçekten nazik biri olabileceğidir. Ted'in ona inandığını söylememiş olmasını diliyor. Bu çok fazla sorumluluk. Ona verebileceği tek şey hayal kırıklığıdır.

Gün doğumuna daha saatler var, tren istasyonunun ışıklarının ötesinde yol zifiri karanlık ve tamamen sessiz, sırt çantasının kayışlarını sıkıca kavlıyor. On sekiz yaşında ve yalnız, kayıp değil, sadece gitmiş.

Sonra bir adamın bağırdığını duyuyor. Sonra başkası. Ve koşmaya başlar.

OTUZ İKİ

Ted güzel bir rüya görüyor, isimsiz bir gün hakkında. Çünkü gerçekten iyi bir yaz tatilinde sadece iki gün olmalıdır: ilk ve son. Aradaki tüm günler isimsiz olmalı, Salı ya da Pazar olması fark etmemelidir. Güzel bir yazda her şey bisikletler, çizgi romanlar ve tuzlu sudan ibarettir, zaman yüzünüzde güneşle boşa harcanır. Bir ya da iki küçük osuruk, bir ya da iki küçük kıkırdama.

"Boyamayacak mısın?" Joar bir sabah erkenden iskelede, ressamın tabloya dönüşecek olan ilk eskizlerini gördüğünde merak etti.

"Hiç boyam yok," diye mutsuzca itiraf etti sanatçı.

Rüyada diğer herkes on dört yaşındadır ama Ted büyümüştür, belki de o zamanlar zaten öyle hissettiği için. Soran oydu:

"Boyanın fiyatı nedir?" "Çok fazla," dedi sanatçı.

"Biraz boya ne kadar tutabilir ki?" Joar homurdandı ve gerçekten takdire şayan bir iyimserlikle şortunun ceplerini başladı, çünkü keselerinde ondan daha fazla para olan kangurular vardı.

Bunun üzerine sanatçı derin bir nefes aldı ve onlara tam olarak ne kadara mal olduğunu söyledi, çünkü kasabada sanat malzemeleri satan bir dükkan vardı ve

vitrindeki her bir fiyat etiketini ezberlemişti. Sonra üç arkadaşı en az altı kalp krizi geçiriyor gibi göründü.

"BOYA için mi?" Ali bağırdı.

"Bütün lanet sanatçılar lanet milyonerler mi, ne?" Joar hayret etti.

"Unut gitsin, unut gitsin," diye mutsuzca fısıldadı sanatçı.

resmin hiç var olmamaya ne kadar yaklaştığını.

"Ve sonra şu lanet bezlerden birine de ihtiyacın var, değil mi? Üzerine resim yaptığın şey? O ne kadar tutuyor?" Joar sordu.

"Tuval mi demek istiyorsun?" Ali alay etti.

"Caaanvaaas mı demek istiyorsun?" Joar asık suratla taklit etti.

"Neden ne kadar tuttuğunu soruyorsun ki? Zaten sayamazsın ki" diye sıırttı.

Joar orta parmağını kaldırdı ve ona bunu saymasını söyledi. Ali, o sevimli küçük parmaktan daha büyük maçlar gördüğünü söyledi. Joar aslında buna neden bu kadar sinirlendiğini bilmiyordu.

"Unut gitsin," diye tekrarlardı sanatçı sessizce, ama kimse duymadı, çünkü Ali Joar'a küçük bir taş fırlattı.

Aslında o kadar da sert bir atış değildi ama kulağına çarptı ve Joar'ın kulakları hassastı. Bu yüzden onu suya doğru kovaladı. On dakika sonra yorgunluktan sıırıslıkam olmuş bir halde iskelede yan yana yatarlarken Ali bir öneride bulundu:

"Belki bir iş bulmayı deneyebiliriz?"

"Ne tür bir iş? Dilek kuyularını soymak mı?" Joar önerdi.

Bu noktada şaşırtıcı bir şekilde Ted'in aklına bir fikir geldi.

Ve şaşırtıcı bir şekilde hiç de kötü bir fikir değildi.

Rüyada aniden orada, süpermarketin dışındaki büyük park yerindedirler. Ama gerçek hayatta tüm yolu yürümüş olmalılar. Ya da bisikletle mi? Bu durumda bisikletleri çalan Joar mıydı? Ted'in hafızası onu hayal kırıklığına uğratar ama rüyalar umurunda değildir. Gerçek hayatta hepsi korkular ve üzüntülerle doluydu ve yakında başka bir cenaze daha olacaktı, ama o yaz hala mutluydular.

"İşte! Şu yaşlı kadına sor!" Joar, Ali'yi öne doğru itti.

"Tamam, tamam!" Ali tersledi, sonra Ted'e ve ressama saklanmalarını söyledi ama Joar'a talimat verdi: "Siz olduğunuz yerde kalın!"

Joar kendisine söyleneni yaptı, ki bu rüyada bile küçük bir mucizeydi. Süpermarkette tüm arabalar demir bir kırkayak gibi birbirine zincirlenmişti ve bir arabayı serbest bırakmak için bozuk para atmanız , Ted de bu fikri buradan almıştı. Ali yaşlı kadına doğru yürüdü, en çocuksu gülümsemesini takındı ve şöyle dedi:

"Affedersiniz, üzerimde sadece banknotlar var, bir araba için bana bozuk para ödünç verebilir misiniz?"

Kadın şüpheyile bakınca Ali hemen Joar'a başıyla işaret ederek şöyle dedi:

"Annem beni ve küçük kardeşimi alışveriş yapmamız için gönderdi. Ama bize bozuk para vermeyi unuttu. Kazadan beri bazı şeyleri hatırlamakta güçlük çekiyor..."

Hakkını vermek lazım, Ali hem rüyada hem de gerçek hayatta harika bir oyuncuydu, gözlerinde gerçek yaşlar vardı. Kadın ona bir bozuk para verdi ve Ali geri döndüğünde Joar sanki tek boynuzlu at kakasıymış gibi baktı

"Bu da ne böyle? Bedava para mı? Bunu neden daha önce düşünmedin Ted?"

Ted'in sırtını hafifçe sıvazladı ve Ted iltifat ile suçlama arasında bocaladı. Sonra Ali hevesle şöyle dedi:

"İşte! Git ona sor!"

Joar bir sonraki kadına gitti ve her şey yolunda gitti. Aslında biraz fazla iyi. Kadın Joar'ı o kadar sevimli buldu ki yanağını çimdikledi ve birlikte mağazaya gidip alışveriş yapmayı teklif etti, ama Joar kadının onu gerçekten eve götürüp mahzenine kilitlemek istediği izlenimini edindi. Sonra yaşlı bir adam çıktı, Ali ona yaklaştı ve adamın karısı ortaya çıkmasaydı muhtemelen tüm cüzdanını alacaktı. Ama öyle olmadı, yaşlı adama bağırıp çağırdı. Ted hem yaşlı adamlarla hem de kadınlarla aşağı yukarı aynı başarısızlığı yaşadı. Sanatçı sadece arabada tek başına olan bir adama sordu ve adam gülümseyerek torpido gözüne bakmaya başladı. Evde nakit parası olduğunu söyledi.

Sanatçıya onunla gitmek isteyip istemediğini sordu. Adam arabanın camından elini uzatıp sanatçının yanağını okşadı ve çocuk buz kesti. Ali altmış adım ötede duruyordu ama böyle bir adamı bir mil öteden tanıyabilirdi, o yüzden bağırdı: "DİKKAT ET!"

Nerede olduğunuzun bir önemi yok, bunlar sihirli kelimeler, zamanı bir anlığına durduruyorlar. Otoparktaki herkes durup etrafına baktı ve adam dehşet içinde sanatçıyı bıraktı, sanatçı da şansını denedi ve kaçtı.

Gençler bir ara . Park yerine gelen bir güvenlik görevlisi şüpheli görünüyordu, bu yüzden yapabilecekleri en az şüpheli şeyin süpermarkete girmek olduğuna karar verdiler. Ted, bozuk para istedikleri tüm yaşlı kadınların onları orada göreceğini düşünerek bir el arabası almaları gerektiğini söyledi.

"Bazen çok akıllı oluyorsun," diye gülümsedi Ali.

Ted'in o kadar uzun yürüdüğü düşünülüğünde kafasını kapının tepesine çarpmaması bir mucizeydi.

Joar arabaya oturdu, ressam arabayı yönlendirdi, Ali raflardaki şeyleri işaret etti ve Ted koşup onları aldı. Bekçi bir sorun olduğunu düşünmesin diye bozuk paraların bir kısmını harcadılar, arabaya küçük bir paket kurabiye ve birkaç kutu soda koydular, ama daha fazlasını da sırt çantalarına koydular. Bir köşeyi döndüler ve sanatçı geçici olarak biraz hamur işi alıp alamayacaklarını sordu ve aylardır ilk kez onun aç olduğunu söylediğini duydular. Ted hayatının geri kalanında Danimarka hamur işlerini sevecekti.

Joar sevdiği farklı deodorantları koklamak için bir rafta durdu, sonra tamamen farklı bir rafın önünden geçtiler ve aniden sordu:

"Hey, Ali, bunlar nasıl çalışıyor?"

Ali onun işaret küçük tampon paketlerine baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Bunlar nasıl çalışıyor?"

Joar kızardı ama merakı utancının önüne geçti ve homurdandı:

"Evet! Bu gerçekten aptalca bir soru falan mı? Yani... onları öylece içeri mi sokuyorsunuz... yani, sonuna mı?"

Ali bir an için onun neredeyse hayranlık uyandıran aptallığına sempati duymuş olacak ki, pek de küçümseyici olmayan bir tavırla şöyle dedi

"Başka nasıl işe yarayacaklarını düşünüyorsun? Onları yutacağınızı ve aşağı inmelerini bekleyeceğinizi mi?"

Joar mırıldandı:

"Ama... düşmüyorlar mı? Yürürken falan? Belki küçük kancaları falan vardır diye düşünüyordum."

Ali gözlerini o kadar yavaş kırptı ki kirpikleri çoraplarını fıçalayacakmış gibi görünüyordu.

"Ne tür... kancalar? Aptal mısın sen? Kancalar neye takılmış olabilir ki? Tampon neden düşün ki?"

Bu arada Ted ve ressam da ona yetişmişti, belli ki konuşulanların hiçbirini duymamışlardı ama Joar bağlamdan tamamen yoksun olmanın kimsenin kesin bir fikre sahip olmasını engellememesi gerektiğini düşündü ve öyle dedi:

"Ted! Tamponlar nasıl içeride kalıyor sanıyorsun?"

Ted o kadar rahatsız görünüyordu ki neredeyse eriyecek ve irade gücüyle bir kanalizasyona koşacaktı. Sonra mırıldandı:

"Onlar... belki de sıkışıyorlar?"

Ali o kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki Ted içgüdüsel olarak başını eğdi.

"Biz regl olurken kızların BÜTÜN ZAMAN boyunca sıkıldığını mı sanıyorsun? Bu senin dünyadaki ilk günün falan mı? Taşaklarınız beyninizden daha büyük olmalı!" diye tersledi.

Üç oğlanın da kafası karışmış , tıpkı hakarete uğrayıp uğramadığınızdan tam olarak emin olmadığınızda yaptığınız gibi. Hiçbirinin çocuk sahibi olmamasını umduğunu, çünkü dünya tarihindeki en aptal çocuklar olacaklarını mırıldandı. Joar sanki şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı. Sonra çok sabırlı bir öğretmenin ses tonuyla şöyle dedi:

"Aptal mısın nesen? Erkekler çocuk sahibi olamaz."

Ted yardım edercesine başını salladı:

"Sadece kızlar çocuk sahibi olabilir. Sanırım bu yüzden regl oluyorsunuz."

Ali o kadar derin bir iç çekti ki raflar sallandı.

"I-diii-ots."

Sonra Joar'ın kafasına bir paket tamponu oldukça sert bir şekilde fırlattı ve o da sinirlenip bir deodorant fırlattı. Sonra kavga etmişler.

Sonunda kasaya doğru ilerlediklerinde Joar, "Bir kızın bu kadar hassas olması tipik," dedi.

Ted "Evet, gerçekten mi?" diyecek gibi oldu ama sanatçı kolunu temkinli bir şekilde tuttu ve başını salladı. Böylece Ted hiçbir şey söylemedi ve Ali onun yaşamasına izin verdi.

Kasaya vardıklarında, güvenlik görevlisi kapının yanında durmuş şüpheyle sırt çantalarına bakıyordu. Kasiyer ise neşeyle arabalarına bakıyordu.

"Keşke kahvaltıda Danimarka böreği yiyebilseydim! Nasıl bu kadar zayıf kalabiliyorsun?" diye cıvıladı.

Bu sırada bekçi, gençlere bozuk para veren kadınlardan biriyle konuşuyor, öfkeyle onlara doğru işaret ediyordu ve gençler bekçinin bağırmasını bile beklemediler.

"Nasıl bu kadar zayıf kalabiliyoruz? Çok koşuyoruz!" Joar basitçe söyledi.

Sonra da el arabası ve her şeyle birlikte otoparka doğru koşmaya başladılar. Görevlinin kafasını karıştırmak için Joar bir yöne, Ali ise başka bir yöne doğru koşmaya başladı. Bekçi neredeyse ona yetişmek üzereyken "DİKKAT!" diye bağırdı, bu ona bir saniye kazandı ve yanlara doğru fırladı, bekçi onu tutmaya çalışırken ayağını kaybetti ve düştü. Ayağa kalktığı anda, park yerinin uzak tarafındaki diğer gençlere yetişmişti bile; sanatçı arabayı itiyor, Joar ise bir korsan kaptan gibi ön tarafa tutunuyordu. Bir Danimarka hamurunu frizbi gibi bekçiye fırlattı ve bağırdı: "Çok solgun görünüyorsun! Bir şeyler yemelisin!"

İşlek bir yoldan dümdüz koştular, neredeyse bir kamyon tarafından ve tepeden aşağı inene kadar tepeyi görmediler. Ali ve Ted arabanın üzerine atlayarak onu yavaşlatmaya çalıştılar,

Yapabilecekleri en akıllıca şeyler listesinde pek de üst sıralarda yer almayan bu hareketten sonra araba o kadar hızlı hareket ediyordu ki, sanatçının yapabileceği tek şey ya kendini bırakmak ya da onlarla birlikte gitmekti. İşte bu şekilde dört aptal bir alışveriş arabasını şehrin en dik yokuşundan aşağı sürmeye başladılar.

Ted kör dehşeti, sırtlarının altındaki metal tıkırtısını, korna çalan arabaları, bir kulaklarında kükreyen rüzgârı ve diğerinde sevinçle çığlık atan Ali'yi hayal eder. Tepenin dibinde araba devrildi ve kaldırım dirseklerini ve yanaklarını sıyırdı, ama önemli değildi, Joar küfredinceye kadar orada mutlu bir yığın halinde kıkırdayarak yattılar:

"Lanet . Şimdi de böreğime pislik bulaştı."

O yıl sonbahar geldiğinde, süpermarket alışveriş arabalarını bozuk para kabul etmeyen, sadece kasadan almanız gereken bir tür jetonla değiştirecekti. Birkaç yıl sonra yetişkinler neredeyse hiç nakit para taşımaz oldu. Gençlere soracak olursanız, toplumun gençlerden nefret ettiğine dair bir kanıt daha.

Arabayı iskeleye kadar götürdüler, itmek için hep birlikte katıldılar, sonra da arabanın ucundan denize doğru uçarken içine atladılar. Belki de Ted'in hayal , Louisa'nın bahsettiği "şimdi" bu andı. Havada oldukları zaman. Muhtemelen kendini hiç o anki kadar iyi hissetmemiştir.

Alışveriş arabası suya o kadar sert çarptı ve o kadar hızlı battı ki dördü için de her şey karardı. Karanlığın içinde belli bir noktada panik başlar, su şeffaf olmaktan çıkar ve aniden tüm ağırlığını hissedersiniz. Yukarı doğru dönmeye çalışırsınız ama aşağıya doğru zorlanırsınız, nabzınız kulaklarınızda atmaya başlar, gözleriniz patlayacakmış gibi acır. Sonunda yönünüzü bulmayı başardığınızda ve yukarı doğru süzöldüğünüzü hissettiğinizde, asla ışığa ulaşamayacağınızı düşünürsünüz. Yüzeye çıktığınızda aldığınız o ilk nefes acıdan başka bir şey değildir. Ali'nin nefes almayı başarması birkaç saniye sürdü: "Buradayım!"

"İşte!" Ted nefes nefese kaldı. "Buradayım!" diye seslendi sanatçı.

Sonra: hiçbir şey. Sadece sessizlik. "BURADA!" Ali tekrar bağırdı.

"Buradayım! Buraya!" Ted ve sanatçı cevap verdi. Sessizlik.

"İşte!"

"İşte!"

"İşte!"

"YARDIM!"

Diğer üçü Joar'ı suda gördüklerinde çoktan iskeleye tırmanmaya başlamışlardı.

"YARDIM EDİN!" diye bir kez daha bağırdı.

Burnu ancak yüzeyin üzerindeydi, sanki bir şey onu aşağı çekiyormuş gibi iki kulaç ileri bir kulaç geri atıyordu. Yüzeyin altında kaybolduğu ilk seferde arkadaşları şaka yapıyormuş gibi güldüler, ancak ikinci seferde hemen ona atladılar.

Ted, Joar'ı nasıl yakaladıklarını asla anlayamayacaktı ama onu suda çekmeye başladıklarında ne anladılar: ayağı arabanın zincirine takılmıştı, madeni parayı yerleştirdiğiniz yer bileğine dolanmıştı ve suyun içinde araba bir fil kadar ağırdı. Joar ne kadar panikleyip kendini çalıştıysa, o kadar kapana kısılmıştı. Onu ancak iskeleye çıkan merdivenlerin yarısına kadar sürükleyebilmişlerdi, araba ise ölümcül bir deniz canavarı gibi yüzeyin altında gizleniyordu.

"ÇEK ŞUNU ÜZERİMDEN!" Joar umutsuzca bağırdı.

Ali su sıçratıyordu ve düşünceli bir ifadeyle önce zincire, sonra Joar'a bakıp sordu: "Ayağını oraya nasıl sıkıştırdın ki? Ayakların ne kadar küçük?"

Ted merdivenlerde oturmuş Joar'a tutunuyordu ve nefesi kesildi: "Ayağını soktun ama musun? Tampon gibisin!"

Joar gömleğinden yakaladı ve boğmaya çalıştı. "ÇEK ŞUNU ÜZERİMDEN!"

Ali ona bakarken toplayabildiği tüm sempatiyle yanında kürek çekiyordu, sonra çok ama çok ciddi bir şekilde seslendi: "Elbette. Bozukluğun var mı?"

O gülüş mü? Bir tsunami.

Sonunda arkadaşlarını kurtarmayı başardılar. Joar o kadar rahatlamıştı ki kızgın bile değildi. O gün mü? Mükemmeldi. Kimsenin bundan daha fazla ana ihtiyacı yoktur. İskelede uzanıp güneşte kurumaya çalıştılar ve o akşam ağızlarında pasta kırıntıları ve midelerinde kahkahalarla eve doğru yürürken her şey hâlâ mümkündü, herkes hâlâ hayattaydı.

Kavşakta kendi yollarına giderken birbirlerine "Yarın!" diye seslendiler.

Ted'in en çok hatırladığı şey, eve gelip ön kapıyı açtığında duyduğu sestir. Küçük bir gıcırta, bastırılmış bir hıçkırık. Önce ne olduğunu anlamadı, sonra oturma odasının loşluğuna baktı ve eski piyanonun yanındaki taburede oturan ağabeyinin dış hatlarını gördü. Ted yıllardır aileden kimsenin orada oturduğunu hatırlamıyordu. Ağabeyi hiçbir şey çalmıyordu, sadece tuşlara bakıyordu ve piyanonun üstünde boş bira kutuları vardı. Hiçbir şey söylemedi, de gerek yoktu. Ted babalarının öldüğünü hemen anlamıştı.

OTUZ ÜÇ

"İyi misin?"

Ted uyanır ama hiçbir şey göremez, trenin tavanındaki ışıklara gözlerini kırıştırır, yanakları soğuktur. On dört yaşındayken o yaz babasının ölümüyle ilgili en korkutucu şey hissettiği keder değil, öfkeydi. Bir yetişkin olarak pek çok kez insanların yalnız kalmaktan korktuğunun bir yalan olduğunu, çünkü asıl korktuğumuzun terk edilmek olduğunu düşündü. Yalnız olmayı seçebilirsiniz, ama kimse yalnız olmayı seçmez. Bazen insanoğlunun Tanrı'yı sadece kızacak birine sahip olmak için icat ettiğini hayal eder, çünkü ölmüş bir babaya birazcık bile olsa kıyamazsınız. Ted en çok Tanrı'ya kızgındı çünkü daha fazla anısı yoktu. Babasının sesinden hatırlayabildiği tek şey şuydu: "İyi geceler, hayaletler." Ted henüz çok küçükken, geceleri evin içinde sessizce dolaşan, tüm ışıkları söndüren ve her odaya fısıltıyla gülümseyen bir adam: "İyi geceler, iyi geceler, iyi geceler." Hastalandığında bu kesildi. Ted'in babasına dair hiçbir imgesi yok, adam hayattayken hatırlayabildiği tek şey yatakta yatan ve ölmekte olan biri. Kanseri Ted'in tüm çocukluğu boyunca devam etti. Yine de bir ebeveyni kaybetmekle ilgili en dikkat çekici şey, kayıplarının hissedilmesi için onları özlemenize bile gerek olmamasıdır. Bir ebeveynin temel işlevi sadece var olmaktır. Bir teknedeki balast gibi orada olmalısınız, çünkü aksi takdirde çocuğunuz alabora olur.

"İyi misin?" diye soruyor ses tekrar, nazikçe.

Kondüktördür, koltuğun üzerine eğilmiştir. Ted utanarak gözlerini ve yüzünü avuçlarıyla siler, bir an için avuçlarının arkasına saklanır, sanki ce-e oynuyormuş gibi.

"Evet... evet... affedersiniz, ."

Kondüktör garip bir şekilde gülümsüyor.

"Özür dilemesi gereken kişi benim. Uyumanıza izin vereceğime dair ona söz verdim ama... sanki ağlıyormuşsunuz gibi geldi."

Ted ellerinin arkasına saklanarak, "Alerjilerim yüzünden," diyor.

"Oh," diyor kondüktör. "Trende herhangi birinin ilacı olup olmadığına bakmamı ister misiniz?"

"Hayır! Hayır! Lütfen, sorun değil, gerçekten," diye yalvarır Ted.

Kondüktör tekrar gülümser ve Ted'in omzuna kısa bir süre dokunur ve Ted bundan nefret etmez. Bu oldukça büyük bir şey.

"Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin. Trende yine mekanik bir sorun var, yüzden bir süre burada kalacağız" diyor.

Ted sessizce başını sallar ve kondüktörün güzel elleri olduğunu düşünür, eski dövmelerin ve orta yaşın ilk kırışıklıklarının altında, bir hayatın küçük haritaları vardır. Koridorun diğer tarafındaki bebek hapşırır, sonra kendi bedensel işlevlerine şaşırarak güler. Kondüktör de döner ve güler. Ted ancak o zaman etrafına bakar ve Louisa'nın orada olmadığını fark eder. Koltuğunda bir resim vardır, ressamın resmidir, ama genç bir adam olarak, henüz hasta değildir. Onu bu şekilde hayal edebilmiş olması şaşırtıcı. Alt köşeye birkaç kafatası çizmiş ve şöyle yazmış: *Ted için. Umarım kuşlar senin için öter.* Parmakları titremeye başlayınca kağıt hışırdar, ayağa kalkar ama sadece boş bir bagaj rafı bulur. Resmin bulunduğu kutu, kül kutusu ve Ted'in bavulu hâlâ yerdedir ama Louisa'nın sırt çantası yerinde yoktur.

"Nerede... nerede...?" diye başlar, hâlâ kafası karışıktır ve yarı uykuludur, sonra kondüktöre ağzından kaçırır: "Durun! Ona *uyumama* izin vereceğinize söz verdiğinizi söylerken ne demek istediniz?"

Kondüktör omzunun üzerinden parlak bir şekilde bakar.

"Arkadaşınız mı? Bu istasyonda inecekti. Sana veda edip etmeyeceğini sordum ama biraz uyumanın daha iyi olacağını söyledi."

"Sen neden bahsediyorsun? İnnek mi? Trenden innek mi? Neden *trenden* insin ki?" Ted, göğsündeki ani panikle, piyanonun üzerindeki bira kutuları gibi sıcıyor.

Kondüktör sanki Ted ona yerçekiminin nasıl çalıştığını sormuş gibi görünüyor.

"Şey... trenden innek için... trenden innek zorundasınız. Nasıl yani?"

"Neden buradan çıksın ki?"

Kondüktör soruyu anlamak için gerçekten elinden geleni yapıyor.

"Bilmiyorum. Aslında sordum, çünkü gecenin bu saatinde burası pek güvenli bir bölge değil, ama gitmesi gerektiğini söyledi. Pardon, bir sorun mu var?"

Ted pencereden dışarı bakıyor ama platform sessiz ve karanlık, tüm sırlarını saklıyor.

"Ne kadar zaman oldu?" "Belki on dakika."

"On dakika mı?"

"Evet, devam etmeliydik ama dediğim gibi, yine mekanik sorunlar yaşıyoruz," diyor kondüktör özür dileyerek, sanki bu öncelikle zaman çizelgesiyle ilgili bir soruymuş gibi. Sonra da sesleniyor: "Bekle! Nereye gidiyorsun? Birazdan kalkacağız!"

Ama Ted çoktan trenden inmiş, perona, karanlığa doğru başlamıştır. Elinde tuttuğu tek şey onun resmidir. Adını haykırıyor: ilk kez bir emir, ikinci kez bir pazarlık, üçüncü kez bir dua gibi. Bir ebeveynin denize bağırması gibi.

Hiçbir karşılık alamaz, karanlık bir duvardır. Kafasının derinliklerinde duyabildiği tek şey sanatçının kahkahasıdır:

"İşerken banyonun kapısını kapatmayı başarman bir mucize Ted, yalnız kalma konusunda çok kötüsün! Sanki içine kapanıksın ama bu konuda çok kötüsün."

O büyük apartman dairesindeki son yıllarında Ted'in bir köşede oturup tek kelime etmeden kitap okuması ressamın çok hoşuna gitmişti, ama ressam başka bir odaya girdiğinde bir süre sonra arkasını döndüğünde Ted'i orada oturmuş kitap okurken buluyordu. İnsanlarıyla birlikte olmak zorunda değildi, sadece onlara yakın olmak istiyordu. Her gün tam olarak aynı saatlerde güzel altın saatine bakar, kitabını kapatır ve şöyle derdi: "Hap zamanı!" Her zaman iskambil kâğıtlarından ev yapmak ya da peynir yemek gibi daha ilginç şeylerle meşgul olan sanatçı inlerdi: "Doğum günün için sana o lanet saatten başka bir şey vermeliydim..."

Yine de, resim için para toplarken Ted'in satmasına izin vermediği tek şey o saatti. Arkasına hepsinin baş harflerini kazımişti: Joar'ın, Ali'nin, Ted'in ve kendisinin. Böylece her zaman onun yanında olacaklardı.

"LOUISA!" Ted ıssız platformda koşarken ve turnikeden geçerken bağıyor. Cevap yok. Karanlıkta merdivenlerden yola doğru kayar ve neredeyse bir yabancıya çarpar.

"Her şey mi?" diyor adam dostça.

Gençtir, tatlı bir lehçesi vardır ve Ted'e evinden ne kadar uzakta olduğunu hatırlatır.

"Affedersiniz, ben... Ben arkadaşımı arıyorum. Genç bir kadın, on sekiz , çok uzun boylu... sürekli konuşuyor! Onu gördünüz mü?" diye açıklıyor, yere düşürdüğü çizimi dikkatle kaldırarak.

Genç adam özür dileyerek başını sallar. "Özür dilerim."

"Yine de teşekkürler," Ted hızla başını sallar, sanki kadının ne kadar olabileceğini anlamaya çalışıyormuş gibi saatine bakar. Adam arar

bir er him:

"Aramak için yardım ister misin?"

"Oh... bunu istemek çok fazla, ben..." mırıldanıyor Ted, çünkü birden nereden başlayacağını bile bilemediğini fark ediyor.

"Sorun değil! Benimle gel, arkadaşım şuraya park etti."

Ted'i nazıkçe dirseğinden tutup bir arabaya doğru götürür. Arabanın yanında bir adam durmuş sigara içmektedir. Ted nedenini asla açıklayamayacaktır ama içgüdüsel olarak Louisa'nın çizdiği resmi katlar ve cebine koyar.

"Bir kız arıyor, ona yardım edebiliriz, değil mi?" diye sesleniyor genç adam.

Arabanın yanındaki diğer adam "Tabii, tabii," diye başını sallıyor ve sigarasını ayakkabısının altında söndürüyor.

Ted yavaşlamaya çalışıyor ama genç adam elini sırtına koymuş, onu açık araba kapısına doğru yönlendiriyor.

"Sorun değil, gerçekten, yardıma ihtiyacım yok! Trene geri eminim..." Ted dener.

Diğer adam çoktan Ted'in kollarını tutmuştur. Ted direnince, ilk darbe iner ve bir öfke çılgılığı atar. İkincisi pazarlık olarak. Üçüncüsü dua olarak.

Onu arabaya bindirmeyi başaramazlar ama saatini alırlar. Ceplerinde cüzdanını ararlar ama cüzdanı hâlâ trendeki bavulundadır. Belki yine çılgılık atmıştır, belki de bu yüzden o kadar sinirlenip kafasına tekme atmışlardır diye düşünür. O zaman bile beyni bunun nasıl kendi hatası olabileceğini anlamaya çalışır. Sonra her şey kararır. Duyduğu son şey, kulaklarında telefon sesi gibi bir çınlamadır ve Ted yarın onun için çalacaklarını fark eder.

OTUZ DÖRT

Louisa trende ne demişti? Bazen bir hikayenin sonunu duymak istemezsiniz çünkü kimin hayatta kaldığını öğrendiğinizde, hikayedeki diğer tüm karakterlerin ölebileceğini bilirsiniz?

Ted hayatı boyunca erkeklerden korkmuştur. Küçükken, kendisinden altı yaş büyük ağabeyi onu bir oyunmuş gibi döverdi. Ted'in karşılık vermek yerine kıvrılması bile onu tahrik ederdi. "Karşılık ver, seni korkak! Karşılık ver!" diye kükrerdi ağabeyi. Ted hâlâ karşılık vermediğinde, ona daha da sert vururdu. Bir keresinde Ted'i bodrum merdivenlerinden aşağı attı ve Ted başını çarpıp bilincini kaybetti. Hastanede anneleri yalan söylemek zorunda kaldı ve Ted'in ayağının kaydığını söyledi, doktor morarmış küçük kardeşe şüpheyle baktı ama Ted o kadar iyi yalan söylemişti ki o bile bunun doğru olduğunu düşünmeye başladı. O andan itibaren bodrum merdivenlerinden her inip çıktığında çoraplarını çıkardı, böylece bir daha kaymayacaktı.

Bazı çocuklar şanslı doğar, onlar şu gibi soruları soran çocuklardır: "Dünyadaki en tehlikeli hayvan hangisidir?" Ama Ted hiç sormadı, o her zaman cevabı bilen bir çocuktü. Bir keresinde o sekiz ya da dokuz yaşındayken, anneleri babalarıyla birlikte hastanedeydi, bu yüzden Ted'in erkek kardeşi babalarının birasını çalmış ve okuldan bazı çocuklarla mutfakta oturup içmişlerdi. Sarhoş olduklarında Ted'e bağırıldılar ve onu mutfağa gelmeye zorladılar. İlk başta sadece bir şeyleri işaret ettiler ve ne olduklarını söylemesini istediler.

aradı, böylece gülebildiler ve aksanıyla dalga geçebildiler. Aynı aksana sahip olan ağabeyi onları cesaretlendirmede ama durdurmadı da. Ted odasına kaçmaya çalışmıştı ama mutfaktaki en sarhoş adam, bilinen nedenlerden dolayı "Öküz" olarak tanınıyordu, gitmesine engel oldu.

Öküz sırtarak "Kızlardan hoşlanır mısın?" diye sordu ve Ted başını sallayacak kadar akıllıydı. "Gerçekten mi? Kuku sever misin? Yoksa küçük bir ibne misin?" diye hırladı Öküz, sırtışı artık yoktu.

"Kapa çeneni! Benim kardeşim ibne değil!" Ted'in ağabeyi masanın diğer tarafından mırıldanıyordu. Ted'i savunuyormuş gibi kulağa hoş geliyordu ama aslında sadece kendini savunuyordu. Ted'i suçladıkları şey, büyüdükleri yerde o kadar ciddi bir suçtu ki, tüm ailenin onurunu tehdit ederdi.

"Belki sen de ibnesindir? İbne kardeşler?" Öküz sırttı, ayağa kalktı ve kollarını uzattı, böylece vücudu bir kamyonun çarpması durumunda çoğunlukla kamyonun sorunu olacakmış gibi görünüyordu.

Ama Ted'in ağabeyi inatla cevap verdi:

"Gerçekten de ibneler hakkında çok fazla konuşuyorsun. Mastürbasyon yaparken de onları düşünüyor musun?"

Şiddet bir patlamaya dönüştü. Öküz, Ted'in kardeşinin yüzünü tutmak için bir anda masanın üzerinden uçu, ama zamanı yoktu, çünkü o sırada Ted'in kafasının içinde bir şeyler alevlenmişti. Masadan dolu bir bira kutusunu kaptı ve olabildiğince sert bir şekilde fırlattı.

"KARDEŞİME DOKUNMA!"

Teneke kutu Öküz'ün kaşına isabet etti ve beş-on yaşlarındaki devasa çocuk o kadar yüksek sesle bağırdı ki, tüm bloktan duyulmuş olmalıydı. Ted daha darbe vurulmadan boğuk hıçkırıklarla titremeye başlamıştı. Kaçabilirdi ama bunun bir anlamı olmazdı, Öküz'ün yumruğu küçük göğsüne balyoz gibi inmişti. Ted yerde yatıyordu, nefes alamıyordu, Öküz sanki Ted bir et yığınıymış gibi sırtına darbeler yağdırıyordu. Hiç dayak yememiş insanlar, bir öküzden beklenen pervasızlığı anlayamazlar.

Dayağı atan kişi, böyle birinin neyi eksik olmalı ya da dayak yiyen kişinin içinde neler oluyor.

Şanslı çocuklar dünyadaki en tehlikeli hayvanın ne olduğunu sorarlar, ama diğer tüm çocuklar zaten bilirler. Bu aslan, su aygırı, yılan, örümcek ya da köpekbalığı değildir. Gezegendeki en tehlikeli yaratık genç bir adamdır ve her zaman da öyle olmuştur. Ve genç bir adamla ilgili en kötü şey nedir? Çok yakın zamana kadar sadece bir çocuk olmasıdır. Çocuk olmaktan çıktığında kimse onu uyaramaz.

Ted, Öküz'den nasıl kaçtığını ya da odasına nasıl sürünerek gittiğini bile hatırlamıyor. Sanki ateşi varmış gibi çürüklerinin altında titreyerek yatıyordu. O gece geç saatlerde, anne ve babası eve gelmeden önce kapısı açıldı ve ağabeyi elinde kızarmış peynirli sandviçlerle içeri girdi. Ted sessizce yemeğini yedi ve ağabeyi endişeyle sordu: "Söylemeyeceksin, değil mi? Birayı benim aldığımı?" Ted'in geri kalan her şeyi anlatacağından hiç de endişelenmiyordu.

Çok geçmeden bir gün Ted annesinin bir arkadaşıyla konuştuğunu duydu. Annesi kapıyı çalmadan ağabeyinin odasına girmiş ve onu porno izlerken yakalamıştı. Telefonda arkadaşına içini çekerek şöyle dedi: "Şey, sanırım bu çok doğal? Onun yaşındaki çocukların yapması gereken , değil mi? Kavgaya karışmak ve porno izlemek, erkekler böyle yapar. Aksi takdirde sanırım onun... bilirsiniz işte..."

Ted hayatı boyunca korktu.

Şimdi tren istasyonunun altındaki arabanın yanındaki kaldırımda vücuduna gelen tekmeleri duyuyor ama artık onları hissetmiyor. Belki de beyni, Ox onu mutfakta dövdüğünde ve yıllar sonra sınıfta bıçaklandığında olduğu gibi acı sinyallerini bloke ederek onu koruyor. Yeterince adrenalin yalıtıma dönüşür,

dünya durur, tıpkı suya karşı savaşmayı bırakıp kendinizi boğulmaya bıraktığınız zamanki gibi.

Ama sonra kulaklarındaki çınlamanın çok ötesinde bir çığlık duyar, önce kendi çığlığı olduğunu düşünür ama sesi farklıdır. Tekmeler durduğunda vücudu çöküyor, sırt üstü düşüyor ve kısa bir mesafe ötedeki tek sokak lambasına gözlerini kırıştırıyor. Sonra çığlığı tekrar duyuyor, adamlardan biri, tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi. Hayır, Ted aniden bunun bir acı çığlığı bile olmadığını fark eder. Bu bir çok çığlığı, daha tehlikeli bir hayvanla karşılaşan bir hayvan gibi.

Louisa karanlıktan fırladığında tek başına olabilir ama Joar gibi o da bütün bir çete gibi savaşır. Elinde metal bir boru tutuyor, daha sonra onu nerede bulduğunu bile hatırlamayacak, sadece tamamen içgüdüsel olarak kaptığını söyleyecek.

Zamanla bunun için kendinden ve bu şiddetin onun için ne kadar doğal olduğundan nefret edecek. İçinde ne eksik olmalı. Çoğu insan gerçekten neler yapabileceğini asla öğrenemez ama o asla unutmayacaktır. Metal boruyu savurur ve ilk adamın kolunu kıldığını duyar, ardından ikinci adamın baldırlarına olabildiğince sert bir şekilde vurur ve onu çığlık atarak yere düşürür. Ted'in duyduğu tek şey metal borunun yere çarparken çıkardığı şangırtı ve Louisa'nın bağırmasıdır:

"KOŞ!"

Böylece koşarlar. Ted sendeliyor ve kadın onu sürüklüyor. Merdivenlerden yukarı, turnikeden geçip perona çıkarlar. Raylar boyunca gürleyerek ilerleyen ve gecenin içinde kaybolan trenin arkasındaki ışıkları görmek için tam zamanında oraya varırlar.

OTUZ BEŞ

Bir kalbin ne kadar gürültülü olduğunu, bir tren peronunun tamamını koşana ve trenin sizi terk ederken yaydığı sessizlik bulutunun içinde kalana kadar fark edemezsiniz.

"BEKLE!" Ted umutsuzca ışıklara doğru bağırır, ama bu bir balinaya şekerleme fırlatıp yönünü değiştireceğini düşünmek kadar etkilidir.

Trende kimse onu duymaz, trenin umurunda değildir, işte her şey böyle cehenneme gider. Dünyaca ünlü bir tablo, onu yapan adamın külleriyle birlikte yok olur.

Ted bir öfke pirouette yapar.

"Neden trenden indin?" diye çıkışır, dudağı yarılmış ve burnundan kan damlamaktadır.

"Neden trenden indin?" Louisa hemen karşılık verir ve sırt çantasının askılarını tuttuğunda, Louisa parmak eklemlerinin ne kadar morarmış olduğunu görür.

"Senin için endişelendim," diye itiraf ediyor.

"Evet, vay canına, gerçekten de endişelenmen gereken kişi benim," diye homurdanarak adamın yüzüne doğru vahşi bir hareket yaptı.

Ted'in göğsü yorgunluktan gümbür gümbür atıyor, kızgın olduğunuz kişi kendinizken başkasına bağırarak çok fazla enerji gerektiriyor.

"Neden... neden trenden indin?" diye tekrarlar.

Bunun üzerine kız öfkeyle bir aşağı bir yukarı zıplar.

"Çünkü ben... ben böyle değerli bir tablonun sorumluluğunu alamam! Bunu neden anlayamıyorsun? Neden sadece sende kalmadı?"

Ted burnundan daha fazla kan püskürterek iç çekiyor. Konuşurken tüm vücudu ağrıyor:

"Çünkü onu sana o verdi!"

"Neden bu kadar ?" diye .

"Ben mi inatçıyım? Sen..." diye bağıyor Ted ama kızın yüzünün buruştuğunu görünce susuyor.

"Böyle şeyler... sadece benim gibi insanların başına gelmez, anlamıyor musun?" diye öfkeyle hıçkırıyor. "Bu gerçek olamayacak kadar iyi ve bu her zaman tehlikelidir. Ben sadece... Ben sadece bu lanet dünyada hayatta kalmaya çalışıyorum..."

Sonra Ted de öfkeyle yukarı aşağı zıplar, bu da çok yüksek zıplamamasına rağmen canını çok acıtır.

"Ben de hayatta kalmaya çalışıyorum!" diye bağıyor ve ardından sessizce ekliyor: "Ow..."

Yanakları ıslak.

"Anlamıyorsun."

Onunki de öyle.

"Anlamadığım şey ne?"

"ERKEKLERE GÜVENEMEZSİNİZ!" diye bağıyor.

"BİLMEDİĞİMİ Mİ DÜŞÜNÜYORSUN?" diyağırır.

Öfkeli bir çaresizlikle birbirlerine bakarlar. Sonra Louisa raylara bakar ve pişmanlıkla gözlerini kırpar.

"Tabloyu kaybetmeni istememiştim," diye fısıldar.

"Biliyorum," diye fısıldar.

Böylece ikisi, iki kırık bebek, yüzleri gözyaşlarıyla kaplı bir şekilde platformun üzerinde dururlar. Ve elbette, bu tamamen dahice bir fikir olmayabilirdi, Louisa bunu kabul edebilir. Ama aslında trenin istasyondan ayrıldığını duymayana kadar her şey çok iyi gidiyordu. Trenden inmiş, turnikeden koşarak geçmiş, merdivenlerden inmiş, arabanın yanındaki adamların yanından gizlice geçmiş ve karanlığa doğru yola çıkmıştı. Ama orada sadece birkaç dakikalığına durmuş, trenin gözden kaybolmasını dinlemişti. Aptalcaydı ama aptal olmak insana özgüdür,

Ve bugün fazladan insandı. Bu yüzden dinlemek için durdu, çünkü umudunu kaybetmesi gerekiyordu. Trenin istasyondan ayrıldığını duyması gerekiyordu ki fikrini değiştirip geri kaçmak için çok geç olduğunu bilsin. Çünkü daha önce hiç kimseyi terk etmemişti, o yüzden bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Ama terk edilmek? Bu konuda dünya standartlarında.

Ama trenin sesini duymadı. Onun yerine Ted'in adını bağırdığını duydu, sonra onun yardım çağırdığını duydu ve şimdi platformun sonunda duruyorlardı ve resimle aralarındaki mesafe saatte yüz milden fazla bir hızla artıyordu. Yani hayır, mükemmel bir plan değildi, gerçekten değildi.

Louisa, "Ölene kadar dayak yemeden beş dakika yalnız kalamayacağını bilseydim, gitmeden önce seni banyoya ," diye mırıldandı.

Ted asık suratla "On," diye
yanıtlıyor. "Ne?"

"On dakika önce gitmiştin," diye ısrar ediyor.

Bunun üzerine isteksizce, gıcırdayan bir kapı gibi sessizce bir kahkaha atıyor. Sonra ona bir şey uzatır.

"Al."

Ted'in gözlükleri. Yoldaki çılgınlık ve şiddetli kargaşanın ortasında yerde parlayan bir şey görmüş, demir boruyu düşürmüş ve onları almıştı.

Ted, "Teşekkürler," başarıyor.

"Oh, lafı bile , muhtemelen çizilmiş ve kırılmışlardır, ben..." diye başlar ama adam başını sallar.

"Hayır, yani... geri geldiğin için teşekkürler. Ben... ben öleceğimi sandım."

Platforma bakıyor ve her zamanki gibi duygularını bir hakaretin arkasına saklıyor.

"Oh. Şey. Bu gözlükler sana yakışıyor. Onları taktığında yüzünü daha az görüyorsun."

Onları bir arada tutan bandı ayarlamaya başlar ve cevap verir:

"Bu gülüş sana çok yakışıyor. Onu senden almayı başaramadıklarına sevindim."

"Kim?"

"Deneyen tüm insanlar."

Onun gözlerinin içine bakar, çok kısa bir süre, belki akıllıca, belki de dürüstçe bir şeyler söylemeyi düşünmektedir. Ama bunun yerine platformun diğer ucundan sesler duyarlar ve birden merdivenlerin yanında iki genç adamın yüzleri belirir. Adamlardan birinin kolu kırılmış, işe yaramaz bir şekilde yanında sallanırken, diğeri demir boruyu tutmaktadır. Gözleri artık bir insana ait değildir, o ve arkadaşı artık gaspçı değil, avcıdır.

"Kaçın!" Louisa tersledi.

"Nereye?" Ted'in nefesi kesilir.

"ORADA!" diye seslenir ve rayların üzerine atlar.

Ted bunu düşünmeye bile vakit bulamadan, topallaya topallaya aşağı .

OTUZ ALTI

Ted, korkunun insan vücuduna ne yaptığını açıklayan pek çok kitap okudu, ancak her zaman en temel varsayımdan rahatsız oldu: korkunun anormal bir şey olarak tanımlanması. Sanki her zaman korkmamamız gerekiyormuş gibi.

Kovalandığınızda, beyniniz elektrik kesintisindeki yedek jeneratör gibi gücü hemen en önemli şeye yönlendirir, böylece mantıklı düşünceyi ve stratejik planlamayı yöneten kısımlar kapanır. Milyonlarca düşünce tek bir düşünceye indirgenir: hayatta kalmak. Ted gerildiğinde burnundaki tüm hissi kaybeder, gözlüklerini bu yüzden takar ve çıkarır, bu yüzden parlatıyormuş gibi , çünkü korku kan akışımızı değiştirir ve kalp ilk olarak en büyük kasları besler. Birisi kovalandığında elleri soğur ve sindirim sistemi enerji tasarrufu için kapanır. Vücudun biyolojik olarak kovalanmak gibi beklenmedik bir şeye hazır olması kulağa dikkat çekici gelebilir, ancak elbette bunun tam tersi de doğrudur. Bizler tam da bunun için yaratıldık. Tüm varoluşumuz boyunca önce vahşi hayvanlardan, sonra da birbirimizden kaçtık.

"KOŞ!" Ted topallayarak tren raylarından geçerken Louisa bağırır.

Diğer taraftaki küçük bir çitin üzerinden hiçbir şey olmamış gibi atlar. Ted ise bunun üstesinden gelmek için çabalar ve dikenli tellere *takılarak* pantolonunda bir delik açar, tam başka bir tren *güm* diye yere düşer. Birkaç kutsanmış

O anda platformdaki adamlarla aralarında bir duvar oluşturuyor ama birkaç metre öteden kükreyerek geçerken ve yer sarsılırken Ted sanki tekrar tekmelenecekmiş gibi kıvrılıyor. Sonunda vücudu daha fazla korkuyu, daha fazla kaçıışı kaldıramaz ve gözlerini kapatıp sadece uyumak ister. Louisa ona izin vermez.

"Hadi!" diye bağılıyor, adamın kirli takım elbise ceketini çekiştirerek. "Arabalarını alıp istasyonun etrafından dolaşacaklar ve bizi diğer tarafta kovalayacaklar, saklanmamız gerek!"

Küçük bir meydana ve ıssız bir otoparka doğru çim bir banktan aşağı kayarlar. Louisa umutsuzca saklanacak bir yer arar, sık bir çalı kümesine yönelir ve Ted'i doğruca içine iter. Kısa süre sonra bir arabanın farlarının yavaşça yaklaştığını görürler. Uzaklarda bir yerde bir köpek havlamaktadır.

Ted hayatında ölümü bir zamanı hatırlayamıyor. Beyin çok garip. Burun deliklerinde toprak kokusu ve kulaklarında havlayan köpeklerin sesiyle çalılardan arasında büzülürken, babasının yirmi beş yıl önceki cenazesini hatırlar. Kilisedeki papaz kısa tutmuştu, hatta bazıları buna "duygusuz" bile diyebilirdi, ama aslında muhtemelen tam tersiydi. O gün sıralardaki herkesin milyarlarca parçaya bölünmesi için orgdaki en ufak bir nota, bir hıçkırık, havadaki en küçük bir değişiklik yeterliydi. Bakanın bu kadar az konuşması bir merhamet gösterisiydi, dinleyicileri zaten hissettiklerinden daha fazlasını hissetmeye dayanamazdı. Keder, daha kolay bir hayat yaşayanlar için bir lükstür.

Temmuz ayının başlarıydı, gece boyunca kasabanın üzerinden bir fırtına geçmişti ve yağmur soğuk bir perde olarak kalmıştı, cenazeden yetişkinler kamburlarını çıkararak arabalarına koştular. Kilisede kalan tek kişi Ted'di, kimse onun kaybolduğunu fark etmedi çünkü kimse onun etrafta olduğunu fark etmedi. Joar'ın şakasına göre, Ted giysilerdeki bir tiftik parçası gibiydi, bütün bir günü geçirebilirdiniz ve aniden

onu görür ve düşünürsünüz: Oh! Ne *kadar* zamandır orada?

Ted'in annesi, babasının öldüğü gece hastaneden eve döndüğünden beri tek kelime etmemişti. Ted'in ağabeyi her sabah boş bira kutularının önünde piyanonun başına oturur ama hiçbir şey çalmazdı. Cenazeden önce Ted'e söylediği tek şey şuydu: "Ağlamamalıyız. Annemin hatırı için güçlü olmalıyız." Ted söz vermişti. O ve kardeşi en ön sırada oturmuş ve erkeklerin olması gerektiğini düşündükleri gibi, güçlü ve sessiz olmuşlardı.

Ted orada tek başına otururken ve kilisenin yüksek çatısı onu içeriği olmayan bir yankı içinde bırakırken, sadece sessizlik üzerine sessizlik duyabiliyordu. Eğer orada kalırsa, yağmura ve gerçekliğe çıkmadığı sürece babasının ölmediğini, gerçekten ölmediğini düşündüğünü hatırlıyor. Babasının sesini ya da gülüşünü hatırlamaya çalıştı ama içinde bu seslerin olması gereken yerde boşluktan başka bir şey yoktu. O zaman ağabeyinin ve annesinin neden sürekli kızgın olduklarını, Ted'den neden bu kadar yoğun nefret ettiklerini anlamıştı, çünkü Ted sadece on dört yaşındaydı. Sadece hasta olan babasını hatırlayabiliyordu. Daha önce var olan mutlu babasını, piyano çalan babasını kaybetmemişti. Bu çok daha kötü olmalı, diye düşündü Ted.

"İyi geceler hayaletler," diye fısıldamıştı boşluğa. Ancak o zaman ağladı.

Kilisenin kapısının açıldığını duymamıştı. Tam olarak ne zaman içeri girdiklerini ya da onları fark etmeden önce ne kadar zamandır orada olduklarını bilmiyordu ama birden sarmışlardı: Joar, Ali ve ressam. Giysilerdeki tüyler gibi. Söyleyecek sözleri yoktu, bu yüzden ağlamasına izin verdiler, ama yalnız değil.

"Şşşt!" Louisa çalılarının arasında fısıldıyor.

Ted utanç içinde yüksek sesle hıçkıra hıçkıra ağladığını fark eder. Beyni o kadar aptal ki, artık tehdit ile gerçek arasındaki farkı ayırt edemiyor, her şeyden sürekli korkuyor. Genç

Adamların arabası yolda yavaşça ilerlerken, Ted'in tırmanırken pantolonunu yırttığı tren raylarının yanındaki çite bakmaktadırlar. Adamlardan biri camdan dışarı eğilir ve saklandıkları çalılıklara doğru bakar, ama şanssızdır, çünkü o anda diğer yönden bir taksi gelir. Ted ve Louisa'nın tam önünde durur. Arabadaki adamlar taksinin farları yüzünden kör olurlar ve yüksek sesle küfredeler.

Taksi şoförü, çok küçük bir çantaya sıkıştırılmış büyük boy bir yorgan gövdesine sahip yaşlı bir adam, hendekten çıkan bir geyik gibi iner. Sonra çalılıkların yanında, Louisa ve Ted'in tam önünde bacaklarını açarak durur ve kemerini çözmeğe başlar.

Louisa fısıldıyor:

"Hayır... hayır, hayır, hayır, bana işlemeyeceğini söyle..."

Kesinlikle öyle. Louisa Ted'i de sürükleyerek geriye, çalılıkların derinliklerine doğru ilerler. Ama tam taksi şoförü pantolonunu çıkarmışken, arabadaki gençlerden biri seslenir:

"Hey, sen, yaşlı adam! Yaşlı bir adam ve bir kız gördün mü?" Taksi şoförü şaşkınlıkla arkasını döner.

"Burada mı? Burada bir insan yok, hayır! Yoksa neden burada işeyeyim ki?"

Adamlar birkaç dakika boyunca bunu düşünür gibi görünürler. Kesinlikle kıvrak zekâlı oldukları izlenimi vermiyorlar ama sonunda içlerinden birinin tekrar küfrettiği duyuluyor. Sonra motor devreder ve araba kayarak uzaklaşır ve gözden kaybolur.

Taksi şoförü bir süre kemeriyle sonra omzunun üzerinden bakıp mırıldanıyor:

"güvendeyiz. Sanırım ikinizin dışarı çıkması artık güvenli."

Ted ve Louisa hemen ortaya çıkmayınca, taksi şoförü çalılara doğru eğilir ve şöyle der:

"Dostlarım, benim çok ama çok çocuğum var. Saklambaçta çok ama çok iyiyimdir."

Bunun üzerine Louisa pes eder ve temkinli bir şekilde kafasını dışarı uzatır ama elinde bir sopa vardır.

"Geri çekil!" diye bağıyor.

Taksi şoförü ellerini kaldırarak itaat eder.

"Geri , geri çekilmek. Ama saklanıyorsanız, sadece söylüyorum, belki de arkadaşınızdan daha çevik bir saklanın, tamam mı? Onu bir mil öteden topallayarak raylardan gördüm. buzdolabı kadar çevikti."

Louisa alıların arasından sürünerek çıkarken elindeki sopayı tutar. Ancak o zaman taksi şoförünün aslında yaşı bir adam değil, yaşı bir kadın olduğunu fark eder.

"Yani sen... sen işemeyecek miydin? Sadece numara mı yapıyordun?" Louisa çıkarım yapıyor.

"İşemek mi? alılara mı? Hayvan değilim, değil mi?" diye taksi şoförü.

Louisa ayağı kalkar, taksi şoförünü bir aşağı bir yukarı süzer sonunda elindeki çubuğı bırakır. Ted dört ayak üzerinde sürünerek dışarı çıkar.

"İyi misin?" Louisa soruyor.

"Harika. Muazzam. Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye homurdanıyor ve topuklu ayakkabı giymiş bir midillinin zarafetiyle ayağı kalkıyor.

Taksi şoförü, adamın yüzünün ne kadar morarmış olduğunu görünce acıyarak yüzünü buruşturur.

"Ah! , değil mi? Geceleri buralar güvenli değil, değil mi?" Louisa, "Teşekkürler, bunu fark ettik," diye belirtiyor.

"Yanlış durakta indiniz, değil mi?" diye merak ediyor taksi şoförü, eliyle tren raylarını işaret ederek.

"Öyle de denebilir," diye itiraf ediyor Louisa, sonra Ted'e doğru başını sallıyor: "Trende bir şey öğrendi. Önemli bir şey. Onu yakalamamıza yardım edebilir misin?"

Taksi şoförü, kabaca her dört dışinden biri doğru yerdeymiş gibi görünen bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Trene yetişmek mi?"

Louisa sorduğı sorunun ne kadar aptalca olduğunu fark edince iç geçirir. Ama bunu bilmek o kadar da kolay değildir, trene bindiğinden çok daha fazla kez arabaya binmemiştir. Ted cebinden bant rulosunu tekrar çıkarır ve endişeyle gözlüğünü tamir etmeye başlar.

"Yapmamız gereken..." diye başlıyor, cümleyi nasıl bitireceğine dair en ufak bir fikri yok, ama taksi şoförü sözünü kesiyor:

"TREN'e yetişin!" "Pardon?"

Taksi şoförünün gözleri, double espresso içmiş bir porsuğun gözleri gibi çılgınca parlıyor.

"Evet! Trene yetişeceğiz, yetişeceğiz! Gelin!"

Louisa sanki biri ona dondurma ve havai fişek vermiş gibi parlıyor.

"Gerçekten mi? Evet! Trene yetişeceğiz! , TED!" Ted gözlüklerini takıyor.

"Bunun harika bir fikir olup olmadığını bilmiyorum..." diye fısıldar. Louisa hemen yanlış anlar ve yanaklarını ısırır. "Özür dilerim. Gelmemi istemiyorsun. Anladım. Bu..."

"Hayır. Yani, evet! Tabii ki var! Sen neden ?" diye inliyor.

Elleri titriyor. Terk edilmek konusunda olduğu kadar insanları terk etmek konusunda da iyi olmayı diliyor ama artık çok geç.

"Kızgın olmanı anlıyorum. Ama ben sadece tabloyu ve külleri bulmana yardım etmek istiyorum, bunun benim hatam olmasını istemiyorum-" diye başlar.

"Biliyorum, Tanrım, elbette biliyorum, kastettiğim bu değildi..." diye ısrar ediyor Ted.

"Ne demek istedin o zaman?" Louisa cevap olarak şöyle der. Bir anda savunma avukatından savcıya geçme konusundaki yeteneği gerçekten eşsiz.

"Demek istediğim, belki de bir savaşa atlamak bizim için o kadar da iyi bir fikir değildir.

Ted taksi şoförünün duymaması için fısıldıyor.

"Tabloyu geri istiyor musun, istemiyor musun? Yaşlı bir kadın tarafından soyulacağımızdan falan mı endişeleniyorsun?" Louisa fısıldayarak cevap verir, belli ki bunu o kadar iyi yapmaktadır ki taksi şoförü sadece her şeyi duymayı başarır. Kadın Ted'e gülüyor.

"Korktun mu? Benden mi korktunuz? Ben yaşlıyım, çok yaşlıyım. Bir köfte kadar tehlikeliyim."

"Ted her şeyden korkar," diye yardımsever bir şekilde bilgi veriyor Louisa.

"Hayır, değilim!" Ted küskün bir şekilde itiraz eder, ama ne yazık ki anda köpek uzaktan bir kez daha havlar ve sanki biri donuna iğne sokmuş gibi sıçrar.

"Köpekten korkar mısın?" diye merak eder taksi şoförü. "Köpeklerden gerçekten korkuyorum," diye başını sallıyor Louisa.

Ted iki yana açarak onlara doğru döner ve ellerini çok kızgın ve çok kısa boylu bir Süpermen gibi kalçalarına koyup şaklatır:

"Köpeklerden kesinlikle korkmuyorum!"

OTUZ YEDİ

Köpeklerden kesinlikle korkuyor. Dehşete düşmüş. Ama her zaman değildi, babasının cenazesinden önce de.

Yirmi beş yıl önce arkadaşlarıyla birlikte kilisede oturuyordu. Arkalarında ayak sesleri duydular ve Joar her zaman yaptığı gibi arkasına döndü, yumrukları sıkılı, savaşa hazırды. Koridorda yürüyen papaz şaşkınlıkla sıçradı.

"Çok özür dilerim, beni korkuttunuz," diye gülümsedi.

"Kiliselerde insanlara sinsice yaklaşma, seni psikopat!" Joar ona kükreyerek karşılık verdi.

Bakan savunmasında "Ben... burada çalışıyorum," dedi. "Sanki umurumda, seni psikopat!" Joar dikkat çekti.

Bakan bu bilgiyle ne yapacağını tam olarak bilememiş gibi görünüyordu. Bunun yerine sempatik bir şekilde Ted'e döndü ve şöyle dedi:

"Babanızı kaybettiğiniz için çok üzgünüm."

"Ne için? Onu öldüren sen miydin?" Joar o kadar hızlı bağırdı ki Ali'nin bile nefesi kesildi. Joar ona döndü, önce suratı asıldı, sonra şaşırdı ve ekledi: "Ee? Öyle *miydi*?"

Sonra Ted yüksek sesle güldü ve herkes ona katıldı. Yüce Tanrım, Ted'in buna ne kadar ihtiyacı vardı.

Bakan tüm bunları takdire şayan bir sükûnetle karşılamıştı, gençler ona hak vermek zorundaydı, sadece ağzının köşesinde küçük bir seğirme ve gözünün köşesinde kısa bir parıltıyla. Sonra da

Ted'e başını salladı ve koridor boyunca hiç acele etmeden ilahi kitaplarını ve unutulmuş şemsiyeleri toplayarak yürümeye devam etti. Ancak dili dışında her şeyi kontrol edebilecek kadar güçlü olan Joar seslenmekten kendini alamadı:

"Yani onu öldüren *Tanrı mıydı?*" Bakan
yanıt olarak "Pardon?" dedi.

Joar sanki soyuluyormuş gibi ellerini kaldırdı:

"Kızma, tamam mı? Ama biri hastalanıp iyileştiğinde, bunu yapanın hep Tanrı olduğunu söylüyorsunuz, bu yüzden biri öldüğünde O'nun suçlamadan kaçması çok korkakça!"

Bakanın soru karşısında eğlenmiş göründüğünü söylemek yanlış olur, ancak eğlenmemiş görünmüyordu.

"Tanrı'nın planının bazen bizim göremediğimiz bir anlam içerdiğini düşünüyorum," dedi belirsiz bir şekilde.

"Yani Tanrı onu bilerek mi öldürdü? Planının bir parçası olarak mı?" Joar ısrar etti.

Bakan o anda öğle yemeği yerine eve gitmeyi dilemiş gibi görünmüş olabilir ama eğitiminin verdiği sabırla cevap verdi:

"Korkarım ki tüm cevaplara sahip değilim. Bu yüzden buna 'inanç' deniyor."

Tüm dönem boyunca tek bir fen dersine bile girmemiş olan Joar, bu koşullar altında oldukça etkileyici olan bir özgüvenle homurdandı: "Doğru. Eğer cevap istiyorsanız, *bilim* diye bir şeyimiz var."

Bakan hakarete uğradığını hissettiyse bile bunu iyi saklamıştır.

"Belki de biri diğerini dışlamak zorunda değildir," diye önerdi.

"Tanrı'yla tanıştın mı?" Joar sordu.

"Nasıl... nasıl yani?"

Joar cılız omuzlarını silkti.

"Yani, Tanrı sizinle konuşuyor, değil mi? Televizyon izlemek gibi mi, yoksa daha çok telefonda konuşmak gibi mi?"

Bakanın ağızının kenarları isteksizce de olsa bu söz karşısında dans etti.

"İtiraf etmeliyim ki muhtemelen en çok konuşan benim."

Joar, Noel Baba bir dişçi çıksaydı daha fazla hayal kırıklığına uğramazdı.

"Yani saçmalıyorsun, öyle mi?" "Pardon?"

Joar'ın kolları yanlarından o kadar hızlı fırladı ki neredeyse arkadaşlarına çarpıyordu.

"Ne? Bütün bunlar, büyük süslü bir kilise ve insanlardan bir sürü para istemek ve Tanrı'yla bile konuşmadın mı? Ben iyilik falan isteyebileceğini sanıyordum! Bu ne boktan bir din böyle?"

Bakan düşünceli bir nefes aldı, kısa bir süre gülümsedi ve cevap verdi: "Belki de Tanrı'ya kendiniz sormalısınız?"

Joar ona gerçek bir şaşkınlıkla baktı, sanki papazın bir ip parçasına bir teneke kutu uzatmasını ve diğer ucunda Tanrı'nın oturmasını bekliyordu.

"Bunu nasıl yapmam gerekiyor?"

Bakan dostane bir şekilde çatıya doğru işaret etti.

"Tanrı bana olduğu kadar sana da aittir. Ne istersen isteyebilirsin."

Joar uzun, çok uzun bir süre düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Sonra çatıya baktı, ciddi bir şekilde boğazını temizledi ve şöyle dedi:

"Tamam. İnsanları kanser etmeyi keser misin, seni piç kurusu?"

Ted'in o günkü gülüşü muhtemelen onun hayatını kurtarmıştı. Joar'ın bunu duyduğunda yüzünde beliren ifade de muhtemelen hiç bu kadar gururlu hissetmemişti. Bakan bunu duyduysa da duymamış gibi yaptı ve eğer cennet varsa, Tanrı da muhtemelen bunu görmezden gelmeye hazırdı.

"Hadi gel. Gidip biraz börek alalım," diye fısıldadı Ali Ted'e ve ayağa kalktılar. Ve ancak o zaman Ted'in babası gerçekten ölmüş gibi hissetti. Bu yüzden o yazı hatırladığında kendini hep bir yetişkin olarak görüyor, çünkü o gün bir asla çocuk olmadı.

Kiliseden çıkarken ressam eskiz defterinden bir sayfa düşürdü, kâğıt koridordan aşağı süzüldü ve papazın ayaklarının önüne düştü. Adam eğildi ve kağıdı aldı. Kağıdı sıkıca tuttu ve nefessiz kaldı.

"Bu...?" diye mırıldandı şaşkınlıkla, kilisenin yüksek duvarlarına bakarak.

Sanatçı sanki bir suç işlemiş gibi içgüdüsel olarak "Özür dilerim!" dedi.

Bakan kekeledi:

"Hayır... , hayır, özür dileme! Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Burada otururken mi çizdin bunu? İnanılmaz!"

Kilisenin pencerelerinde, İsa'nı çarmıhtaki çıplak ve kanlar içindeki bedenini gösteren bir çizimdi. Papaz son bir kez daha baktı, sanki gerçekten ezberlemek istiyormuş gibi, sonra yavaşça geri verdi ve gülümseyerek şöyle dedi

"Bir gün eserleri milyonlar satan biri olacaksın."

Çocuk rahatsız bir şekilde kıvrandı ve yere doğru şöyle dedi:

"İstersen sende kalabilir."

İlk kez arkadaşları dışında biri sanatının değerli olduğunu söylemişti. Christian adında bir hademe dışında ilk kez bir yetişkin, çizdiklerinin utanç verici ve utanç verici olmaktan başka bir şey olduğunu söylemişti. Çocuk kiliseden çıkıp arkadaşlarıyla birlikte yağmurun altında kaybolurken papaz minnetle resmi tuttu.

"Bakan ne dedi?" Joar dışarıda sordu ve sanatçı ona gerçeği anlattı.

Bir süre sonra kilisenin kapısı tekrar açıldı ve Joar hızla içeri girerek papazın elindeki resmi kaptı. Çocuğun gözleri özür diler gibi bakıyordu ama ağzından çıkan tek şey şuydu:

"Milyonlar değerindeyse olmaz!"

Sonra tekrar dışarı fırladı ve bakan güldü, güldü ve güldü. Belki Tanrı da gülmüştür.

Dört genç kilise avlusunu geçti ve uzak taraftaki alçak duvarın üzerinden atlayarak mutlu bir ailenin parti verdiği kilise salonunun önünden geçti. O sabah Ted'in babasının cenazesinden önce papaz bir vaftiz töreni düzenlemişti. Louisa yıllar sonra bir trende oturup bebeklerle ilgili en iyi şeyin hayatın devam ettiğini hatırlatmaları olduğunu söyleyecekti ama o sırada Ted pek düşünmüyordu, Joar'ın çıkardığı gürültüyle meşguldü. Cemaat salonunun mutfak kapısının önünden geçtiler, temizlikçiler siyah çöp torbaları bırakmıştı ve Joar her birini tekmeledi, çünkü o o çocuklardan biriydi, herkes bilir: tekmeçi. İlk poşet kağıtla, ikincisi plastikte doluymuş gibi ses çıkarıyordu ama üçüncüsünün sesi... farklıydı. Joar ve arkadaşları durdular ve ona baktılar.

"Bu... muydu?" Ali fısıldadı.

"Kulağa... gibi geliyordu," diye onayladı Joar.

Dikkatli bir şekilde çantayı tekrar tekmeledi, çıkan ses bir çocuk için köşeden dönen dondurma kamyonu kadar kolay anlaşılırdı: çanta içecek kutuları ve plastik şişelerle doluydu.

"Depozitolar!" Ali tısladı.

Bir dakika sonra Joar çantayı omzuna attı ve dört arkadaş yola koyuldular, tüm vücutları gülerek koşabildikleri kadar hızlı koşuyorlardı. Temizlikçilerden biri öfkeyle bağırdı ama kovalamaya zahmet etmedi.

"Bununla kaç tane boya, tuval falan alabiliriz sence?" Joar sanatçıya sırıttı.

Güzel bir gündü, gerçekten güzel bir gün. Ya da en azından büyük bahçeli bir evin önünden geçene ve Ted, Joar'ın taşıdığına tıpatıp benzeyen bir başka siyah çöp torbası görene kadar öyleydi. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: daha fazla depozito.

"Ted! Bekle!" Ali bağırdı ama artık çok geçti.

Ted'in para için özellikle çaresiz olduğundan değil, daha çok bir şeyde başarılı olmak istediğinden. Bir kereliğine de olsa kayda değer bir şey yapmak istiyordu. Her zaman sadece Joar olmak yerine, büyük kahraman olmak istiyordu. Bu yüzden çitin üzerinden tırmandı ve çöp torbasını almak için eve doğru koştu. Kendini savunmak gerekirse, oldukça iyi gitmişti, evin içindeki tek bir kişi bile onu görmemişti. Tek sorun, büyük siyah poşetin aslında büyük siyah bir poşet olmamasıydı. Büyük siyah bir köpekti. Dört arkadaş Ted'in gerçekten ama gerçekten gözlüğe ihtiyacı olduğunu bu şekilde öğrendi.

Ted ne daha önce ne de daha sonra hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Peşinde havlayan, uluyan vahşi bir hayvan varken, alev almış bir gelincik gibi koşuyordu. Korktuğu şey asla köpekler değildi, ölümdü. Gözünün ucuyla jilet gibi keskin dişlerin arasında sallanan dili görebiliyor ve etini delip kemiklerini kırarken çıkaracakları sesi hayal edebiliyordu. Bunu binlerce kez hayal edecekti. Eğer Joar çit boyunca koşup köpeğin dikkatini birkaç dakikalığına dağıtmasaydı, Ted asla kaçamayacaktı. Ne yazık ki Joar'ın aklına bunu yapmanın tek yolu teneke kutu ve şişe dolu torbayı çimenlerin üzerine atmak geldi. Gürültü büyük siyah canavarın kafasını karıştırdı ve Ted çitin üzerinden atladığında, Ali ayağa fırladı ve olabildiğince yüksek sesle bağırdı:

"AAAAARRRRGGGGHHHH!!!"

Köpek an tereddüt etti, sonra deli gibi havlamaya devam etti, ama yine de birkaç adım geri çekildi. Ted o anı her zaman Ali'nin ölümden korkup geri çekildiği an olarak hatırlayacaktı. Ölümün bile o kızla tartışacak enerjisi yoktu.

Ted çitin sağ tarafında iki büklüm ve soluk soluğa dururken, diğer üçü de uzun uzun

Joar, hazinenin öfkeli köpeğın etrafındaki çimenlere saçıldığını mırıldandı:

"O lanet şişelerin neredeyse hepsi gazlı sudan! Ne tür moronlar SU için para öder?"

"Ona maden suyu deniyor," diye düzelitti

Ali. Joar ona "Sen bir maden kakasısın," diye bilgi verdi.

Bu yüzden kavga etmişler. Sonra köpeğın havlamasını duyan bir yetişkin evin içinden bir şeyler bağırması ve tekrar kaçmışlar.

Ted, "Özür dilerim, özür dilerim," diye tekrarlayıp durdu ama arkadaşları gülüp geçti.

Ali, "Boyalar için parayı başka bir şekilde buluruz," diye söz verdi.

Joar sevinçle başını salladı:

"Köpeğın seni kovalaması iyi bir şey Ted, çünkü senin kışın çok küçük! Eğer Ali'yi kovalasaydı, onu hemen ısırırdı!"

Sonra Ali Joar'a baktı ve çocukların şimdiye kadar gördükleri en nazik şeyi yaptı: sessiz kaldı ve onun kazanmasına izin verdi. Sadece bir kereliğine. İnsan on dört yaşındayken kimseyi daha fazla sevemezdi.

Yirmi beş yıl sonra Ted tren istasyonunun yakınındaki bir otoparkta durmuş bir taksiye bakmaktadır. Takım elbisesinin ceketı buruşmuş, ayakkabıları kir içinde, yüzü morarmış ve saatin kaç olduğuna bakmak için kaldırdığı bileği çıplaktır. Karanlığın içinde bir yerlerde bir köpek havlıyor ama Ted'in şey köpekler değil. Hiçbir zaman da olmadılar.

OTUZ SEKİZ

İnsanoğlu inanılmaz bir aptallık yapabiliyor. Bir çocuğun doğumundan mucize olarak bahsederiz, ama aslında mucize, bir anda ortaya çıkan her . Sanatçı, evinin büyük penceresinde oturup sokaktaki insanlara bakar ve mırıldanırdı: "Dinozorlar yok oldu ama sen, ben ve tüm bu aptallar hayatta kalmayı başardık öyle mi? Bizi hayatta tutan her şeyi yok etmenin yollarını aramaktan başka bir şey yapmıyoruz ama yine de burada mıyız?"

Sonra Ted oturma odasındaki müzik setine gider ve onlara insanların da bunu yapabileceğini hatırlatmak için biraz opera çalardı.

"Bir insanın içinde bu kadar güzel bir şey için nasıl yer olabilir?" diye fısıldamıştı sanatçı bir keresinde.

Maria Callas dinliyordum.

Sonra Ted, Zeuxis ve Parrhasius efsanesini ve perde olmayan perdeyi düşündü ve Maria Callas'ın sesinin, ressamın resimlerinin hissettirdiği gibi olduğunu düşündü. Sanki daha gerçekmiş gibi.

"Ama yeterince yer yok. Sanat, bir insanın içine sığmayan şeydir. şeyler," demişti Ted.

"Bazen gerçekten akıllı oluyorsun," diye yanıtlamıştı sanatçı.

Ne yazık ki bu doğru değildi. Ted'in o zamandan beri yaptığı her şey bunun tam tersini gösteriyor.

"TED?" Louisa tekrarlayarak onu zıplatır.

"Ne diye bağıırıyorsun?" diye çıkışıyor, panik içinde park yerine bakıyor.

"Dinlemiyorsun!"

"Dinliyorum... şimdi."

Louisa taksiye doğru işaret ediyor.

"Dedim ki: Takside soyulmaktan endişeleniyorsan, endişelenmene gerek yok. Senin çalacak bir şeyin yok!"

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?" Ted küstahça cevap verir ve kolunu saatinin olduğu yere uzatır.

Louisa gözlerini taksi şoförüne doğru devirir.

"Ted'in kuşağı çok ironik, biliyorsun." "Ah," der taksi şoförü anlayışla.

Ted sinirli bir şekilde burnundan nefes alıyor, burun deliklerinde çok fazla kan olduğu için bu artık çok daha zor. İçten içe, bu özel durumda aslında ironik değil alaycı davrandığını belirtmek istiyor, ama bunun yerine sadece iç çekiyor:

"Tamam."

"Tamam mı?" Louisa şüpheyle bakıyor. "Tamam."

"Yani... tamam mı? Ya da tamam-tamam? Ya da tamam-tamam-tamam?" Ted kaşlarını çattı.

"Sen neden ?" "*Sen neden bahsediyorsun?*" İnliyor.

"Tamam dedim! Taksiye binelim. Ve trene yetişmeye çalışın. Ölebiliriz, ama ne fark eder ki, bu gün daha kötüye gidemez zaten..."

"Ben önde oturuyorum!" Louisa hızla haykırıyor, sonra sırt çantasını silkiyor ve arabanın etrafında koşturuyor.

Taksi şoförü Ted'e başını sallayarak, "O zaman Albert'la oturman gerekecek," der. "Affedersiniz?" Ted söyler ama artık çok geçtir.

Albert arka koltukta oturuyor. O bir bitki. Çok, çok, büyük bir bitki. Taksi şoförü, evinin gece çok karanlık olduğunu söylüyor.

Yılın bu zamanında Albert'ın güneş ışığına çok ihtiyacı vardır, bu yüzden onu da işe götürür. Ted pencereden dışarı bakar: zifiri karanlık.

"İyi fikir," diyor, araba park yerinde dönerken Albert'ın yapraklarından birinin gözüne kaçmasını engellemeye çalışarak.

"İronik mi?" diye fısıldıyor taksi şoförü Louisa'ya, bir yandan da sanki Louisa'nın ara öğününü çalmaya çalışıyormuş gibi ayağını gaza basıyor.

Louisa, "Hiçbir fikrim yok, Ted çok karmaşık," diye yanıtlıyor ve taksi tren raylarına paralel olarak ilerlerken sevinçle ciyaklıyor.

Ted arka koltuktan dehşet içinde, "Çok hızlı gidiyoruz," diye işaret ediyor.

"!" diye bağırır taksi şoförü.

"Muhtemelen iltifat etmek istememiştir," diyor Louisa. "Haklısınız, çok karmaşık. Bugünlerde gençler," diyor taksi şoför homurdanıyor, sanki gibi.

"Duydun mu? Sana delikanlı dedi!" Louisa arka koltuğa doğru sırtıyor ama Ted hayatında yaptığı her seçimden pişmanlık duymakla meşgul.

Louisa merakla arabanın etrafına bakar, tüm düğmelere basar. Taksi şoförü en ufak bir rahatsızlık duymuyor, sadece gülümsüyor. "Çocuklarım gibi. Her şeye baskı yaptılar."

Louisa'nın ifadesi utanç ve coşku arasında gidip gelir.

"Daha önce hiç taksiye binmemiştim. Yani, birkaç kez polis arabalarına bindim ve onlar da biraz taksi gibi, değil mi? Sadece orada kapılar kilitli!"

Düğmelere basmaya devam eder ve yanlışlıkla müzik setini açar. Dehşete kapılarak kapatmaya çalışır ama taksi şoförü sakince başını sallar ve onun yerine sesi açar. Kadın müziğe mırıldanarak eşlik eder.

"Bu da ne?" Louisa merak ediyor.

"Opera! İtalyanca!" diye bağırıyor taksi şoförü. "Ne hakkında şarkı söylüyorlar?"

"Aşk!"

"İtalyanca konuşmak güzel olmalı," diyor Louisa hülyalı bir şekilde.

"İtalyanca mı? Tek kelime konuşamıyorum!"

"O zaman aşk hakkında şarkı söylediklerini nereden biliyorsun?"

Taksi şoförü kıkırdıyor, hoparlörler tıkırdayana kadar sesi açıyor ve söz veriyor:

"Dostum, tüm opera, her zaman aşk hakkında!"

Albert arka koltukta Ted'in omzunda uyuyor. Ted gözlerini sıkıca kapatır ve mutlu düşünceler düşünmeye çalışır, ancak pek başarılı olamaz. İnsanlar anksiyetenin sebepsiz korku olduğunu söyler, ancak Ted'in beyni öneriler sunma konusunda çok yardımcı olur. Bir keresinde nöropsikiyatrik rahatsızlıkları olan insanların "beyinleriyle arkadaş olmaları" gerektiğini söyleyen bir kitap okumuştı, ancak Ted ve Ted'in beyni arkadaş değiller, onlar "hayat" adı verilen bir grup ödevini birlikte yapmak zorunda kalan sınıf arkadaşları. Ve işler hiç de iyi gitmiyor.

Beyni Ted'in burada olmaması gerektiğini söylüyor. Sadece o olmamalıydı. Ne tür bir bencil Tanrı insanlığı dünyaca ünlü bir sanatçıdan mahrum bırakır ve arkasında nevrotik bir lise öğretmeni bırakır? Ted Louisa'ya bakamıyor, o kaybolmadan uyuyamıyor bile. Sorumluluk alamaz, ne sanat için ne de insanlar için, dayak bir trenden bile inemez. Bir insan pek çok aptalca şey başarabilir, ama en iyi arkadaşının saatini, en iyi arkadaşının tablosunu ve en iyi arkadaşının *küllerini* aynı akşam kaybetmeyi başarmak kesinlikle bir tür rekor sayılmalı?

Maria Callas radyoda şarkı söylüyor. Albert sır saklamakta iyidir, o zaman Ted'in ona ağladığını kimse bilmeyecek.

"Bu senin kocan mı?" Louisa ön koltukta, gösterge panelindeki bir fotoğrafı işaret ederek soruyor.

"İşte benim adamım, evet, evet," diye gülümsüyor taksi şoförü, buruşuk bir parmağı ve yıpranmış bir yüzüğü sallayarak.

"Ne zamandır evlisiniz?"

"Kırk yıl."

"Vay canına," diye soluk soluğa kalır Louisa, çünkü bu on sekiz yaşındaki hiçbir çocuğun anlayamayacağı bir süredir, kendisinin birlikte olduğu sürenin iki katından daha uzun bir süredir birlikte oldukları gerçeğidir.

"Sır mı? Bilirsiniz, herkes sorar: Sır nedir? Sen biliyor musun? El ele tutuşmak!" Taksi şoförü başını sallar.

"El ele tutuşmak mı?" Louisa tekrarlar.

"Herkes der ki: Yatağa kızgın girme! Ama bilirsiniz, eğer elinizi tutarsanız, uzun süre kızgın kalmak çok zordur. Yürüyüşe çıktığınızda, televizyon izlediğinizde el ele tutuşun. El ele tutuşun, yani bilirsiniz: Sen ve ben. Her zaman."

"Kulağa basit geliyor," diye gülümsüyor Louisa.

"Diğer şey, önemli! Restoranda her zaman benim sevdiğim yemekleri sipariş eder. Yemeğin yarısında tabakları değiştiririz. Anlıyor musun? yaşamalısınız, sadece yan yana değil."

Louisa başını sallar. Hiç restorana gitmemiş ama Fish'le dondurma çaldıklarında yarı yolda da değiş tokuş yaparlarmış.

"Bu sizin çocuklarınız mı?" diye soruyor ve gösterge paneline bantlanmış başka bir fotoğrafı gösteriyor.

"Evet, evet, yedi çocuk!"

"YEDİ Mİ? Sen ve kocan hiç bir gece sinemaya gitmeyi falan denemediniz mi?" Louisa haykırıyor ve ardından Ted koltukların arasından öne doğru eğilip azarlıyor:

"Louisa! Bunu söyleyemezsin!"

"Ne? Sadece soruyorum. Yani, bebekleri falan severim ama... yedi mi?" Louisa işaret ediyor.

Taksi şoförü sadece sırtıyor.

"Yedi çocuk. Şimdi hepsi yetişkin. İkisi öldü. Ama artık torunlarım var! Ve Albert! Bir insanın bir şeyleri canlı tutması gerekir, anlıyor musun? Aksi takdirde, biz insan değiliz."

Louisa ciddiyle başını sallar ve ekler:

"Ted çocuklardan nefret eder. Bebeklerden korkar."

"Ben bebeklerden korkmuyorum!" Ted itiraz eder, kadar sinirlenmiştir ki kazara Albert'a vurur.

"Hayır, hayır, sen gerçekten cesursun," diye kıkırdıyor Louisa ve taksi şoförü kıkırdıyor ve sonra Ted ters ters bakıyor.

"Trendeki kondüktör benim hapiste olduğumu sanıyordu!" diye tersledi.

Kendinizi aptal hissettiğinizde bir sürü aptalca şey söylersiniz.

"Elbette. Ama mali bir suçtan falan. Ya da kaldırımda bisiklet sürdüğünüz için, belki," diye bilgi veriyor Louisa.

"Hapishanede olabilirdim ve bebeklerden korkmuyorum" diyor Ted ve hangi yalanın daha büyük olduğuna karar vermek onun için bile zor.

Albert bir virajı dönerken yalpalıyor ve Ted'in kucağında yatıyor.

"Ya da köpek! Köpekten de korkmuyor musun?" Taksi şoförü cesaretle başını sallıyor.

"Onlardan pek hoşlanmıyorum..." diye homurdanan Ted, Albert'ı dikkatlice koltuğuna geri oturtup emniyet kemerini bağladı.

Sonra taksi şoförü ayağını yere basıp direksiyonu sıkıca kavırıyor ve arabadaki her metal parçası çığlık atıyor.

"ŞİMDİ! "

Uzaktan trenin sesini duyabiliyorlar. Taksi şoförü istasyonun merdivenlerinde patinaj yaparak durur ve emniyet kemerini çoktan çıkarmış olan Louisa, araba hâlâ hareket halindeyken dışarı atlar, ayakkabılarını sıyrarak lastik parçalarının ayaklarının etrafında kar gibi dönmesini sağlar.

"Bu kesinlikle ama kesinlikle iyi bir fikir değil!" Ted Albert'a söylüyor, çünkü bugünlerde onu dinleyen tek kişi Albert.

Sonra Ted de arabadan atlar ve koşabildiği kadar koşar. Ya da en azından topallayarak. Louisa'yı çok ileride görebiliyor, merdivenlerden uçarak çıkıyor ve perona koşuyor, ele geçirilmiş biri gibi el sallıyor ve bağırıyor. Tren gümbür gümbür istasyona girer ve Louisa'nın yanından geçip gider.

"BEKLE!" Louisa kükrer ama trenin umurunda değildir. Kendini çoktan karanlığın içine atmış ve gece tarafından yutulmuştur.

İşte bu kadar çabuk bitti.

Ted ellerini dizlerine koymuş, o kadar nefessiz kalmıştır ki düşünmek bile acı verir. Louisa'nın Tanrı'ya, evrene ve her şeye öfkeyle bağırıldığını duyuyor ama artık bunun ne önemi var?

Sonunda sendeleyerek merdivenlerden indiklerinde, Albert ve taksi şoförü hâlâ orada beklemektedir. Özür diler gibi görünüyorlar, ya da en azından taksi şoförü öyle. Albert sadece Albert gibi görünüyor.

"Gel! Sonraki istasyon! Gidiyoruz!" diye bağırır taksi şoförü cesaretle. "Asla zamanında yetişemeyeceğiz," diye iç geçiriyor Ted.

Taksi şoförü gülüyor.

"Hayır, hayır, elbette, asla yapmam. Ne olduğumu sanıyorsun? Bir ay roketi mi?"

"O zaman denemenin ne anlamı var?"

Taksi şoförü omuzlarını silkiyor.

"Sonraki istasyon: kayıp eşya . Belki biri kaybettiğin şeyi orada bırakır?"

"Bundan şüpheliyim, çok değerli," diyor Ted keyifsizce.

Taksi şoförü yine omuz silkiyor.

"Belki insanlar seni şaşırtır? Umut olmadan ne yapmalı? Eh? Hadi, seni ben götürüyorum!"

Tekrar taksiye binerler, bu sefer daha medeni bir hızda giderler, tren raylarını takip ederek ana caddesi parke taşlarla döşeli küçük bir kasabaya girerler, böylece Ted ve Albert arka koltukta langırt gibi zıplarlar. Dükkânların çoğu tahtalarla kapatılmış gibi görünüyor, ama küçük bir kuaför, küçük bir kafe ve en uçta da vitrininde mayoları olan küçük bir spor malzemeleri dükkânı var. Ted, yılın bu zamanında iyimser olduğunu düşünüyor.

"Şimdi sadece Paskalya! Ama yazın bütün turistler gelir!" diye bilgi veriyor taksi şoförü.

Louisa turistleri neyin çekebileceğini anlamak umuduyla karanlığa bakar ama binalardan başka bir şey göremez. Onlar

herhangi bir yerde olabilir.

"Vay canına! Ne oldu orada?" diye soruyor ön camı beyaz lekelerle kaplı park halindeki bir arabanın yanından geçerlerken.

"Kuş boku. Burada gerçekten büyük kuşlar var. Denize yakın yaşamamanın en kötü yanı" diye yanıtlıyor taksi şoförü.

Louisa sanki havasızlıktan boğuluyormuş gibi sığıyor.

"Biz... denize yakın mıyız?" diye sormayı başarıyor şaşkınlıkla.

"Denize *yakın* mı? Buradan sağa dönersem denize gireriz!" diye sırtıyor taksi şoförü.

Ama onun yerine adresine, bir sonraki tren istasyonuna doğru dönüyor ve ekliyor: "Kuşlar turistler gibidir. Ciyaklıyorlar ve ortalığı dağıtıyorlar ama

Onları vurmaya izniniz yok..."

Araba durduğunda Louisa kapıyı açar ve dışarıdaki karanlığı şaşkınlıkla derin derin içine çeker. Tadı tuzludur.

"Deniz," diye tekrarlıyor.

Ted onu duymuyor, giderek artan bir panikle ceplerini kontrol etmekle meşgul.

"Tanrım, cüzdanım yanımda değil! Trendeki bavulumun içinde!" diye çaresizlik içinde feryat ediyor.

"Param var," diyor Louisa sakince ve cebinden birkaç buruşuk banknot çıkarıyor. "Trende bavulundan çıkardım."

Taksi şoförü parayı alır, Albert'ı ön koltuğa taşır, sonra ikisine döner.

"Şimdi kendinize dikkat edin, duydunuz mu? Unutmayın: el ele tutuşun!"

Ted ve Louisa gerçekten ama gerçekten bunu yapmayı planlıyor gibi görünmüyorlar, ama Louisa kendine sarılıyor ve parlak bir şekilde sesleniyor:

"Bizi kurtardığınız için teşekkürler! Ve Li için teşekkürler! Kocanız ve sizin hakkınızdaki aşk hikayesi için de teşekkürler!"

Ted biraz daha ölçülü.

"Her şey için teşekkürler," diyor ve gerçekten köpeklerden korkmayan biri gibi görünmeye çalışıyor.

Taksi şoförü ona son bir kez yukarıdan aşağıya bakar.

"Nasıl diyorsunuz? Hayatınızın geri kalanının ilk günü, bu mu? Öyleyse bu hayatı yaşayın!"

Ted geceyi atlatmaya çalışmakla meşgul olduğunu hisseder ama taksi şoförü başını sallamaktan başka bir şey yapmaya cesaret edemeyinceye kadar ona dik dik bakar. Sonra o ve Albert köşeyi dönüp gün doğumuna doğru uzun bir yola çıkarlar. Ted onların gidişini izler ve bitkin bir halde, hayatın uzun ya da kısa olmasının önemli olmadığını, sorunun zaman değil, hız olduğunu düşünür. Hayattayken çok fazla şey oluyor, her şey çok hızlı ilerliyor, insan olmak için nasıl zamanınız olabilir ki?

Louisa onun arkasından iki kez boğazını temizler.

"Bana teşekkür etmeyecek misin? Taksi parasını ödediğim için?" diye sorar.

Ted'in kaşları zıplar.

"Benim paramla mı?"

"Yine de teşekkür edebilirsin, değil mi?" Louisa sinirli bir şekilde işaret eder ve istasyondaki "Kayıp ve Buluntu" tabelasına doğru ilerlemeye başlar.

Ted ağaçları devirebilecek bir iç çekişle onu takip eder. Bu, hayatının geri kalanının ilk gecesidir ve bir gıcırtyla başlar.

"Köpek bokuna dikkat et!" Louisa sesleniyor, tam olarak bir saniye geç.

OTUZ DOKUZ

Beynin uzun zaman önce unuttuğu şeyleri vücudun hatırlaması komiktir. Denizin kokusunu, bir susturucunun sesini.

"DİKKAT ET!" Ali seslendi, bir saniye sonra Joar köpek bokuna bastı.

"Aaarrggghh," diye kükredi Joar.

"köpek boku var," diye yardımsever bir şekilde bilgilendirdi Ali onu.

Joar buna tek ayağının üzerinde zıplayarak ve önce onun, sonra Ted'in ve üzerine silmeye çalışarak karşılık verdi. O sırada Temmuz ayını yarılamlışlardı, her yıl aniden diğerlerinin nereye gittiğini merak ettiğiniz o saatler, sanki soyulmuşsunuz gibi. Yaz tatilinin ortası oldukça özel bir hüzündür.

Sanatçı aniden "Bu da ne?" diye sordu ve hepsi gülmeyi bıraktı.

O gün ölü kuşu buldukları gündü. Yazın sonunun başlangıcıydı.

Birkaç gündür yağmur yağıyordu ama o gün onlara kısa bir güneş ışığı penceresi açmıştı. O sabah iskeleye koşmuşlar, en hızlı kimin iç çamaşırlarına kadar soyunup kendini gökyüzüne fırlatabileceğini görmek için yarışmışlardı. Daha sonra

Ted'in evden getirdiği kurabiyeleri yiyor ve Joar'ın çaldığı Coca-Cola'yı içiyorlardı.

"Gece yağmur yağdığında her zaman çok güzel kokar," demişti Ali.

Ted, "Petrichor," diye cevap verdi.

"Ne?" diye sordu  aval aval bakan ağız aynı anda.

Onların bakışlarından kaçmış, bir şeyler açıklamaktan hep çekinmiş, büyüklük taslıyor gibi görünmekten korkmuştu.

"Petrichor. Buna böyle deniyor. Yağmur kokusu. İnsanlar genellikle toprağın koktuğunu söyler ama aslında en çok kaldırım ve kayaların yakınında belirgindir."

"Ve bir iskelede, belki?" Ali iskeleyi sanki büyük, canlı bir arkadaşymış gibi okşayarak söylemişti.

"şeyleri nereden biliyorsun?" Joar merak etmişti.

"Bir izgi romanda okumuştum. İnsanların yağmurun kokusunu bir köpekbalığının kan kokusunu algılayabildiğinden daha net alabildiğini söylüyordu," diye yanıtlamıştı Ted.

"ğretmen olmalısın," diye önerdi Ali. "Evet, olmalısın," diye kabul etmişti sanatçı.

Ve belki de olanın bu olması için bu yeterliydi.

"Köpekbalıkları neden yağmurun kokusunu alma ihtiyaçı duysun ki?" Joar mırıldandı.

Sonra hepsi güldü, önce ona, sonra onunla birlikte.

"Dün gece televizyon izledin mi? Hani şu bütün parasını kaybeden milyonerle ilgili programı?" Ali sormuştu.

"Evet, bu onun hakkı," diye homurdandı

Joar. "deme, onun için zldm," dedi Ali.

"Neden? Neden onun için üzülüyorsun ki, neredeyse tüm insanlar fakir!"

"Evet, ama biz hayatımız boyunca fakirdik. O daha yeni başladı."

Her zamanki gibi bu konuda uzun süre tartışmışlardı. Joar ve Ali'nin sınırsız hayal güçleri olduğunu böyle anlardınız, çünkü aksi takdirde birbirini bu kadar çok seven iki insan asla kavga edecek kadar çok şey bulamazdı.

"Peki boyalar, fırçalar, tuval ve resim için gerekli her şey için yeterli parayı nasıl bulacağız?" Ted sormuştu. "Gerek yok..." diye mırıldandı sanatçı hızlıca. "Biz sadece rekabeti unutun."

Ama tabii ki bunu unutabilirdi.

"Belki Ali'yi şarkıcı olarak kiralayabiliriz? İnsanlar onu nefret ettikleri birine gönderebilirler!" Joar bunu önermişti.

"Belki de iki beyin hücrenden birini satabiliriz Joar?" Ali, Joar'a atmak dışında en sevdiği eğlencelerden biri olan suya atmak için birkaç taş getirmek üzere ayağa kalkarak bağırdı.

"Belki de senin yüzünü bir eşek gibi isteyen birine satabiliriz!" diye cevap vermişti.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdi.

"Sen neden ki? En iyi hakaretin bu mu?" Joar kızarmıştı.

"Belki de bir hakareti anlamak senin için o kadar kolay değildir, çünkü sen bir GÖT'sün!"

Bütün gün böyle devam etmişlerdi. On dört yaşındayken daha kötü günler geçirebilirsiniz, çok daha kötü. Ressam, burun deliklerinde deniz, kulaklarında arkadaşlarının sesiyle sırtüstü uzanmıştı ve eninde sonunda gökyüzünü bu duyguyla boyayacaktı. Cennet bir yaz mevsimidir.

Ve sonra, eve dönerken, bir cızırtı duydular. Joar'ın köpek bokuna bastığı . Ted'in üzerine silmeye çalıştığına, Ali dalga geçti:

"Ted bok olduğu için korkmuyor, KÖPEK boku olduğu için korkuyor!"

"Hayır, değilim!" Ted itiraz etti.

Babasının cenazesinden bu yana bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti ki, bir çöp torbası tarafından kovalanan bir ihtiyacı olduğunu keşfetti. Her akşam eve karanlık bir eve gidiyor, sessizce yürüyordu.

Yankılı odalarda dolaşıp boş bira kutularını topluyordu. Her sabah arkadaşları sessizlikte boğulmasını engellemek için onunla acımasızca dalga geçiyorlardı, çünkü başka ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Ali çok ciddiymiş gibi davrandı.

"Belki de insan pisliğidir, Ted? Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

"Hayır!"

Joar kükredi:

"*Urgh!* Ya insan bokuysa!"

Sonra ayakkabısını çıkardı ve kaldırımın kenarına sürttü. Bu da sadece parmağına küçük bir parça bok bulaşmasına neden oldu, bu da onu tüm elini kazımak istiyormuş gibi gösterdi. Ali buna güldü ama ne yazık ki ağzı kurabiyelerle doluydu, bu yüzden kırıntılar Ted'in yüzüne fiskiye gibi çarptı. O kadar iğrenmiş görünüyordu ki sanatçı bile kıkırdadı:

"Olamaz, yüzüne kırıntılar geldi, Ted muhtemelen pantolonuna köpek boku bulaşmasını tercih ederdi!"

O kadar çok güldüler ki Ali yanlışlıkla Joar'ı büyük bir çalının içine itti. Joar gözden kayboldu, sonra doğum günü pastasından çıkan bir striptizci gibi bir anda ayağa fırladı. İşte o zaman ressam bir şey fark etti.

"Bu da ne?" diye sordu.

Çalılığın derinliklerinde bir ağa takılmış bir kuş yatıyordu.

"Nefes alıyor mu? Yan yatırın! Ağızdan ağıza mı verelim?" Ali kafası karışık bir şekilde konuştu, çünkü pek çok şeyde iyiydi ama stresli olduğunda hiçbir şeyde iyi değildi.

Joar homurdanarak başını onunkinden uzaklaştırdı ve "Bu nefesle ağızdan ağıza vermemelisin zaten..." dedi.

Ali elini ağzına götürerek, "Kurabiyeler yüzünden..." diye mırıldandı.

Ted kuşu almak için öne doğru uzandı ama Joar elini hızla geri çekti.

"Kuşlara dokunmamalısın! O zaman anneleri onları geri almaz!"

Ted kuşa yaklaştı ve çekingen bir tavırla şöyle dedi:

"Bu kuş emekli olacak kadar yaşlı görünüyor. Muhtemelen bir annesi yoktur."

Ressam da öne doğru eğildi ve sessizce ekledi: "Ayrıca, o öldü."

Joar başını çalılarının arasına soktu ve kabul etti:

"Tamam. Belki tüylerinin etrafı biraz gri görünebilir." "Ve ölü!" Ali işaret etti.

Joar onu nazikçe ağdan kurtardı. Sanatçı toprağa küçük bir çukur kazdı ve onu oraya gömdüler. Joar bir şeyler söylemeleri gerektiğini düşündü ve sonra herkes Ted'e baktı, çünkü kelimelerden sorumlu olan oydu. Ted de hatırlayabildiği kadarıyla papazın babasının cenazesinde söylediği sözleri tekrarladı:

"Her şeyin bir zamanı vardır. Doğmak için bir zaman ve ölmek için bir zaman, dikmek için bir zaman ve sökmek için bir zaman. Ağlama zamanı ve gülme zamanı. Yas tutma zamanı. Dans etme zamanı."

Sessizliğe gömüldüğünde Joar gözlerini sildi ve Ali birkaç hüzünlü dans figürü yaptı. Sanatçı mezarın üzerini toprakla örttü. Ancak o zaman çalılardan gelen bir ses duydular ve ikinci kuşu, hâlâ hayatta olan kuşu bu şekilde buldular.

Ağa takılmış, bir deri bir kemik kalmış ve terk edilmişti. Arkadaşlar bir an tereddüt etti.

"Sen yap..." diye fısıldadı Ali, kuşu çırpınmadan ağdan çıkarabilecek tek kişi o olduğu için.

Bazı insanların böyle elleri vardır, sanki tüm canlılar kendilerine asla zarar vermeyecek biri tarafından dokunulduklarını içgüdüsel olarak bilirler. Yavaşça gökyüzüne doğru tuttu, ama kuş sanki özgür olduğunu fark etmemiş gibi uçup gitmedi.

"Belki de içi acıyordur?" Ted üzgün bir şekilde söyledi. "Muhtemelen sadece korkmuştur!" Joar dedi ki.

"Bu da aynı şey," belirtti Ted. "koyabileceğimiz bir şeyimiz var mı?" Ali sordu.

"Buldum," dedi sanatçı ve boştaki eliyle sırt çantasından kutuyu dikkatlice çıkardı.

Diğer üçü, kuş da dahil olmak üzere, biraz endişeli bir şekilde ona baktı, ancak sormaya cesaret eden tek kişi Ali oldu: "Tüm hapları içinde sakladığın bu mu?"

"Mmm," diye itiraf etti sanatçı.

"Ne fark eder ki? şey varsa o da ağrı kesici olabilir! Biz veterinerlerden daha iyiyiz!" Joar bunu ilan etti ve sanatçının kuşu bir veterinerin kesinlikle yapmayacağı şekilde kutuya koymasına yardım etti.

Joar kuşu eve kadar taşıdı, yağmur yağmaya başladığında küçük kutuyu vücuduyla korudu ve neredeyse evlerini görebildiklerinde kararlı bir şekilde şöyle dedi:

"eve götüreceğim, annem nasıl kurtaracağını bilir."

Arkadaşlarından hiçbiri buna karşı çıkmaya cesaret edemedi. Ama kötü fikirlerin kraliçesi Ali bile bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu.

Arkalarında yağmur ve rüzgâr tüm çocukluklarını alıp gözden kayboldu.

KIRK

Ted aptalın teki, kayıp eşya bürosu kapalı. Tabii ki kapalıdır, gecenin bir yarısı, ne düşünüyordu ki? Karanlığın tek olumlu yanı, kimsenin onun kendi aptallığı karşısında kızardığını görememesi.

Louisa heyecanla, "İçeri girebilirim," diye güvence verir. Ted, "Kesinlikle zorla girmeyeceğiz," diye tersler.

Sanki aniden fikrini değiştirecekmiş gibi kilitli kapıyı bir kez daha deniyor. Sonra kafasının içinde çok ama çok kötü bir küfür haykırır. Seyahat etmekten çok yorulmuştur, kendinden çok yorulmuştur. Sanatçının ne kadar tuhaf olduğunu düşünür: Yirmili yaşlarında yaptığı seyahatlerden her bahsettiğinde, sesi her zaman neşeyle karbonatlanmış gibi gelirdi. Delilik, diye düşünür Ted.

"Hızlı olacağım! Bu zor bir kilit bile değil!" Louisa ısrar ediyor. "İçeri girmeyeceğiz!"

"Peki o zaman ne yapacağız?"

"Bilmiyorum, çünkü sürekli konuşuyorsun, bu yüzden düşünemiyorum!"

"Tamam. Düşünmeyi bitirdin mi?" diye soruyor, belki dokuz saniye.

"Hayır."

On saniye geçti. "Peki

ya şimdi?" "Hayır!"

"? Sen düşünürken içeri giremez miyim?"

Sırt çantasından tornavidalarını çıkardı ve hazır.

"İki dakikalığına... kendin olmamayı deneyebilir misin?" diye yalvarıyor.

"Sadece *sen* olmasan daha kolay olmaz mıydı?" diye kapıya doğru yürürken.

"Hayır! Bekle!"

"Ben sadece-" "Kes şunu, dedim!"

"Ama çabuk olacak! Ben sadece gidiyorum-" diye ısrar edince adam öfkeden deliye döner.

"Neyin var senin? Eğer kapalıysa, trenden indiğimizden beri burada nasıl bir şey bulabildik?" diye kaçırıyor, olduğundan çok daha sinirli bir şekilde.

"Oh," diyor, isteksizce tornavidalarını yere bırakarak.

"Sadece... kıpırdamadan dur! Bunların hepsi başından beri SENİN SUÇUN!" diye çıkışıyor, öyle beklenmedik bir anda ki, sanki ona bir şey fırlatmış gibi irkiliyor.

Ted hayatı boyunca hiçbir şeyden bu kadar çabuk pişman olmamıştı. Louisa o kadar hızlı geri çekilir ayağı takılır.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldıyor, titrediğini görmemesi için alt dudağını ısırtıyor.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim..." diyor Ted ama artık çok geç. Kollarını havaya kaldırır ve gözlerini kırptırır.

"Hayır, hayır, haklısın. Bu benim hatam! Bu yüzden en başından beri o lanet tabloyu istemedim. Er ya da geç beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum, bu yüzden iyisi..."

Ağlamamak için kelimeler arıyor, dişleri takırdarken dili saklanacak bir yer bulmaya çalışıyor. Ted hiçbir zaman ağır bir suçluluk duygusu taşımamıştır, çünkü annesi sesini her yükselttiğinde baktığı kişi kendisidir. Bir yetişkinin bir çocuğa bağırması bir şiddet eylemidir, tüm yetişkinler bunu içten içe bilir, çünkü tüm yetişkinler bir zamanlar küçüktü. Yine de bunu yapıyoruz. Her seferinde insan olma konusunda başarısız oluyoruz.

Louisa ne hissettiğini açıklayacak kelimeleri bulamayınca, Ted onun yerine bu kelimeleri doldurur, öyle bir sesle ki, her yerde titreşir.

Ünsüz:

"Beni hemen bırakman daha mı iyi? Söyleyeceğin şey bu muydu? Birileri tarafından sevmeye çalışmanın çok korkutucu olduğunu mu? Vazgeçmek daha mı kolay?"

"Evet," diye fısıldıyor.

O kadar derin nefes alıyor ki göğüs kafesi takım elbise ceketinin altında sallanıyor. Sonra itiraf ediyor:

"Sen beni terk etmeden çok önce ben seni terk etmeyi düşündüm. Tuvalete gittiğimde trenden inmeyi düşünüyordum."

Bu da aralarında yeni bir sessizlik rekoruna yol açıyor.

"İnsanları terk etme konusunda berbatız," diye mırıldanıyor sonunda. "Pratik yapmalıyız," diye gülümsüyor Ted.

O da gülümsüyor. Muhtemelen birbirlerine söyleyecekleri daha çok şey vardır, ama zamanları yoktur, çünkü karanlıkta arkalarından gelen bir sesle bölünmüşlerdir:

"İşte ikiniz de "

Ne yazık ki ses, nasıl bir gece geçirdiklerini ya da ıssız bir tren peronunda karanlıkta gelen bir sesin şu anda onlar üzerinde nasıl bir etki yaratacağını bilmiyor. Ted panik içinde dönüp durur, yüzü sadece çekici bir şekilde ağlayamayan orta yaşlı bir adamın olabileceği gibi kıpkırmızıdır. Louisa iki elinde birer tornavida ve gözleri vahşi bir öfkeyle açılmış, savaşa hazır bir halde arkasını döner. Platformda önlerinde duran kadın neredeyse rayların üzerine düşüyordu.

"Ben... Ben..." diye kekeliyor.

Trendeki anne. Biraz ötede, elinde bebek arabasıyla bir adam duruyor, uykulu ve korkmuş görünüyor, bu iki duyguyu bir araya getirmek gerçekten kolay değil. Louisa, yanlışlıkla birinin annesine tornavidayla saldırmak üzere olduğunuzda yaptığınız gibi boğazını temizler ve onları hızla arkasına saklar. Ted takım elbise ceketinin koluyla yüzünü siler.

"Şey... merhaba," demeyi başarıyor Louisa.

"Ne... Ne yapıyorsun burada? Gecenin bir yarısı?" Ted merak ediyor.

"Seni bekliyorum!" Anne dengesini yeniden sağladığında hevesle gülümsüyor ve Ted'in yüzünü görüp haykırıyor: "Aman Tanrım, ne oldu?"

Ted ilk başta onun ne demek istediğini anlamıyor, sonra sanki vücudunu başka birinden ödünç almış gibi kendine bakıyor. Pantolonu tırmandığı çitten dolayı yırtılmış, ceketini ormanda bulmuş gibi görünüyor, bantlı gözlükleri burnunu ölümüne tutuyor ve yüzü sadece gözyaşlarıyla değil, aynı zamanda çarpma ve çürüklerle dolu.

"Bu çok uzun bir hikâye..." diye başlıyor teslimiyetle.

"İyi misin? Doktor çağırayım mı?" diye sorar anne, annelerin yaptığı gibi.

"Merak etme," diyor Ted.

"Aç mısın? Bebek arabasında biraz kurabiye var! Yemelisin!" diyor ve cevap beklemeden sesleniyor: "Tatlım! Bana kurabiyeleri getirebilir misin?"

Bebek arabalı adam, sanki hayvanat bahçesindeki "Hayvanları Beslemeyin" tabelasını okumuş gibi çok ama çok temkinli yaklaşıyor.

Ted, "Hayır teşekkürler, gerçekten aç değilim-" demeye çalışıyor. Kadın büyük harflerle de olsa şefkatle "YEMEK!" der.

Adam Ted'e öyle bir bakar ki, Ted'in yemesini gerçekten tavsiye ettiğini açık ve net bir şekilde gösterir. Ted de Louisa gibi yemeğini yer.

"İyi bir anne olacaksın..." diyor.

"Ne yaptın sen ne yapıyorsun?" ve kadın gülümsüyor sertçe, Ağzında yemek varken konuşmasını açıkça onaylamıyordu.

"Hiçbir şey..." diye mırıldanır Louisa ve bir kurabiye daha atar. Adam karısına karşı ihtiyatlı bir şekilde boğazını temizliyor.

"Tatlım. Belki de yapmalısın...?"

Kadın önce dehşete düşmüş gibi görünüyor, sonra cıvıldıyor:

"Oh! Evet! Özür dilerim! Kondüktör ikinizin de eşyalarınız olmadan indiğinizi gördü! Zaten kocam beni bu istasyondan alacaktı, ben de onları yanıma alacak ve arabada bırakacaktım.

Kayıp eşya bürosu. Ama tabii ki kapalıydı. Çok unutkanım. Bebek beynimi suçlamam gerekecek!"

Sanki bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmeleri gerekiyormuş gibi gülümsüyor, bu yüzden Louisa ve Ted kibarca başlarını sallayıp biraz daha kurabiye yiyorlar. Yorgun oldukları ve beyinleri de pek iyi çalışmadığı için kadının aslında ne dediğini anlamaları birkaç saniye alır. Ancak o zaman onun yanında ne olduğunu anlıyorlar: Ted'in bavulu ve tablonun bulunduğu kutu.

"EVET! EVET! EVET! EVET!" Louisa haykırıyor, bebek arabasını kırıntı tutuyor, sesi istasyonda yankılanıyor.

O kadar rahatladı ki midesi bulandı, sonra histerik bir şekilde gülmeye başladı ve eğer fiziksel temas gerektirmeseydi muhtemelen kollarını kadının boynuna dolayacaktı.

"Affedersiniz," diyor Ted, o kadar sessiz ki kimse duymuyor, çünkü kadın sevinçle haykırıyor:

"Umarım hiçbir şey kırılmamıştır! Bu kutu kırılğan bir şey içeriyor gibi görünüyor!"

"Mükemmel, her şey mükemmel!" Louisa kutunun içine bakarak ona güvence veriyor.

"Affedersiniz..." diye tekrarlıyor Ted, ama .

"Ve işte bavulun, Ted!" Louisa kaçırır, sanki birinin parasını çaldığını işaret etmeyi düşünüyormuş gibi cebine bakar, sonra onun kendisi olduğunu fark eder.

Ted gözlüklerini ayarlar, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırır ve sonunda şunu söylemeyi başarır:

"Affedersiniz... küçük bir kutu da vardı. Bavulumun yanıdaydı, yaklaşık bu büyüklükte..."

Kadın umursamaz bir tavırla ona döner.

"Evet, ama boştu, değil mi?"

Ted sanki dünya hareket ediyormuş gibi sallanıyor. "Affedersiniz... ben?"

Kadın başını bir tarafa eğiyor.

"Olamaz, boş değil miydi? Çok hafifti. Çöp olduğunu düşünmüştüm."

Ted'in ağızı açılır ama ılık sessizdir. Louisa Ted'den kadına ve tabloya bakar, sonra delinmiş bir şişme kale gibi yere yığılır.

"Ne... ne oldu ona?" diye soruyor, cevabı dinlemeye cesaret edemeden.

Kadın sinirli bir şekilde saçlarını kaşır.

"Sanırım kondüktör onu attı. nemli miydi? Oh hayır, şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum... oh, bu bebek beyni..."

Ted kendini toparlıyor ama fısıldarken sesi kırılıyor:

"Hayır, hayır, lütfen. Böyle düşünme. Gerçekten gereğinden fazlasını yaptın. Bu büyük kutu en nemlisiydi. Diğeri... oh, endişelenme. Gerçekten teşekkür ederim. Keşke sana bir çeşit ödül verebilseydim ama..."

Kadın başını sallar.

"Kesinlikle hayır! Sadece yardım edebildiğim için mutluyum. Trende huzur içinde tuvalete gitmeme yardım ettin, bir anne bir şeyi asla unutmaz" diyerek Louisa'ya gülümsüyor.

Louisa tablonun bulunduğu kutuyu kollarına alır, sanatçının küllerinin gittiğinin farkına vararak sessizce fel olur. Ted kalın bir sesle tekrarlar:

"Teşekkür . teşekkür ederim."

Elini nazikçe kutunun üzerine koyar, neredeyse Louisa'nın eline dokunarak onu rahatlatmaya çalışır.

Kadın mutlu bir şekilde gülümsüyor, sonra adresini ve telefon numarasını bir kağıda yazıp adama uzatıyor.

"Buradan tekrar geçecek olursanız, bizimle temasa geçin. memnuniyet duyacağınız bir misafir odamız var."

Ted cevap olarak ne söyleyeceğini bilemez ve bir kâğıt parçasına kendi adını ve telefon numarasını yazıp kadına uzatır. Bunu kim neden istesin ki, diye düşünür, utanarak.

Sonra kadın ve adam el sallıyor, arkalarını dönüyor ve bebek arabasını gecenin karanlığına doğru sürüyorlar. Ted elinde bir kağıt parçasıyla orada durmaktadır,

Louisa da ona inanılmaz bir hazineymiş gibi bakıyor. Bir *misafir odası*, bu insanlar sarayda falan mı yaşıyor?

"Hadi!" diye mırıldanıyor, tablonun bulunduğu kutuyu daha sıkı kavırıyor ve yürümeye başlıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ted .

"Bir taksi bulup o treni takip etmeliyiz! O külleri geri almalıyız!"

Ama Ted onu takip etmez. Olduğu yerde durmaya devam eder, bir kuş sürüsü biraz ötedeki gökyüzüne doğru havalanırken kanat çırpışlarını duyduğuna yemin edebilir.

"Hayır, hayır, bekle..." diyor.

Sonra Louisa dönüyor ve yine yanlış anlıyor. Övünmek gibi olmasın ama yanlış anlamalarda hiç de fena değil.

"Seninle gelmemi istemiyor musun? Her şeyin benim hatam olduğunu biliyorum!

Sadece yardım izin ver..."

Ted sanki bir uçağı indirmeye çalışıyormuş gibi ellerini yavaşça hareket ettirir, ki bu da muhtemelen Louisa'nın konuşmayı kesmesini sağlamakla aynı zorluk seviyesindedir. Sinirle gözlüğünü çıkarıp tekrar takıyor, hem de birkaç kez. Tüm bunlar bittiğinde çok ama çok fazla banda ihtiyacı olacak.

"Hayır, hayır Louisa, bu senin hatan değil. Bunları daha önce hiç söylememeliydim. Her şey hayal ettiğin gibi gitmediği için üzgünüm. Hayatın boyunca tabloyu ve içindeki çocukları hayal ettin ve tanışabildiğin tek kişi... bendim. Ve ben bunca zamandır sadece kendimdim. Onun yerine diğerleriyle tanışmalıydın. Onları sevebilirdin."

"Senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyor, sanki terk edilmek üzereymiş gibi.

Gerileyen saç çizgisini kaşıyor.

"En iyi arkadaşımın ölmeden önce benden istediği son şey resme ve sana bakmamdı. İkisinde de başarısız oldum. Her şey senin için bir peri masalı gibi sonuçlanmadığı için üzgünüm. Resmin kartpostalını gördüğünüzde ne hissettiğinizi söylemiştiniz?

Gençken mi? O iskelede uyuyup uyandığınızı hayal ettiğinizi? Ve... yüzmeyi öğreneceğini?"

Louisa gözlerini kucağındaki kutuya siler.

"Benim için sorumluluk almak zorunda kaldığın için üzgünüm Ted. Ben... ben olduğum için üzgünüm. Tamam mı? Her şey için özür dilerim! Ama *hadi gidelim*, şimdi! Bir taksi bulup trene binmemiz lazım..."

Ama Ted kıpırdamıyor. Sadece ellerini ceplerine sokar ve gece gökyüzüne bakar, derin nefesler alır, deniz ve köpek boku kokularını fark eder. Ölen her şeyi ama daha da çok hâlâ hayatta olan her şeyi düşünüyor.

"Kapıları gerçekten kırıp açabiliyor musun?" diye soruyor bir süre.

"Evet, tabii ki yapabilirim," diye burnunu çekiyor, sanki tüm normal insanlar bunu yapabilirmiş gibi.

"Hadi o zaman. Benim daha iyi bir fikrim var," der ve diğer yöne doğru yürümeye başlar.

"Hayır, trene gitmeliyiz! Kül kutusunu bulmalıyız!" diye bağırır.

Ted cevap veriyor ve sesi karbonatlı gibi çıkıyor:

"Sorun değil. Her zaman seyahat etmeyi ne kadar çok sevdiğini anlatırdı."

Bu yüzden trenin peşinden gitmezler. Onun yerine küçük dükkânlar sokağına giderler ve spor malzemeleri dükkânını ararlar. Louisa içeri girer, tezgâha para bırakırlar, Ted özür dileyen bir not yazar. Vitrinden havlu ve mayo alırlar.

Güneş yakında doğacak. Denize doğru yürürler. Ona yüzmeyi öğretir.

KIRK BİR

Bir kuşu bulup gömen ve bir diğerinin hayatını kurtaran dört arkadaş, yol ayrımında seslenerek kendi yollarına gittiler: "Yarın! Yarın! Yarın! Yarın! Yarın! Yarın!" Ted omzunun üzerinden baktı ve Joar'ın bedenini olabildiğince uzun süre gözlerinin önünde tuttu. O zaman bilmiyorlardı ama denizde sadece bir kez daha birlikte yüzeceklerdi.

Kısa bir süre sonra Joar annesiyle birlikte odasında yerde oturuyordu ve endişeyle sordu:

"kusalım mı?"

Joar annesinin yaralı bir kuşa ne yapacağını çok iyi bildiğine kadar inanmıştı ki, ama şimdi yanında duruyordu ve mümkün olan her şekilde bilmiyormuş gibi görünüyordu.

"Kusmak mı?" dedi.

"Anne kuşlar da çocuklarına bunu yapmaz mı? Yemek yedikten sonra yuvaya uçarlar ve yediklerini çocuklarının ağzına atmazlar mı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi annesi mutlulukla gülümseyerek, çünkü Joar onun daha önce hiç duymadığı bir şeyi her bildiğinde böyle mutlu oluyordu.

"Ted bu kuşun muhtemelen çocuk bile olmadığını söyledi, ama o zaman bunu nasıl bilebilirsin ki?" Joar, kuşun sahte bir kimlik gösterip göstermediğini tahmin etmeye çalışan bir fedai gibi kuşa şüpheyi bakarak söyledi.

"Canım, ben bu kadar aptalken bana mı soruyorsun?" diye güldü annesi.

Joar çok ciddi bir şekilde, "Her şeyi canlı tutan sensin," diye cevap verdi.

Çünkü o yaptı. Bitkiler ve o ve kendisi, her şeye rağmen, her şeyin ölmesi gereken bir evde.

"Ne kadar ?" diye fısıldadı sonra, ona sıkıca sarılarak. "Anne..." diye inledi ve gözlerini devirdi.

Ama haklıydı elbette, çünkü çoğu genç erkek annelerine sarılmaz. Peki onun annesi olduğu için ne kadar şanslıydı?

"Sence aç mıdır? Pastamız var! İşyerinde doğum günü vardı ve biraz le vardı..." diye önerdi.

Joar güldü: "Belki de sadece su vererek başlamalıyız, anne?"

Kendi kendine iç geçirdi ve ellerinin sırayla birbirine vurmasına izin verdi.

"Evet, evet, elbette, ben tam bir aptalım, çok heyecanlanıyorum sevgilim, sonra da böyle aptalca şeyler söylüyorum..."

Her zaman gergindi, her zaman aptal hissediyordu. Mutfaktan Joar'a seslenip kuş pasta yemeyecekse Joar'ın pasta isteyip istemediğini sordu ve Joar cevap verdi: "Ayılar ormana sıçar mı?"

Sonra yüksek sesle güldü ve geri seslendi: "Su ıslak mıdır? Tek bacaklı ördekler daireler çizerek yüzer mi?"

Joar'ın küçüklüğünden beri aynı aptalca, saçma şakaları yapıyorlardı. Bu bir bakıma Joar ve arkadaşlarının birbirlerini aramasıyla eşdeğerdi: "Yarın!" Her şeye rağmen hala birbirlerine sahip olduklarının nazik bir hatırlatıcısıydı.

Kek ve suyla geri döndüğünde Joar, "Sen aptal değilsin anne, sadece... muhakeme yeteneğin zayıf," dedi.

"Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum," diye utanarak gülümsedi ama sonra gururla ekledi: "Ama tamamen aptal olamam, biliyorsun, çünkü o zaman bu kadar akıllı bir oğlum olamazdı! Ve bazı anne kuşların aksine senin üzerine tek bir kez bile kusmadım..."

Joar itiraf etti: "de ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum, sadece Ted'in bir keresinde ağabeyi hakkında söylediğini duydum..."

Sonra ikisi de güldü, o evde öyle mucizevi bir sesteki ki duvarlar her seferinde şok geçirmiş olmalıydı. Annesi kuşa su verdiğinde, bunu bir parmağını pipetin ucuna koyarak yapıyordu, böylece onu damla damla besleyebiliyordu ve Joar bunun çok akıllıca olduğunu düşündü ve onun aptal olduğunu düşünen herkesin bunu görmesini diledi.

Çünkü Joar'ın annesi hakkında pek çok şey söylenebilirdi ve ne yazık ki çoğu insan bunları her zaman söylerdi. Elbette hiçbir zaman doğrudan ona değil, bu kadar küçük bir kadının, kasabanın yarısının konuşabileceği kadar büyük bir sırta sahip olması aslında oldukça dikkat çekiciydi. Ama Joar, Ali en'in dediği gibi, "bu kadar küçük bir kafa için delicesine büyük kulaklara" sahipti. Bu yüzden ne yazık ki daha küçük yaşta her şeyi duymuştu. Sokaktaki komşular, futbol antrenmanındaki anneler ve okuldaki öğretmenler, hepsi babaannesinin ölmeden önce söylediği aynı tür şeyleri kıs kıs gülüyorlardı: Joar'ın annesi çok yüksek topuklu ayakkabılar ve çok düşük kesimli bluzlar giyyordu, çok fazla konuşuyordu ve yeterince utanmıyordu. Giyimi için fazla yaşlı, kıkırdaması için fazla yetişkin, birinin annesi olmak için fazla makyajlıydı. Joar süpermarkette yaşlı kadınların "Zavallı çocuk," diye fısıldadıklarını duymuştu, çünkü bu en kötü dedikodu türüydü: endişe kılığına bürünen tür. Joar'ın büyükannesi bu konuda herkesten daha iyiydi ve onun ölümünü düşündükçe Joar üzülmüyordu, çünkü o zamanlar çok yaşlıydı ve babasının da onun kadar uzun yaşayacağından endişeleniyordu.

Çünkü süpermarketteki yaşlı kadınlar haklıydı, Joar fakir bir çocuktı. Ama annesi yüzünden değil. Dünyada iyi olan tek şey oydu. Kesinlikle bir aptal değildi.

Ama muhakeme yeteneği zayıf mıydı? Ayılar ormana sıçar mı?

Joar küçükken, annesinin bisikletinde çocuk koltuğu yoktu, bu yüzden onu küçük bir köpekmiş gibi ön taraftaki sepete koyardı. Ona asla yatağa gitmesini söylemezdi, kahvaltı için dondurma önermesi alışılmadık bir şey değildi ve Joar ara sıra onu sağlıklı yemek yemeye zorladığında, ona "sıkıcı" derdi. Bazen Joar ona yedi yaşındayken kazara onu ateşe verdiği için takılırdı, ki bu kesinlikle abartıydı, sadece pantolonunun küçük bir kısmını ateşe vermişti. Pantolondaki bir deliği onarmaya çalışıyordu, çünkü yemek yapmakta o kadar iyi olmasa da dikiş dikmekte çok iyiydi, ama ne yazık ki o hafta elektrikler kesikti, bu yüzden karanlıkta yapmış ve yanlışlıkla bir mumu devirmişti. Geriye dönüp baktığında, Joar'dan önce pantolonunu çıkarmasını isteseydi daha iyi olabilirdi, ama her şeyi düşünemezsiniz.

Küçük yaşlarda çocuğu sinemaya götürür ve onu R-rated filmlere kaçırdı. Şey, belki "kaçırmak" değil, bilet gişesindeki adam ona vurulmuş ve fark gibi davranmış olabilir. Her yerdeki tüm erkekler ona biraz aşık oluyordu, Joar bile bunun için onları suçlayamazdı. Bazen arka arkaya birkaç film, bazen de gerçekten kötü bir filmi on kez izlediler, hepsi de orada, dünyanın patlamış mısır koktuğu ve her zaman mutlu sonla bittiği karanlıkta kalabilmek içindi. Elbette çoğu çocuk anneleriyle en iyi arkadaş olmaktan yorulur, bu yüzden Joar'la her şeyi sanki son kezmiş gibi yapardı. Ama asla öyle olmadı. Ne kadar şanslıydı?

Kışın, Joar'ın babasının evde olmadığı gecelerde, dışarı çıkar, buz pateni pistinin yanındaki çitin üzerinden tırmanır ve sokak lambalarının ışığında paten kaymaya giderlerdi. Annesi gençken artistik patinajcıymış, buzun üzerinde her kayışında Joar'ın nefesi kesilmiş. Annesinin korkmadığını bildiği tek yer orasıydı. Buz pateninde de iyiydi, o kadar iyiydi ki dokuz yaşındayken okul bir buz hokeyi yarışması düzenlediğinde gerçekten berbatmış gibi davranmak zorunda kalmıştı. Kimsenin annesine bir takımında oynamaya başlaması gerektiğini söylemesini istemiyordu, çünkü kasabalarında buz hokeyi oynayan çocukların buna gücü yetmiyordu

elektrikleri kesilmedi ve ay sonunda gazeteleri tuvalet kağıdı olarak kullanmadılar. Elbette bunun bir önemi yoktu, Joar zaten bir takımda oynamak istemezdi. Çocuklarına bağırarak bir grup öfkeli baba tarafından yönetiliyorlardı ve Joar'ın öfkeli bir moronun etrafında olması gerekiyorsa, evde bir tane vardı.

Bazen çocuk ve annesi geceleri buz pistinde sırt üstü yatarlardı ve annesi ona takımyıldızlarını gösterirdi, her birini biliyordu, çünkü hiç de aptal değildi. Joar herhangi bir aptal anneye de sahip olabilirdi ama Joar ona sahipti. Ne kadar şanslıydı?

On iki yaşına yeni bastığında ona araba kullanmayı öğretmişti. Pedallara zar zor ulaşabilmesi dışında, aslında en azından başlangıçta oldukça iyi gitmişti, ama sonra Joar belirli bir trafik işaretinin ne anlama geldiğini sordu. Kız "Hiçbir fikrim yok hayatım" deyince, Joar sordu: "Ehliyet almak için bunu öğrenmek zorunda değil miydin?"

"Oh, ehliyetim yok, sevgilim," diye cevap verdi, oldukça umursamaz bir şekilde, sonra da şöyle dedi: " adresini buraya çevir."

"EHLİYETİN yok mu senin?" Joar bağırdı.

"Hayır, hayır, ama böyle düşünmeniz ne kadar hoş," diye cevap verdi, adamın kendisini bu kadar düşünmesinden etkilendiği belliydi.

"Ama ne... ne oluyor anne? Araba kullanmayı nasıl öğrendin o zaman?"

"Annem öğretti."

Joar ona baktı ve şaşkınlıkla kendi kendine şu soruyu sordu: "Polis seni durdurursa ne yaparsın?"

Annesi ona gururla bakmıştı, çünkü bu onun hayatı boyunca söylediği en yasalara uygun şeydi. Sonra da itiraf etmişti:

"Sadece bir kez durduruldum. O zaman da arka koltukta oturan seni gösterip apandisitinin iltihaplandığını ve hastaneye gitmekte olduğumuzu söyledim."

"Bunu HATIRLIYORUM! Şaka yaptığınızı sanmıştım!" Joar haykırdı.

"Çok tatlısın hayatım," diye cevap verdi annesi. Bütün gece karanlıkta kasabanın etrafında araba sürmüşlerdi ve eğer annesi izin verseydi, Joar mümkün olduğunca uzağa gitmeye devam edecekti. Ama kocasını terk etmeye cesaret edememişti ve Joar da onu terk edememişti. Onların hapishanesi görünmezdi.

Şimdi Joar beş yaşına girmek üzereydi ve bir kuşun hayatını kurtarıyorlardı. Annesi sabırla ona bir damla su verdi ve Joar evin dışından topladığı dal ve yapraklarla kutunun içinde ona bir yatak yaptı. O kuş ne kadar şanslıydı?

"Kuşların yuva yapmadığını biliyor muydunuz? Yani kendileri için değil. Onları sadece çocukları için yaparlar" dedi Joar.

"Bunu sana Ted mi söyledi?" diye gülümsedi annesi. "Onun beyni kaka gibi. Her şey yapışıyor!"

Annesi çok güldüğünde osururdu, Joar'dan başka kimse bunu bilmezdi, çünkü Joar'dan başka kimse onu böyle güldüremezdi.

"Pencereyi açın! Pencereyi aç! Kuşu öldüreceksin!" diye gözyaşları içinde öksürdü ve kadın güldü, güldü ve güldü.

Arkasını döndüğünde durdu. Anahtarın kilide girdiğini duymamışlardı. Joar'ın yaşlı adamı odanın kapısında durmuş, önce şaşkın, sonra gözlerinde nefretle onlara bakıyordu. Günde altı ya da yedi bira içmişti, burnundan düzensiz nefes alıyordu, gözleri hiçbir şeye tam olarak odaklanamıyordu. Ama kuşu gördü, Joar'ın annesinin ne kadar mutlu olduğunu gördü ve çocuk mutlu bir sonla bitmeyeceğini hemen anladı.

KIRK İKİ

Louisa ve Ted kayalıkların üzerinde havlularına sarınmış, gün doğumunda titreyerek oturuyorlar.

"Deniz her zaman bu kadar soğuk mudur?" diye merak ediyor. "Hayır, bazen çok daha soğuk oluyor" diye gülümsüyor. "Hiç hissetmemiştim, benim farklı hissediyor..."

"Deniz gibisi yoktur. Artık cildiniz bunu biliyor. Artık onu özleyecek, her zaman" diye söz veriyor.

Louisa sallanıyor itibaren yan için yan,
arasında Öfori ve melankoli.

"Bunu Fish'e anlatmak isterdim. Bazen çok kızıyorum. Denizi hiç göremedi."

Ted gözlüklerini uzun süre temizler.

"Seninle her gece denizi gördü, kartpostalda. Ve şimdi de denizi görüyor" diyor.

"Teşekkürler," diye
mırıldanıyor Louisa. "Ben de
sana teşekkür etmeliyim."

"Hayır, yani bana yüzmeyi öğrettiğin için teşekkürler..." diyor.

"Hayır, gerçekten. Yirmi beş yıldır denize girmedim. Bu yüzden sana teşekkür etmesi gereken kişi benim. Ayrıca sana öğretmek Ali'ye öğretmekten çok daha kolaydı..."

Gülümsüyor. O da gülümsüyor.

"Külleri kaybettiğimiz için üzgünüm," diyor
üzüntüyle. "Onları kaybeden benim," diye
düzeltiyor onu.

"Tamam. Onları kaybettiğin için üzgünüm o zaman,"
diyor sessizce. "Bu biraz da senin hatandı!" diye karşılık
veriyor.

Adamın şaka yaptığını anlamadan önce kendini çok kötü aşığılanmış hissedecek kadar zamanı vardır.

"Çok komik," diye mırıldanıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye sırtıyor.

Kayaların üzerinde, aralarında duran tablonun bulunduğu kutuya bakar.

"Sence kızar mıydı? Onu kaybetmemize?" diye soruyor.

"Hayır. Sanırım gülerdi. Saklambacı severdi." Gözleri parlıyor.

"Belki de küllerinizi bir trene, 'a serptirmek o kadar da kötü bir fikir değildir? Bu şekilde her zaman bir yerlere gidiyor olursunuz!"

Ted kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor.

"Ah, deme. *Öldüğümüzde* bile seyahat etmek zorunda kalmayacak mıyız?"

Louisa gülüyor.

"Küllerinin nereye serpilmesini istersin o zaman?" Ted karar vermeden önce bir süre düşünür:

"Bir kütüphanede. Orada gerçekliğe katlanmak zorunda değilsiniz. Sanki binlerce yabancı hayali arkadaşlarını vermiş, raflarda oturuyorlar ve siz yanından geçerken size sesleniyorlar. Donna Tartt adında bir yazar, bir insanın sanata neden aşık olduğunu şöyle açıklar: "Bu, ara sokaktan gelen gizli bir fısıltıdır. Psst, sen. Hey çocuk. Evet, sen.' Kütüphaneler benim için böyle bir şey."

Louisa bunun üzerine gözlerine deniz suyu kaçmış gibi yapmak zorunda kalır. "Gerçekten kaç tane lanet kitap okudun?"

"Yeterince değil."

Louisa hıçkırığını öksürükle gizliyor.

"Balıklar da kütüphaneleri severdi."

Sonra sırt çantasından Fish'in sigarasını alır, çünkü Fish her zaman yüzerken bir sigara içmenin en iyisi olduğunu duyduğunu söylerdi. Louisa sigarayı yakmıyor, sadece tütünü kokluyor ve Ted'in parmaklarını nazikçe uzatıp sorması onu şaşırtıyor:

"Bir tane ödünç alabilir miyim?"

Louisa şaşkınlıkla tüm yüzünü buruşturur.

"Ciddi misin?"

"İçmek için değil, sadece... koklamak için. Annem eskiden bu markayı içerde."

Kadın ona bir tane uzatır. Böylece deniz kenarında resimle birlikte otururlar, her birinin burnunda bir sigara, saçlarında hafif bir esinti ve yanaklarında sabahın ilk ışıkları vardır.

"Onun gibi misin? Annen gibi mi?" Louisa temkinli bir şekilde sorar. "Evet, sanırım öyleyim."

"Çok mu nazikti?"

Ted'in kahkahası kayalarda yankılanıyor. Başını sallıyor.

"Hayır... hayır... Kimsenin onun için 'kibar' kelimesini kullanacağını sanmıyorum. Ben çocukken sert bir kadındı, çok sertti, Joar bir keresinde onun bir elmasa kafa atıp kırabileceğini söylemişti."

"Ne açıdan zor?"

Ted üzgün bir şekilde sigaraya bakar.

"Annemin her şey hakkında çok kesin fikirleri vardı. Kardeşimin ve benim duygularımızı göstermemizi, sızlanmamamızı, asla ağlamamamızı istemezdi. Her zaman erkek gibi davranmamız onun için önemliydi."

Louisa öfkeyle, "Demek sana hiç benzemiyor," diye haykırır.

Ted sigarayı parmaklarının arasında ileri geri sarıyor, tütün, tuz ve gelmekte olan bir yazın kokusunu derin derin içine çekiyor.

"Anne olmak inanılmaz derecede zor, Louisa. İnsan olmak da zor. Sanırım annem de başlarda bana çok benziyordu, çünkü gençken romantik biriydi. Ama gezegende kalbi kırık bir romantikten daha zor bir insan yoktur."

"Sana vurdu mu?"

"Hayır."

"Ama vuruldun?"

"Evet, Tanrım, evet. Biz küçükken ağabeyim bana her gün vururdu. Bir keresinde beni merdivenlerden aşağı attı ve bayıldım. Bunu hatırlamam bile uzun zamanımı aldı, ayağımın kaydığını sandım..."

"Ondan korktun mu?" "Evet.

Küçük olmak zordur." "Her şey olmak zor."

"Evet. Bu doğru. Her şey olmak zor."

Louisa titreyerek havluyu kendine daha sıkı sarar ve sorar:

"Annenle ilgili en iyi anın nedir?"

Ted sigarayı kokluyor. Anılar kaygandır, beyninin kavraması zordur.

"Annemin mi? Biz... kart oynarken." "Kartlar mı?"

"Evet. Gündüzleri babama bakabilmek için geceleri çalışırdı. Okulda kötüydüm, dille ilgili sorunlarım vardı, okuma ve yazmada sorun yaşıyordum. Bir öğretmen anneme bana zorbalık yapıldığını söyledi ve keşke söylemeseydi dedim, çünkü annemin bunun kendi hatası olduğunu düşündüğünü görebiliyordum. O akşam bir arkadaşıyla telefonda konuştuğunu duydum, ona evde ölümden başka bir şey olmadan kalmaya dayanamadığını söylüyordu. Ertesi gün elini alnıma koyarak beni uyandırdı ve fısıldadı: "Muhtemelen ateşin var." O zamana kadar bana gerçekten dokunduğunu hiç hatırlamıyorum. Sanki... güneş gibiydi. Sanki aşırı dost canlısı bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Ve bütün gün mutfak masasında kart oynadık. Kulağa aptalca geliyor ama en iyi anım o, çünkü o zaman kendimi annem gibi hissetmiştim. İlk gün o bana hastaymışım gibi davrandı, ertesi gün ben kendi başıma davrandım ve sonra birkaç ay boyunca öyle davranmaya devam ettim. Gerçeklerden saklandık, ikimiz de... harikaydı. Ama bir süre sonra babamın durumu kötüleşti ve hastanede daha fazla zaman geçirmesi gerekti, annem de sürekli gidip geliyordu ve beni evde tutmak onun için çok zordu. Sonunda okuldan aradılar ve geri dönmezsem tüm yılı tekrar okumam gerektiğini söylediler, bu yüzden bir gün uyandığımda annem sırt çantamı hazırlamıştı bile. Okula döndüğümde hayvanat bahçesinde büyümüş ve aniden vahşi doğaya salınmış bir hayvan gibiydim. Her zamankinden daha fazla alay edildim, çok dayak yedim ve eve hırpalanmış ve morarmış bir şekilde döndüm... ve nasıl olduğunu hatırlıyorum

Annem o zaman hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Sorun çıkarmaya devam ettiğim için utandım ve düştüğümü söyledim. Yalan söylediğimi biliyordu ama sadece aç olup sordu. O akşam telefonda konuşurken duydum, arkadaşına bu kadar zayıf olmamın muhtemelen kendi hatası olduğunu söylerken sesindeki hıçkırığı duyabiliyordum. Savaşabilen ve kendini savunabilen kardeşim gibi değildim. Annem beni şımartmış, bu hale getirmiş olabileceğini söyledi. Endişelendiğini söyledi. Asla gerçek bir erkek olamayacağımı."

Ted sessizliğe gömülür. Louisa gözlerini huzur içinde silebilsin diye başka tarafa bakar.

"Annenin kalbi ne zaman kırıldı? Baban hastalandığında?" diye sorar.

Cevabını uzun süre düşünür.

"Evet. Ama belki de kırılmadı. Belki de . Babam hastalandığında fazla paramız yoktu, sadece evi geçindirecek kadar paramız vardı, muhtemelen her zaman yeterli olmadığını hissetti. Bir fabrikada çalışıyordu, her zaman yorgundu. Çocukluğumdan en çok hatırladığım ses, annem ya da babam ya da her ikisi de uyuduğu için sesin kesilmesidir. Bu yüzden bodrumdaki odayı aldım, böylece ayak altında olmayacaktım."

"Bundan emin misin?" Louisa sorar.

Ted şaşkınlıkla hakaret arasında bir yerde kaşlarını kaldırır.

"Ne demek istiyorsun?"

Louisa'nın omuzları zıplar.

"Demek istediğim... belki de babanın ne kadar hasta olduğunu görmemek için bodrumdaki odayı tuttun? Ve annenin ne kadar üzgün olduğunu? Ve belki de annen seni ağabeyinden korumaya çalışıyordu?"

Ted gözlerini kısarak denize bakar ve içini utanç kaplar. Bunca yıldır bunu hiç düşünmemişti bile. Küçük olmak zordur, büyük olmak zordur, arada kalan her şey olmak zordur. Louisa'ya döner ve şöyle der:

"Sadece kötü değildi. Başta bir aşk hikayesiydi, annem ve babamın evliliği..."
Sonra gözleri beklentiyle büyür, çünkü aşk hikayelerini sever. O da
ona bir zamanlar kendisine anlatıldığı gibi anlatır.

KIRK ÜÇ

Ted, çocukların tüm hayatları boyunca onlarla birlikte yaşasalar bile ebeveynleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediklerini açıklıyor. Çünkü onlar hakkında bildiğimiz tek şey anne ve baba olduklarıdır, öncesinde kim olduklarına dair hiçbir şey bilmeyiz. Onları hiç gençken görmedik, hiç olmamış şeylerden pişmanlık duymak hala olabilecek her şeyin hayalini kurarlarken.

Ona, arkadaşlarıyla birlikte kuşları buldukları günün sonunda Ted'in eve döndüğünde tüm ışıkları sönmüş bir evle karşılaştığını anlatır. Hava yeni kararmaya başlamıştı ve sokakta farları onu kör eden paslı bir araba duruyordu, içinde kimin oturduğunu göremiyordu. Arabanın yanından parmak uçlarında yürüdü, gözleri etrafta geziniyordu, vücudu o kadar gergindi ki sürücü aniden gaza dokunduğunda ve motor homurdadığında Ted'in kalbi o kadar hızlı attı ki havaya sıçradı.

Alaycı kahkahalar duydu. Farların arkasından gözlerini kıstığında, yirmili yaşlarında, geniş omuzlu, yumrukları kürek büyüklüğünde bir adamın sürücü koltuğunda oturduğunu gördü. Öküz.

"Korktun mu, seni küçük ibne?" diye bağırdı adam açık pencereden. Ağır bir duman bulutu dışarıya yayıldı.

Yolcu tarafındaki kapı, herkesin yirmi yıllık arabalarının bir sokakta yaşıyorsanız alıştığınız o ağır *gümbürtüyle* açılıp kapandı. Ted'in ağabeyi arabadan indi ve farların ışığında eve doğru ilerledi, düz yürüyemeyecek kadar sarhoştı. Ted ona doğru aceleyle bir koştu, kambur ama korkuyla sıçradı

araba kornası çaldığında tekrar. Öküz'ün alaycı kahkahası motorun gürültüsüyle birlikte karanlığın içinde kayboldu.

Ted yumruklarını sıkarak, "Piç kurusu," diye fısıldadı, bu kadar kolay ürküttüğü için kendine kızgındı.

Ağabeyi ön kapıyı biraz zorlukla açtı, koridordan mutfağa doğru tökezleyerek ilerledi ama yol boyunca kas hafızası sayesinde ayakkabılarını çıkarmayı başardı. Annelerinin mutfağında ayakkabı giymek intihar girişiminden başka bir şey değildi, bunu çocukluklarından beri biliyorlardı. Buzdolabını açtı ama soğutulmuş bira bulamadı, bu yüzden kilerden iki sıcak kutu getirdi. Oturma odasına geri dönerken Ted'e çarptı, Ted sanki kendisine vurulacaktı gibi otomatik olarak irkildi. Bu da kas hafızası.

Ağabeyinin vücudu çok sertti, her odaya kendinden emin adımlarla girerdi, havayı kesen bilenmiş bir bıçak gibi. Ted her zaman karşıdan esen bir rüzgâr ve şiddetli bir yağmurla karşı karşıyaymış gibi hareket ederdi.

"Öküz bazen tam bir salak oluyor," diye mırıldandı ağabeyi ve bu o kadar ani olmuştu ki Ted'in az önce ne duyduğunu anlaması uzun zaman aldı. Ağabeyinin üzgün olduğunu söylediğini duymaya asla yaklaşamayacaktı.

Ted cevap vererek kendini şok etti:

"O zaman neden onunla arkadaşsın?"

Vurulmayı bekliyordu ama hiçbir şey olmadı, ağabeyi sadece şaşırmış görünüyordu.

"Birbirimizi küçüklüğümüzden beri tanıyoruz."

Sanki bu bir cevapmış gibi, diye düşündü Ted umutsuzca, ama elbette o kasabada öyle sayılırdı. Arkadaşlar, ağabeyi gibi bir adamın bir gün okul bahçesinde, nasıl olduğunu tam olarak bilmeden edindiği ve sonra onlara bağlı kaldığı bir şeydi, çünkü bu kasabada çocuklar yalnız kaldıklarında uzun süre hayatta kalamazlardı. Özellikle de ağabeyinin onlar geldiğinde olduğu yaştaki bir göçmen çocuğu için. Burada çocuklar çevreleri tarafından tanımlanırdı, liseye başladığınızda olduğunuz kişi genellikle kaldığınız kişiydi, ya vuran ya da

sinmişlerdi. Neredeyse hiç kimse göze alamazdı ve hiçbir mantıklı insan buraya gönüllü olarak taşınmazdı, bu yüzden buralarda genç erkekler bir hayat seçtiklerini değil, sadece kendilerine bir hayat tahsis edildiğini hissederlerdi. Hayat, hapis cezası gibi, belirli bir zaman dilimiydi. Lisedeyken Öküz limanda bir iş bulmuş, sonra Ted'in ağabeyinin de bir iş bulmasını sağlamış, ona kefil olmuş ve "doğru adam" olduğuna dair söz vermişti. Bu, onun sözünü sakınmayan, geri adım atmayan ve polis geldiğinde çenesini kapalı tutmayı bilen bir adam olduğu anlamına geliyordu.

Ted şimdi mutfakta durmuş ağabeyinin şişmiş kırmızı parmak eklemlerine bakıyor ve doğru adam olma konusunda uzun bir akşam daha geçirdiğini fark ediyordu. Ted genellikle ağabeyinin yanında ağzını bile açmaya cesaret edemezdi ama kendi kendine şöyle dediğini duydu:

"Sen kötü bir insan değilsin."

Ağabeyinin gözleri şüpheyle kısıldı. "Ne dedin sen?"

Ted kamburunu çıkardı ve tereddütle yere baktı:

"Kötü bir insan olmadığını söyledim. Sadece kötü arkadaşlar seçiyorsun. Senden daha kötü insanları seçiyorsun, çünkü hak ettiğin tek şeyin bu olduğunu düşünüyorsun. Senden daha iyi insanları seçmelisin."

Ağabeyi şaşkınlıkla bir o yana bir bu yana sallandı.

"Herkes arkadaşları konusunda senin kadar şanslı olamaz."

Ted o kadar şaşırmıştı ki, hayatı boyunca hep şiddetle ödüllendirilmiş olan göz teması kurmayı başardı ama bu sefer hiçbir şey olmadı.

"Ben... Ben arkadaşlarım olduğunu bildiğini bile bilmiyordum," dedi sessizce.

Kardeşi sırtıttı.

"Senin ve o üç küçük sırtlanın her akşam gelip buzdolabındaki anneme ait yiyecekleri boşalttığınızı fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Ted bakışlarını tekrar indirdi.

"Haklısın. Ben şanslıyım."

Sonra kardeşi başını salladı ve mırıldandı: "Hayır.

Şanslı olan senin arkadaşların."

Sonra kardeşi dönüp oturma odasına gitti, piyanonun başına ve bira içti. Ted orada öylece kalakaldı. Buzdolabına ve üzerine yapışmış bir notu koparmayı başardı, aksi takdirde asla göremeyebilirdi. Annelerinden el yazısıyla yazılmış kısa bir mesaj: Bir arkadaşını görmeye gitmişti. Dondurucuda yiyecek vardı. Ne zaman döneceğı ya da dönüp dönmeyeceğı yazmıyordu.

Cenaze töreninden sonra Ted'e tek kelime bile etmemiştı, bütün ev sessizliğe bürünmüştü.

Ted bir süre düşündükten sonra dondurucuyu açtı ve bulabildiğı tüm buz küplerini . Biri bira, diğeri de ağabeyinin eli için olmak üzere iki kâseyi doldurdu, sonra oturma odasına gidip onları piyanonun üzerine koydu. Ağabeyi başını kaldırıp baktı, sanki Ted'i ilk başta tanımamıştı, sanki ikisi de yetişkin taklidi yapan küçük çocuklardı ve birdenbire çok iyi taklit yapmaya başlamışlardı. Ted her zamanki gibi bodruma inmek için döndü, bu yüzden ağabeyinin sesi şok etkisi yarattı:

"Bira ister misin?"

Ted gerçekten anlamamıştı ama yine de başını salladı. Birayı aldığı anda ağabeyi onu gereğinden bir saniye daha uzun süre tuttu. O birayı aynı anda tutmak muhtemelen sarılmaya en çok yaklaştıkları andı.

Ted piyanoda onun yanına oturdu. Çok yakın değil.

"İşini seviyor musun?" diye garip bir şekilde sordu çünkü kardeşi hakkında bir şeyler öğrenmeyi çok istiyordu ama nereden başlayacağını

"Limanda mı? Kimse limanda çalışmayı sevmez," diye sırttı kardeşi ama Ted'in üzgün görüldüğünü görünce ekledi: "Bu bir iş Ted. Bizim gibi insanlar için tüm işler boktan. Ama benim ve annemin maaşıyla muhtemelen evi idare edebiliriz..."

Bu onun için o kadar açıktı ki, bu sadece onun değil, kendisinin de göreviydi. Ted sorma cesaretini toplayana kadar birkaç dakika oturup piyanoya baktı:

"Bir şeyler çalabilir misin?"

Kardeşinin parmakları tuşlara dokundu.

"Annem uyuyor. Onu uyandırmamalıyız."

Ted, "Evde değil, buzdolabının üzerinde bir not vardı," dedi.

Ağabeyi , hatta belki de hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı; onu bu kadar kolay terk etmesine değil, Ted'i terk etmesine. Ebeveyn olmanın sorumluluğu işte bu kadar acımasızca , onu hafife alabilmeniz gerekir. Dondurucudaki yiyecek gibi. Teknedeki balast gibi.

"Ne... ne duymak istiyorsun?" diye sordu kardeşi sessizce.

"Babamın eskiden çaldığı bir şey," diye sordu Ted.

Böylece ağabeyi oynadı ve Ted kıskançlığını gizlemeye çalıştı. O da çalabilmek isterdi ama ona kim öğretecekti ki? Piyanonun başına oturacak kadar büyüdüğünde babaları çoktan hastalanmıştı.

"Annem ona hep bunu çalardı," diye geveledi ağabeyi, dudakları alkolden kayganlaşmıştı ama parmakları şaşırtıcı derecede kendinden emindi.

Hüzünlü bir şarkıydı. Kardeşi kısık sesle söylüyordu: "*Her gün, küçük bir sonsuzluk. Dünyanın ne kadar çok şey sunduğunu bilseydim, daha azını isterdim.*"

İşi bittiğinde nazikçe şöyle dedi:

"Bu oyunu oynadığında annem onu hep affederdi. Gelip onun kucağına otururdu. Birbirlerine hiç 'Seni seviyorum' demediler. Sadece 'Ama, ama, ama' derlerdi."

"Ne?" Ted, sanki kardeşinin ona bir şeyler anlatmasının anlaşılmaz büyüsunü bozmaktan korkuyormuş gibi dikkatle gülümsedi.

"Hiç fark ettin mi bilmiyorum ama annem duygularını ifade etmekte pek iyi değil," diye gülümsedi ağabeyi.

Ted alaycı bir tavırla, "Hayır," dedi.

Ağabeyi güldü ve bu harikaydı.

"Bir keresinde arabadaydılar ve annem babam araba kullanmasından şikayet ettiği için sinirlendi, bu yüzden ona çenesini kapatmasını söyledi. Sonra bir sigara yaktı ve neredeyse yoldan çıkıyordu.

uzanıp direksiyonu tuttu ve bu onu daha da kızdırdı. Sonra babam o kadar sinirlendi ki şöyle dedi: 'Tanrı aşkına, seni seviyorum ama...'

Sustu. Ted şaşkınlıkla fısıldadı: "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Babam söyledi. Hastalanmadan önce. Eskiden çok konuşurdu. Bunu hatırlamaman çok yazık. Aslında, belki de bu iyidir. Hatta belki de senin hatırlamıyor olmanı biraz kıskanıyordum."

Ted birasını yudumladı ve basmaya cesaret edemeden bir dokundu. "Babam anneme onu sevdiğini ilk kez o zaman mı söyledi?"

Kardeşi öksürdü.

"Bana muhtemelen ilk kez birinin ona böyle bir şey söylediğini söyledi. O da karşılık vermedi. Bu onun için çok fazlaydı. Ama o gece, yatağa girdiklerinde fısıldadı: 'Ama, ama, Ve hiç söylemedikleri bir şey: 'Seni seviyorum'."

"Ama, , ama," diye fısıldadı Ted birasının içine yavaşça.

"Ama, ama, ama," diye tekrarladı ağabeyi de kendi birasına.

Hâlâ memleketlerinin aksanı vardı, sarhoş olduğunda daha da belirginleşiyordu ama Ted'inki neredeyse kaybolmuştu. Yavaş, yavaş, mirasları parlatılıyordu.

"Acıyor mu?" Ted, kardeşinin buz dolu kasede ıslanan, hırpalanmış eklemlerine bakarak sordu.

Kardeşi başını salladı.

"Bunu başlatan biz değildik. Ox'la tartışan bazı salaklar vardı. Biz sadece kendimizi savunuyorduk. Ben... artık kavga başlatmıyorum."

Sanki küçük kardeşinin bunu bilmesi onun için önemliymiş gibi söyledi.

Ted, "O şarkıyı tekrar çal," diye sordu.

Böylece kardeşi çalmaya başladı ve bitirdiğinde sordu:

"Bodrum katındaki basamaklardan birinin diğerlerinden daha uzun olduğunu fark ettiniz mi? Babam her iniş çıkışında ona takılıp düşerdi. Annem delirirdi çünkü ayaklarını nereye koyduğuna hiç bakmazdı. Bazen yerdeki eşyaları kutuları ya da

çatallar ya da küçük su kovaları, ne olursa, sadece onlara doğru yürüyüp yürümeyeceğini görmek için. Ve her birinin içine doğru tökezledi! Annem onun lanet olası bir mayın tarlasından zarar görmeden geçebileceğini söylerdi çünkü ayaklarını asla yalamazdı. Ona 'Solucanderdi. Bu yüzden işten eve geç geldiğinde, annem evde olduğunu anlasın diye koridordaki her gıcırdayan döşeme tahtasına bilerek basardı."

Kardeşi, belki de bir zamanlar Ted'i bahsettiği bodrum merdiveninden aşağı attığını hatırladığı için sustu ama küçük kardeşi sadece kıkırdadı.

"Solucan!" Ted tekrarladı.

Sonra kardeşi minnetle gülümsedi ve devam etti:

"Bu satın aldıklarında tüm kasabadaki en ucuz evmiş. Neredeyse yıkılmak üzereydi, tabii ki bile daha kötüydü... ama komşulardan biri perili olduğu için bu kadar ucuz olduğunu söyledi. Babam bunun çok komik olduğunu düşündü ve tüm odaları dolaşarak hayaletlere seslendi ve annem şöyle dedi: "Biliyor musun o kadar sinir bozucusun ki hayaletler bile seninle baş edemiyor." Bunun üzerine babam bir oyun oynamaya başladı. Annemin beklemediği bir anda, dişlerini fırçalarken ya da yemek pişirirken yanında durur ve sanki bir şeyden korkuyormuş gibi zıplardı. Ve tabii ki o da zıplardı. Ve sonra şöyle derdi: "Bir hayalet gördüğümü sandım." Kız hiç öğrenmedi. O da bundan hiç bıkmadı."

Ted utanarak, "Onun bu kadar komik olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı.

"Gerçekten çok komikti."

"Annemin güldüğünü hiç duymamıştım," diye itiraf etti Ted.

Ağabeyi muhtemelen buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bu yüzden biraz daha bira içti ve şöyle dedi:

"O sadece yorgun, Ted. Herkesin düşünemeyecek kadar yorgun olduğu bir gün olmuştur, ama o son on yıldır aynı lanet günü yaşıyor. Bu çok zor. Elinden geleni yaptı. Seni ve beni sert yapmaya çalıştı, çünkü bu kasabada insanlar hayatta kalamaz. Bir ... lanet olsun... bir keresinde

Okulda kavga etmiş, müdürü görmeye çağrılmış ve müdür erkek rol modellerine ihtiyacım olduğunu" söylemiş. Ne lanet bir psikopat. Babam o zaman ölmemişti bile, sadece hastaydı. Annem ne dedi biliyor musun?"

"Ne?"

"Dedi ki: Erkek rol modelleri mi? Sizce bu şimdiye kadar, tamamen tarihsel olarak, siz erkekler için ne kadar işe yaradı?"

"Müdür ne dedi?"

"O kadar şaşırmıştı ki bir daha kavga ettiğimde annemi bile aramadı."

Ted gülmemesi gerektiği halde güldü. Kardeşi öfke dışında kederle nasıl başa çıkılacağını hiç bilmiyordu. Ona kim öğretebilirdi ki?

"Yani annem de mi komikti?" Ted sordu.

"İsteddiği zaman gerçekten komik olabiliyor! Bir keresinde senin ve benim çok gürültücü olduğumuzdan şikayet bir komşunun posta kutusuna çürümüş balık koymuştu! Ve o her zaman bu kadar sert değildi. Küçükken kabuslar görürdüm, öyle çılgın atarak uyanırdım ki sesim çıkmazdı. O da elinde bir battaniye ve yastıkla gelir ve odamın kapısının önünde yere uzanırdı. Böylece kabusların içeri giremeyeceğini söylerdi."

Ted onun yanına oturup gözlerini koluna sildikten sonra sordu:

"Bana başka bir şey söyle."

Bunun üzerine kardeşi birasından derin bir yudum aldı ve şöyle dedi:

"Babam bana akşamları en sevdiği zamanın evin içinde dolaşp tüm ışıkları söndürmek olduğunu söylemişti. Çünkü babalar böyle şeyler yaparmış. Son olarak da odadan odaya fısıldayarak dolaşmış: 'İyi geceler hayaletler'."

Ted birasını yudumladı, sonra aniden .

"Ben... Ben bunu hatırlıyorum. Uyumadan önce yatağında uyanık bir şekilde bu sesi duymayı beklediğimi hatırlıyorum. Onun sesine dair hatırladığım tek şey bu. Ya da... bazen sadece rüya gördüğümü düşünüyorum."

Kardeşinin kırmızı, hırpalanmış parmakları, boğumlu boğumunun altında kıpırdadı ve piyanoda birkaç dağınık nota çaldı. Ted bu ellerin hem vahşeti hem de güzelliği bir arada yapabilmesine çok şaşırmıştı.

"Çok şarkı söyledi, baba."

"Neden müzisyen olmamış?" Ted sordu ama hemen pişman oldu, kulağa ne kadar safça geldiğini kendisi de duyabiliyordu.

Kardeşi sakince, "Bu bir iş değil," diye cevap verdi.

"Bizim için" derken, bunun bizim gibi insanlar için bir iş olmadığını kastediyordu, Ted bunu fark etti. Babaları da tıpkı anneleri gibi çocuklarına daha iyi bir yaşam sağlamak için fabrikada çalışmıştı. Müzisyen olmaya çalışmak, tutkularının peşinden gitmek, bu tür şeyler sadece kendilerine daha iyi bir hayat vermek isteyen ebeveynler içindi.

Ted'in bakışları piyanonun üzerindeki duvarda gezindi, küçükken çekilmiş fotoğraflarını gördü, ta ki gözleri başka bir resme takılana kadar: anne ve babasının düğünü. Süslü kıyafetler yoktu, belediye binasında basit bir tören yapılmıştı ve annesi hamileydi. Ama resimde gülümsüyordu, güzeldi, sanki hala büyük şeyler hayal ediyormuş gibi görünüyordu.

"Sence romantik miydi? Aşık olduklarında?" diye sordu utangaç bir şekilde.

Elbette aptalcaydı. Kardeşi içgüdüsel olarak homurdandı.

"Bu ne biçim bir soru böyle?"

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..." diye fısıldadı Ted hemen, büyüü bozduğu için kendinden nefret ediyordu, gerçek erkeklerin böyle sorular sormadığını bilmeliydi.

Taburenin kenarına büzüldü, vurulmaya hazırlanıyordu, ama çok daha garip bir şey oldu: küçük bir rüzgâr. Sert bir adam hıçkırıklarını bastırmaya çalıştığında böyle olur. Kardeşi hiç gözyaşı dökmedi, sadece uzun, düzensiz bir nefes verdi. Sonra sesi sertleşti ama sözleri o kadar :

"Filmlerdeki gibi değil Ted. Gerçek hayatta durum farklı. Ama babam bir keresinde çok sarhoşken bana annemle

iki mıknatıs gibi değildi. İki renk gibiydiler. Bir kez birbirlerine karıştıklarında, onları ayırmanın bir yolu yoktu."

Ted ne daha önce ne de daha sonra bundan daha romantik bir şey duymamıştı. Dügün fotoğrafına baktı, odaklanmaya çalışıyordu, annesine ve kardeşine gerçekten ama gerçekten gözlüğe ihtiyacı olduğunu itiraf etmesi için birkaç ay daha geçmesi gerekecekti.

"Bana başka bir şey söyle," diye sordu endişeyle.

Kardeşi iç çekti. Bira kutusuyla piyanonun tepesine vurdu. Hafifçe gülümsedi.

"Babam hep aynı birayı içirdi. Annemin bundan hoşlandığını, çünkü bira markalarını değiştirmeyen erkeklerin pek maceracı olmadıklarını, bu yüzden eşlerini de değiştirmediklerini söyledi. O hastalandığında, annem her hafta bira almaya devam etti. Sanki aniden kalkıp bir tane alacakmış gibi."

Ted, her şeyin normale dönmesini beklerken kanserin getirdiği ekstra bir acımasızlık bu, diye düşündü. Ta ki bir gün hastalığın yeni normal haline geldiğini fark edene kadar.

"Babam annemin yemeklerini sever miydi?" diye sordu, nedenini gerçekten bilmeden, belki de sadece dondurucudaki dondurulmuş yemekler son yıllarda annesinden gerçek şefkate en çok yaklaştığı şey olduğu için.

"Şaka mı yapıyorsun? Bayılıyordu! Bence yemek yapmayı öğrenmesinin tek nedeni onu yemek yerken görmeyi sevmesiydi," diye sırttı kardeşi, sonra küçük kardeşine baktı ve ekledi: "Bence bizim için dondurucuya yemek koyduğunda kendini iyi bir anne gibi hissediyor Ted. Yemek yediğimizden emin olduğunda. Muhtemelen sadece o zaman yeterli olduğunu hissediyordur."

Ted birasının üzerine sanki bir uçurummuş gibi eğildi.

Sordu: "Sence babam öldüğünde korkmuş mudur?"

Ona cevap olarak bir yalan vermek yerine, o kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki, bu kendi başına bir cevap oldu. Nefesi yine hırıltılı geliyordu.

"Babamın öldüğü gece, hemşirelerden biri bizi buradan aradı. Sanırım senin ve benim hemen öğrenmemizi istedi ve sanırım

Annemin kelimelerle başa çıkamadığını anladım."

Daha fazla hırıltılı nefes.

"Ne dedi? Hemşire mi?" Ted merak etti. Ağabeyi gülümsedi.

"Annemin son anda babamın yatağına nazikçe kıvrıldığını söyledi. Ve babam onun kollarında ölmüş."

Kardeşler birbirlerine başka bir şey söylemediler. Boş evde piyanonun başında oturup babalarının birasını içtiler ve annelerinin gözleriyle birbirlerine baktılar. Kutular boşaldığında Ted onları mutfağa götürüp duruladı. Sonra dondurucudan bir yemek çıkardı, aç olmadığı halde yedi ve tabağını yıkamadan tezgâhın üzerine bıraktı.

O akşam bodrumdaki yatağında uzanırken ağabeyinin sarhoş bir halde üst kattaki odalarda tökezlediğini, her kapı aralığında durup tüm hayaletlere iyi geceler fısıldadığını duydu.

Gece ılıktı, bodrum penceresi açıktı, Ted eve geldiğinde annesinin sigara kokusunu aldı. Arkadaşının arabasından indi, merdivenlere oturdu ve derin bir nefes çekerek sorumluluk dolu bir hayata geri dönmek için güç topladı. Muhtemelen çocuklarını sevdiğini nasıl açıklayacağını hiç bilmiyordu ve onların da söyleyecek sözleri yoktu, çünkü onlara kim öğretebilirdi ki? Ama anneleri eve girdiğinde, orada olduğunu bilsinler diye gıcırdadığını bildiği tüm döşeme tahtalarına bilerek basıyordu. Mutfaka girdiğinde, Ted'in tok olduğunu ve iyi bir anne olduğunu bilsin diye tezgahın üzerine bıraktığı yıkanmamış tabağı gördü. Tabağı yıkadı ve bir an için kendini iyi bir anne gibi hissetti.

O gece yatağına uzandığında, yatak odasının kapısının dışında bir sürtünme sesi duydu, sonra küçük bir *gümbürtü*, odanın kapısının önünde yerde uyumaya giden ağabeyiydi. Böylece kâbusları içeri girememişti.

Ted bodrumdaki yatağında yatıyordu ve pencerede farklı bir ses duyduğunda neredeyse uykuya dalmıştı. Neredeyse bir vuruştı, sadece bir sıyrıktı ve başını kaldırdığında camda küçük kırmızı izler gördü. Joar dışarıda oturuyordu. Elleri kan içindeydi.

KIRK DÖRT

Bir hikâye anlatmak zordur, herhangi bir hikâye, ama bu kendi hikâyenizse neredeyse imkânsızdır. Her zaman yanlış ucundan başlarsınız, her zaman çok fazla ya da çok az şey söylersiniz, her zaman en önemli kısımları kaçırsınız.

Joar ve kanla ilgili son kısım Ted'in ağzından dökülür. Bunun bir hata olduğunu hemen anlıyor, tabii Louisa da kayalıklarda onun yanında oturmuş, duygulanmış mı, korkmuş mu yoksa kızgın mı olduğuna karar verememiş gibi görünüyor. Görünüşe bakılırsa çoğunlukla kızgın.

"Bunun bir aşk hikayesi olduğunu söylemiştin! Ve böyle mi bitiyor? Ne oldu?" diye çıkışır.

Hikayeler karmaşıktır, anılar acımasızdır, beynimiz hayatımızın en iyi günlerinden sadece birkaç anı saklar, ama en kötüsünün her saniyesini hatırlarız.

"Bu... yirmi beş yıl önceydi," diyor Ted, sanki bunun ağlanacak bir şey olmadığına kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Louisa öfkeyle hıçkırıyor:

"Benim için değil! Ben orada değildim! Benim için şimdi oluyor!"

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve sonra sanki her şey onun için de yeniden oluyor.

Güneş doğdu, dünya uyanıyor, gün başlıyor. Havluyu omuzlarına daha sıkı sarıyor, sonra ona her şeyi anlatıyor. Ona bıçaktan bahsediyor. O son kış Joar'a bıçağı verenin Ali olduğunu, çünkü her şeyin nasıl biteceğini ilk onun anladığını. Joar'ın babasının onu öldürdüğü ya da tam tersi bir hikaye dışında başka bir hikaye hayal edemiyordu. Yaz geldiğinde, başka kimse de hayal edemiyordu.

Ted, Joar'ın bıçağı penceresinin önündeki teneke kutudaki çiçeklerin altındaki toprağa nasıl sakladığını, ancak annesi şüphelenince nasıl kaldırmak zorunda kaldığını anlatıyor. Joar'ın bıçağı sırt çantasında sakladığını ve babasının gelip kuşu gördüğü gün çantanın odasında yerde yattığını anlatıyor.

"Şiddet uygulayan bir adam etrafındaki herkes için bir hastalıktır. Şiddet, temas herkese yayılan bir vebadır..." diyor Ted, sanki bir öğretmen gibi resmi konuşarak duygularını dengelemeye çalışıyor ama işe yaramıyor. Devam ettiğinde sesi yine on dört yaşındadır.

"Joar babasına benzeyeceğini düşünüyordu. Şiddet size miras kalan bir şeydir. Ama bu yanlış. Şiddet genetik bir hastalık değildir, şiddet bir bulaşıcı hastalıktır, deriden deriye geçer. Kalp enfekte olur. Çocukken sürekli öfkeli olmak, ağlamamak için vücudunuzu sürekli germek zorunda kalmak çok yorucudur, çünkü başlarsanız asla duramayacağınızı bilirsiniz. Sonunda Joar buna dayanamadı. Sonunda her şeyi yapmaya hazırdı, sadece her zaman her şeyi hissetmeyi bırakabilmek için. Ve şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: Bu gerçekleştiğinde kimse bunun bir sürpriz olduğunu söyleyemeyecek. Çünkü herkes hep biliyordu: bir gün onu öldürecekti."

Ted'in yüzü çatlarken Louisa nefes alamaz, bakışlarının odağını kaybetmesine neden olan kırık, tereddütlü küçük bir gülümseme, çünkü birden Joar'ın bunu duysa ne kadar kızacağını fark eder.

Ted sessizce, "Joar kimsenin onun hakkında konuşmasından hoşlanmazdı," diyor.

Joar'ın duymak isteyeceği tek hikaye elbette ressam ve resimle ilgili olandı, mutlu bir hayat ve hayallerin gerçekleşmesiyle ilgili olandı, çünkü Joar'ın tek hayali başkası içindi.

"Ama tabloyu anlamak istiyorsanız Joar'ı anlamak ," diye açıklıyor Ted. "Ve eğer onu anlamak istiyorsanız, annesini de anlamalısınız. Çünkü onun hikayesi onun hikayesi. Ama..."

Joar'ın babası mı? O piç hakkında mümkün olduğunca az şey söylemek niyetindeyim."

Joar'ın ellerinde ne kadar çok kan olduğunu hatırlıyor, sanki onları bir varile batırmış gibi. Arkadaşının gözlerini hatırlıyor: çaresiz, dehşete düşmüş. Ted'in bodrum katındaki odasının penceresinin önünde büzülmüş oturuyor, ezilmiş küçük kutuyu uzatıyordu. Bir kolunu güçlkle tutabiliyordu, yüzünün yarısı o kadar kızarmıştı ve o kadar kötü yaralanmıştı ki o taraftaki gözünü açamıyordu. Titriyordu, bu yüzden Ted duyabilmek için kulağını Joar'ın dudaklarına yaklaştırarak pencerenin yarısına kadar tırmanmak zorunda kaldı.

Joar, yaşlı adam ilk kez odasına girdiğinde kuşun kollarındaki kutuda savunmasız bir şekilde yattığını fısıldadı. Annesi her zamanki gibi adamla çocuk arasında durmaya çalışmış ama artık çok geç kalmış. Babası onların gülüşmelerini çoktan duymuştu. Hiçbir şey söylemedi, sadece şişeden birkaç yudum viski aldı ve mutfağa geri döndü. Artık beklemekten başka bir şey yoktu.

"Gerçek şiddet görmemiş biri muhtemelen bunu anlamayacaktır, ama dayak arasındaki dakikalar en kötüsüdür," diyor Ted, kayaların üzerinde.

"Çünkü kaç yumruk asla bilemezsiniz," diye bitiriyor Louisa, havluyu omuzlarına daha sıkı sararak.

Ted bundan utanır, çünkü muhtemelen Joar şiddet hakkında ondan daha çok şey biliyordur. Ama kadın devam etmesi için başını sallar, Ted de Joar'ın babası gibi adamların en kötü yanının her zaman kötü olmamaları olduğunu söyler. Bazen haftalarca ayık kalırmış, sonra Joar'ın annesiyle uzun yürüyüşlere çıkar ve bir köpek almaktan bahsederlermiş, bir keresinde de Joar'la balık tutmaya gidebilmek için bir çadır almış. Bazen Joar, babası arabayı tamir ederken aletleri tutardı, çocuk motorları böyle öğrenirdi. Bazı akşamlar üçü birlikte normal bir aile gibi yemek yiyor, yaşlı adam ilgili ve çekici, hatta komik davranıyordu. Bu en kötüsüydü

Joar, adamın esprilerinden birini duyduğunda, kıvrak zekâsını buradan aldığını düşündü, çünkü o zaman diğer her şeyi alacağından korkuyordu.

İyi günler asla iyi değildi, yalandı, asla uzun sürmedi. Annesinin kötü günlerin bir şekilde kendi suçu olduğuna inanmasına yetecek kadar vardı. Joar küçükken klozetin üzerine oturup annesinin makyaj yapmasını izlerdi. Parfümünü koklar ve babasına benzemekten korktuğu için tekrar tekrar nasıl koktuğunu sorardı. Onun gibi kokmak istiyordu.

Annesi, "Dünyadaki en güzel şey gibi kokuyorsun ve dünyadaki en güzel şey de senin gibi kokuyor," diye cevap verirdi ama bu çocuğa pek yardımcı olmazdı.

Annesi her zaman şık giyinirdi, sadece süpermarkete gidiyor olsa bile.

Banyo aynasının önünde "Güzel kıyafetler giyersen insanlar yüzünün görüldüğünü unuttur" derdi.

"Yüzün gerçekten çok güzel," diye cevap verirdi.

"Yüzün de gerçekten çok güzel," diye cevap verdi ve sonra somurtkan bir şekilde karşılık verdi:

"Anne, bir keresinde sesimin iyi olduğunu söylemiştin, o yüzden sana güvenemeyiz!"

Sonra o kadar çok güldü ki, adam dışarı kaçmak zorunda kaldı, çünkü banyoda pencere yoktu.

Joar'ın doğum gününde losyonu istemişti ve Joar'ın kalbi kırılmış olmalıydı, çünkü muhtemelen onun yaşındaki çocukların bisiklet istemesi gerektiğini düşünüyordu. Bazı sabahlar kolları o kadar kötü ağrıyordu ki, son morluklarını makyajla kapatmasına yardım etmek zorunda kalıyordu. Bunu o kadar dikkatli ve titiz bir şekilde yapıyordu ki, neredeyse paten kaymakta olduğu kadar iyi hale gelmişti ve bu muhtemelen kızın kendisini asla affedemeyeceği bir şeydi. Oğlunun gördüğü şiddetin miktarı.

Elbette, Joar'ın babası her zaman bunu bir daha yapmayacağına söz verirdi, ama bu sadece ona her zaman son şansymış gibi vurduğu anlamına geliyordu.

Bazen ağlıyor ve kız onu terk ederse kendini öldüreceğini fısıldıyordu, ama daha çok onu ve çocuğu öldüreceğini bağıırıyordu. Çoğu sabah kime vurduğunu bile hatırlayamıyordu.

Joar büyüdü ve aralarına girmeye başladı, zalimliğin matematiğinde bir yerde, muhtemelen çocuk annesinin daha az dayak yiyeceğini umuyordu, ama daha da kötüleşti. Tek yaptıkları birbirlerini korumaya çalışmaktı ama ikisi de başaramadı. Gidecek hiçbir yerleri yoktu, çok küçüklerdi ve gezen o adamdan kaçabilecekleri kadar büyük değildi. Sabahları en kötü günlerdi, Joar'ın annesi kalkıp en güzel kıyafetlerini giyerdi ve Joar okuldaki her teneffüste futbol oynardı, böylece kimse yaralarının nereden geldiğini sormazdı. Yine de iyi günler hepsinden kötüydü, çünkü her zaman sadece bir geri sayım olduğunu unutturacak kadar vardı.

Joar, kuş ve annesiyle birlikte odasında yerde otururken babasının televizyondaki bir şeye sarhoşça güldüğünü duymuştu. Babasının gözlerini karartan ve oğlunun odasına dalmasına neden olan şeyin ne olduğu önemli değil, bir şey olabilirdi. O adamın ne bir sigortası ne de bir mantığı vardı. Mantığı yok. Onun gibi bir zalimin istediği tek şey mümkün olduğunca çok zarar vermektir. Neden? Kimse bilmez. Bazen başka birinin mutlu görünmesi yeterliydi, sadece bir an için.

Joar, Ted'in penceresinin önünde elleri kanlı bir şekilde oturup ona her şeyi anlattığında, Ted yüzünden akan gözyaşlarına engel olamadı ve bu onu öfkeden titretti. Çünkü babasının o gece istediği şey tam olarak buydu, çocuk üzerindeki gücünü görmek. Adam oğlunun elinden kutuyu alırken kutuya bakmamıştı bile. Joar'ın annesinin çığlığı tüm bloktan duyulmuş olmalıydı ama ne fark ki? Komşular yıllar boyunca kaç çığlığı görmezden gelmeyi öğrenmiş olmalı?

Joar'ın yaşı adamı, oğluyla göz temasını bir saniye bile kesmeden sadece ona bakmış, ayağıyla kutuyu ve içindeki dal, yaprak ve yaşam kalıntılarını ezmişti. Zalimlik böyle bir şey.

Ted o odada tam olarak ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedi ve bildiği kadarını da Louisa'ya söylemek istemedi çünkü o piç hakkında mümkün olduğunca az şey söylenmeliydi. Ama sırt çantasında bir bıçak vardı, yerde yatan bir çocuk vardı, kollarını vurmaya bırakmayan bir adamın boynuna dolamış bir anne vardı.

Joar o gece Ted'in penceresinin önünde durup kutuyu uzattığında Ted'in elleri de kana bulandı.

"Sakla onu," diye fısıldadı Joar.

Ted, "İçeri gel," diye yalvardı ama Joar başını salladı ve sanki kime ait olduklarını merak ediyormuş gibi şaşkınlıkla ellerine baktı.

"Gittiğimi fark etmeden önce eve gitmeliyim," diye fısıldadı. Sonra hızla arkasını döndü ve karanlığa karıştı.

Ted hiç düşünmeden seslendi:

"Seni seviyorum!"

Joar bir an için durdu, cevap vermeden ve arkasını dönmeden. Sonra koşmaya başladı.

Ted'in sesi kayaların üzerinde zar zor duyuluyordu, Louisa Joar'ın gizlice evine girdiğini duymak için biraz daha yaklaşmak zorunda kaldı. Yaşlı adam oturma odasındaki kanepede horluyor, gömleğinde oğlunun kanı ile sarhoş bir şekilde sızıyordu. Joar'ın odasında annesi dizlerinin üzerine çökmüş, yerleri fırçalıyordu. İçerisi o kadar güzel kokuyordu ki Joar başının döndüğünü hissetti. Kitaplığının üzerinde iki küçük kalıp sabun vardı, Ali bunları ona Noel hediyesi olarak vermişti, bir dükkândan onun için özel olarak çalmıştı. Belli ki Joarın yıkanması için fazla güzellerdi, bu yüzden mutsuz olduğunda yatağında oturup onları koklardı. Neredeyse bir kuş kadar bile ağırlıkları yoktu.

Yaşlı adam o akşam ilk kez odasına girip tekrar dışarı çıktığında, Joar ve annesi sabunları çabucak bir çoraba sarmış ve kutudaki dalların ve yaprakların arasına yerleştirmişlerdi. Yaşlı adam yeterince sinirlenip ikinci kez viski ve acıyla dolu bir halde kapıdan içeri daldığında, kutuyu oğlunun elinden çekip almış, Joar ve annesi çığlık atmışlardı. Yaşlı adam sadece gülmüştü, nefreti bu kadar tahmin edilebilirdi. Kutuyu yere atıp üzerinde tepinmeden önce içine bile bakmamıştı, Joar'a bakmakla meşguldü, onun kuşun ölümüyle parçalandığını görmeye çok hevesliydi. Ve çocuk tam da adamın istediği gibi ağlamıştı, ama kuş için değil, zalimlik için. Yaşlı adam onun gözyaşlarındaki farkı anlayamamıştı, bir fark olabileceğini fark edemeyecek kadar aptaldı.

Adam kutunun üzerinde tepinmeyi bitirdiğinde oğluna ve karısına odanın her yerinde vurmaya devam etti. Sonunda bitkin düşüp sendeleyerek kanepeye geri döndüğünde Joar yerden sürünerek kalkmış ve pencereyi açmıştı. Pencere kutularının teneke kenarları jilet gibi keskindi ve o kadar çok titriyordu ki ellerini kesmişti. Bitkilerin altındaki gevşek toprağa sakladığı kuşu yerden aldığı anda kanatlarında kan vardı ve onu kutunun ezilmiş kalıntılarına geri koyduğunda onda da kan vardı. Ama kuş nefes alıyordu. Onu Ted'e taşımış ve aceleyle geri dönmüştü. Ve bir hayat kurtulmuştu.

Annesinin yerleri fırçalamasına yardım etti, yüzleri yara bere içindeydi ve kalpleri kırılmıştı. Yine de ikisi de gülümsüyordu, çünkü küçük bir kuş ebedi bir zorbaya karşı kazanılmış büyük bir zaferdi. Joar sabun kokusunu içine çekerek derin nefesler aldı ve annesinin saçlarına fısıldadı: "Seni seviyorum."

"Nasıl bu kadar şanslı olabilirim?" diye fısıldadı.

O gece Joar'ın yatağında yan yana uyudular, kadın kucağında çocukla, çocuk da sırt çantasıyla. Babası kanepede sızıp kalmıştı. Ertesi sabah Joar uyandığında her yer yanık kokuyordu.

Babası şafak vakti bir iş arkadaşı tarafından alınmıştı, hâlâ işe kendi başına gidemeyecek kadar sarhoştı ve arkasında sadece sessizlik ve duman bırakmıştı. Joar gözlerini sertçe ovuşturdu ve kafası karışmış bir halde mutfağa doğru sendeleyerek yürüdü. Karşısında annesi duruyordu, makyajı tazeydi ve gözlerinde utanç dolu bir ifade vardı: "Mürdüm pişirmeye çalıştım. Sanırım biraz yandılar..."

Yanmışlar mı? Joar, yakıldıklarını düşündü ama tabii ki bunu söylemedi.

Temmuz sonunda bir sabah erkenden kuşu iskelede serbest bıraktılar. Bir hafta kadar Ted'de kalmıştı ama Joar her gün onu tohum ve solucanla beslemek için oraya gidiyordu.

Beş kişilerdi. Bu Ali'nin fikriydi. Tabii ki Joar'ın annesi kapıyı çaldıklarında önce şaka yaptıklarını düşünmüştü ama sonra koşup makyajını ve en güzel topuklu ayakkabılarını giymişti. Joar tekrar tekrar açıklamasına rağmen: "Bir iskeleye gidiyoruz anne! Deniz kıyısına! Kuşu bir gece kulübünde serbest bırakmayacağız!"

Ayakkabılarını çıkarmış ve neredeyse törensel bir şekilde suya kadar yalınayak yürümüş ve gururla oğluna şöyle demişti "Buraya seninle gelmesine izin verilen ilk yetişkin ben miyim?"

Joar da şefkatle cevap vermişti: "Sen yetişkin değilsin anne."

Arkadaşlarıyla pek tanışmamıştı ama yine de onlar hakkında her şeyi biliyordu. Joar'ın duyamayacağı bir yerde Ted'e fısıldamıştı: "Hepinizle sürekli övünüyor!"

Ali ne yazık ki bunu duydu koşup Joar'ın koluna sertçe vurmak zorunda hissetti, böylece o da ona vuracaktı. Böylece herkes gözlerindeki yaşların bu yüzden olduğunu düşünecekti.

"Ağlıyor musun? Sana o kadar sert vurmadım!" Joar mırıldandı.

"Kapa çenenin," diye hıçkırdı Ali, kuşları neredeyse kendisi kadar seviyordu

kuşları seven çocukları severdi.

"Bir şey sorabilir miyim?" Joar'ın annesi iskelede durduklarında sordu.

Joar, "Şimdi olmaz anne," dedi ama annesi yine de sordu:

"Neden kimse kuş evlat edinmiyor? Yani... kuş ve köpek satın alabiliyorsunuz ve köpekleri sahiplenebiliyorsunuz ama kuşları sahiplenemiyorsunuz?"

"Kim köpek evlat edinir ki anne?" Joar inledi. Sonra

Ali, tüm hayvanların dostu, patladı:

"Aptal olmayan herkes! Köpek satın almamalısınız çünkü çok fazla evsiz köpek var!"

"Evsiz olduklarını nereden biliyorsun? Belki de sadece bir evde yaşamak istemiyorlardır!" Joar karşılık verdi.

"Seni aptal! Köpeklerin sokakta yaşaması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Tamam, o zaman ormana git ve bir aslan evlat edin! Aslanlar neden evsiz olsun ki?"

"Aslanlar *ormanda* bile yaşamaz, seni aptal!" diye bağırdı.

"Ben salak değilim, seni salak!" bağırdı. "BAK!" Ted haykırdı.

Ve işte o zaman kuş sanatçının elinden havalandı. Hayatta ne büyük bir an. Önce sanki okula gitme vakti gelmiş gibi uzun bir süre sanatçının parmakları arasında uykulu bir şekilde öylece durdu. Ama sonra, hiçbir uyarı olmadan, aniden başını kaldırdı. Kanatlarını açtı.

"Ve sonra uçup gitti," diyor Ted kayaların üzerinde hülyalı bir şekilde.

"Vay canına," diyor Louisa, tamamen alaycı bir tavırla, ki bu onun için oldukça dikkate değer.

"İskelenin etrafında döndü, denizin üzerinde asılı kaldı, bir saniyeliğine kanadının üzerinden baktı sanki... bu aptalca gelebilir... ama Joar ve annesine bakıyormuş gibi hissettim."

Gören herkes için ne saniyeydi ama. Ne lanet bir saniyeydi. Sanatçı daha önce hiç kimsenin duymadığı harika bir şey yaptı: tezahürat yaptı. İskelede bir aşağı bir yukarı zıpladı ve sevinç çığlıkları attı. Hayatınız boyunca bunu yapmak için kaç sebebiniz olabilir ki? Güneş bulutların arasından çıktı.

Mükemmel bir andı, aptal kuş her şeyi mahvetmek zorundaydı.

Büyük bir yarım daire çizip geri döndüğünde suyun üzerinde yaklaşık iki yüz metre gitmişti. Onların üzerinden kasabaya ve apartman bloklarına doğru uçtu.

"YANLIŞ YÖN!" Ali, sanki geri gelip özür dileyecekmiş gibi bağırdı.

Joar'ın annesi çekingen bir tavırla, "Belki de bu onun için yanlış yön değildir," dedi.

"Erkek olduğunu nereden biliyorsun?" Ali sordu.

"Çünkü yanlış yöne uçuyor," diye gülümsedi Joar'ın annesi. "Tipik bir çocuk," dedi sanatçı.

O zaman hepsi nasıl da gülmüştü. Joar dışında tabii ki, o sadece gözlerini gökyüzüne dikip iç geçirdi:

"Tüm dünyada istediği her yere uçabilir ve bu lanet kasabaya geri uçmayı mı ?"

Annesi onun yanında durdu ve mırıldanmadan önce uzun süre düşündü: "Sanırım belki de arkadaşlarına geri uçmuştur, hayatım. Sen de aynısını yapardın."

Birkaç kalp atışı boyunca sessizlik içinde durdular ve bunu düşündüler. Sonra Ali huzursuzlandı ve bağırdı:

"! Hadi yüzmeye gidelim!"

Yirmi beş yıl sonra, deniz kenarındaki kayalıklarda Ted havluyu omuzlarından sıyrır. Havluyu düzgünce katlar ve dikkatlice bavuluna, tablonun bulunduğu kutunun yanına koyar. Sonra Louisa'ya şöyle der:

"Hepimiz iskeleden atladık. O gün arkadaşlarımla denizde son kez yüzdüğüm gündü."

KIRK BEŞ

Ted'in başı yavaşça ileri geri sallanıyor. Louisa onun kendisine bahsettiği yazara benzediğini düşünür, hani şu kederden bunalmış kadına. Louisa'nın baktığını fark edince utanç içinde boğazını temizler, sonra pantolonuna uzanır, cebinden bir şey çıkarır ve Louisa'ya uzatır. Bu, trende adresinde gördüğü ressamın çizimidir.

"Hayır, onu bana verme, o senin için bir hediyeydi," diyor yaralı bir şekilde.

Başını sallıyor.

"Biliyorum. Onu geri istiyorum ama gideceğimiz yere varana kadar olmaz." Tereddüt ediyor, sonra isteksizce çizimi sırt çantasına koyuyor. "Tamam. Oraya varana kadar."

"Ben ciddiym! Onu geri istiyorum. Bir gün milyonlar değerinde olacak!" diye ısrar ediyor.

"Elbette!" diye gülüyor, sanki bir şakaymış gibi.

Ted bileğine, saatinin olması gereken yere bakar, sonra onun yerine güneşe bakar.

"Sanırım bir sonraki treni yakalamak için vaktimiz olacak." "Bunu nereden biliyorsun?" diye merak ediyor.

"Güneşe bakarak kabaca saatin kaç olduğunu anlayabilirsiniz."

"Hayır, demek istediğim: Bir sonraki trenin ne zaman kalkacağını nereden biliyorsun? Zaman çizelgesini ezberledin mi yoksa?"

"Evet," diyor, sanki bu normal bir davranışmış gibi. "Gerçekten tuhafısın."

"Teşekkürler. Size de."

Kadın homurdanarak ayağa kalkar ve adam da aynısını yapar. Farklı yönlerde ve her biri arkasına geçecekleri büyük bir ağaç bulur. İlk damla Ted'in saçına düştüğünde, teni zaten çok nemli olduğu için ne olduğunu anlamıyor ama sonra ağaç tepelerindeki pıtırtiları ve Louisa'nın haykırışını duyuyor:

"TED! YAĞMUR YAĞIYOR! TABLO..."

Ted kutuya bakar ve giderek artan bir panikle gökten düşen damlaların küçük siyah izler bırakmasını izler. Bir an için filmlerde insanların yaptığı gibi ağacın altına sığınır ama bunun hiçbir faydası olmaz. Ağaçlar gerçek hayatta çok daha az sadıktır. Bu yüzden kollarında bavulu ve kutusuyla koşar, çok büyük bir sandviç yemiş açgözlü bir güvercin gibi kayar ve tökezler. Louisa onun yanına koşar, koşarken sırt çantasını atar, sonra da kutuyu ondan alır. Spor malzemeleri satan dükkâna girdikleri alışveriş caddesine vardıklarında ayakları yere çarpıyor, nefesleri kesiliyor ve göğüs kafesleri yüksek fırın gibi oluyor ama tren istasyonuna varana ve üzerlerinde bir çatı olana kadar durmuyorlar.

"Bu... iyi mi?" Ted kutunun içine bakarken Louisa nefes nefese kalır. Adam bitkin bir halde başını sallar ve bir bankın üzerine yığılır.

"Gerçekten... gerçekten... koştuktan bıktım."

"Bu çılgınca... bu işte bu kadar kötü olman... de o kadar çok yapmana rağmen," diye karşılık veriyor.

Tren gelmeden önce daha fazlasını söyleyecek zamanları yoktur. Yağmur giysilerindeki kiri temizlemiş olsa da, diğer yolcuların mutsuz bakışlarına maruz kalarak güçlkle trene binerler. Ted koltuğa gömülür ve gözlerini kapatır, neredeyse bir anda uykuya dalar. Uyandığında Louisa omzunda uyuyordu. Pencereden dışarı bakar ve haykırır:

"Uyan! Louisa, uyan! Burada iniyoruz!" Panik içinde oturur ve yüksek sesle bağırır:

"UYUMUYORDUM! HAZIRIM! NE? NE HALT İSTİYORSUN?"

Beyni onun kim olduğunu hatırlamadan önce yumruklarını Ted'e doğru sallıyor. "OW!" diye tıslar Ted, yanlışlıkla onu sertçe dürttüğünde

Yanak.

"Üzgünüm, ben... Neler oluyor? Neredeyiz?" diye telaşla sorar.

Pencerenin dışındaki platforma başını sallıyor ve aniden gizlice gülümsüyor.

"bakalım. Sana hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey göstereceğim."

Trenden inerler ve adam gidip bilet alırken o da tablo ve çantalarıyla bir bankta oturur. sürer, sonunda geri döndüğünde saat çoktan bulmuştur.

" yoktun. Zamanda yolculuk treni falan mı icat ettin?" diye soruyor.

Ted sesini alçaltıyor, gözlerinde ani bir dehşet var.

"Burada polisler var, tüm yolcuların kimliklerini kontrol ediyorlar. Buradan birkaç istasyon ötede iki adamın saldırıya uğradığını, demir bir boruyla dövüldüklerini ve adamlardan birinin kolunun kırıldığını söylediklerini duydum..."

"SALDIRI MI? Bize saldıranlar onlardı!" Louisa bağırır.

"Shhhhh!" Ted ona yalvarıyor.

"Ne yapacağız?" diye fısıldıyor ve üniformalı adamların yaklaştığını görünce paniğe kapılıyor.

Hayatı boyunca ona bu adamlardan kaçması öğretilmişti ama artık çok geçti ve bunu daha iyi bilmeliydi. Çok fazla rahatlamış, Ted'in dünyasına ait olduğunu düşünerek kendini kandırmıştır. Ait değil, asla da olmayacak.

"Sadece normal davran! Ya da, bilirsin, senin için normal davranma. Normal insanlar için normal davran," diye tıslıyor Ted.

"Elbette! Yetiştirme yurdundan kaçtığım, servet değerinde dünyaca ünlü bir tablo taşıdığım, soyadını bile bilmediğim tuhaf bir adamla seyahat ettiğim yok! Sadece normal davran!" Louisa tıslayarak karşılık verir.

"Sadece sessiz ol ve gülümse," diyor sertçe.

O da öyle yapar, muhtemelen tüm ilişkileri boyunca ilk kez talimatlara uymuştur ve tabii ki bu da bir hatadır. Trene ulaşmayı başarırlar, tam merdivenlerdedirler, bir an için ikisi de güvende olduklarını düşünürler. Ama Louisa daha iyi bilmeliydi.

"SEN ORADAKİ! DUR!" diye bağılıyor arkalarından bir ses.

Arkalarını döndüklerinde üniformalı öfkeli bir adamın gözleriyle karşılaşırlar. "Biletler ve kimlik," diyor, bir emir gibi, bir emir gibi değil

Soru.

Louisa diz çöker ve sırt çantasında hızlıca pasaportunu arar, bulamayınca paniğe kapılır.

"Tam buradaydı, tam burada..." diye fısıldıyor endişeyle yere.

Başının üzerinden öfkeyle konuşan adamı duyuyor. Kelimeleri algılayamıyor bile, ama daha önce binlerce kez böyle sesler duymuştu, şiddet vaatleriyle dolu. Adamın suçluluk duygusunu gözlerinde ve titreyen parmaklarında görebildiğini biliyor. Nerede şu lanet pasaport? Aptal beyni bunu bilmeliydi ama onun yerine Fish'i düşünmeye başladı, Louisa'ya her zaman pasaportun var olduğunu, önemli biri olduğunu kanıtı söylediğini. Ama sırt çantası artık boştur ve Louisa'nın yüzü yanmaktadır ve Fish yanılmıştır, diye bağırır beyni. Louisa her zaman bir hiçti. Her zaman her şeyi berbat edecekti. Bu yüzden içgüdüleriyle hareket eder, artık kendini kurtarmak için çok geçtir, ama belki polisin dikkatini çekebilir ve Ted'e buradan uzaklaşması için zaman kazandırabilir? Bu aptalca, içgüdüler öyle, toplum savaş ya da kaç tepkileriyle dolu genç beyinler için inşa edilmemiştir. Sırt çantasını kapatıyor, yumruklarını sıkıyor ve kendini koşturmaya hazırlıyor.

"Kuzeye mi gidiyorsun? Orada mı yaşıyorsun?" diye sorduğunu duyuyor ve kafası karışıyor çünkü polisin sesi bir konuşmanın ortasındaymiş gibi geliyor.

Ted'in şaşırtıcı bir sakinlikle, "Evet," diye cevap verdiğini duyuyor.

"Kızla birlikte mi seyahat ediyorsunuz?" diye sorar polis. "Evet.

O benim kızım."

Bu Ted'in söylediği en iyi yalan.

"Yüzünüze ne oldu" diye sorar polis. Ted, "Merdivenlerden düştüm," diye cevap verir.

Louisa bu kadar dehşete kapılmasaydı bu duruma gülebilirdi. Ancak başını kaldırdığında polisin ona bakmadığını, sadece Ted'e baktığını fark eder. Louisa nefes alış verişinin gürültüsünden soruların geri kalanını duyamaz bile, ama sonunda polis Ted'e pasaportunu geri verir ve başıyla kısa bir selam verip gider. Aynen böyle. Louisa Ted'e sanki az önce kara büyü yapmış gibi bakar. Korkmuş ama aynı zamanda aşağılanmış görünmektedir.

"Ne oldu? Ne dedi o?" Louisa şok içinde fısıldar. "Polisin sarhoş bir sürücüyü ve arkadaşını birkaç saat önce durdurduğunu söyledi. buradan istasyonlar. Görünüşe göre sarhoş sürücü tutuklanmaktan kurtulmak için hastaneye gittiğini, çünkü arkadaşıyla birlikte bir çete tarafından demir borularla saldırıya uğrayıp dövüldüklerini söylemiş."

"Çete mi?" Louisa tekrarlar.

"Evet. Çünkü görünüşe o adamlar polise bile bir kız tarafından dövüldüklerini itiraf etmek istememişler," diye iç geçiriyor Ted.

"Peki o zaman polis bizi neden durdurdu?"

"Yapmadılar. Beni durdurdular. Adamlar çetenin bu yöne giden bir trenle kaçtığını iddia ettiler. Bu yüzden polis buralarda şüpheli görünen herkesle konuşuyor."

Louisa'nın yüzü, şüpheli görünmemek için aldığı en güzel iltifatmış gibi .

"Yani polis senin bir çete üyesi gibi göründüğünü düşündü ama iğrenç konuşma tarzını duyar duymaz öyle olmadığını anladı?" diye gülümsüyor.

"Komik değil Louisa, tutuklanabilirdik," diye ısrar ediyor. "Belki de hapisteyken bir çeteye katılmışsındır?" diye gülüyor. "Kes şunu," diye mırıldanır.

"Belki de bir kütüphane ? Belki de bilginin gücüyle diğer çeteleri yenmişsinizdir?"

Ted yere eğilir ve pasaportunu alır. Az önce çantasından düşmüştü. Sinirli bir babanın yapacağı gibi konuyu değiştirmek için "Bunu elinde tutmalısın," diyor.

"Biliyorum," diyor, hâlâ sırtarak.

"! İşleri ciddiye almalısın!" diye çıkışır. Kadın utanarak sessizliğe gömülür.

"Özür dilerim. Biliyorum. Pasaportu elimde tutmam gerekiyor. Varlığımın tek kanıtı o," diye cevap verdiğini duyuyor, sesi aniden titriyor.

Sonra durup ona bakıyor, gözlerini dikeyor ve başını yavaşça sallıyor.

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Balıklar hep öyle der."

Daha büyük bir kararlılıkla başını tekrar sallar.

"Sen yeterince kanıtsın, Louisa. Ne zaman bir şey çizsen ya da boyasan, yeterince kanıt oluyorsun. Şimdi gel, sana göstereceğim bir şey var."

Karşı peronda başka bir tren durmaktadır ve adam onu trene bindirdiğinde kadın çikolatayı ilk kez tatmış birine benzemektedir.

"Yatak mı? Trende mi?" diye fısıldıyor şaşkınlıkla.

"Yataklı tren bu," diye başını sallıyor Ted.

Ama en iyi şey bu değil. Ona kompartımanlarını gösterir, her biri için bir yatak, çekilecek küçük perdeler ve kesinlikle harika bir şey vardır: kapıda bir kilit.

Louisa'nın başı yastığa değer değmez uykuya dalar, Fish'in yanında uyuduğu zamandan beri hiç bu kadar mışıl mışıl uyumamıştı. Louisa horlasa da Ted de uykuya dalıyor. Tekrar uyandıklarında hava kararmıştır, tren hareket etmektedir, bütün gün uyumuşlardır.

"Uyanık mısın?" Louisa onun nefes alışının değiştiğini duyunca karanlıkta merak eder.

"Evet," diyor, Louisa'nın uyanık olup olmadığını merak etmenize hiç gerek olmadığını düşünüyor, çünkü eğer soru sormuyorsa uyuyordur.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Seni durdurabilir miyim?"

"Tuvalete gitmeyeli gerçekten uzun zaman oldu," diyor. "Bu bir soru değil," diye mırıldanıyor Ted.

"Denize , değil mi?" "Hayır," diye yalan söylüyor.

O kadar sert gülüyor ki ranza gıcırıyor.

"Başka bir şey sorabilir miyim?"

"Tercihen değil," diyor ama tabii ki bu bir fark yaratmıyor.

"Joar'ın bıçağına ne oldu?"

Ted o sırada ışığın yanmadığına sevinir. Pencerenin dışında dünya hareketsiz duruyor, tren sanki içindeki herkes kaçıyormuş gibi gecenin içinde gürlüyor, dudakları titremeyi durdurmak için birbirini kovalıyor. Sonra cevap verir:

"Bıçak sırt çantasındaydı. Joar bir plan yapmıştı. Annesi evde olmayana kadar bekleyecekti, çünkü annesinin onu durdurmaya çalışacağını ..."

"Bekle! Bekle!" Louisa aniden yalvarır ve fikrini değiştirerek mırıldanır: "Sormamalıydım. Hikâyeyi iskelede yüzmeye gitmen ve kuşu serbest bırakmanla bitirmene izin vermeliydim. Bu mükemmel bir sondu. Hepiniz hâlâ mutluyken."

Ted'in "Evet," diye cevap verdiğini duyuyor.

Karar vermeden önce bir dakika boyunca düşünüyor:

"Tamam... ama sonunu anlatmadan önce bana şunu söyle: Boya, fırça ve resim için gerekli her şeyi alacak parayı nasıl buldun?"

Tren ışıklandırılmış bir platformdan geçer ve ışık konileri içinde Ted'in gülümserken dişlerinin parladığını görür.

"Çalıntı bisiklet satmadığımız kesin."

KIRK ALTI

Ted yataklı trende bisiklet çalıp satma fikrinin Ali'ye ait olduğunu açıkladı. Joar bu konuda zaten uzman sayılırdı, ilk çaldığı bisikletleri henüz on bir yaşındayken okul bahçesinde satmıştı. Ne yazık ki polis ortaya çıkmış ve bunun uygun bir iş fikri olduğunu düşünmemişti, çünkü Joar'a sorarsanız polis genç girişimcileri cesaretlendirme konusunda gerçekten kötüydü. Bu işten paçayı sıyırmasının tek nedeni o kadar küçük olmasıydı ki böyle bir suç işleyebileceğini düşünmemişlerdi, bu da onu o kadar sinirlendirmişti ki neredeyse sırf bu yüzden itiraf edecekti. Elbette ressam onu durdurmuş ve Joar'ın ara sıra bisiklet çalmasına izin vermiş ama bir daha asla satmasına izin vermemişti. Bu çok tehlikeliydi.

Ama beş yaşına önceki o yaz, Ali bunun kesinlikle bir kez daha denemeye değer olduğunu düşündü.

"Ne yapacaklar? Bizi hapse mi atacaklar? Biz... hâlâ çocuk gibiyiz!" diye inledi.

O gün kuşu serbest bıraktıkları gündü.

Ted, "Sanırım gençler için hapisaneleri var," dedi.

"Ha! Joar'ı nasıl kilit tutabilirler ki? Parmaklıkların arasına sıkışıp çıkabilir!" Ali sırttı.

Normal şartlar altında ikisinin de kavga etmesi gerekirdi ama Joar o kadar çok yara bere ve şişlik içindeydi ki Ali durumu daha da kötüleştirmek istemedi. Bu yüzden sadece dilini çıkardı ve Ali ona parmağını uzattı ve o da güldü. Sonra sanatçı utangaç bir şekilde şöyle dedi:

"Hayır. Lütfen. Boya almak için bisiklet çalarsanız, o zaman resimde bir şekilde... hissedilir. Benim hatırım için hırsız olmanızı istemiyorum."

Böylece tartışma da sona ermiş oldu. Günün geri kalanını Ted'in odasında süper kahraman filmleri izleyerek geçirdiler, dışarıda yağmur yağıyordu ve başka fikirleri yoktu. Ted ve ressam zaman Ali'nin sırt çantasına bakıyorlardı ama Ali onlara sadece "bekleyin" der gibi bir mimik yapıyordu. Sakladıkları şeyi ortaya çıkarabilmek için Joar tuvalete gidene kadar birkaç saat beklemek zorunda kaldılar. Joar bodrum merdivenlerinden geri döndüğünde Ali avazı çıktığı kadar "İyi ki doğdun" şarkısını söyledi ve Joar kulaklarını kapattığında bunu tekrar yapmakla tehdit etti. Rahatsız olmuş, hatta biraz sinirlenmiş gibi görünmeye çalıştı ama gerçek şu ki, doğum gününü hatırlayacaklarına hiç inanmamıştı. Bu yüzden onlara aslında yarın olduğunu söylemedi.

Ted şişesi uzattı. Bu şişe babasına aitti ama açılmadan dolapta duruyordu. Ted şişenin tozunu dikkatle silmiş, etrafına küçük bir kurdele bağlamış ve bir kart yazmıştı.

"Umarım güzel koktuğunu düşünüyorsunuzdur," dedi Ted.

"Evet, gerçekten, çünkü bir çöp yığını gibi kokuyorsun," dedi Ali, ama öyle bir şekilde söyledi ki, anlamadığınız bir dilde duymuş olsaydınız, "Seni seviyorum," dediğine yemin edebilirdiniz.

Joar şişeyi sanki bir kuşmuş gibi tuttu. Sanatçı sırt çantasına uzandı ve yaşlı bir kadının bahçesinden çaldığı küçük bir demet çiçeği çıkardı.

"Onlar çalıntı değil," dedi. "Evlat edinildiler."

Ali ve Ted güldüler. Joar çiçekleri kokladı ve mırıldandı: "Hepiniz çöpsünüz."

Elinin tersiyle öfkeyle gözlerini sildi. Tıraşlosyonunu henüz kullanamıyordu, çünkü vücudunda o kadar çok kesik vardı ki çok acıtıyordu, ama o gece şişeyi kucağına alıp uyuyacaktı.

Ertesi sabah arkadaşları onu kavşakta güneş tepeye çıkana kadar bekleyecekti ama o gelmeyecekti.

Göz kamaştırıcı güzellikte bir gündü, bulutsuz ve rüzgârsızdı, gökyüzünün ve yeryüzünün tüm renkleri bir önceki günden daha keskin görünüyordu. Tabii arkadaşlarının hatırlayacağı gibi değilse. Bazen büyük bir felaketten önceki son anları gerçekte olduğundan daha güzel olarak hatırlarız.

Ali endişelendi ve Joar'ın evine doğru yürüdü. Anne ve babasının işe gitmek üzere yola çıktıklarını gördü; yaşlı adam limana gitmek üzere bir iş arkadaşının arabasına doğru sendeleyerek ilerliyordu, annesi ise makyajlı bir şekilde diğer yöne doğru aceleyle gidiyordu. Çok mutlu görünüyordu, diye düşündü Ali, adımlarında gerçek bir sıçrama var gibiydi. Arkadaşlarından herhangi biri Joar'ın annesini son kez görmüştü. Ali dairelerinin zilini çaldığında kimse cevap vermedi. Joar gitmişti.

Böylece Ali kavşağa geri döndü, Ted ve ressamın yanındaki çimlere uzandı ve yapabilecekleri tek şeyi yaptılar: beklemek. Hem kurabiyeleri hem de şakaları bitene kadar çimlerin üzerinde yattılar, ama o hala ortaya çıkmadı. Sabahın yarısı kayboldu. Zaman geçirmek için Ali sonunda, sadece onun ustalaştığı o mükemmel umursamaz tavırla, erkeklerin neden iki testisi olduğunu sordu. Belli ki bunu uzun zamandır düşünüyordu ama ne ressamın ne de Ted'in buna verecek iyi bir cevabı vardı. Ted bunun yerine, küçükken bir keresinde ağabeyinin onu kandırarak erkeklerde gerçekten üç tane olması gerektiğine inandırdığını söyledi. Gerçeği öğrenene kadar Ted için birkaç endişeli ay geçti.

"Peki o zaman neden iki tane var?" Ali tekrarladı.

"Erkeklerin kendi yedek parçalarını bulundurmaları tipik bir zekâ örneği," diye gülümsedi Ted.

Ali, "Yedek parçaya ihtiyaç duymak tipik bir erkek davranışı," dedi. "Haydi!" diye seslendi arkalarından bir ses.

Çimenlerin üzerinde döndüler ve Joar'ı gördüler. Yanlış yönden geliyordu, evinden değil

Kasaba. Morlukları güneş ışığında parlıyordu, ama o kadar gururlu görünüyorlardı ki onları fark etmiyordunuz bile. Düünden bir karış daha uzun görünüyorlardı.

"!" diye tekrarladı ve onların önünde yola koyuldu.

"Nereye?" diye sordu diğerleri, ama o cevap vermedi, yüzden sadece acele ettiler.

Ali yol boyunca kimsenin daha sonra hatırlamayacağı ama o zamanlar çok komik olan şeyler hakkında konuştu. Ted her şeyin güneş koktuğunu ve bunun için özel bir kelime olup olmadığını bilmediğini hatırlıyordu.

"Ne... burada ne yapıyoruz?" dedi sanatçı sonunda endişeyle.

Ted ve Ali ancak o zaman başlarını kaldırıp Joar'ın onları nereye götürdüğünü fark ettiler. Kasabada sanat malzemeleri satan küçük bir dükkânın önünde duruyorlardı. Joar planını hiçbirine açıklamamıştı, bunun bir sorun olabileceği aklına gelmemişti, bu yüzden tabii ki hemen oldukça büyük bir sorun haline geldi. Eğer biri Ali'ye sorsaydı, muhtemelen çok az düşüncesi olduğu için herkesin onun düşüncelerini okuyabileceğine inanmasının tipik bir çocuk davranışı olduğunu söylerdi, ama Joar'ı savunmak gerekirse, ne düşündüğünü önceden açıklasaydı muhtemelen onu dinlemezdi.

Ted ve Ali dışarıda biraz şaşkın bir şekilde nöbet tutarken Joar sanatçıyı dükkâna götürdü; Joar onlardan bunu istediğinden değil, bunun gerekli olabileceğini fark ettiklerinden. Sanatçı, Joar'ın aslında orada ne yapmayı planladığını anladığında paniğe kapıldı ve Joar'ın kendi iyiliği için hırsız olmasına izin vermeyi reddettiği için onu ikna etmeye çalıştı, ancak Joar o zamana kadar yeterince tartışmıştı.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu göster! Yaz bitmek üzere, lanet olsun! O resmin boyanması gerekiyor!" diye sabırsızca talepte bulundu.

Bu yüzden sanatçı gergin bir şekilde dükkânın etrafına baktı ve işaret etti. Joar eline daha fazla şey aldıkça yüzü daha da kızardı ve tezgâhın arkasındaki tezgâhtara yaklaştıklarında sanatçının tüm vücudu o kadar kötü titriyordu ki, elinde süt olsaydı tereyağı olurdu. Ali ve Ted ayakta duruyordu

Dışarıda, her an bir güvenlik görevlisinin ya da polisin gelebileceğini çok iyi bildikleri için kendilerini giderek daha gergin hissediyorlardı. Joar ve ressam sonunda kolları boya, fırça ve tuvallerle dolu olarak kapıdan çıktıklarında, arkadaşları ellerinden her şeyi hızla kapıp kaçtılar.

Dahi oldukları için tabii ki ikisi de farklı yönlere doğru koştular, ancak ne yazık ki dahiler ters yönleri seçtiler ve birbirlerine çarptılar. Ali ayağa fırladı, o kadar paniğe kapılmıştı ki nereye gittiğine bakmadı ve doğruca bir elektrik direğine çarptı. Ted sendeleyerek ayağa kalktı, Ali'yle çarpıştığı için hâlâ başı dönüyordu ve kimsenin onu takip etmediğini fark edene kadar sokağın yarısına kadar gelmeyi başardı. Sonra o kadar ani bir şekilde durdu ki vücudu gafil avlandı ve tekrar yere düştü.

Joar hâlâ dükkânın dışında sakince durmuş bağıırıyordu: "Siz aptallar ne halt ediyorsunuz?"

Güzel bir gündü. Joar o sabah erkenden annesi tarafından uyandırılmıştı, bir eli usulca omzundaydı, diğer eli ise parmağını dudaklarına götürmüştü.

"Şşşt," diye fısıldadı ve onu takip etmesi için başıyla işaret etti.

Joar'ın babası akşamdan kalma bir halde kanepede horlarken evden gizlice çıkmışlardı. Joar ve annesi aceleyle bodruma inip küçük bir saklama bölmesine gittiler. Tam arka tarafta, babasının hiç gitmediği yerde, annesi Joar için doğum günü hediyesini saklamıştı. Annesi tarafından kendisine verilen buz patenleri dışında değerli bir şeyi yoktu. Onları da bisiklet almak için satmıştı.

Joar'ın hayatı boyunca pek çok bisikleti olmuştu ama o sabah ilk kez kendine ait bir bisikleti vardı. Şafağın aydınlığında bisikleti bütün blok boyunca . Kendini hiç bu kadar özgür, bu kadar büyük, bu kadar olasılıklarla dolu hissetmemişti. Bu yüzden sabahtan beri arkadaşlarıyla buluşmak için kavşağa gelmemişti. Bisikleti o kadar hızlı sürmüştü ki rüzgar saçlarını çekiştirmiş, gidonu bırakmış ve

Kollarını ufka doğru açarak bisiklete binmiş, durmadan önce kasabaya kadar pedal çevirmişti. Orada banka oturup spor malzemeleri dükkânı açılana kadar beklemiş, sonra da bisikleti omzuna alıp içeri taşımıştı, çünkü bu kasabada bisikleti sokağa bırakırsanız her hırsız onu çalabilirdi. Joar dükkândaki adamla uzun süre tartıştıktan sonra bir anlaşmaya vardılar ve Joar soluk soluğa arkadaşlarına seslenerek kavşağa kadar koştu: "HADI!"

Bir süre sonra sanat malzemeleri dükkânının önünde durmuş, şaşkınlıkla başını sallıyordu. Ted ve Ali ancak yerden kalkıp kimsenin onları takip etmediğini fark ettiklerinde sanatçının Joar'ın yanında durduğunu ve elinde bir şey tuttuğunu gördüler: bir mağaza fişi.

Joar sıırttı ve haykırdı:

"Benim ne olduğumu sanıyorsun? HIRSIZ falan mı?"

Joar hayatı boyunca pek çok bisiklet satmıştı ama o gün ilk kez kendi bisikletini satmıştı. Ve bu para, dünyayı değiştirecek olan tuval ve boyayı satın almak için kullandıkları paraydı.

Louisa vagonun karanlığında, "Bu da iyi bir son," diye fısıldar.

"Evet," diyor Ted.

Kadın ondan başka bir şey söylemesini , o da söylemez. Sadece ranzalarında uzanıyorlar, biri eve dönüyor, diğeri ise hiç olmadığı kadar uzağa .

"İyi geceler hayaletler," diye fısıldar

Louisa. Ted, "İyi geceler, iyi geceler,"

diye yanıtlar.

KIRK YEDİ

Bir hikaye anlatmak zordur, özellikle de herkes için mutlu sonla bitmiyorsa. Ted rüyasında korkunç bir güçle vurulan bir insan kafasının sesini görür, o kadar yüksektir ki bu ses duvarlardan duyulmuş olmalıdır. Rüyada limandaki tüm sert adamlar Joar'ın evinin önünde gözlerinde şok ve utançla sessizce dururlar ve Ted ile arkadaşlarının birbirlerine her zaman "yarın" sözü verdikleri kavşakta siren sesleri .

Hafif bir sarsıntıyla, terli ve korkmuş bir halde uyanır. Işığa karşı gözlerini kırıştırıyor. Louisa ranzasında oturmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, trenin penceresinden dışarıya mutlulukla bakmaktadır, çünkü artık denize yakındırlar. Dönüp adamın uyanık olduğunu fark eder ve hemen sorar:

" varmadık mı?"

"Yakında."

"Ne kadar ?"

"Oldukça yakın."

"Gerçekten sinir bozucu bir baba olurdun," diye .

"Teşekkürler," diye gülümsüyor.

Sormadan önce tereddüt ediyor:

"Hikayenin sonunu şimdi mi anlatmak istiyorsun?"

Başını sallamadan önce uzun bir süre düşünür.

"Hayır. Henüz değil. Ama istersen sana bir araba çaldığımız zamanla ilgili bir hikaye anlatabilirim."

Hoşuna *giderse* mi?

Tren tüm çocukluğunun geçtiği kasabaya yaklaşıırken Ted ona ressamın resmi yaptığı günleri anlatır. Arkadaşlarının Ted'in bodrumunda, boya, terebentin, maden ispiertosu ya da kavanozlarda ve şişelerde ne varsa hepsinin kokusundan başları dönene kadar onun yanında nasıl oturduklarını. Sanatçı farklı boya türlerini, farklı teknikleri denedi, çoğunu muhtemelen sadece tahmin ettiği şekillerde, çünkü öğretmeni yoktu. Bir gün havalı bir sanat okuluna gidecek ve orada öğretilen her şeyi çoktan uydurduğunu fark edecekti, sadece geriye doğru. Beyni normal değildi, bir gün dünya bunun için minnettar olacaktı.

Ted o günlerde mutfaktan yemek getirmek için merdivenleri inip ve bir akşam Ali için lazanya ısıtırken ağabeyinin piyano çaldığını duydu. O sırada Ted babalarının birini getirmiş ve bunun son bira olduğunu fark etmiş. Abisi de birayı aldığı anda aynı şeyi fark etti ve gidip iki bardak getirdi. Piyanonun başında sessiz bir kadeh kaldırdılar.

"Babamın en sevdiği yemek neydi biliyor musun?" Ted'in ağabeyi lazanyayı kokladığında sordu.

"Lazanya mı?" Ted tahmin etti.

"Hayır, hayır, soğuk ızgara peynirli sandviçler. Izgara peynirli sandviç gibi, ama gece buzdolabında bekletilmiş. Annemle tanıştığında babamın yapmayı bildiği tek şey buydu. Soğuk ızgara peynirli sandviçler, üç gündür açık bir poşette duran ve biraz bayatlamış peynirli puflar ve düz Coca-Cola... Buna bayılırdı. Yani, annemin o adamın hatırı için bu kadar iyi yemek yapmasının ne kadar büyük bir kayıp olduğuna inanabiliyor musunuz?"

Ted güldü.

"Bana başka bir şey söyle," diye sordu.

Ağabeyi sırtıttı. Sarhoş bile değildi ama yine de devam etti:

"Ben küçükken babam ve ben buradaki piyanonun arkasına saklanır ve dışarı fırlayıp annemi korkuturduk."

"Kızdı mı?" Ted gülümsedi.

"Şaka mı yapıyorsun? Babamın onu korkutmasından nefret ederdi, o da bunu hep yapardı, geri zekâlı. Bir keresinde elinde ayakkabı çekeceği varken koridordaki dolaptan atlamış ve o kadar korkmuş ki çekeceği aynaya çarpmış. Çok öfkeliydi, çünkü şimdi yedi yıl boyunca şanssız olacaktı, dedi ve babam gitti: "Eğer eğilmemiş olsaydım, DİŞLERİMİ kıracaktın!" ve annem de "Bu sadece senin için kötü şans olurdu!"

Ağabeyi hikâyeyi bitirdiğinde, Ted çekingen bir tavırla tekrar dinleyip dinleyemeyeceğini sordu. İkinci seferde de aynı şekilde kıkırdadı. Eğer uzun zamandır iyi bir ağabey gibi hissetmeyen bir , bu muhtemelen hiç de kötü bir duygu değildi.

"Çocuk sahibi olmak istiyor musun?" Ted durup dururken sordu.

"Çocuklar mı? Yok artık. Bilmiyorum. Muhtemelen çok iyi bir baba olamazdım," diye mırıldandı ağabeyi.

Ted kendinden emin bir şekilde, "Evet, yaparsın," dedi ve sonra kardeşi bütün bir şarkıyı çaldı çünkü boğazında bir yumru vardı.

"Sen daha iyi bir baba olurdun, Ted. Babam her zaman ailedeki en zeki kişinin sen olduğunu söylerdi. Bunu aldığını kimse bilmiyor," dedi bir süre.

Ted, "Hayır, ben bir aptalım," diye fısıldadı.

"Öyle deme!" diye karşılık verdi kardeşi bir anda, büyük bir iltifat gibi aniden sinirlenmişti.

Ted ne için özür dilediğini bilmeden, "Özür dilerim," dedi.

"Sen anaokulundayken, öğretmenlerden biri tüm gruptaki en zeki kişinin sen olduğunu söylemişti. O gün eve dönerken babam senin ailede üniversiteye giden ilk kişi olacağını söyledi," dedi ağabeyi, ne kıskançlığını ne de gururunu gizleyemedi.

"Üniversiteye nasıl gideceğinizi bile bilmiyorum. Bu bizim gibi insanlar için değil. Paraya mal oluyor! Ben-" Ted itiraz etti ama mutfığa giren ayak sesleriyle sözü kesildi.

Ali'ydi, bodrumda oturmuş lazanya bekliyordu ve sonunda açlık tedbiri elden bırakmıştı. Ted'in ağabeyini görünce dehşete kapıldı ve hemen

lazanyayı mikrodalgadan çıkardı ve bir parça peyniri kapmış fare gibi aceleyle aşağıya indi. Ted'in ağabeyi önce ona, sonra Ted'e baktı ve şöyle dedi:

"İyi arkadaşların olmasına sevindim." "Ben de," diye başını salladı Ted.

"Onlardan biriyle çıkıyor musun?" diye sordu ağabeyi ve Ted neredeyse tabureden düşüyordu.

Muhtemelen başka hiç kimse bunun ağabeyinin Ted'e söylediği en sevgi dolu ve kabul edici şey olduğunu anlayamayacaktı. Ted'e sadece Ali'yle çıkıp çıkmayacağını değil, herhangi biriyle çıkıp çıkmayacağını da sormuştu.

Ted başını salladı. Kardeşi sormadan önce bir şarkı daha çaldı:

"Arkadaşların yaşlandığında ne olman gerektiğini düşünüyor?"

Ted bira bardağını ellerinin arasında dikkatle yuvarlayarak köpükte dalgalar oluşturdu.

"Öğretmenim," diye itiraf etti.

Ağabeyi başını salladı ve şöyle dedi:

"Eğer üniversiteye gider ve öğretmen olursanız, çocuk sahibi olmayı hayal edebilirim. Çünkü o zaman çocuklarımdan örnek alacağı biri olur."

Ted birasını içti ve cevap verdi:

"Sen alınacak kadar iyisin."

Ağabeyine ilk kez böyle bir şey söylenmişti. Onun yeterli olduğunu.

Hayat uzundur ama yüksek hızda ilerler, orada ya da burada atılacak tek bir adım her şeyi mahvetmeye yetebilir. Birkaç ay sonra o akşam Ted'in ağabeyi Öküz'le bir partiye gitmek üzere yola çıkacaktı. Oraya asla varamayacaktı. Belki kaderdi, belki tesadüftü, belki de büyük kardeş küçük kardeşinin söylediklerini hatırlayacaktı, senden daha iyi arkadaşlar seçmekle ilgili kısmı. Belki de bir kişi için yeterli olduğunuzu bilmek çok şey kazandırır.

yol. Bu yüzden aniden Öküz'den arabayı durdurmasını, inmesini ve tekrar eve yürümesini isterdi. Öküz çok sinirlenir ve yolda ona bağırırmış ama ağabey asla arkasını dönmezmiş. O gecenin ilerleyen saatlerinde partide sorun çıkar, Öküz ve diğer birkaç arkadaşı başka bir adama o kadar kötü saldırır ki adam neredeyse ölür. Sonunda hepsi hapse girecekti. Çok geçmeden Ted'in ağabeyi bir kızla tanışır ve aşık olur. Bu uzun bir hayattır, ama hızlı, doğru yönde atılacak tek bir adım yeterli olabilir.

Ted le o akşam kardeşini piyanonun başına oturttu ve babalarının son birasını da içtikten sonra bodruma indi, diğerlerinden biraz daha yüksek olan bir basamağa takılarak tökezledi. Yürürken de ayaklarını yukarı kaldırmazdı, bu ona miras kalan bir şeydi. Bu onu gururlandırıyordu.

İçeri girdiğinde odası tamamen sessizdi. O anda yüreği ağzına geldi, çünkü bir şeyler olmuş, bir şeyler fena halde ters gitmiş olmalıydı. Ali ve Joar'a baktı ama onlar başka bir şeye bakıyorlardı.

"Ne oldu-" Ted endişeyle soluk soluğa kaldı ama Joar onun sözünü kesti. "Bitirdi. Resmi bitirdi."

Ve işte . Deniz kenarında bir iskelede üç genç, neredeyse tüm maviliğin içinde gizlenmişlerdi, bu yüzden resim özel bir sanat müzayedesinde beyaz bir duvarda asılı olsaydı, zengin yetişkinler onları görmeden geçip gidebilirdi. Ama şimdi sonsuza dek yaşıyorlardı: Joar, Ali, Ted.

"Resmi imzalamam gerekiyor," diye fısıldadı Ali.

Sanatçı tereddüt etti. Sonra küçük kafatasları çizdi ve alt köşeye kendisine ait olmayan bir isim yazdı.

"Ne yapıyorsun sen? *Kendi* adını yazmalısın!" Ali ısrar etti ama o utangaç bir şekilde başını salladı.

"Eğer biri resmi görürse, kim olduğumu bilmesini istemiyorum. Sadece seninle birlikte gerçekte olduğum kişi olmak istiyorum."

İşte tam o sırada, on dört yaşındayken sanatçı adını buldu: *C. Jat*. Christian, Joar, Ali ve Ted'in baş harfleri. Ünlü olmak için fazla kırılgan olduğunu muhtemelen o zaman anlamış olmalıydılar. Ama artık çok geçti, resimler onu dünyanın dört bir yanına taşımayacak kadar güzeldi.

"Neden oraya kendini boyamadın?" Ali sordu.

"Ben yaptım. Etrafındaki tüm bu... her şey gibiyim," diye fısıldadı sanatçı.

"Lanet olası uzaylı," dedi Joar ve sonra tamamen inanılmaz bir şey söyledi: "Seni seviyorum."

Sanatçı, "Seni seviyorum ve sana inanıyorum," diye yanıtladı.

"Sana inanıyorum ve ben... ben... diğer şeyler de," diye mırıldandı Ali.

Ama Ted hiçbir şey söylemedi, çünkü o resme baktığında nefes alamıyordu. Yirmi beş yıl sonra hâlâ alamıyor.

"Bir araba çalmamız Joar'ın fikriydi," diyor Louisa'ya trende.

"Ne için?" diye beklentiyle gülümsüyor.

"Çünkü yaz sona ermeden önce bize bir şeyler göstermek için acele ediyordu," diyor Ted ve sesi hem coşkulu hem de hüzünlü. Hem mutlu hem de mutsuz. Çünkü bu tür bir hikaye, bu tür bir sonla bitiyor.

Onlar da arabayı çaldılar. Harika bir fikir değildi, gerçekten değildi. Kabul etmek gerekir ki çaldıkları Joar'ın babasının arabasıydı, bu yüzden muhtemelen gerçek bir "o" değildi çünkü Joar o arabaya annesiyle binlerce kez binmişti. Aslında, bu özel durumda eksik olan tek şey annesiydi. Elbette, Joar o gün arabayı kullanmamalıydı, çünkü henüz beş yaşındaydı ve ehliyeti , ama burada dürüst olmak gerekirse, annesinin de ehliyeti yoktu ve o da her zaman araba kullanırdı.

Joar eve koştuğunda apartman boştu, annesi işe gitmek için otobüse binmiş, babası da limana gitmek için bir li almıştı.

bir iş arkadaşıyla. Artık neredeyse yaz tatiline girmişti, bu yüzden yaşlı adam her gün sarhoştı, sanki alkolizm bir spordu ve büyük bir müsabaka için ısınıyordu ve o bile bu şartlar altında arabasını kullanamayacağını fark etti. Yine de Joar'ın annesi arabayı almaya cesaret edemedi, kaza yapmaktan çok korkuyordu, yaralanmaktan değil ama arabanın zarar görmesinden endişe ediyordu. Kocasının yaz tatiline bu kadar yakinken, onu kızdıracak tek bir riski bile göze alamazdı, adam en ufak bir terslikte patlayabilirdi.

Arabanın anahtarları her zaman tezgahın üzerindeki kavanozda dururdu. Babası onları oraya hiç koymazdı ama annesi her zaman babasının onları nereye bıraktığını bulur ve ertesi gün orada olmadıklarında öfkelenmesin diye kavanoza geri koyardı. Bazen saatlerce ceketlerinin ve pantolonlarının içinde ve yatağın altında aramak zorunda kalırdı, bazı geceler Joar'la birlikte evin dışındaki çimenlikte el fenerleriyle dolaşırlardı. Onları bulan her zaman annesiydi, Joar nasıl olduğunu hiç anlamadı ama annesi gururla gülümser ve şöyle derdi: "Anneler her şeyi bulur, hayatım."

Joar anahtarları aldı ve en iyi arkadaşlarını arabaya bindirip nereye gittiklerini söylemeden yola koyuldu.

Sanatçı arka koltuktan, "Joar, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye belirtmek zorunda hissetti.

"Kesinlikle en iyilerinden biri değil!" Ali de aynı fikirdeydi ve park yerinde geri geri giderken pedallara güçlükle ulaşan Joar'a endişeyle bakıyordu.

"Fikrin ne *olduğunu* bile bilmiyorsun!" Joar savunmaya geçti.

"Bu fikir arabayı senin kullanmanı mı içeriyor?" Ali sordu.

"Evet, ama-" Joar başladı. "O zaman bu kötü bir fikir."

Joar, Ted'e ve arka koltuktaki sanatçıya sanki ona olmaları gerekiyormuş gibi döndü. İkisi de Joar'ın gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedi ama Ted cesaretini toplayıp mırıldandı:

"Bence... belki de... yapmasak daha iyi olur..."

"Ben de bunu söylüyorum! Belki de şimdiye kadarki en kötü fikrin *ve gerçekten* kötü fikirlerin oldu!" dedi Ali.

Bunu sesinde bir korku iziyle söylemişti, bunu ondan duymak Ağustos ayında kar yağması gibiydi, yanlış yerde yanlış şey. Ted'in bunun kendi ya da Joar'ın iyiliği için korktuğundan olmadığını anlaması yıllar alacaktı, gelecekleri için endişelenmiyordu çünkü Joar'ın her zaman yaptığı gibi düşünüyordu: bir gelecekleri yoktu. Sadece ressamı ve Ted'i de yanlarına aldıkları için endişeleniyordu.

"Hayatımda hiç kötü bir fikrim olmadı," diye mırıldandı Joar ve kendini savunmak için bunu kötü fikirlerin kraliçesi Ali'ye söylüyordu.

"Yapmadın mı?" Ali uludu.

"Bir tane söyle!"

"Hani şu kapalı alanda mangal yapmaya çalıştığın zaman," diye anında cevap verdi Ali.

"Ve sekiz yaşındayken komşumun doğum günü partisindeyken tramboline çıkmadan önce üç porsiyon spagetti yediğin zaman," diye gülümsedi sanatçı arka koltuktan.

Joar sinirlenmiş görünüyordu, ama bir şekilde devam etti:

"Tamam, belki de bunlar tam olarak mükemmel fikirler değildi." Sonra Ted eklemeye cesaret etti:

"Ve okuldaki kafeteryada uyuyakaldığım zamanı hatırlıyor musun, ayakkabılarımın bağcıklarını birbirine bağlamıştın ve sonra beni için burnumu çok sert çimdiklemiştin, ama kaçmaya başladığında aslında ayakkabılarından birini benimkilerden birine bağlamış olduğun ortaya çıktı!"

Sonra sanatçı öyle bir güldü ki Joar arkasını döndü ve kükredi:

"Arkada sessiz olun! Yoksa eve yürümek zorunda kalırsınız!"

O zaman iyi bir baba olurdu, diye düşündü Ted. Sanatçı dilini dışarı çıkardı. Joar arkasına uzandı ve onu gıdıklamaya çalıştı.

"et!" Ali bağırdı.

"Neye dikkat edeyim?" Joar bağırarak karşılık verdi. "Yola!"

"Lanet olası yolda olmam gerekiyordu!"

"Ama kullanırken yola BAKMAK zorundasın!" "Aklını başına topla," diye somurttu Joar.

Ted yanlarından geçen arabalara baktı, gergin bir şekilde boğazını temizledi ve sordu:

"Polis tarafından durdurulursak ne yaparız?" Joar, sanki bu çok açıkmiş gibi, "Kaçarız," dedi.

"Polisten mi? Onların köpekleri var," dedi Ali öğretici bir şekilde.

Ted'in o noktada "KÖPEKLER???" diye haykırmak için kullandığı harflerin büyüklüğünü ifade etmek için yeterince büyük harfler yok.

Joar gözlerini o kadar sert devirdi ki Ali bir çukura düşmelerini engellemek için tutmak zorunda kaldı.

"Tamam, tamam, kaçmayacağız. Eğer polis gelirse, apandisitinin iltihaplandığını söyleriz Ted!" Joar, karnında apandisitinin kesinlikle olmadığı bir yeri işaret ederek söyledi.

"Apandis... burada," diye fısıldadı Ted, hayali köpekler yüzünden hâlâ üzgün olan kendi midesini işaret ederek.

"Sana öğretmen olman gerektiğini söylemiştim," diye gülümsedi Ali.

Sonra araba biri osurmuş gibi kokmaya başladı ve Ali kesinlikle o olmadığını söyledi, tabii ki bu kesinlikle o olduğunda söylenecek bir şeydi. Yolun geri kalanını camlar kapalı ve kafaları Labradorlar gibi camlardan dışarı çıkmış bir şekilde sürdüler. Ted hariç, o da kafasını küçük ve tamamen zararsız bir kedi gibi camdan dışarı çıkardığını hayal ediyordu.

"İşte!" Joar aniden arabayı durdurdu. "Ne?" diye sordu diğerleri aynı anda. Joar büyük beyaz bir binayı işaret etti.

"İşte!"

Burası bir müzeydi. Arkadaşlar arabadan inmediler ama sanatçı Ted'in yanına gitti ve Ted'in kalp atışlarını duyabilecek kadar birbirlerine yakın bir şekilde pencereden dışarı baktılar. Joar'ın sesi, işaret edip söz verirken ciddileşti:

"İçeride, yarışmayı kazandığınızda resminizin asılacağı yer var. Herkes ona hayran kalacak. Garsonlar etrafta dolaşıp şampanya ve zengin insanların yediği o küçük sandviçlerden ikram edecekler. Ve sen içeri gireceksin ve herkes seni alkışlayacak."

Sanatçı fısıldayarak karşılık verdi:

"Sen de orada olacaksın,

Joar." Ve Joar cevap verdi:

"Tabii, tabii, ben de orada olacağım."

Ted trende sessizliğe gömülür. Pencereden dışarı bakar ve nerede olduklarını fark eder. Kasabanın ve kendisinin ana hatları gittikçe . Muhtemelen hiç kimse için yere geri dönmek kolay değildir, orada kim olduğunuzu unutmanın bir yolu yoktur, ne kadar başka biri olmaya çalışmış olursanız olun. Ancak Ted için artık eve dönmenin imkansız olduğunu fark ediyor, çünkü ev insanlardı.

Louisa'ya, o gün arabadaki herkesin Joar'ın, ressam yarışmayı kazandığında müzede olacağına dair söz verdiğinde yalan söylediğini içten içe bildiğini söylemez. Joar sevmek için acele ediyordu, çünkü bu şansa daha fazla sahip olamayacağını biliyordu. Temmuz bitmişti, ertesi gün Ağustos'tu ve bu babasının tatilinin başlangıcıydı. Ted, Louisa'ya Joar'ın arabayı çaldığı gün, arkadaşlarının onu zaman zaman sırt çantasını sallarken gördüklerini, göz ucuyla çantanın dibindeki bıçağın ağırlığını hissettiklerini ve hâlâ orada olup olmadığını kontrol ettiklerini söylemez.

Onun yerine Ted diyor ki:

"Orada oturup müzeye bakarken Ali şöyle dedi: 'Tamam. Bu senin en kötü fikrin değildi.'" Ve sonra Joar'ın elini tuttu, insanların birbirlerine ait olduklarında yaptıkları gibi, sanki birbirlerine dokunmak dokunmamaktan daha doğalmış gibi. Joar elini çekmedi, utanmadı ve ilk kez o zaman birbirlerini öpmüş olduklarını fark ettim. Arka koltukta oturup bu ikisinin birlikte yaşlanmasını umduğumu hatırlıyorum."

Tren durur. Ted gözlerini kapatır, ciğerlerini doldurur, ayağa kalkar ve bavuluyla tablonun bulunduğu kutuyu alır. Louisa onu perona kadar takip eder. .

KIRK SEKİZ

Tren istasyonuyla ilgili hiçbir şey evi gibi hissettirmiyor. Ted'in büyüdüğü kasaba artık yok, son gördüğü iki yıl önceki haliyle bile aynı görünmüyor. Ekskavatörler toprağı kazıyor, tüm binalar iskelelerle kaplı, turuncu bantlar yürümenize izin verilmeyen yerleri gösteriyor. Bu kasaba deri değıstiriyor, Ted gibi adamlara geçmişe ait olduklarını hatırlatmakta üstüne yok.

Vücudu gerilir, sanki vurulmayı bekliyormuş gibi biraz küçülür. Louisa ona hiç benzemeyen bir sessizlik içinde onu takip ediyor. Platformun sonunda deniz manzarası vardır ve Ted orada bir an durur. Eğer kasaba yakın zamanda eski liman bölgesinde lüks apartmanlar inşa etmemiş olsaydı, oradan iskeleye kadar her yeri görebilirdiniz.

İki işçi kısa bir mesafe ötede yere bir kalas başlar ve Ted bu sese sanki bir tabanca sesi gibi sıçrar.

"Sen iyi misin?" Louisa endişeyle sorar.

Başını sallıyor. Bu bir yalan. Orada öylece durup Joar'ı ve Temmuz ayındaki o son günü, müzede geçirdikleri saatleri düşünüyor ve tek hatırlayabildiğı bir insan kafasının vurulma sesi. Korkunç bir şey olmalı, yirmi beş yıl sonra hala bazen rüyasında o sesi görüyor, duymamış olsa bile. Deneyimlemediğı bir sestten bile korkuyor. Canlı bir hayal gücüne sahip olmanın en kötü yanı budur: her yöne çalışır.

O günden beri o günü o kadar çok düşünmüş ki, darbenin gücünün o kadar büyük olması gerektiğini düşünmüş.

Bütün kafanın kopmaması bir mucize. Çünkü insan vücudu çok sağlam ama bir o kadar da ölümcül bir hayvan olmasına rağmen tamamen korumasızdır. Yumruklar ve dirsekler kaburgaları kırabilir ve çeneleri ezebilir, şakağa gelen bir darbe son anlamına gelebilir, tek bir korumasız an bir beyni söndürebilir. Gerçekten sert tek bir darbe yeterlidir. Kendimizi çok büyük sanıyoruz ama aslında küçük, kırılgan ve zavallıyız.

Çocukken geçirdiğimiz o son yaz sadece birkaç hafta sürdü ama Ted'in içinde tüm hayatı boyunca devam edecek. Küçükken zamanın ağırlığı daha fazladır. Geriye dönüp baktığında Joar'ın "öldürmek zorundayım" dediğini hiç hatırlamıyor, bu sadece Ted'in onun gözlerinde aniden gördüğü bir şeydi. Gözlerinde öfke yoktu, garip bir şekilde kör bir hiddet de yoktu. Her şey çoktan yanıp kül olmuştu, Joar'ın içinde sadece küller ve tüm seçenekleri tartıp geriye tek bunun kaldığı sonucuna varmış beş yaşındaki bir çocuğun soğuk hesaplaması vardı.

Hiç şansı yoktu. Joar tehlikeliydi ama dünya daha tehlikeliydi. Dünya yenilmez.

", bu gidiyoruz," diye fısıldar Ted.

Bavulunu ve tablonun bulunduğu kutuyu merdivenlerden sokağa doğru taşır. Louisa, elleri endişeyle sırt çantasının kayışlarını kavrayarak onu takip eder, gözleri sanki hikâyedeki yerleri tanımaya çalışıyormuş gibi her yöne dalar.

Yolun son kısmında bir otobüse binerler, ancak tüm arkadaşların büyüdüğü kavşakta inmezler. Farklı bir yöne, kilise bahçesine doğru giderler. Louisa kapıda durur, Ted istediği için değil, onunla birlikte gitmenin rahatsızlık vereceğini düşündüğü için. Fish'in mezarını ziyaret edecek bir arkadaş istemezdi.

Ted kilisenin yanındaki çiçek yanına eğilir, kimsenin bakıp bakmadığını kontrol etmek için omzunun üzerinden bakar, sonra üç küçük çiçek koparır. Mezarlardan birinin yanında durur, çömelir ve fısıldar:

"Bunları ben çalmadım. Onlar evlatlık."

Sonra da sanatçının küllerini yanında bulundurmadağı için özür diliyor. Sanki bu gerekiymiş gibi. Sanki yirmi beş yıl önceki o dört genç, sonsuza dek birbirlerine ait, ayrılmaları imkânsız bir aşk hikâyesi değılmiş gibi. Küller ya da değıl.

"Seni seviyorum ve sana inanıyorum," diyerek gülümsüyor ve taşı okşuyor.

Sonra kapıya doğru yürür, bavulunu ve tablonun bulunduğı kutuyu alır ve Louisa'ya başıyla selam verir:

". Fazla uzağı gitmeye gerek yok." "Neye?"

"Hikayenin sonu," diyor.

Zengin insanların yaşadığı bazı büyük, güzel evlerin önünden geçerler. Sonra daha az zengin insanların yaşadığı daha küçük evler ve kısa süre sonra daha da küçük evler. Arabalar daha da paslanır, çimler daha da kahverengileşir, sonunda bir tepeye çıkarlar ve köhne küçük evlerle dolu dar bir çıkmaz sokak boyunca yürürler. Ted sonuncusunun önünde durur, dar verandaya çıkar ve kapıyı çalar. Kapı açıldığında, o yazdan bu yana yirmi beş yıl geçmiştir ama gözler hâlâ aynıdır. Louisa'nın bütün havası söner. Onu hiç görmemiştir bile, ama kapıdaki adamın kim olduğunu elbette hemen anlar.

Joar.

KIRK DOKUZ

Birini özlemenin özel bir yolu vardır, en iyi insanlarınızı ancak on dört özleyebileceğiniz gibi, evlerinizin dışında ayrı yollara gittiğinizde ve onlar size sırtını döndüğünde teninizin üşüdüğünü hissettiğiniz gibi. Ted, müzenin dışında arabada birlikte otururlarken bunu nasıl hissettiğini hatırlıyor. Güneş parlıyor olmasına rağmen donmuş hissettiğini hatırlıyor.

"Yarışmayı kazanmayacağım, sadece hayal kırıklığına uğrayacaksınız..." diye fısıldadı sanatçı.

Muhtemelen Joar'ın sinirlenmesini bekliyordu ama onun yerine arkadaşı direksiyona doğru eğildi ve sakince büyük beyaz binayı işaret etti.

"Sen kazanacaksın. Ama önemli bu değil." "O zaman önemli olan ne?" diye sordu sanatçı.

Joar, "Önemli olan oraya ait olduğunuzu anlamanız," diye cevap verdi.

Dünya mucizelerle doludur, ancak hiçbiri genç bir insanın bir başkasının ona olan inancıyla ne kadar ileri taşınabileceğinden daha büyük değildir.

Orada, arabanın klimasının uğultusu içinde, gözleri kapalı ve göğüsleri sallanarak birlikte oturdular. Ve bu onların tüm çocukluğuydu. Joar mırıldanana kadar orada oturdular:

"Cidden, Ali..."

"O ben değildim!" diye bağırdı hemen.

"Hayır, hayır," diye kıkırdadı sanatçı, "çünkü o bendim!"

Arabanın kapılarını açıp dışarı fırladılar, çimlerin uzandılar ve zehirlenmiş gibi öksürdüler. Hava kararmaya başlamıştı.

Gerçekten rüzgârlıydı, bir fırtına yaklaşıyordu, ama bu bile kokuyu dağıtmaya yardımcı olmadı.

"Ne yiyordun sen? Bir ceset mi?" Joar inledi.

Sanatçı savunmacı bir tavırla, "Ted'in her zaman yanında getirdiği kurabiyeler yüzünden," dedi.

Soluk soluğa yan yana yere uzandılar ve Ali başını çevirip son derece harika bir şey gördü: Müzenin dışındaki çimenlikte bir fıskiye vardı. On saniye sonra hepsi sıırılsıklam olmuştu.

Bunlar Ağustos'tan önceki son nefesleriydi, yaz artık sonsuz hissettirmiyordu, yakında yetişkin olacaklardı. Hikâye anlatmak zordur, ama biri gerçekten bu dört arkadaşın hikâyesini anlatmak isteseydi, o gün müzenin önündeki arabanın yanında durabilirdi. Çünkü o zaman mutlu bir son olurdu.

Ama sonra Joar sırt çantasına uzandı, bıçağın rahatlatıcı ağırlığını hissetmek için onu salladı ve şaşkınlıkla bir koku fark etti. İlk başta ne olduğunu çıkaramadı ama güzel kokuyordu, temiz kokuyordu. Bir anda paniğe kapıldı, sırt çantasının fermuarını yırtarak açtı, bıçağın olması gereken yere baktı ama orada bulduğu tek şey sabundu.

ELLİ

Louisa aval aval bakıyor. Joar'ın gözleri, sanki az önce birinin posta kutusuna havai fişek koyan küçük bir yaramaza aitmiş gibi, huzursuzluk ve beklenti dolu bir şekilde kapının pervazında duruyor. Ama gözleri dışında? Yüzü yirmi beş yaş daha yaşlı, vücudu birkaç kilo daha ağır, cildi birçok kırışıklık açısından daha zengin. Gözlerinin altında özveri gerektiren bir derinliğe sahip mavi halkalar var, bunları sadece birkaç gece uykusuz kalarak elde edemezsiniz, karanlık odalarda yarısı dolu bırakmadığınız şişelerle yıllarca özveri isterler.

"Merhaba Joar," diyor Ted temkinli bir şekilde, sanki arkadaşının hangi versiyonuyla karşılaşacağından tam olarak emin değilmiş gibi.

Joar, sanki gelecekte uyanmış gibi şaşkınlıkla ona bir aşağı bir yukarı bakar.

"Saçların dökülüyor," diye belirtiyor, merhaba demeden ve Louisa'ya bakmadan.

"Biraz bira göbeğin var," diyerek Ted çekingen bir şekilde gülümsüyor.

Joar, "Ben şişmanım, sen çirkinsin, azından ben diyet yapabilirim," diye karşılık verir.

Ted'in eli birkaç santim dışarı çıkıyor ama sanki geri kalanının henüz birine dokunmaya hazır olup olmadığını bilmiyormuş gibi havada duruyor.

"Sen... şişman değilsin," fısıldıyor, söylemek istediği şeyi söylemek yerine: *Seni çok özledim.*

Joar muhtemelen hissettiklerini söylemek yerine, "Yaşlanmışsın," diyor: *Tenim üşüyor, burada yapayalnızım.*

"Yaşlandım mı? Biz tamamen aynı yaştayız!" Ted itiraz eder. Joar homurdanır.

"Biz aynı yaşta değiliz. Aynı sayıda yıl yaşamış olabiliriz ama aynı yaşta olmadığımız kesin. Biz on iki yaşındayken sen seksen yaşındaydın."

Sonra Ted aniden o kadar yüksek sesle güler ki Louisa yerinden sıçrar ve Ted'in bu kadar gürültüyü nerede sakladığını merak eder. Sanki bunca zamandır sadece Joar için, yıllardır kullanılmayan fazladan bir kahkaha kükremesi varmış gibi. Sonra kapı aralığındaki adam ona döner.

"Demek Louisa sensin?"

Soru o kadar doğrudan ve göz teması aniden o kadar yoğundur ki Louisa kekelemeye başlar:

"Bunu nasıl... nereden biliyorsun?" Joar eski arkadaşına başını sallar.

"Ted tren istasyonundan aradı."

"Yataklı tren için bilet almaya gittiğimde," diye itiraf ediyor Ted, sanki bunu gizlice yaptığı için özür dilemek istermiş gibi.

Joar biraz isteksizce de olsa onu savunur:

"Ted muhtemelen benimle buluşacağını söylemek istemedi çünkü sen gelmeden önce ölene kadar sarhoş olup olmayacağını bilmiyordu. Ama endişelenmene gerek yok, ayığım, akşamdan kalma gibi görünebilirim, ama bu sadece bugünlerdeki doğal halim."

Louisa ağırlığını bir ayağından diğerine verir. Ted ona ve ekler:

"Ona senden bahsettim, Joar. Bizden de. Ama sanırım Louisa seninle genç bir kızken tanışmayı umardı."

Louisa kulakları kıpkırmızı kesilmiş bir halde tersler:

"Kesin şunu!"

"Sadece açıklamaya çalışıyorum!" Ted .

"Beni utandırıyorsun!" diye tıslıyor.

Joar birinden diğerine bakıyor. Birbirlerini sadece birkaç gündür tanıyan iki insan için, birbirlerini sinirlendirmek için gerçekten etkileyici sayıda yol bulmuşlardır. Sonra gözlerini kısarak Ted'e bakar ve sorar:

"Yüzüne ne yaptın böyle?"

Ted aldığı darbeleri ve morlukları hissediyor ve gözlüklerindeki bandın tekrar gevşediğini fark ediyor.

"Uzun hikâye," diyor yorgun bir sesle. Louisa inliyor.

"Şunu söylemeyi kes! Öyle değil! Soyuldun ve yedin! Bu gerçekten kısa bir hikaye!" Dar verandaya çıkan metal konstrüksiyonu işaret ediyor. "Bir şey sorabilir miyim? Bu rampa tekerlekli sandalye için mi? Burada tekerlekli sandalyeli biri mi yaşıyor?"

Joar zayıfça gülümser, sonra :

"Bunun ne olduğunu biliyor musun? Çok uzun bir hikâye."

"Her şey ikinizin arasında, çok açık!" Louisa suratını asarak söylüyor. Joar tereddütle Ted'in yanındaki kutuya bakar.

"Bu... resim mi?"

Cümlelerin sonunda sesi uçuşumdan aşağı düşüyor.

"Evet! Görmek ister misin?" Ted heyecanla teklif eder ama Joar başını sertçe sallar.

Henüz buna hazır değildir, bu yüzden öfkeyle gözlerini kırıştırır ve sanki gözüne toz kaçmış ve rüzgâr bağırmak üzereymiş gibi etrafına bakınır.

"Kahve ister misin?" diye homurdanıyor. "Evet, lütfen," diyor Ted.

"Hiç Coca-Cola var mı?" Louisa umutla soruyor.

"Yap I bak gibi bazı sırala . Lanet olsun. Meskalin yıldızlı restoran mı?" Joar şikayet ediyor.

Ted, "Michelin" olması gerektiğini söylemediği için karşı gerçekten iyi bir arkadaş.

"Misafirlere karşı hep böyle nazik misin?" Louisa gözlerini devirerek sorar. Ted buna gülümsemekten kendini alamaz.

"Birbirimizi birkaç yıldır görmüyoruz ama eskiden daha da kötüydü..."

Joar öfkeyle homurdanıyor:

"Değişen tek kişi Ted! Biz küçükken çok daha sessizdi, eskiden şimdiki kadar tartışmazdı!"

Eve girmek için döndüğünde Louisa onun bacağında bir şey görür.

"Bu bir... ayak bileği monitörü mü?" diye soruyor.

"Şey, bu lanet bir mücevher parçası değil," diye cevap geliyor.

"Neden sende?"

"Çünkü artık hapishanede bana yer yoktu." "Hapishaneye mi girdin?"

"Ayılar ormana sıçar mı? Tek bacaklı ördekler daireler çizerek yüzer mi?" Joar cevaplar.

Sabırsızca inliyor. "Kötü bir mizah anlayışınız olduğu için mi hapse girdiniz?"

"Harika bir espri anlayışım var!" "Peki ne için hapse girdin?" "Uzun hikâye," diye mırıldandı Joar.

Louisa derin bir nefes alır, sonra Joar'a bakar, sonra Ted'e bakar, sonra tekrar Joar'a bakar ve sorar:

"Yastığın var mı?" "Ne?"

"Yastığın var mı?"

"Tabii ki lanet bir hapım var-"

"Ödünç alabilir miyim?"

Joar Ted'e bakar, o da anlamsızca omzunu silkerken Louisa o kadar kararlı görünmektedir ki Joar bile itiraz etmez. Ted evin içinde kaybolur ve elinde bir yastıkla geri döner, Louisa da bir eliyle yastığı alır ve otuz saniye boyunca diğer eliyle yastığı olabildiğince sert bir şekilde defalarca yumruklar. İşi bittiğinde yastığı önce Ted'e sonra Joar'a doğru kaldırır ve kükrer:

"Eğer bir kez daha Bu uzun bir hikaye' duymak zorunda kalırsam, ikinize de vuracağım-"

"Tamam, tamam, tamam!" Ted, kadının savurduğu yumrukların menzilinden dikkatlice geri çekildiğini söylüyor ama Joar sadece gülüyor.

"Kimkim'in onu neden sevdiğini anlayabiliyorum," diyor.

"KIMKIM de kim?" Louisa bağıyor, artık bu lanet olası evde kimsenin bir hikayeyi en başından anlatmamasından iyice sıkılmıştı.

bakışları bir an için dalgalanıyor ve omuzları çöküyor. Sonra ilk kez tablonun bulunduğu kutuya dokunuyor, sanki uyuyan birinin yanağına hafifçe dokunuyormuş gibi.

"Onun adı Kimkim'di. Diğer isim, C. Jat, sadece resimlerinin üzerine koyduğu isimdi. Ünlü olduğunda bunu kullanıyordu. Çünkü o zaman muhtemelen kendini başka biri gibi hissediyordu. Ama bizimle birlikteyken, biz onunken, o sadece Kimkim'di."

"Kimkim?" Louisa şüpheyle tekrarlar.

Her zaman "C. Jat" olarak bildiği birinin aslında buna yakın bir isimle anılmamasından dolayı biraz ihanete uğramış hissediyor.

"Kimkim," Joar sevgiyle başını sallıyor.

Ted o zaman da kutuya dokunuyor, diğer uçta, Joar'la birbirlerine dokunmaya en çok yaklaştıkları an bu.

"İlk tanıştığımızda, Joar beni neredeyse bisikletiyle ezip boğuyordu-" diye başlıyor Ted.

"etmeliydin!" Joar homurdanıyor.

Ted gözlerini o kadar sert devirir ki, göz bebekleri eve dönerken onu sırtından tırmalar.

"Tabii, tabii, etmediğim zaman. Ve neredeyse boğuluyordum! İskeleye çıkıp onu ve Joar'ı ilk gördüğümde bana şöyle dedi: 'Bu Joar. Benim adım da Kim' dedi. Ama kulaklarıma su kaçmıştı, ben de Kim' dedim. O da Kim' dedi. Ben de Kim' dedim. Kim?" dedim. Joar bunun çok komik olduğunu düşündü ve o andan itibaren ona hep Kimkim diye seslendi."

"Ama Ali genellikle ona sadece Kim derdi. Çünkü her zaman özel olmak zorundaydı," diye homurdanıyor Joar.

Louisa Ted'e bakıyor:

"Ona ne dedin?"

"Onun adını neredeyse hiç söylemedim," diyor Ted sessizce.

Bu komik bir şey. Aşık olduğumuz kişiye neredeyse hiç ismiyle hitap etmeyiz. Çünkü bir şekilde konuştuğum kişinin sen olduğu, her zaman seni düşündüğüm o kadar açıktır ki. Başka kim olabilir?

"Kimkim. Evet, bu ona yakıştırdı." Louisa sanki soyunma odasındaki bir aynanın önünde bu ismi tutuyormuş gibi başını sallıyor. "Bir şey sorabilir miyim?" diyor ve hemen ardından soruyor: "Rahatsız edici mi?"

Ayak bileği monitörünü işaret ediyor. "Evet," diye homurdanıyor Joar.

"Evden dışarı çıkmaya izin verilmiyor mu?" "Hayır."

"Yaparsan ne olur?"

". İçinde dinamit var." Louisa'nın gözleri kocaman açılır.

"Ciddi misin?"

"Hayır, seni aptal, sen hep bu kadar aptal ?"

Louisa kollarını havaya kaldırır.

"Pardon, bütün *dahiler* ayak bileği monitörü taktığı için mi? Beyin hücreleriniz kaçmasın diye falan mı?"

Joar önce hakarete uğramış gibi görünür, sonra da eğlenir. Ted'e sırtıyor. "Bu hayatının en uzun tren yolculuğu olmalı."

Ted güçlü bir şekilde başını sallayarak onaylar ve Louisa küskün görünür. Sonra eve girerler ve Louisa neşelenir çünkü Joar buzdolabının arkasında bir kutu portakallı gazoz bulmuştur. Louisa sanki gezegendeki son portakallı gazoz kutusuymuş gibi onu içer. Ted bir fincan kahve içerken gidip iki kez içer. Sonra ona sorar:

"Karar verdin mi?" "Neye karar verdim?" diye merak ediyor.

"Hikayenin geri kalanını duymak istiyor musun, musun?" Biraz tereddütle başını sallıyor.

"Ne hikayesi?" Joar sorar.

"Bizim hakkımızda. Kimkim'in resmi çizdiği yaz hakkında." Joar'ın gözleri şüpheyile kısılr.

"Ona ne kadarını anlattın?"

"Sen beş gelene kadar. İlk kez müzeye gitmiştik. Ve arabanın dışında oturduk. Ve Kimkim osurdu. Ve sen... bıçağın sırt çantanda olmadığını fark ettin."

Joar kahvesini içiyor ve hayatı boyunca bir kadeh viskiyi hiç bu kadar çok istememiş gibi görünüyor.

"Hikaye anlatmakta iyi olan sensin, lanet ." "Bu kısım sana ait," diyor Ted sessizce.

Joar ona öyle söylüyor. Ted'in genelde kullandığından biraz daha az sıfatla ve daha çok küfürle.

ELLİ BİR

Joar o lanet müzenin dışında durmuş, lanet sırt çantasını karıştırıyordu ama bir türlü bulamıyordu. En altta bulabildiği tek şey, birbirine bantlanmış iki lanet sabundu, bu yüzden kabaca bir bıçakla aynı ağırlığa sahiplerdi. Elbette Joar ondan bir şey saklamaya çalışmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi, ona annelerin her şeyi bulduğunu söylemişti.

Joar'ın tek söyleyebildiği "Aldı... Yapmalıyım... Siktir et... Eve gitmeliyim!" oldu.

Elleri titreyerek arabayı son sürat kasabaya doğru sürdü. Fırtına artık üzerlerine gelmişti, rüzgâr camları tıkırdatıyordu, bu yüzden sirenleri duymadan çok önce ileride yanıp sönen ışıkları gördüler. Limana yaklaştıklarında ambulans hızla yanlarından geçti. Birbirlerine her zaman "yarın" diye seslendikleri kavşaktaki evlere doğru döndüklerinde Joar'ın binasının önündeki park alanını gördüler. Joar'ın babasının arabasını çaldıklarında durduğu yerde şimdi bir polis arabası vardı. Merdiven boşluğuna açılan kapının dışında sert vücutlu, eğik başlı ve kırık bakışlı grup ciddi adam duruyordu. Bunlar Joar'ın yaşlı adamının limandaki iş arkadaşlarıydı. İçlerinden biri Kimkim'in babasıydı.

Joar arabayı durdurdu ve dışarı fırladı, arkadaşları daha kapılarını açmadan o koşmaya başlamıştı, rüzgârda umutsuzca çığlık atıyordu. Adamlar arabadan indiğinde de yavaşlamadı.

Liman ellerini uzattı, kalabalığın arasından öyle bir zorladı ki en ağır adamlar bile geri çekildi. İçlerinden biri sırt çantasını kapmaya çalıştığında, çantadan sıyrıldı ve merdiven boşluğuna doğru koşmaya başladı.

Joar'ın odasında yerde yatan bir ceset vardı. Pencere aralıktı, teneke çiçek kutusundan çıkan toprak zemine savrulmuştu.

Joar, Louisa'ya bakıyor. Mutfak zaten küçüktü ama şimdi her an tutuşmaya hazır bir kibrit kutusu gibi hissettiriyor. Joar fısıldıyor:

"Kafasına çok fena bir darbe almış olmalı. Lanet olası duvarlardan duyulmuş olmalı. İnsanlar bizim çok sert, çok dayanıklı ve tehlikeli olduğumuzu düşünüyor. Ama biz kırılganız. Savunmasız küçük yaratıklarız. Şakağımıza tek bir sert darbe yeter. Hazırlıklı olmadığınız tek bir saniye beyninizi kapatabilir. Bu... Bir planım vardı... Annem o gece gece vardiyasında çalışacaktı. Evde olmaması gerekiyordu! Bu yüzden sürekli bıçağın bende olup olmadığını kontrol ediyordum. Babam eve sarhoş gelene kadar beklemeyi planlıyordum ve... ama... zamanım yoktu."

Joar, Louisa'nın duymak için masanın öbür ucuna eğilmek zorunda kalacağı kadar kırılgan bir sesle, küçük bir kutu hazırladığını açıklar. Başka bir kuş bulmuş gibi yapacak ve daha mutlu görünecekti, böylece yaşlı adam ondan her zamankinden daha fazla nefret edecekti. Bıçağı yine pencerenin dışındaki çiçeklerin altına bırakacak, sonra yaşlı adam tökezleyerek odasına girene kadar bekleyecek ve piç kutuyu kaptığında Joar pencereden bıçağa uzanacak ve yaşlı adamın tepki vermesine fırsat vermeden bıçağı saplayacaktı. İyi bir plandı. Şansı olsaydı işe yarardı.

"Sadece tekrar tekrar ' diye bağırdığımı hatırlıyorum. Ve evin dışında birinin adımı bağırdığını duyduğumu hatırlıyorum..." diye fısıldıyor Joar.

Ted yavaşça boğazını temizler.

"Bağırın Kimkim'di."

Çünkü Kimkim arabadan kaçmış ama binanın dışındaki adamlar tarafından durdurulmuştu. Savaşarak geçecek kadar güçlü değildi. Belki bir gün bu adamlar, bir zamanlar dünyanın en ünlü sanatçılarından birine bu kadar yakın oldukları için övüneceklerdi. Ama o gün tek kelime etmediler, orada öylece durdular, tüm kaslarına rağmen korkak ve sessiz, zayıf ve zavallı.

Sonra dairenin içinden bir uluma sesi duyuldu. Ted'in hatırladığı tek şey o güne kadar yaşadığı en uzun, en dayanılmaz sessizliktir.

O sırada binanın dışındaki limanda bulunan adamların aklından neler geçtiğini hep merak etmiştir. İçlerinde en irisi ve en güçlüsü olan babasının ne düşünmüş olabileceğini merak ederek çok zaman geçirdi. Ted, babanın oğlunun bakışlarıyla karşılaştığını gördü ve bu, Ted'in Kimkim'in göz temasını kesmediğini hatırladığı ilk andı. Öyle suçlayıcı bakıyordu ki, babası irkildi. Limandaki o adamlar sonsuza dek utanç duyacaklardı, Joar'ın babası gibi adamların tüm dostları bunu yapmak zorundaydı. Çünkü apartmanın içinden gelen o sessizlik ve uğultu, adamların kendilerinin gün be gün, yıl be yıl içinde dolaştıkları sessizliğin yanında hiçbir şeydi.

Ted mutfak masasında düşünceli bir şekilde, "İstatistiklere göre erkek sağlığı için en büyük tehdit kalp hastalığıdır," diyor. "Kadın sağlığına yönelik en büyük tehdidin ne olduğunu biliyor musun?"

"Erkekler," diyor Louisa, çünkü bütün kadınlar bunu bilir.

Joar kahve fincanını döndürerek eski mutfak masasının üzerinde izler bırakır. Sonra Louisa'ya annesinin cesedini odasında yerde yatarken nasıl gördüğünü anlatır. Nasıl tekrar tekrar "ANNE" diye bağırdığını. Sonra sesi kısılır:

"Herkes... biliyordu. Hepsi bize ne yaptığını biliyordu. Kimkim'in babası ve benim babam yıllarca birlikte çalıştılar. Limandaki adamlardan bazıları onunla aynı sokakta büyüdü. Biliyorsunuz... Bu şehirdeki arkadaşlarınızı onların zamanında seçmediniz. Sen

Yan komşunuz olan çocuklarla arkadaş olursunuz, sonra da yan bloktaki çocuklarla kavga edersiniz... İşte bu şekilde birbirlerine bu kadar sadık oldular. Limanda birbirleri için iş bulduklarında, her zaman "doğru adam" derlerdi ve bununla kastettikleri, birinin ağzına yumruk atıp kendi ağzını kapalı tutabilmesiydi. Çünkü limanda birbirinize güvenebilmeniz gerekir, orası cehennem gibi tehlikelidir, kamyonlar son sürat gider, vinçler ayakkabı bağcığına benzeyen kablolar üzerinde birkaç ton ağırlığındaki konteynerleri taşır... birbirinizin arkasını kollamanız gerekir. Kafanıza bir şey çarpmak üzereyken arkanızdaki adamın "Dikkat et!" diye bağıracağına güvenebilmelisiniz. Anladın mı? Kimkim'in babasının bir elinin iki parmağı eksikti, çünkü gençken bir keresinde elini makineye kaptırmış, o kadar çok acımış ki bayılmış. Babam onu görmüş ve kurtarmayı başarmış. Yoksa bütün kolunu kaybedebilirdi. Biliyor musun... Kimkim'in babası benimki için her şeyi yapardı. Her şeyi. Çünkü bu adamlar birbirlerine güvenebilmeli, değil mi? Tehlikeyken birinin "!" diye bağıracağını bilmelisin. Bu yüzden birbirlerine her konuda güvenmeleri gerektiğine kendilerini ikna ederler. Yani biri soyunma odasında patron hakkında kötü konuşursa, çeneni kapalı tutarsın. Eğer kız arkadaşını aldatırsa, çeneni kapalı tutarsın. Ve eğer... eğer sabah onu aldığınızda alkol kokuyorsa? Parmak eklemlerinde karısının makyajına benzeyen lekeler varsa? Karısına vurmadan ellerini yıkamadığı için mi? Gömleğinde boya olduğunu söylediği ama kana çok benzeyen lekeler varsa? O zaman çeneni kapalı tut. Belki karısına bir kez olsun sorarsınız, bilirsiniz, onunla ve çocukla her şeyin yolunda olup olmadığını... ama tabii ki o sadece güler ve her şeyin harika olduğunu söyler. Çünkü ne diyecek ki? *Bize yardım mı edecek? Bizi öldürecek mi?* Bunu yapmaya cesaret edemeyeceği çok açık. Ve bu, limandaki tüm o doğru tipler, tüm o büyük güçlü için kesinlikle mükemmel, çünkü o zaman tekrar sormak zorunda kalmazlar. Bunun olmasına izin verebilirler. Çünkü belli ki

Hiçbir şey görmediler, hiçbir şey duymadılar, sadece *bir hisleri vardı*. Ve bunun için lanet olası polisi aramazsınız, çünkü polis sizin *hisleriniz* konusunda ne yapabilir ki? O gün eve geldiğimde annemi odamda yerde yatarken gördüğümde ve neler olduğunu anladığımda, kadarıyla... onun yanında yere uzandım ve ellerini tuttum. Ve daha önce hiç böyle hissetmemiştim..."

Kahve fincanı mutfak masasının üzerinde dönüp durmakta, ahşapta yaralar açmaktadır. Louisa, Joar'ın apartmanının önünde duran adamları düşünür ve Fish'in ona insanlar arasındaki kötülüğün nasıl bir şey olduğunu anlattığını düşünür: Her seferinde biraz daha ısınan su gibidir. Gittikçe kötüleşir, ama o kadar yavaş ki fark edilmez bile, bu yüzden herkes kendini bunun muhtemelen normal olduğuna ikna edebilir, ta ki hepimiz kaynayana kadar.

Joar aniden hüzünlü bir sırıtişla, "Komik bir adamdı, ihtiyar," dedi. "Muhtemelen darbeye sebep olan da buydu. Limanda bir fıkra anlatmıştı ve herkes gülmüştü, o da muhtemelen kendinden o kadar memnundu ki bakmadı bile. O gün hava cehennem gibi rüzgârlıydı, fırtına yaklaşıyordu. Ama sanırım kimse şikayet etmeye cesaret edemedi, kimse o lanet olası çelik kirişleri gevşetmenin çok tehlikeli olabileceğini söylemedi, çünkü bilirsiniz... gerçek adamlar, doğru türden adamlar, şikayet etmezler. Benim ihtiyar bir vincin tam önünden geçti ve vinci kullanan adam çok hızlı döndü, rüzgarı hesaba katmadı. Tüm gereken bu, bilirsiniz, ağırlık dağılımında şu ya da bu şekilde birkaç gramlık bir yanlışlık ve kiriş sallanmaya başlıyor. Babamın bunu görme şansı yoktu. Ve ne oldu biliyor musunuz? O zamandan beri her gün kaç iş arkadaşının bunu gördüğünü ve kaçının' diye bağırdığını merak ediyorum."

Ted orada oturmuş kahvesini karıştırırken, Joar'ın apartmanının önünde Kimkim'in babasının yüzündeki ifadeyi ve Kimkim Joar'a baktığında babasının nasıl çöküp yere baktığını hâlâ hatırlayabiliyor.

onu. O zaman adamın yüzündeki şok değildi, keder değildi, sadece utançtı. Joar'ın fincanı mutfak masasının üzerinde dönüyor, dönüyor, dönüyor. Bir insanı ezmek için çok az şey gerekir, şu ya da bu şekilde küçük bir adım. Diyor ki:

"Annem orada yatarken korkunç derecede küçük görünüyordu. Ağaçtan düşmüş bir çocuk . Hatırlıyorum, pencere açıktı, çiçeklerin kokusunu alabiliyordum, yerde toprak olduğunu hatırlıyorum. Kan aradığımı biliyorum. Yanına koştum ve omzuna dokundum çünkü kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes alıp almadığını bile duyamıyordum. Sonra sadece adımı fısıldadığını ve ağlamaya başladığını duydum."

Ted mutfak masasının diğer tarafında oturuyor ama kendini kilometrelerce uzakta hissediyor. Dışarıda sessizliğin içinde durmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyor. Kimkim'in ona babasını ilk kez ağlarken gördüğünü, yüzünü sekiz parmağının arkasına sakladığını söylediğini hatırlıyor. Ted bunu da hatırlıyor ve adamın kimin için ağladığını merak ettiğini hatırlıyor: Joar'ın babası mı, Joar'ın annesi mi, yoksa kendisi mi?

Joar boğazını temizler ve devam etmeden önce gücünü toplar:

"Kazadan hemen sonra, limandaki adamlar ve polis annemi görmeye ve ona olanları anlatmaya gitti. Telefonda öğrenmesini istemediler. Sonra ne yaptı biliyor musunuz? Doğruca odama koştu, çünkü o kadar korkmuştu ki ilk içgüdüğü buydu: çocuğunu korumak. Ama tabii ki ben orada değildim, müzede idim, bu yüzden ben eve gelene kadar yerde yatıp ağladı. Ve kapıda beni duyduğunda fısıldayabildiği tek şey şuydu:, Joar... baban bir kaza geçirdi. Hastanede yatıyor. Öleceğini söylüyorlar." Onu teselli etmeye çalıştım ama hıçkırarak hıçkırarak ağladı: "Anlamıyorsun sevgilim! Bıçağını aldım. Ben... Ben onu öldürecektim. Eve gelseydi onu... öldürecektim.' Ve sonra çılgınlık attı. Sanki yıllardır içinde tutuyormuş gibi. Kederden mi yoksa rahatlamadan mı geldiğini bilmiyorum. Ama onun yanında yattığımı ve daha önce hiç bir şey hissetmediğimi hatırlıyorum. Kendimi... özgür hissettim."

Ted, bir hayatın farklı bir yön alması için çok az şey gerektiğini düşünüyor. Değişimin hiçbir ağırlığı yoktur. Bir bıçak gibi, bir kalıp sabun gibi, küçük bir hayvan gibi.

Joar, Louisa'ya zayıfça gülümser:

"Annem ne sordu biliyor musun? Yerde yatarken? Neden bu kadar ıslak olduğumu sordu. Arkadaşlarımla su savaşı yaptığımı söyledim. Sonra da üşüteceğimden endişelendi. O zaman bile benim için endişeleniyordu."

Ted hiçbir şey söylemiyor ama Ali ve Kimkim'in yanında durup Joar'ın odasının dışındaki çiçeklere baktığını hatırlıyor ve o anda pencerenin yanına bir kuşun konduğuna yemin edebilirdi. Kuş birkaç dakika orada durup içeri baktı, sonra göz açıp kapayıncaya kadar küçük siyah kanatlarını açarak uçup gitti. Ted hayatın ne kadar kırılgan olduğunu, tesadüflerin ne kadar çok şeye karar verdiğini ve her şeyi değiştirmek için ne kadar az şey gerektiğini düşündü.

Limanın aşağısında, ağır inşaat vinci rüzgârda bir saniyeden biraz fazla hızlı döndüğünde, ağırlık dağılımını değiştirerek çelik kirişin sallanmaya başlaması için muhtemelen fazladan birkaç gramdan fazlası gerekmezdi. Muhtemelen küçük bir kuşun inip tekrar havalanması için yeterli olurdu.

ELLİ İKİ

Joar'ın babası ölmemişti. Joar, Louisa'ya o yaz olan onca tuhaf şey arasında belki de en tuhafının bu olduğunu söyler.

"Zaman öyle lanet bir hırsız ki, senden ne çaldığını fark etmiyorsun," diyor, gözlerinin altındaki deri ağırlaşıyor.

Babasının kaza geçirdiği sabahlar birbirine karışıyor, günler akıp gidiyor, bir hafta diğerine dönüşüyordu. Hastanedeki doktorlar Joar ve annesine babasının beyinde korkunç bir hasar olduğunu, uyandığında her şeyin farklı olacağını söylediler. Yürüyemeyecek, zorlukla konuşabilecek ve her konuda yardıma ihtiyacı olacaktı. Doktorlar, "Bir daha asla kendisi olamayacak" dediklerinde çok üzgün görünüyorlardı, çünkü muhtemelen adamın karısı ve oğlunun gözlerinde yaş olmasının nedeninin bu olduğunu düşünüyorlardı.

Tüm o garip şeylerden.

Annesi babasıyla kalacaktı, Joar bunu hemen anladı, babası bunu hak ettiği için değil, piçin ona ihtiyacı olduğu için. Joar bunu başka kimsenin anlayamayacağını fark etti, çünkü nasıl anlayabilirlerdi ki? Annesi gibi onu kıyaslayabileceği kimse yoktu. Gülümsedi ve insanlar yüzeyselliği gördü, nazikti ve insanlar zayıflığı gördü, ne yaparsa yapsın süpermarkette her zaman onun hakkında kötü konuşurlardı. Onun gibi kadınlar asla

Doğru olan şey, erkeklerinin suçu her zaman onlarındır. Joar bile onu hafife almıştı, bunu fark etti ve utandı. Her zaman iyiliğinin onu hafiflettiğini varsaymıştı ve dünya hafif insanlar için yaratılmamıştı, gezegen dönüyor ve onlar duvarlara ve yumruklara çarpıp duruyordu. Ama şimdi o ve diğer herkes gerçeği görebiliyordu: küçük olan babasıydı, dev olan annesiydi.

Oğlu, kadının yaşayabileceği binlerce hayat olduğunu, ancak bu hayat dışında hiçbirini istemediğini, çünkü bu oğluna sahip olduğu tek hayatın bu olduğunu düşünüyordu. Gidip kahve getirmek için hastane odasından çıktı, geri döndüğünde kadın yaşlı adamın yatağının yanındaki sandalyede uyuyordu. Artık zararsız görünüyordu, o piç kurusu bir daha asla ona karşı yumruklarını kaldıramayacaktı, Joar belki de bunun yeterli olacağını düşünmeye çalıştı.

Limandaki adamlar bekleme odasında oturuyordu, Joar geldiğinde ayağa kalktılar, adamdan adama geçip hepsiyle tokalaştı. Babasının son saldırısında aldığı yaralar ve kesikler hâlâ üzerindeydi ve bu sağduyulu adamların gözlerinin içine baktığında birçoğu başını çevirdi. Annesinin de gözünün morardığını görmüşlerdi, o zaman ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmak imkânsızdı ama yine de denediler. Erkeklerin her zaman bahaneleri vardı ama içten içe artık gerçeği biliyorlardı. Kendi işlerine bakmışlar, istemedikleri soruları asla sormamışlar, bir erkeğin sadece bir tarafıyla yetinmişlerdi. Sanki bir erkeğin sahip olduğu tek şey buymuş gibi. Bu suçu sonsuza dek taşıyacaktı.

Kimkim'in babası en son sıradaydı. Islak yanaklarını silmeye çalışmayan tek kişi oydu ve Joar bunu görünce kendi yanaklarını kuru tutmak için mücadele etti. El sıkıştıklarında adam gözlerini çürüklerden . Onun yerine eğildi ve sesinde bir hıçkırıyla fısıldadı:

"Sessiz kaldığım için özür dilerim. Korkak olduğum için özür dilerim."

Joar ona baktı ve sabahları Joar'ın babasını aldığı zamanki sessizliğini mi yoksa limandaki sessizliğini mi kastettiğini merak etti. Acaba adamlardan herhangi biri

Kiriş sallanırken "DİKKAT!" diye bağırmışlar mıydı, yoksa sadece olmasına izin mi vermişlerdi? Hiç sormadı. Sadece söyledi:

"Aynı şeyi Kimkim'e de söylemelisin. Çok geç olmadan. Yakında buradan çok uzaklara gidecek ve umarım bir daha asla geri gelmez..."

Kimkim'in babasının kaşları bir an havaya kalktı, sonra kızardı, oğlunu o kadar az tanıyordu ki arkadaşlarının ona "Kimkim" dediğini bile bilmiyordu. Joar sırtını dikleştirerek uzaklaştı ve adamı iki büküm bir halde orada bıraktı.

Joar küçük evinin mutfağında biraz daha kahve getiriyor. Louisa temiz olduğunu, eski ve yıpranmış olduğunu ama her şeyin güzel koktuğunu belirtiyor. Çimler tüm sokaktaki en güzel çimler. Joar tekrar boğazını temizler ve şöyle der:

"Hastaneden dönerken şu Tanrı odalarından birinin önünden geçtim, ya da her ne deniyorsa?"

"Chapel," diyor Ted.

"Chapel!" Joar başını sallar ve Louisa'ya gülümser. "Geçip içeri baktım, sence hangi üç salak oradaki banklarda uyuyakalmıştır?"

"Aptallarınız," diye sırtıyor Louisa.

Joar da sırtıyor. Ne kadar zamandır orada onu beklediklerini bilmediğini ama hepsi eve gidene kadar hiçbirinin eve gitmeyeceğinin onlar için çok açık olduğunu söylüyor. Kimin böyle arkadaşları var ki?

Ali uykulu bir şekilde uyandı ve Joar yanına sokulduğunda başını onun omzuna yasladı. Ted horluyordu. Kimkim'in yanında bir çizim vardı, şapeli çizmişti ama pencereye gerçekte olmayan bir ışık çizmişti. Bunu kim yapabilirdi ki? *İşık* çizmek mi?

"Sizce Tanrı var mı?" Ali arkadaşlarına sordu.

"Evet," diye yanıtladı Kimkim, kalemını çizimin üzerinde o kadar nazikçe gezdiriyordu ki, çizimde bir fark yaratıp yaratmadığını anlamak mümkün değildi.

ya da sadece onun içinde.

Joar zor nefes alıyordu.

"Biliyorsam ne olayım... Her Pazar kiliseye giden insanların hepsinin Tanrı'ya inandığını bile sanmıyorum. Bence sadece arkadaşla ihtiyaçları var. Bir gruba ait olduklarını hissetmek için."

Kimkim nazikçe başını salladı ve cevap verdi:

"Ama bunun Tanrı'nın var olmadığı anlamına geldiğini sanmıyorum, Joar. Bence belki Tanrı budur."

Ted'i uyandırdılar ve şapelden birbirlerine çok yakın yürüdüler. Joar bir otomat buldu ve onu sallamayı başardı, böylece bir kutu soda gevşedi ve bedavaya düştü. Evrene karşı küçük bir zafer, böyle şeyler hafife alınmamalı. Dört arkadaş kutuyu paylaştı ve tam son damlaları içerken Joar gözlerini kocaman açtı.

"Çizim nerede? Şapelde mi bıraktın?" "Sanırım..." dedi

Kimkim.

"Deli misin sen?" Joar patladı. "Bu milyonlar değerinde!" Geri koşular ama çizim çoktan gitmişti.

"Önemli değil, bir tane daha yapacağım," diye söz verdi

Kimkim. "Sadece para çekmelisin, bu zaman kazandırır!" dedi

Joar.

Kimkim güldü, sonra Joar güldü, sonra Ted ve Ali de güldü ve belki de bunu son kez yüksek sesle, böylesine özgürleştirici bir şekilde, birlikte yaptılar.

Bir köşede duran ve titreyen sekiz parmağıyla Kimkim'in çizimini dikkatle tutan adamı görmediler.

ELLİ ÜÇ

Louisa portakallı gazozunu bitirdi. Mutfak sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını uykulu bir şekilde havaya kaldırır.

"Yani tüm bunlar oldu... ve sonra Kimkim sanat yarışmasını mı kazandı? Bu iyi bir son. Üzücü bir hikaye ama iyi bir son."

Ted ve Joar birbirlerine bakıp rahatsız bir şekilde boğazlarını temizledikten sonra Ted mırıldanıyor:

"Kesinlikle. Bu... iyi bir son." Louisa çaresizlik içinde inliyor.

"Ne? Daha fazlası mı var? Daha fazlasını duymaya dayanabilir miyim bilmiyorum!" diye çıkışıyor ama sonra sorarken endişesi ortaya çıkıyor: "Herkesin mutlu sona ulaşmadığını bilmek ister miyim bilmiyorum..."

Ted başını sallar ve hızla gözlerini siler, saate bakar ve ayağa kalkar.

"Sanırım artık gitme vaktim geldi."

"Nereye gidiyorsun?" Louisa sanki onu bir kuyudan aşağı atmış gibi bağırır.

Ted sakince tablonun bulunduğu kutuya doğru başını sallar.

"Söz verdiğim şeyi yapacağım. Buraya ne için geldiysek. Bunu satmana yardım edeceğim."

Louisa itiraz etmek için ayağa kalkmaya başlar ama o sırada adam çoktan koridora çıkmış ve kapıyı arkasından kapatmıştır. biri için gerçekten de şaşırtıcı derecede hızlı, diye düşünür Louisa somurtkan bir şekilde, sandalyesine geri yığılır.

"Biraz daha portakallı soda ister misiniz?" Joar sorar.

"Hayır, teşekkürler" diyor.

"Güzel. Çünkü bende hiç yok."

Adam sırtıyor, ama kadın azıcık bile olsa gülümsemeye cesaret edemiyor. Sessizlik bunaltıcı bir hal alıyor.

"Şey," diyor Joar. "Eee?"

diye homurdanarak
karşılık veriyor.

Kaşlarını çatıyor. Merakını kızgınlığının ardına gizliyor.

"Eee? Bütün o parayla ne yapacaksın? Tablodan mı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

"Ne demek bilmiyorsun? Sen zenginsin! Artık hayatta ne istersen yapabilirsin!"

"Ne yapmak istediğimi bilseydim bunun mükemmel olacağından eminim," yanıtıyor masaya bakarak.

"Kaç ?" "On sekiz."

Homurdanıyor.

"Ve sen bir sürü parayla ne yapacağını bilmiyor musun? Lanet olsun, sen kötü bir ergensin. Bir spor araba al! Ve uyuşturucu! Hayvanat bahçesi aç! Ben olsam bir sürü maymun alırdım. Bir sürü maymunun varsa kötü bir ruh halinde olamazsın. Özellikle de uyuşturucunuz varsa."

Kadının gülümseyeceğini sanıyor ama bunu unutabilir.

Sadece fısıldıyor:

"tabloyu istemiyordum bile. Sende kalmalı, sen ve Ted. Siz onun en iyi arkadaşınız, ben sadece... Ben sadece ara sokakta tanıştığı aptal bir çocuğum. Hem Ted'i hem de tabloyu trende bırakmaya çalıştım, ama bir şeyler olmaya devam etti ve ben... Ben sadece seninle ilgili tüm hikâyelerin sonunu duymak istedim. Ama şimdi bunu isteyip istemediğimi bile bilmiyorum!"

"Neden olmasın?" Joar, muhtemelen her şeyi çok iyi anlıyor olsa da, "Neden olmasın?" diyor.

"Çünkü hiç mutlu son olacaktı gibi hissettirmiyor!"

Joar cevap vermeden önce kahve fincanını uzun süre çevirir:

"Mutlu son sensin."

"Ne?"

"Kimkim sana resmi verdi çünkü seni resim yaparken gördü. Sen onun hikayesinin mutlu sonusun. Şu andan itibaren yaşadığın hayat. Resmettiğin her şey."

"Tuvalete gitmem gerek," diye fısıldıyor Louisa.

O istemiyor. Sadece huzur içinde dağılabilmeye ihtiyacı var. İnsanların daha yeni tanıştıkları biriyle böyle şeyler konuşabilmesinin bir sınırı olmalı değil mi? Nihayet mutfağa geri döndüğünde, sırt çantasından Kimkim'in resmini çıkarır ve Joar'a verir.

"Kimkim'in bu resmini çizdim. Gençken nasıl görüldüğünü hayal ettiğim gibi. Ted'e verdim ama o geri verdi, yüzden sende kalabilir."

Joar sandalyesinden düşmemek için masaya yaslanmak zorunda kalır.

"Tıpkı ona benziyor."

Sonra homurdanarak kendisinin de tuvalete gitmesi gerektiğini söyler ama aslında duvarın diğer tarafında oturup uzun süre derin nefesler alır. Geri döndüğünde Louisa'ya başıyla selam verip şöyle der:

"Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Çizimi dikkatlice buzdolabına sabitler, sonra onu küçük eve götürür, birkaç merdiven çıkar, sonra bir pencere açar ve çatıya çıkar. Louisa ona bakar ve şüpheyile sorar:

"Bu çatı beni taşıyacak mı? Süt kutularından yapılmış gibi görünüyor."

"Beni taşıyabilir!" Joar homurdanıyor.

"Tabii, ama kaç kilosun? Ben normal boyutlarda bir insanım!"

"Hiçbir şekilde normal değilsin. Yaygara koparmayı bırak ve !" diye ısrar ediyor.

O da tereddütle dışarı çıkar. Ona sırt çantasını almasına gerek olmadığını söylüyor ve kadın bunun hayatında duyduğu en çılgınca şey olduğunu düşünüyor. Sonra kıkırdıyor ve mırıldanıyor, "Dünya

"Hırsızlarla dolu." Louisa da "Kesinlikle!" diye mırıldanır. Sonra yan yana otururlar, ayakları kenardan sarkar ve Louisa ancak o zaman Ted'le birlikte yokuş yukarı yürümelerinin evin bir... tepede olması olduğunu fark eder. Kasabanın yarısını gören muhteşem bir manzarası vardır. Joar bazı evleri işaret eder ve şöyle der:

"Ali'nin bir oyunu vardı. Evleri işaret eder ve 'Biz orada yaşasaydık' derdi ve siz de o hayatla ilgili bir şeyler hayal etmek zorunda kalırdınız. Ama onun favorileri en pahalı evler değil, en normal evlerdi. Sıkıcı olanlar. Onları işaret eder ve şöyle derdi: 'Bu evde normal bir hayat yaşıyorum. Sıradan biriyle evliyim. Sıkıcı işlerimiz ve sıkıcı arkadaşlarımız var. Ted'in annesinin yaptığı gibi dondurucudaki plastik kapların üzerine küçük etiketler yapıştırıyorum ve üzerlerinde *tavuk çorbası, sebzeli turta ve lazanya* gibi şeyler yazıyor. Bunu yapmak zorundayım çünkü dondurucuda o kadar çok yiyecek var ki, aksi takdirde içlerinde ne olduğunu unutuyorum! Evde her zaman yedek ampuller var ve sırf uyumak zorunda kalmamak için yataklarında yatıp kutup ayılarının neden penguenleri yemediği gibi tuhaf sorular soran iki sıkıcı çocuğum var. Ama uyumaktan *korkmayacaklar*, Joar! Hiç korkmayacaklar. Sadece her zaman sıradan, sıkıcı ebeveynleri olan sıradan, sıkıcı çocuklar olacaklar. Bunda iyi olurum, sence de öyle değil mi Joar? Sıkıcı olmakta harika olurum!" Böyle derdi. Bu onun oyunuydu."

Joar çatıda sessizliğe gömülür. Gülümser. Başını sallar. Bu bir yalandı elbette, Ali birçok şeyde iyi olabilirdi ama sıkıcı olmak? Bunu bir saniye bile başaramazdı, deli.

"Bir şey sorabilir miyim?" Louisa dedi

ki. "Evet."

"Neden... kutup ayıları penguenleri yemiyor?"

"Kutup ayıları sadece Kuzey Kutbu'nda yaşar. Penguenler sadece Güney Kutbu'nda yaşar."

"Ali'ye bunu söyleyen Ted miydi?"

"Evet."

Louisa buna gülümser. Sonra tüm pencerelerinde ışıklar yanan bir evi işaret eder ve şöyle der:

"Eğer orada yaşasaydın, o zaman?" Joar bir süre düşünür.

"Eğer orada yaşasaydım, muhtemelen ayak bileği monitörüm olmazdı, normal, sıkıcı bir işim olurdu."

"Bir lise öğretmeni gibi mi? Ted gibi mi?"

"O kadar sıkıcı değil, sakın ," diye . Kadın gülüyor.

"Sıradan biriyle evlenir miydin? Ali'nin olabileceği gibi?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu onun şeyiydi. Onun ve benim gibi insanların birbirleriyle birlikte olamayacağını, çünkü hem kırık hem de deli olamayacağınızı söyledi. Birinizin sıradan olması gerekir."

"Ama hiç kimseyi bulamadınız?"

"Hiç bakmadım."

"Ali senin ilk aşkın mıydı?"

"Son aşkım."

Louisa gözlerini kırpıştırarak kasabaya bakıyor. Bir dizi ışıklı penceresi olan büyük bir evi işaret ediyor ve fısıldıyor:

"İşte. Bu, tabloyu tüm parayı aldıktan sonra yaşadığım ev. Arkadaşım Fish'le birlikte."

"Balık mı?"

Louisa başını sallar, ama sonra utanmış görünür.

"Evet. Ama o öldü. Bu oyunda ölü insanlarla yaşayabilir misin?"

Joar başını sallar.

"Bu oyunda kiminle istersen onunla yaşayabilirsin. O öleli çok oldu mu?"

Louisa başını sallar.

"Çok yeniydi. Oyunları severdi. Peri masallarını severdi! Bu yüzden benim değil de onun ölmesi çok yanlış, çünkü o bizim hikayemizin kahramanı sayılırdı. Anlıyor musunuz? Ana karakter! O zaman önce senin ölmemen gerekiyordu!"

Joar, "Bu aynı şey değil," diyor. "Ne?"

"Ana karakter ve kahraman. İkisi aynı şey değildir."

Louisa ona tamamen saçmalıyormuş gibi bakar ama bunu asla unutmayacaktır. O anda içinde çok küçük ama çok önemli bir şey değişir.

Joar işaret ediyor:

"Şu pembe evi mi kastediyorsun? Bahçesinde büyük bir ağaç olan? Sen ve Fish orada mı yaşayacaksınız?"

"Evet."

"Güzel. O zaman evde yaşayabilirim," diye gülümsüyor.

Kadın özür dileyerek ona bakar.

"Unut . Tabloyu sattığımda asla benimle yan yana yaşayacak paran olmayacak. Ben gerçekten çok zenginim!" diye onu bilgilendirir. "Ama belki gelip havuzumu temizleyebilirsin, eğer bir işe ihtiyacın varsa?"

Öyle bir kahkaha patlatır ki, kahkahası tüm kasabada yankılanır. O da öyle. Sonra Joar durup dururken:

"Ted seni terk etmeyecek. Eğer bu yüzden tabloyu satmak istemiyorsan, çünkü seni terk edeceğini ve tekrar yalnız kalacağını düşünüyorsan... bunu yapmayacak. Ted insanları terk etme konusunda gerçekten çok kötü."

Louisa diğer taraftaki bir evle çok ilgileniyormuş gibi yapar, böylece gömleğiyle tüm yüzünü sildiğini görmez. Sonra şöyle der:

"Bu konuda da kötüsün. Aşağıda tekerlekli sandalye rampasını gördüm. Kazadan önce burada babanla birlikte yaşıyordun, değil mi?"

Joar çatıda sırt üstü yatıyor.

"Evet."

"Onunla ilgilendin mi? Sana yaptığı her şeye rağmen mi?" "Farklı bir adam oldu. Açıklaması zor. Zorlukla

Konuşurken, yemek yerken, yıkanırken, tuvalete giderken yardıma ihtiyacı vardı... ama farkı yaratan bunlar değildi. Asıl fark gözlerindeydi. Artık içlerinde nefret yoktu. Sonunda ben bile

artık ondan nefret etmiyordum. Son yıllarda beslerken 'Baba' diyordum. Hayatım boyunca ona hiç böyle seslenmemiştim."

Louisa dişlerini sıkarak cevap verir:

"Bunu yapmayı bırakacak yirmi beş yılım olmadı. Bu yüzden ondan hala nefret ediyorum. Daha yeni başladım."

Joar, "Çok naziksiniz ama buna gerek yok," diyor.

"Evet, var! Çünkü sen burada onunla kaldın, tüm hayatın boyunca, onun yerine-"

Joar'ın kahkahası onun sözünü keser.

"Ne yerine? Profesyonel bir futbolcu olmak yerine mi? Astronot mu? Ne olabilirdim ki? Zaten bir geleceğim yoktu, tanıştığım tüm lanet yetişkinler genç öleceğime inanıyordu. Tüm bunlar benim için bir bonus. Ayrıca, babam için kalmadım. Annem için kaldım. Buraya taşındılar, çünkü tekerlekli sandalye ile apartmanda kalmak imkansızdı, bu yüzden eve bakmak için onlarla birlikte taşınmak zorunda kaldım. Annem... lanet olsun, ehliyeti bile yok. Tanrı aşkına, çimleri topuklu ayakkabıyla kesiyor."

Sonra Louisa belki de hayatın uzun olduğunu, ama o gün limanda havada sallanan çelik kirişin Joar'ın zamanını yavaşlattığını düşünür. Şimdi sürünerek ilerliyor. Çelik kirişten önce yaza yetişmek için acele ediyordu, yarın için acele ediyordu, arkadaşlarını sevmek için acele ediyordu. Ama o zamandan bu yana geçen yirmi beş yıl boyunca hiçbir şey yapmak için acele etmedi.

"Baban öldü mü şimdi?"

"Evet. Birkaç yıl önce vefat etti. Cenazesinde sadece ben, annem ve limandaki birkaç yaşlı adam vardı. Limandaki adamlar. Bu kasabada erkekler uzun yaşamaz, derler genelde, hepsi kendini öldürür, hızlı ya da yavaş. Ya tüfekte ya da şişeyle."

"Annene ne oldu?"

Joar'ın nefes alışları daha da sığlaşır, sanki boğazında kayıyormuş gibi. Louisa'nın bunun Joar'ın umutsuzluk hissetmesinden değil, tam tersinden kaynaklandığını anlaması biraz zaman alır.

"Annem bir adamla tanıştı. Nazik bir adamla. Ne yaşlı bir piç, ne de lanet bir canavar. Sadece hoş, sıkıcı, ayık bir adam. Kavga etmiyor, sesini bile yükseltmiyor, izleyecekleri televizyon programlarını hep annem seçiyor. Her cuma ona çiçek alır. Artık buradan birkaç saat uzakta yaşıyorlar. Geçen gün beni aradı ve tenis oynamaya başladıklarını söyledi. Kim *tenis* oynar ki?"

O kadar çok güler ki, henüz Mayıs bile gelmemiş olmasına rağmen çatıya yaz gelir.

"Mutlu bir son," diye fısıldıyor Louisa.

"Evet. Annem mutlu sona ulaştı. Hiçbir lanet kadın bundan daha fazlasını hak etmemiştir."

"Ama hala bu evde mi yaşıyorsunuz?"

"Evet, ne olacak ki, hareket edebilirdim ama... şey, başka türlü meşguldüm."

Ayak bileği monitörlü bacağını sallıyor. "Ne yaptın sen?"

"Birini ." "Kimi?"

Joar iç çekiyor.

"Babamın cenazesinden eve dönerken, arabalarının yanında bir adamın bir kadına vurduğunu ve arabanın içinde küçük bir kızın çığlık attığını gördüm."

Daha fazlasını söylemesine gerek yok. Louisa anlıyor. Bir gün gidip saldırıyla ilgili eski gazete haberini bulacak ve adamın o kadar kötü dövüldüğünü okuyacak ki hastanede uyandığında polise en az beş kişi tarafından saldırıya uğradığını söyleyecek. Eğer Joar karakola gidip olmasaydı, muhtemelen herkes buna inanacaktı.

"Korkunç muydu? Hapishanede olmak?" Joar omuzlarını silkiyor.

"İyiymi. Ted kitaplar gönderdi. Gerçekten çok *sıkıcı* kitaplar, ama de... sıkılmak için yeterli zaman vardı. Bir süre sonra yaşlı bir adamdan mektup aldım, o kadının babasıydı, çocuğun büyükbabasıydı. Bana o lanet adamı yakaladıklarını söylemek için yazmıştı, bunun benim için bir şey ifade edeceğini umuyordu. Öyle oldu. Ted'in kitapları bile

sıkıcı bir şey. Cezamın sonunda yeterli hücre yoktu, bugünlerde benim gibi o kadar çok adam var ki hapishaneye gitmek için sıra beklemek zorunda kalıyoruz, bu yüzden beni bununla bıraktılar." Bileğini tekrar sallıyor.

"Ted okulda çocuk tarafından bıçaklandığında sen hapiste miydin?" Louisa sorar ve hemen pişman olur çünkü Joar o kadar utanmış görünmektedir ki çatıdan atlayacağından korkar.

"Evet," diye fısıldıyor, çünkü sevdiği tüm insanlar hâlâ ve her zaman onun sorumluluğunda.

"Kimkim hastalandığında hapishanede miydiniz?"

"Evet."

"O zamandan önce birbirinizi çok görüyor muydunuz?"

"Hayır. Sadece bir kez karşılaştık, o da beş yaşına girdiğimiz yaz."

"Ne? Neden?"

Sırtışı bir kulağından diğerine hüznle dolaşıyor.

"Bu uzun bir hikaye."

Sonra Louisa sırt üstü yatarak rahatlar, şehirden derin bir nefes alır ve fısıldar:

"Tamam. Gerisini şimdi anlatabilirsin."

"Neyin geri kalanını?"

"Bütün uzun hikayenin geri kalanı! Her şey hakkında! Yarışma, resim ve... her şey hakkında. Ama sadece mutsuz olmamalı! Aynı zamanda biraz... bilirsiniz... sıradan da olmalı."

Joar da derin bir nefes alıyor ve sonra ona sonunu anlatmaya başlıyor.

ELLİ DÖRT

Babasının geçirdiği kazadan , arkadaşlarının hastanedeki şapelde oturdukları akşam, Joar arabanın içinde neredeyse kendini öldürüyordu. Aslında bunu yapan Ali'ydi, lanet olası deli. O akşam onlara babasının , başka bir kasabada yeni bir iş bulduğunu söylemişti. Babasının oradaki insanlara borcu vardı, her zaman vardı ve şimdi onlar bunu geri isteyecek kadar kabaydılar.

Joar çatıda gökyüzüne göz kırıyor.

"Babam kaza geçirdiğinde ağlamamıştım. Ali'yle geçirdiğim o gece de ağlamadım. Bu onu incitti mi bilmiyorum. Akıllıca bir şey söylemeliydim ama tek söyleyebildiğim bunun iyi olduğuydu. Çünkü bu şehirde asla yaşayamazdı, tam olarak kendisi olamazdı, olabileceği her şey olamazdı, burada değil."

"Ne dedi?"

"Eğer onu özlemeyeceksem cehenneme söyledim. Sonra ona gerçeği söyledim: Bir daha asla kimseye aşık olmayacağımı. Ve sonra beni öptü. Bunu daha önce sadece bir kez yapmıştı. Tabii daha sonra onu öpenin ben olduğumu söyledi ama aklını kaçırmıştı..."

Louisa , bu yüzden gözyaşlarını kulaklarından silmek zorunda kalıyor. "Demek ikiniz bir aşk hikayesiydiniz."

"Bunu duysa suratını yumruklardı," diye gülüyor. "Neden seninle kalamadı?"

"Babasının ona ihtiyacı vardı," diyor Joar, sanki her şey apaçık ortadaymış gibi.

"Hepiniz aynısınız, . Size ihtiyacı olan insanları terk edemezsiniz" diyor Louisa.

Joar, "Sen bizden birisin," diye cevap veriyor ve bu ona söylediği en nazik Şey olarak yeni bir rekor kırıyor.

"Sanat yarışmasına ne oldu?" diye soruyor.

O da ona anlatır: Ali ile bütün akşam nasıl araba kullandıklarını. Şu anda Joar ve Louisa'nın oturduğu evden çok da uzak olmayan bir tepede arabayı nasıl durdurduklarını ve orada birbirlerinin kollarında nasıl uyuyakaldıklarını. Bütün bir geceyi birlikte geçirdiler, bazı insanlar bunun kulağa çok fazla gelmediğini düşünebilir, ancak hiçbir zaman tam anlamıyla aşık olamazlardı. Çoğu insan bunun nasıl bir his olduğuna dair en ufak bir ipucuna bile sahip değildir.

Dönüş yolunda arabayı Ali kullandı, Joar ona öğretti. Onunla ilk tanıştığında yüzebildiği kadar iyi sürüyordu, bu yüzden neredeyse çarpışıyorlardı, son hızla bir tuğla duvara doğru gidiyorlardı. Son anda aniden durdu, Joar yüksek sesle çığlık attı ve terli ve mutlu, büyük, vahşi gözleriyle ona baktı ve bağırdı:

"Artık biliyorsun!"

"Sen neden bahsediyorsun, seni psikopat?" diye bağırdı.

Sonra saçlarının arasında kaybolması için boynuna yaslandı ve şöyle dedi:

"Artık sen de ölmek istemediğini biliyorsun. Buna iznin yok, tamam mı? Eğer ben buraya gelmeden ölürsen, seni öldüresiye döverim!"

"Buraya geri dönmek mi?" diye alay etti. "Neden buraya geri dönesin ki? Sıradan biriyle büyük bir evde yaşamayacak mısın?"

"Bir gün belki yeterince sıradan olabiliriz, sen ve ben," diye fısıldadı.

Deniz kenarında durdular, Joar odun topladı ve Kimkim'in resminin çerçevesini bu şekilde yaptı. Kimkim'in tablosu

Yirmi beş yıl sonra özel bir sanat müzayedesinde, hâlâ biraz deniz kokuyordu.

Eve döndüklerinde Ted ve Kimkim'le kavşakta buluştular ve Joar'a geri döndüler. Daireyi temizlediler, çünkü Joar annesi hastaneden eve döndüğünde güzel görünmesini . Ali temizlik konusunda o kadar da iyi değildi, bu yüzden eski oyuncaklardan oluşan bir kutuyu ayırdı, ancak çoğunlukla onlarla oynadı. Bir Süpermen figürünü eline aldı ve sordu: "Neden pelerin takıyor ki? Herhangi bir gücü yok, onsuz da uçabilir, değil mi?"

Cevap veren Kimkim oldu:

"Bence bunun nedeni hareket çizmenin zor olması. Bu yüzden onu yapan insanlar çizgi romanda bunu çizmek zorunda kaldıklarında, onun... hareket ettiğini göstermek için pelerine ihtiyaç duydular."

"Oh!" Ali, hiçbir şey anlamadığınızda yaptığınız gibi, dedi.

Bu yüzden Kimkim tişörtünü çıkarıp odanın içinde koşarak göstermeye çalıştı, ancak bakmıyordu ve bir duvara çarptı. Aslında bu çok tehlikeliydi, çünkü Ali neredeyse gülmekten boğuluyordu. Sonra Ted, Süpermen'in pelerininin aslında bir battaniye olduğunu okuduğunu söyledi. Küçükken annesinin onu sarıp sarmaladığı ve ailesinin onu roketle Dünya'ya gönderdiği battaniyeymiş. Bu o kadar ağır bir düşünceydi ki, hepsi yere uzanıp tavana baktılar.

"Taşınırsam beni unutacak mısınız?" Ali sonunda sordu. Bütün çocuklar "Kesinlikle!" diye cevap verdi.

"Çok acımasızsın," diye güldü.

"Seni unutmak mı?" Ted mırıldandı. "Siz ortaya çıkmadan önceki hayatımızı bile hatırlayamıyoruz. Seni nasıl unutabiliriz ki?"

Söz vermeden önce uzun bir süre orada yattı:

"Sana inanıyorum. Size güveniyorum. güvendiğim gibi bir daha kimseye güvenmeyeceğim."

"Ben de," dedi Ted. "Ben de," dedi Kimkim. "İnekler," dedi Joar.

"Sen bir ineksin," dedi Ali ve onun elini tuttu.

Joar'ın odasının zemininde yan yana birkaç saat boyunca öylece yattılar. Sonra Kimkim'in resmini çerçevelediler.

Joar çatıda boğazını temizler.

"Bu muhtemelen... Kahretsin... Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu benim en güçlü anılarımdan biri. Hapishanede her gece uyumaya çalışırken bunu düşünürdüm."

Louisa normalde sessiz kaldığı sürenin en az iki katı kadar sessiz kaldıktan sonra şöyle der:

"Fish bir kitapta, cennette hayatınızdan bir an seçme şansınız olduğunu okumuş. En iyi anını. Ve sonsuza dek öyle hissedecekmişsin. O zaman seksen yaşına kadar yaşamamızın bir önemi yokmuş, çünkü bu sadece bir sürü, bir sürü ve bir sürü şimdi demekmiş. Ve gerçekten iyi olan tek bir şimdi yeterlidir."

"Bir sürü "şimdi "m vardı. Milyonlarca," diyor Joar minnetle.

Sonra ona Ali'nin nasıl sorduğunu anlatır:

"Resmin yarışmayı kazandığında partide iyi yemek olacağını düşünüyor musun?"

"Tabii ki güzel yemekler olacak. Zengin insanlar yemeği çok sever," diyor Joar.

"Umarım şampanya vardır, o zaman bir kokarca kadar sarhoş olabilirim," diye kıkırdadı Ali.

"Tarih ne?" Ted sordu. "Ne tarihi?" Joar söyledi.

"Yani... yarışma hangi tarihte? Resmi ne zaman teslim etmemiz gerekiyor?"

Bunu hiç düşünmemişlerdi bile. Joar uçarak çekmeceleri ve kitap raflarını karıştırmaya başladı. Duyurunun yer aldığı gazeteyi saklamıştı, böylece bir dahaki sefere tuvalet kağıdı bittiğinde yanlışlıkla onunla kendini silmeyecekti, ama onu çok iyi saklamıştı. Bu yüzden öfkeyle odanın içinde bir tur attı.

ne kadar zeki olduğunu düşündü. Sonunda son çekmecedeki son şeyin altına baktı ve işte , o kadar hızlı karıştırdı ki sayfaları yırttı. Sonra tarihi gördü ve öyle derin bir nefes ki neredeyse bayılacaktı.

" bir hafta sonra," diye nefes nefese kaldı.

Üç arkadaşı omzunun üzerinden baktı. İçlerinden herhangi biri duyuruyu ilk kez gerçekten görüyordu ve o anı sanki yer yarılmış da içine girmişler gibi hatırlayacaklardı. Joar duyuruyu defalarca okuduğunu ve her kelimesini ezberlediğini düşünüyordu ama yine de en önemli şeyi kaçırmıştı. Diğerlerinin hiçbirisi bir şey söylemeye cesaret edemedi ve sonunda Ali yavaş bir çaresizlik içinde şöyle dedi

"Ama diyor ki... en fazla on üç yaş, Joar."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"On üç yaşında ya da daha küçük olmanız gerektiği yazıyor," diye tekrarladı Ted.

"Bu da ne demek oluyor?" Joar sanki beyni sayıların anlamını bile kavrayamıyormuş gibi öfkeyle merak etti.

"Bu çocuklar için bir yarışma," dedi Ted. "Biz artık çocuk değiliz," dedi Ali.

Joar çatıda sessizce, "O zaman ağlamıştım," diyor.

ELLİ BEŞ

Hayal kırıklığı güçlü bir şeydir. Doğru kullanıldığında korkudan daha güçlüdür, fiziksel acıdan daha korkunçtur, eğer sevdiğiniz kişinin gözlerinde görürseniz, onu durdurmak için neredeyse her şeyi yaparsınız.

Joar çatıda, "Ordu hayal kırıklığını bir silah olarak kullanmanın bir yolunu bulmalı," diyor.

Dudağını ısırır ve ceplerini karıştırır.

"Kahretsin, hiç sigaram yok..." diye mırıldanıyor.

"Benim !" der Louisa ve sırt çantasına uzanır.

"Hayır, hayır, endişelenme. Sigarayı bıraktım, sadece bazen unutuyorum" diyor.

Louisa ona "Çok tuhafsın," diye bilgi verir.

"Bunu bir ya da iki kez duymuştum," diye cevap verir.

Ayaklarını çatının kenarından sarkıtıyor ve artık zengin olacağına göre yaşayabileceği tüm evlere bakıyor. Bunun farklı hissettireceğini hayal etmişti, çünkü hayali her zaman Balık'la birlikte zengin olmaktı. Şimdi herhangi bir şeye sahip olmak korkutucu çünkü sahip olduğu her şeyi kaybetti.

"Senin hatan değildi, yarışmayla ilgili o şey..." diye cesaretlendirici bir şekilde söylemeye çalışıyor.

Ama tabii ki Joar'ın gözlerinde her şeyin onun hatası olduğunu görebiliyor. Herkes onun sorumluluğundaydı. İç çekiyor:

"En kötüsü neydi biliyor musunuz? Kimkim yarışmanın olmayacağını anladığında hiç de hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Üzgün bile değildi. Sadece rahatlamıştı. İşte o zaman onu lanet kasabadan uzaklaştırmam gerektiğini anladım.

Çünkü ona burada kalması için tek bir şans verilmiş olsaydı, sonsuza kadar burada kalırdı."

Gece her yönden doluşarak geliyor, alacakaranlık kasabayı bir çuvala dolduruyor, tepenin aşağısındaki evlerin ışıkları karanlıkta kurşun delikleri gibi yanıyor.

"Peki sen ne yaptın?" Louisa soruyor.

"Yine babamın arabasını çaldım," diye gülümsüyor Joar.

Sonra ona son maceralarını anlatır. Son büyük aptallıklarını. Hava kararana kadar bekledi, sonra tüm arkadaşlarını topladı ve onlara kendisiyle gelmelerini söyledi. Bir şey almak için Ted'in bodrumuna inerken onları arabada beklemeye zorladı, sonra onu bagaja koydu ve yola çıktı. Gecenin bir yarısıydı, bu yüzden arkadaşları nereye gittiklerini göremediler ve müzenin dışında durana kadar nerede olduklarını fark etmediler.

Joar arabanın bagajından büyük bir paket çıkardı, başının üzerinde dengeledi ve binanın arkasına doğru koştu, arkadaşları ona yetiştiğinde o çoktan bir camı kırmış ve içeri süzölmüştü. Diğerleri de sürünerek içeri girdiler ama biraz fazla hızlı oldular ve birinin ayağı birinin saçında, birinin dizi birinin karnında ve birinin kıcı birinin yüzünde olduğu halde çığlık çığlığa yere yığıldılar.

"liidiiiioots," diye inledi Joar. "Alarmı çalıştırmaya falan mı çalışıyorsun?"

"İçeri giren sendin!" Ted, etrafına bakınıp ne yazık ki artık kesinlikle bir suç ortağı olduğunu fark etmeden önce şöyle dedi.

Ali tuhaf koktuğunu mırıldandı, Joar da belki *kendisinin* tuhaf koktuğunu mırıldandı ve Ali'nin koluna vurdu, o da bağırdı ve Ted ikisini de susturdu.

Tamamen sessiz duran tek kişi Kimkim'di. Tavana kadar yüzlerce kilometre uzanıyor gibi görünen beyaz duvarlara bakıyor, başını arkaya yaslamış, soluk soluğa kalmıştı. Gözleri bir tablodan diğerine dolaşırken, ayak parmaklarının arasında ilk kez kum hissedene ya da ilk kez kar meleği yapan birine benziyordu.

Sonra Joar, Ted'in bodrumundan aldığı paketi dikkatlice açtı ve kendi tablosunu, ahşap çerçevesiyle birlikte çıkardı. Ali ve Ted, Joar'ın başından beri ne planladığını ancak o zaman anladılar ve Joar'a duvardan başka bir tabloyu dikkatlice indirip yerine Kimkim'in tablosunu asması için yardım ettiler. Sonra dört arkadaşı büyük odanın ortasında mutluluktan başları dönmüş bir halde öylece durdular ve belki de Kimkim diğerlerinin hep bildiği şeyi ilk kez o zaman gördü.

"Boş ver şu yarışmayı. Sadece sanatının böyle bir yere ait olduğunu kafana sokmanı istiyorum. Ve sen de buraya aitsin..." dedi Joar.

Kimkim o zaman ağladı. Ali, Joar'ın yanında durup elini tuttu ve mırıldandı:

"Bu aslında senin şimdiye kadarki en iyi fikrin. Seni salak."

Çatıda Joar öksürüyor, sanki vücudu aslında bir sigara içicisine ait olduğunu unutmayı reddediyor.

"İyi bir plandı. Gerçekten öyleydi. Sadece bir güvenlik görevlisi ne yapacağımızı gerçekten düşünmemiştim."

"Ne oldu?" Louisa merak ediyor.

Joar ona "Bir güvenlik görevlisi ," diye bilgi verdi.

"Anladım! Ben aptal değilim! Ama ne *oldu*?"

Joar iç çekiyor.

"Evet, koştuk. Ve koşma konusunda cidden çok iyiydik. Birçok lanet şeyde kötüydük ama koşmakta? Bunu yapabildik. Müzedeki alarm çaldığında ve o güvenlik görevlisi geldiğinde, ondan hiç kaçmadan kaçabildik.

sorun. Yavaş ve gerçekten yaşlıydı. Şey... evet... şimdi geriye dönüp baktığımda, belki de otuz yedi yaşında falan olduğunu görüyorum. Ama o zamanlar bizim için yaşlıydı! Her iki durumda da bizi asla yakalayamazdı. Hiç şansı yoktu! Sorun şu ki, hiçbirimize yetişmesi gerekmiyordu, sadece resme yetişmesi *gerekliyordu*. Koşma konusunda çok iyiydik ama taşıma konusunda oldukça kötüydük..."

Sonra ona Ali'nin elektrik düğmesini ararken alarmin çaldığını söyler. Böylece herkese her şeyin onun hatası olduğunu söyleyecekti. Tek duydukları galerinin farklı bir odasından gelen kısık bir bip sesiydi, pencereden parlak ışıklar görüp bunların bir arabanın farları olduğunu fark edene kadar alarmı tetiklediklerini bile anlamadılar. Güvenlik görevlisi koşarak içeri girdi, oldukça yaşlıydı ama bunun hiç önemi yoktu.

Joar ve Ali tabloyla koşmaya çalıştılar, ancak Ali Joar'dan daha uzundu, sadece onu öpmek için parmak uçlarında durması gerekecek kadar uzun. Birlikte bir şey taşımanız gerekiyorsa bu hiç de pratik değildi. Bu yüzden tökezlediler ve tutunma güçlerini kaybettiler, taş zemin buz gibiydi, bu yüzden gençler bir yöne, tablo da diğer yöne kaydı. Ted ve Kimkim farklı yönlere koşmaya çalıştılar ama tabii ki yanlış yönleri seçtiler ve çarpıştılar.

Muhafız onlara doğru koşarak geldi, belki "koşarak" abartılı olacak ama belli bir hızla geldi. Elinden geleni yapıyordu. Nefes nefese tablonun yanında durduğunda, belli ki tek mantıklı sonuca atladı: gençler onu çalmak için içeri girmişlerdi.

Joar, Louisa'ya "Ve sonra her şey ciddi şekilde karıştı" diye açıklıyor. "Çünkü bekçi tabloyu aldığı anda hepimiz koşarak geri geldik ve o neler olduğunu anlayamadı, çünkü bilirsiniz, hırsızlar genellikle diğer yöne doğru koşarlar. Ted öne çıktı ve şöyle dedi: 'Özür dileriz, zorla girdik! Polisi aramanıza gerek yok! Şimdi gidiyoruz, bunu da yanımızda götüreceğiz...' ve sonra hepimiz gardiyanın elindeki resmi gösterdik. Ve sonra tabii ki

Bekçi bize baktı ve şöyle dedi: "Aklınızı mı kaçırdınız? Çalmaya çalıştığınız tabloyu size veremem!" Ve sonra dedim ki: 'Biz o lanet şeyi çalmaya çalışmıyorduk, o bizim!'" Ve sonra güvenlik görevlisi gözlerini devirmeye başladı ve dedi ki: 'Evet, bu gerçekten mantıklı! Müzeye girerken kendi tablonuzu da mı yanınızda getirdiniz?" Ben de dedim ki: "Mantıklı olabilirsin, seni pislik!" Sonra Kimkim dedi ki..."

Joar bir an sessiz kalır. Sesini gibi tekrar öksürür.

"Peki Kimkim ne dedi?" Louisa sabırsızlıkla sorar.

Joar kendini toparlar.

"Sonra bekçiye dedi ki: 'Bu tablonun buraya ait olmadığını görmelisiniz. Diğerleri kadar iyi değil.'" Bekçi tereddüt etti ve şöyle dedi: "Bence bu... güzel. Ama sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Sonra dedim ki: O zaman buraya ver! Milyonlar değerinde!" Ve tabii ki bu gerçekten çok akıllıca değildi, çünkü o zaman bekçi polisi arayacağını söyledi. O zaman Ali bağırdı: "Resimdeki *biz olduğumuzu* görebildiğine emin misin? Ama bekçi resme baktı ve ilk başta hiç kimseyi göremedi. Sadece denizi görebiliyordu. Bu yüzden ona göstermek zorunda kaldık ve sonra neşelendi ve bunun harika olduğunu düşündü. ederim gözleri yaşardı. Ama sonra iskeledeki çocukların herhangi bir çocuk olabileceğini söyledi. Ve sonra Ali dedi ki: "Biz artık çocuk değiliz." Ve sonra... kahretsin... Sanki hepimizin havası kaçtı. Muhtemelen o kadar üzgün görünüyorduk ki bekçi şöyle dedi: 'Tamam. Şimdi buradan çıkarsanız polis çağırmayacağım.' Ama tabii ki tabloyu almadan gidemezdik. Böylece dünyanın en garip rehine durumu ortaya çıktı. Sonra güvenlik görevlisi iç çekti: "Pekâlâ. Gelip tablonun size ait olduğunu teyit edebilecek bir yetişkin çağırabilir misiniz?"

Dört arkadaş orada durmuş, gardiyanın onlara bu şansı vermesinin ne kadar hoş bir davranış olduğunu düşünüyorlardı.

arayabilecekleri bir yetişkin. Joar'ın annesi hastanede, Ted'in annesi işte, Ali'nin babası bir partide, Kimkim'in annesi evinde uyku haplarıyla sızmış, babası ise karanlıkta oturmuş viski içiyordu. Ama o sırada bir gün C. Jat olarak tanınacak olan sanatçı aniden başını kaldırdı ve hafızasından bir dizi sayı saydı. O ağzından kaçırana kadar diğerkleri hiçbir şey anlamadı: "Bir tane buldum! Arayabileceğimiz bir yetişkin var!"

Joar çatının kenarından bakıyor. Yıkık dökük evlerin arasındaki virajlı yolda, tepeye doğru yavaşça ilerleyen bir araba var.

"Kimdi o? Kimi aradın?" Louisa sabırsızlıkla sorar. Joar, "İşte geliyor," diye cevap verir.

ELLİ ALTI

Ted arabanın yolcu tarafından iner ve endişeyle tavana bakar.

"Neden orada oturuyorsun? Düşebilirsin!" diye seslenir Louisa'ya.

"Peki ya ben? Ben de düşebilirim," diye bağırır Joar, hakarete uğramış bir halde. Ted, "Sen yaşlısın, uğruna yaşayacak çok şeyin yok," diye cevap verir.

Şoförün kapısı açılıyor ve yetmiş yaşlarında bir kadın iniyor. Kısa boylu ve sert görünümlü bu kadın, genç biri karşıdan karşıya geçerken yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorsa hapse girebilecek türden bir kadına benziyor. Ted, Joar'a mutfığa inmesi için seslenir, ama Joar tabii ki meydan okurcasına hayır, çatıya çıkmaları gerektiğini söyler! Ted, Joar'ın deli olup olmadığını sorar ve Joar, Ted'in küçük bir korkak olmayı bırakması gerektiğini söyler. Sonra Ted, yanındaki kadının çatıda oturmak için çok yaşlı olduğunu söylemeyi düşünüyor gibi görünür. Kadın bunu fark eder ve *kesinlikle* çatıya oturmaya karar verir. Birkaç dakika sonra bacaklarını sarkıtarak çatıya çıkar ve Louisa, Christian'ın annesiyle böyle tanışır.

"Demek canım, dünyanın en güzel tablosu sana verildi?" diye gülümsüyor.

Louisa suçluluk duygusuyla, "Evet," diye cevap verir.

Sonra Christian'ın annesi onun dizini okşar ve Louisa aslında bundan hiç nefret etmez.

"Kim senden çok ama çok olmalı canım. Onu kaybettiğin için üzgünüm."

Louisa, "Onu kaybettiğin için ben de üzgünüm," dedi ve ekledi: "Ben de Christian'ı kaybettiğin için üzgünüm. Ted bana ondan bahsetmişti."

"Teşekkür ederim canım. Ted bana senin de sevdiğin birini kaybettiğini söyledi."

Parmağını uzatıyor ve Louisa'nın yanağından aşağı yuvarlanan bir damla gözyaşını yakalıyor, daha önce hiçbir yetişkin bunu onun için yapmamıştı, bu yüzden soru Louisa'nın ağzından dökülüyor:

"mı? Christian ölüyor mu?" Kadın

üzgün bir şekilde başını sallar.

"Hayır, hayır, canım. Ölümü asla atlatamazsın. Eğer seven biri değilsen. Ama bir ebeveynsen daha kolay olur. O zaman seçme yoktur. Bir çocuğum daha var, Christian'ın küçük kız kardeşi, şimdi torunlarım var. İnsanlar her zaman her gününüz son gününüzmüş gibi yaşamanız gerektiğini söyler, ancak çocuklarınız olduğunda her gün onların ilk gününüzmüş gibi yaşamanız gerektiğini fark edersiniz. Bunu anlamak senin için zor, sen de daha çocuksun-"

"Ben on sekiz yaşındayım!" Louisa, sanki kadının etkilenmesi gerekiyormuş gibi itiraz eder.

"Üzgünüm, önünüzde çok uzun bir hayat var, çok fazla kayıp var" diye cevaplıyor kadın ve sonra soruyor: "Onu her yerde görüyor musun? Kaybettiğin kişiyi?"

"Evet! Sanki onu göz ucuyla görüyorum, her zaman, kalabalıklarda..." diye başını sallıyor Louisa.

Sonra kadın Louisa'nın elini tutar ve Louisa şaşkınlıkla ona izin verir.

"İlk yıllarda bu her olduğunda çok sinirleniyordum," diyor kadın. "Süpermarkette Christian'ın sesini duyduğumu ya da en sevdiği kazağının bir köşede kaybolduğunu gördüğümü sanıyordum, ama onu aradığımda başka biriydi. Oh, bundan nefret ettim! Çok öfkeliydim! Ta ki bir gün bunun bir lanet değil, bir lütuf olduğunu fark edene kadar. Bunlar cennetten gelen küçük göz kırpmalarıydı. Christian benimle saklambaç oynuyordu, tıpkı küçükken yaptığımız gibi. Bu yüzden artık her seferinde, onu göz ucuyla her gördüğümde fısıldıyorum: 'Ce-e'."

Bir küfürle bölünüyorlar. Bu Ted'dir, ayağını kaybetmeden çatıya tırmanmaya çalışmaktadır ve tabii ki bir ayağını kaybeder. Neredeyse kenardan aşağı kayıyordu ki Joar onu son saniyede yakaladı.

"Sen nasıl hâlâ hayattasın? Herkes ölüyor ama sen hâlâ buradasın..." diye mırıldanıyor Joar, Ted nihayet oturduğunda.

Ted, "Beni öldürmek tahmin edilenden daha zor gibi görünüyor," diye itiraf ediyor.

Güneş batmış ve sokak lambaları yanmıştır, gölgeler etraflarında dans etmektedir. Louisa omzunun üzerinden bakar ve karanlığa doğru fısıldar:

"Peekaboo."

Bir süre sessizce otururlar. Sonra Christian'ın annesi otoriter bir şekilde boğazını temizler ve duyurur:

"Yarın birkaç telefon görüşmesi yapacağım, canım. Tabloyu satmak zor olmayacak, sadece herhangi bir tercihiniz olup olmadığına karar vermeniz gerekiyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Louisa sorar.

"Doğrudan bir koleksiyoncuya mı satmak istersiniz yoksa müzayededede mi satmak istersiniz. Müzayededede muhtemelen medyanın ilgisi daha fazla olur ve daha fazla para kazanabilirsiniz."

Louisa başını sallar.

"Hayır, hayır. Dikkat çekmek yok. Lütfen."

"Peki, o zaman," diyor kadın, sanki konu tartışması sona ermiş gibi.

"Artık mutfağa inebilir miyiz?" Ted umutla merak ediyor. "Hayır!

Eve zorla girdiğimiz o gecenin hikâyesini henüz bitirmedim.

müze henüz!" Joar diyor ki. "Burada hikâye anlatmasına izin verilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Ama geri kalanını Christian'ın annesinin anlatmasına izin veriyor, çünkü bu kısım ona ait. Gecenin bir yarısı telefonunun nasıl çaldığını ve dehşete düştüğünü, çünkü korkunç bir şey düşünmeden o sesi asla duyamadığını. Ve nasıl korkmuş bir çocuğun

diğer uçtaki kekeleyerek numarasının Christian tarafından verildiğini söyledi.

Uykulu bir şekilde mırıldandı: "O... sen misin?"

Kimkim, kafası biraz daha karışmış bir halde, fısıldayarak karşılık verdi: "Ne? ... Ben mi?"

Sonra nefesi kesildi: "Sen oğlumun beni arayıp bizden birini bulduğunu söylediği çocuksun."

Kimkim o kadar gergindi ki açıklamaya çalışırken kelimeleri geveledi ama Kimkim sözünü bitirmesine bile izin vermedi. Sadece adresi sordu, bunu yaparken giyindi, sonra müzeye giden bir taksiye bindi ve içeri koşmadan önce şoföre para fırlattı. Orada güvenlik görevlisiyle çarpıştı. Ne yazık ki güvenlik görevlisi hemen iyi olup olmadığını sordu, ancak son derece kırılğan olduğunu düşündüren bir tonda ve bu tipik bir erkek değil mi? Yani atmosfer başlangıçta pek de iyi değildi.

Sonra gardiyan bir tabloyu teşhis etmesi ve çocuklardan biri tarafından yapıldığını teyit etmesi gerektiğini açıkladı ve sonra onu gördü. Yüce Tanrım ve cennetteki tüm melekler, onu gördü ve neredeyse düşüyordu. Kalbi nasıl oldu da bluzunun her düğmesini patlatmadı? Akıl almaz bir şey.

Joar işaret ederek, "İşte bu," dedi.

"Evet, *bunun* o olduğunu çok iyi görebiliyorum!" diye öyle sert çıkıştı ki Joar bile ne diyeceğini şaşırıldı.

"Ben... ben sadece yardım etmeye çalışıyordum," diye mırıldanınca Christian'ın annesi biraz sinirlendi ve şöyle dedi:

"Ses tonum için özür dilerim ama ben sanat tarihi öğretmeniyim! *Bu* yüzden tablonun *bu* olduğunu elbette anlıyorum. Buraya ait olmadığını herkes görebilir!"

Sonra Kimkim onun arkasından üzgün bir sesle konuştu:

"Biliyorum, biliyorum, buraya ait değil, aptalcaydı, tüm bunlar. Artık gitmemize izin verebilir misiniz? Daha fazla soruna yol açmayacağız, söz veriyorum..."

Ama Christian'ın annesi elini heyecanla duvarlardaki diğer sanat eserlerinde gezdirdi, sonra da onun resmini işaret etti:

"Tabii ki buraya ait değil! Bunları yapan sanatçıların hiçbirisi *böyle* resim yapamazdı!"

Kimkim artık neredeyse ağlıyordu:

"Hayır... hayır, ben gerçek sanatçılar gibi resim , anlıyorum! Sanat okuluna gitmedim, ben-"

Sonra Christian'ın annesi ellerini birbirine vurarak hafif bir hüsrana duası etti ve haykırdı:

"Hayır, Tanrı'ya şükür, hiç eğitim almadın! Eğitim almış hiç kimse böyle resim yapamaz! Sanat eğitim gerektirmez, sevgili çocuğum, sanatın sadece arkadaşlara ihtiyacı vardır."

Sonra resmin önünde çömeldi ve isminin yanındaki kurukafaları görünce o kadar çok hıçkırdı ki kimse ne yapacağını bilemedi. Gardiyan boğazını temizledi.

"Yani... bu tablonun çocuklara ait olduğunu doğrulayabilir misiniz?" "Evet, evet, evet!" diye hıçkırdı.

"Ve... çocukları da eve bırakabilir misin? Dışarıda park etmiş bir arabaları var ama sanırım onları buraya en kısa boylu olan getirdi, çünkü anahtarlar onda ve kaç yaşında olabilir ki? On bir mi?"

"ON BEŞ! Ve senden çok daha iyi araba kullanıyorum! Sen kaç yaşındasın? Altmış mı?" Joar tersledi.

"Otuz yedi yaşındayım," dedi gardiyan biraz incinmiş bir ifadeyle.

Ali hızla, "On yaş genç görünüyorsun," deyince muhafızın yüzü aydınlandı.

"Cehennem gibi o-" diye söze başladı Joar, bacağına çok sert bir tekme yemeden önce.

"Polisi aramadan önce gidelim!" Ali tısladı ve Ted ile Kimkim hevesle başlarını salladılar.

Joar tabloyu almak için öne çıktı ama Christian'ın annesi sordu:

"Ben... taşıyabilir miyim?"

Ona izin verdiler. Onu sanki gibi taşıdı.

ELLİ YEDİ

Uzun bir hikâyenin sonunu dinlemek zordur. Özellikle de sormaya cesaret edemediğiniz çok önemli bir sorunuz varsa.

Güzel bir gece, hava hafif, berrak ve umut dolu. Yakında hava ısınacak, yakında yaz gelecek, yakında her şey daha iyi olacak. Joar, Ted ve Christian'ın annesi çatıda yıldızların altında oturup sırayla Louisa'ya her şeyi anlatıyorlar.

Ona müzeden eve dönerken yaşadıkları araba yolculuğunu anlatırlar. Christian'ın annesinin Kimkim'e başka resim yapıp yapmadığını sorduğunu ve Kimkim başını sallayınca annesinin şaşkınlıkla fısıldadığını:

"Bu ilk miydi? Gezegen için ne büyük bir gi, yaratacağın onca şey..."

Dürüst olmak gerekirse, arabadaki hiç kimse bunun ne anlama geldiğini anlamadı, ama sonra sordu: "Hiç çizim yaptınız mı?" diye sordu ve sonra dört genç de ona delirmiş gibi baktı.

Hiç çizim yapmış mıydı?

Ted'in annesi o akşam eve geldiğinde bodrum katında yabancı bir kadın olduğunu dehşetle fark etti. Ted'in odası Kimkim'in çizimleriyle doluydu, yüzlercesi, bir çocuğun kalp haritası gibi tüm zemine dikkatlice yayılmıştı.

Ted'in annesi kapı aralığında durmuş, hiçbir şey anlamamıştı ve Christian'ın annesi arkasını dönüp gülümsedi: "Bir gün övüneceksin

"Tanıştığınız herkese bu genç adamın bir zamanlar bodrumunuzda oturup resim yaptığını anlatın."

Ted'in annesinin savunmasına göre, o asla yapmadı. Kimkim dünyaca ünlü olduğunda bile. Az önce odaya girdi ve Ted, Joar ve Ali'nin ayak altında olmamak için merdivenlerde oturduklarını görünce aç olup olmadıklarını sordu. Ali ağzından kaçırmaktan kendini alamadı: "Lazanya var mı?"

Sonra Ted'in annesi inanılmaz derecede sıra dışı bir şey yaptı: Gülümsedi. "Bütün lazanyalarımı yiyen sen misin? Merak ettim. nereye gittiğini. Oğullarımın ikisi de bundan hiç hoşlanmadı."

Ali utangaç bir ifadeyle, "Dünyada en sevdiğim yemek," dedi. "Lazanya mı?" Ted'in annesi şaşkınlıkla tekrarladı, çünkü Bir genç kızın bunu söylediğini hiç duymadım.

Ama genç kız başını salladı ve onu düzeltti: "Lazanyanız."

Sonra Ted'in annesi ellerini ovuşturdu ve nereye bakacağını bilemedi. İltifatlara alışık değilseniz böyle olur. "Sana öğretebilirim," dedi.

Ali, sanki Ted'in annesi ona havadan kedi yavrusu yaratmayı öğretmeye söz vermiş ona baktı.

"Bana öğretmek mi? Lazanya yapmayı mı?"

"Zor değil," diye gülümsedi Ted'in annesi ve Ted yıllardır ilk kez aynı akşamda iki kez gülümsediğini hatırlıyordu. Sonra mutfağa gitti, onu

Ali izledi ve ne o evde ne de başka bir evde daha iyi bir lazanya yapılmamıştı. Ted ve Joar merdivenlerde oturup onların kahkahalarını

dinledikten sonra Ali'nin annesinin, Ted'in annesinin de babasının hakkında konuştuklarını duydular. Ted uzun zamandır annesinin bu kadar çok konuştuğunu duymamıştı.

Cenazeden önce.

"Onu çok mu seviyordun?" Ali sordu.

"Hala. Onu hâlâ çok seviyorum," diye yanıtladı

Ted'in annesi. "Yetişkin olmak korkunç bir şey mi?" diye sordu kız.

"Dayanılmaz," ve Anne cevap verdi. "Sen başarısız ile neredeyse her şey, her zaman."

Kız, "Lazanya ile olmaz," diye işaret .

"Hayır, belki lazanya ile değil, belki de bu yüzden yapıyorum. Kötü olmadığım tek bir şey var," diye itiraf etti anne.

Sonra Ali sanki tamamen objektif bir gözlemmiş gibi şöyle dedi:

"Anne olmakta hiç de fena değilsin. Evinde her şey yolunda gidiyor. Düğmeye bastığınızda tüm ışıklar yanıyor, tuvalet temiz ve dondurucuda her zaman yiyecek var."

Ted ve Joar merdivenlerde otururken Ted'in annesinin cevap verdiğini duydular:

"Beni sadece oğlumdan tanıyorsun. Bu yüzden tabii ki iyi bir anne olduğumu düşünüyorsun. Ama Ted benim eserim değil, o... küçük bir mucize. Gerçek şu ki, o bana benim ona verdiğimden çok daha fazla sevgi verdi."

Ali söylemeden önce uzun, çok uzun bir süre düşündü:

"Ted herkese daha fazla sevgi verir. Ama bence ikiniz de birbirinize aynı miktarda verdiniz: sahip olduğunuz her şeyi."

Sonra lazanya yediler.

Christian'ın annesi Kimkim'in tüm çizimlerini bodrum katından toplayıp dikkatlice sabah ışığına, dünyaya taşıdı ve böylece bir sonraki macera başladı.

Bir hafta kadar sonra Kimkim arkadaşlarıyla birlikte kavşakta oturmuş "yarın" için söz veriyordu. Ted'in fikri, isimlerini dört taşın üzerine yazıp evlerin arasındaki çimenlere gömmekti ve tekrar bir araya geldiklerinde onları çıkaracaklardı. Parmaklarında toprakla yan yana oturdular ve Ali fısıldadı:

"Ben değildim."

Ama tabii ki öyleydi. Sonra hepsi osurdu. Taşları toprağa koydular ve bu o yılki son gömü oldu. Ve yaz bitmiş.

Ted çatıya oturur ve Louisa'ya şöyle der:

"Kulağa mutsuz bir son gibi gelebilir, ancak bu hikaye boyunca size kaç kez birinin güldüğünü söylediğimizi unutursanız. Bu kaç tane gerçekten iyi *an*? Kaç kişi daha fazlasına sahip olabilir ki?"

Sonbahar geldiğinde Baykuş tekrar lisede resim dersi vermeye başladı ama Kimkim bir daha sınıfına dönmedi. Christian'ın annesi her gün oğlunun mezarını ziyaret ediyordu, ama bir sabah aniden orada değildi. Saatler uzaklıktaki bir kasabada, bir okulun bahçesinde durmuş Kimkim'i bekliyordu. Bir sanat okuluydu, oranın müdürü ona büyük bir iyilik yapmıştı, ama o okulunkini yapmakta ısrar etmişti. Müdür o zaman gülmüştü ama bir gün ona teşekkür edecekti. Kariyerinin geri kalanında her gün o öğrenciyle övünecekti.

Kimkim annesine el sıkışarak veda etti ama annesi mucizevi bir şey yaptı: ona sarıldı.

"Anlamadığım için çok özür dilerim," diye fısıldadı kulağına. "Diğer çocuklar gibi olma! Normal olma!"

O zaman Kimkim onu bırakmak istemedi, onun elinden kurtulmak için kıvranarak onu zorlamak zorunda kaldı. Çocuklar ebeveynlerinin mutluluğundan sorumlu değildir, ama yine de denerler. Kadının dairesinde Christian'ın çizimlerinden oluşan bir yığın vardı, Christian'ın annesi oraya gitmiş ve onları bırakmıştı, çünkü kadının anlamasını istiyordu. Kadın sonunda anladı ve kafasındaki iblisler bile muhtemelen o zaman anladı. Neredeyse onunla barışacaklardı.

Kimkim'in babası onu paslı eski arabasıyla sanat okuluna götürdü. Pek konuşmadılar ama tam okulun bahçesine girerlerken babası mırıldandı:

"Umarım senden asla utanmadığımı biliyorsundur. Ben kendimden utanıyorum."

Kimkim o anda hissettiği her şeyi açıklamak istedi, ancak yeterli kelimesi yoktu, bu yüzden bildiği en büyük kelimeleri söyledi:

"Seni seviyorum ve sana inanıyorum baba."

Babası da bilseydi şüphesiz aynı şeyi söylerdi. Eve otobüsle dönmek zorunda kaldı. Oğlunun hastane şapelindeki resmi hâlâ duruyordu, büyük bir hazine olarak mutfak duvarında asılıydı ama dairenin geri kalanı neredeyse bomboştu. Kimkim, annesi ve babasının, sanat okulu için gereken her şeyi satın alabilmek için babasının arabası da dahil olmak üzere sahip oldukları hemen hemen her şeyi sattıklarını çok sonraları öğrendi. Christian'ın annesi de çok yardımcı oldu. Limandaki adamlar bunu öğrendiklerinde kendi aralarında bir koleksiyon oluşturdular, babası oğluyla asla övünmezdi ama oradaki tüm iş arkadaşları bunu onun için yapardı. Tek bir iyilik, bir ömür boyu yapılan kötülüklerden daha ağır basamazdı ama o adamlar bunu denemeye hazırdı. Onlar zor hayatlar yaşamış zor insanlardı, ama lanet bir cumartesi günü lanet bir müzeye gidip lanet bir tablo görecekler ve bu duygu göğüslerinde lanet bir güneşin doğuşu gibi olacaktı: güzel bir şeyin parçası olmuşlardı.

annesi hiçbir zaman tam anlamıyla bir bütün olamadı, bazı insanlar olamaz, süpermarketten eve dönerken giderek daha fazla kayboluyordu. Son yılını bir huzurevinde geçirdi. Kimkim her hafta çizimler gönderdi ve o da duvarları onlarla kapladı. Öldüğünde , o zamanlar sanat okulundan yeni mezun olmuştu ve uzun bir süre yatağının yanında oturup elini tuttu. Sanki şeytanlar onun kucağında uyuyakalmış gibi.

Bir hafta sonra babasıyla yürüyüşe çıktı. Çok fazla konuşmadılar, ama orada burada küçük gülümsemeler vardı. Bir kucaklaşmayla ayrıldılar. Babası o akşam eve gittiğinde, mutfaktaki sandalyeye oturdu, oğlunun çizimleriyle çevriliydi ve sakin ve nazik bir şekilde uykuya daldı. Kimkim anne ve babasını aynı gün toprağa verdi. Sonra kasabadan ayrıldı ve bir daha geri dönmedi. Dünya onu bekliyordu.

Evlerin üzerindeki yıldızlı gökyüzü Louisa'nın başını döndürüyor, bir süre sonra gözleri evrene mi yoksa aşağıya mı baktığını bilemiyor.

onu. Bu yüzden onları kapatır ve yavaşça nefes alır ve sonunda gerçekten sormaya cesaret edemediği soruyu sorar:

"Ali'ye ne oldu?"

Joar ve Ted, sanki ikisi de diğerrinin söylemesini bekliyormuş gibi sessizce uzanırlar, sonra ikisi de aynı anda konuşmaya başlar, aptallar. Bu Ali'nin hoşuna giderdi.

Joar ile son kez ayrıldıklarında, evinin önündeki merdivenlerde oturuyorlardı. Ali, babasının başka bir ülkede, yine deniz kenarında ama burası gibi olmayan bir iş bulduğunu anlattı. O deniz kenarında uzun, tebeşir beyazı kumsallar vardı. Orada yaz hiç bitmezmiş.

"Sörf yapmayı öğreneceğim!" Ali söyledi.

"Muhtemelen bu işte en iyisi sen olacaksın," diye başını salladı Joar. Kız vahşi ve mutlu bir şekilde sıırttı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tanıştığımızda zar zor yüzebiliyordun, şimdi hepimizden iyi yüzüyorsun. İstedğin her şeyi yapmayı öğrenebilirsin."

Sonra onu öyle sert öptü ki basamaktan düştü. Öptüğünde ona Süpermen'in pelerini gibi kırmızı bir battaniye verdi. Sonra uçtu.

Birkaç yıl boyunca her hafta birbirlerine mektup yazdılar. Övünmek gibi olmasın ama Joar haklıydı, sonunda sörfte en iyisi o olmuştu. Joar ona, güneşin doğuşuna doğru kürek çekerek denize açıldığı zamanki kadar hiç mutlu hissetmediğini yazmıştı. O zaman dünyada ne yaptığını bildiğini hissettiğini yazmıştı. Kaç kişi kendisini böyle hissettiren bir şey bulabilir ki? Ne kadar şanslıydı?

Bir sabah erkenden, on sekizinci yaş gününden bir süre sonra, suya girdi ve bir daha geri dönmedi.

Louisa bunu duyduğunda o kadar çok ağlar ki bütün çatı sallanır. Sorduğuna pişman olur. Çünkü kim bir insana hiç tanımadığı bir insan için bu kadar acı verecek şekilde yas tutturabilir ki? Öyle ağlıyor ki kaburgaları kırılıyormuş gibi hissediyor. Joar onun gözyaşlarından o kadar rahatsız olur ki sonunda mırıldanır:

"Bu... bu yirmi yıl önceydi."

"Benim için değil! Benim için ŞİMDİ öldü!" Louisa tersledi.

Hikayelerdeki en kötü şey bu.

"Benim için de," diye fısıldıyor Ted.

Sonra Joar yıldızların altında oturur ve o da Ali'yi yeniden kaybeder. Ölümün en kötü yanı da bu, tekrar tekrar gerçekleşmesi. İnsan bedeninin sonsuza dek ağlayabilmesi.

"Her zaman söylediğin şey nedir? Sessizce yaşayan insanlar hakkında...?" Joar fısıldıyor.

"Bu Henry David Thoreau," diye Ted karanlığın içinden. "Çoğu insan sessiz bir çaresizlik içinde yaşar."

Joar yavaşça başını sallar.

"Ali hakkında pek çok şey söyleyebilirsiniz ama yapmadığı tek şey kesinlikle buydu. Hayatının tek bir gününde bile sessiz kalmadı."

Gülüyorlar. Yirmi yıldan uzun bir süre sonra bile insanlarına bunu yaptırabiliyorsan oldukça olağanüstü bir hayat yaşamışsın demektir.

"Umarım o ve Fish cennette birbirlerini bulurlar," diyor Louisa.

"Umarım olmaz! Yoksa biz gittiğimizde Cennet le diye bir yer kalmayacak.

Orada..." diye cevaplıyor Ted.

"Bir şey sorabilir miyim?" Louisa sorar, sonra hemen sorar: "Ölümle nasıl başa çıkıyorsunuz?"

Cevap veren Christian'ın annesi:

"Başa çıkmama yardımcı olan şey sanat. Çünkü sanat kırılgan bir büyüdür, tıpkı aşk gibi ve bu insanlığın ölüme karşı tek savunmasıdır. Yaratmamız, resim yapmamız, dans etmemiz ve aşık olmamız, sonsuzluğa karşı isyanımızdır. Güzel olan her şey bir kalkandır. Vincent van Gogh şöyle yazmıştı: 'Her zaman Tanrı'yı tanımanın en iyi yolunun birçok şeyi sevmek olduğunu düşünmüşümdür.'"

Louisa fısıldayarak, "Böyle bir şey yaşamış olmamız güzel," diyor. "Onun gibi bir şey," diye gülümsüyor annesi.

Sonra Ted, Louisa'ya Kimkim'in sanat okulundan mezun olduktan kısa bir süre sonra anne ve babasını gömmek için eve nasıl geldiğini anlatır. Joar ve Ted'le birlikte Ali için de bir mezar yaptıklarını, böylece evlat edinilen çiçekleri bırakacak bir yerleri olduğunu. Büyük bir kaya seçmişler ve gece gizlice kilise bahçesine girip boş bir yer bulmuşlar. Kimkim kayanın üzerine onun adını yazdı ve etrafını küçük kanatlarla çevirdi. Sonra süpermarketin önünden bir alışveriş arabası çaldılar ve kasabanın en dik yokuşundan aşağı indiler, bu sırada neredeyse kendilerini öldürüyorlardı ve sonra Ali onlarla birlikte oldu. Sonsuza dek onlarla beraberdi.

O gece karanlıkta iskelede otururlarken Kimkim, "Sanırım artık burada kalacağım," diye fısıldadığında her şey değişti.

"Ve... ne?" Ted şaşkınlıkla sordu.

"Bilmiyorum. Belki limanda çalışıyordur?" Kimkim omuzlarını silkti.

İşte o zaman Joar daha önce hiç görmedikleri bir öfkeyle patladı. Kimkim'e o kadar uzun süre ve o kadar öfkeyle bağırdı ki Ted bile sinirlendi. Üçü arasında korkunç bir tartışma yaşandı ve sonunda Kimkim ve Ted, Joar'ı iskelede tek başına otururken bırakıp gittiler.

Joar şimdi çatının kenarında kıvrılmış oturuyor. Mırıldanıyor:

"Eğer ondan kalmasını isteseydim, sonsuza kadar kalırdı. Kalmasını ben *istedim*. Bu yüzden ona korkunç şeyler bağırarak zorunda . Anaokulundan beri ona bakmak zorunda olduğumu, ama artık bunu yapamayacağımı, çünkü sonsuz sayıda insana bakamayacağımı haykırdım! Artık kendi başının çaresine bakmak zorundaydı! Olabildiğince acımasız davrandım..."

Ted başını arkadaşının omzuna dokunmadan olabildiğince yaklaştırır ve itiraf eder:

"Bunu neden yaptığını anlamam uzun zaman aldı. Ama Kimkim'i bu şehirde tutan tek şeyin senden ayrılmak istememesi olduğunu biliyordun. Bu yüzden onu uzaklaştırdın. O gece o ağladı ama senin daha çok ağladığını biliyorum. Ona seyahate çıkması, dünyayı görmesi gerektiğini söyledim ve sonunda kabul etti. O da gitti. Ve ben

Seni gördüğümde bir ağaca ve orada oturup taksinin uzaklaşmasını izliyordun."

Joar'ın sesi iki farklı yaş arasında gidip geliyor, zamanlar ve şimdi:

"Ve aylar sonra beni Asya'da bir yerden aradı.

Gecenin bir yarısı! Saat farkı olduğunu anlamadı, moron. Bir duvar resmi , ya da adı her neyse. Sesi aşıkmiş gibi geliyordu, bunu söylemek istediği ilk kişinin ben olduğumu söyledi. Sonra anlaşılan benim bir pislik olduğumu unutmuş. Konuşmasını hatırlıyorum ve sesinin çok mutlu geldiğini düşündüm. Mutlu olabilirdi. Sadece burada değil."

"Tekrar karşılaştınız mı?" Louisa soruyor ve Joar küçük, kırık bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Birkaç yıl boyunca sorunlarım vardı. Aptalın tekiydim. Çok içiyordum. Birkaç kez havaalanında bekledim ama asla uçağa binmeye cesaret edemedim. Beni böyle bir halde görmesini istemedim. Beni genç halimle hatırlamasını istedim. Beni hatırlasın... güzel."

"Yetişkin olmak çok zor," diyor Ted.

Louisa, "Çocuk olmak da zor," diye .

"Kendi adınıza konuşun, çocuk olmakta harikaydım!" Joar öyle diyor. "Evet, evet, hayal edebiliyorum," diye itiraf ediyor Louisa.

Sonra Joar Ted'e bakar ve şöyle der:

"Ted'i de korkutup kaçırmayı başardığımı sanmıştım. Ama sarhoş olmama ve ona cehenneme gitmesini söylememe rağmen beni ziyarete gelmeye devam etti. Ted bu konuda kötü, gerçekten cehenneme gidemez..."

"Seyahat etmeyi sevmiyor," diyor Louisa.

Joar o kadar çok güler ki titrer ve çatının bir kısmı gevşer.

Şimdi yağmur içeri girecek. Suçu Ted'e atacak.

"Peki Kimkim bir daha eve dönmedi mi?" Louisa sorar ve Ted cevaplar:

"Hayır. O da birkaç kez havaalanında durdu. Ama canınızın çok yandığı ve kendinizi onun kadar küçük hissettiğiniz bir yere geri dönmek korkutucu

Burada tekrar aynı kişi olacağınızı düşünöyorsunuz. Belki bunu yaşlandığında anlayacaksın."

"şimdi anlıyorum," diyor Louisa ve Ted utandığını hissediyor.

"Evet, muhtemelen anlıyorsun. Bunun için özür dilerim."

" ya sonunda? Hastalandığı zaman?" diye merak ediyor. Joar ayak bileği monitörlü bacağını sallıyor.

"O zaman seyahat edemezdim. Bir korkak için iyi bir bahane." "Telefonda konuştunuz mu?"

"Evet. En son ölmeden birkaç hafta önce görüşmüştük." "Ne dedin sen?"

"Ali hakkında konuştuk. Aptalca şakalar yaptık. Onu sevdiğimi söyledim." "O ne dedi?"

Joar Christian'ın annesine bakar ve cevap verir:

"Senin her zaman söylediğin şeyi söyledi, ressamların söylediği şeyi. Kuşların şarkı söylediği gibi resim yapmalıymışsın. Ama Kimkim onun için hiç öyle olmadığını söyledi. Bizim güldüğümüz gibi resim yaptığını söyledi."

Birkaç saat içinde güneş doğacak, hava bir iki derece daha ısınacak, yaz gelmeye başlayacak. Muhtemelen sadece hayal görüyor, ama Louisa karanlıkta bir kedinin miyavladığını duyduğuna yemin edebilir, uykulu, mutlu ve eve doğru gidiyor. Muhtemelen Ted'in de hayal gücüdür, ama o hem kediye hem de uçan kuşların sesini, kanatların hafif hışırtısını duyabilir. Sonra birden kedinin sesinin o kadar da mutlu gelmediğini çünkü bir kuşun eksik olduğunu umuyor. Bu o anın romantizmini mahvediyor, gerçekten.

Yakında dünya yağmur kokacak. İlk damlalar gökyüzünden çatıya inerken, dört kişi ayağa kalkar ve eve geri sürünür.

Ted, Joar'ın buzdolabında Louisa'nın çizdiği Kimkim resmini görünce biraz şaşır.

"Onu bana sen verdin!"

"Onu geri verdin, şansın vardı!" Louisa geri döner. "Bunu öylece yapamazsın!" Ted , sanki Louisa'nın Bir avukatla iletişime geçmek.

"Hayır mı? Çok kolaydı! Ben *yaptım* işte!" , beş yaşında bir çocuğun oyunda kendi kurallarını icat etmesi gibi.

Bir süre böyle devam ederler ve etmeye de edeceklerdir çünkü Joar haklıdır. Ted onu asla terk etmeyecek.

"Küçük velet," diye mırıldanıyor

Ted. "Sefil yaşlı piç," diye sırtıyor.

Bunlar olurken Joar tabloyu dikkatle kutudan çıkarır, tam o sırada Christian'ın annesi mutfağa girer. O zaman duvara yaslanmak zorunda kalır, eski sanat tarihi öğretmeni.

"Yüce Tanrım... bu inanılmaz... tamamen inanılmaz," diye sevinçle haykırıyor.

Louisa ilk başta kadının tepkisini anlamaz, çünkü Christian'ın annesi tabloyu ilk kez görüyormuş gibi görünmektedir. Louisa'nın kadının aslında resme bakmadığını anlaması birkaç saniye alır. Louisa'nın çizimine bakmaktadır.

ELLİ SEKİZ

Louisa gece bitmeden Ted'i gerçekten ama gerçekten sinirlendirmek için son bir yol bulur. Onu kızdırmak konusunda oldukça yaratıcı, hakkını vermek lazım.

"Bu gerçekten çok kötü bir fikir," diye tekrarlıyor arabada bir kez daha.

Arabayı Christian'ın annesi kullanıyor, Louisa önde oturuyor, Ted arkada oturuyor ve orta büyüklükte bir yaprak yolun karşısına her geçtiğinde dişlerinin arasından "et!" diye tıslıyor.

Christian'ın annesi özür dileyerek, "Ted arabada olmayı pek sevmiyor," diyor.

"Ted hiçbir şeyi pek sevmez," diye iç geçiriyor Louisa.

"Pek çok şeyi severim! Sadece hareket eden şeyleri değil!"

Ted somurtuyor. Christian'ın annesi Louisa'ya gülümser.

"O sadece kitapları sever. Tüm arkadaşları taşındığında, Kimkim sanat okuluna, Ali yurtdışına ve Joar şehrin diğer tarafına, Ted'e ne zaman isterse gelip beni görebileceğini ve kitap okuyabileceğini söyledim. O andan itibaren ondan kurtulamadım."

Ted arka koltuktan kendini savunmak için "Çok fazla kitabın var," diyor.

Sonra Christian'ın annesi, Christian öldüğünde evindeki büyük odayı kütüphaneye çevirdiğini anlatıyor. Ted her gün oraya gelirdi. Orada rahat bir sandalye, güvenli bir yer ve hayali arkadaşlarla dolu raflar vardı. Bu yüzden öğretmen oldu. Çünkü bu güvenliği diğer çocuklara da vermek, onlara hareket etmeden nasıl macera yaşayacaklarını öğretmek istiyordu.

"Demek tarih  ğretmeni oldunuz. Olabilecek en sıkıcı ders," diye bilgi veriyor Louisa.

"Sıkıcısın!" Ted karşılık verir.

Sonra Christian'ın annesi dikiz aynasından sertçe bakar. "Ted! Bu kadar çocukça davranmayı bırak!"

Ted asık suratla pencereden dışarı bakıyor. "O başlattı."

Sonra, ne yazık ki, Christian'ın annesi aynada başka bir şey görür ve endişeyle haykırır:

"Uh-oh. Polis."

Louisa kaşlarını kaldırır.

"Joar'ın annesi gibi senin de ehliyetin olmadığını söyleme sakın?"

"Tabii ki ehliyetim var, canım!" Christian'ın annesi homurdanarak ekledi: "Sadece... şu anda değil. Bir süreliğine beklemede."

Sonra endişeli ses çıkarma sırası Ted'de:

"Bir ehliyet nasıl askıya alınabilir?"

Christian'ın annesi homurdanıyor.

"Biraz fazla hızlı sürüyordum. Bu yüzden mahkeme ehliyetimi elimden aldı. Ama düşünürseniz, bunun tek nedeni araba kullanmakta çok iyi olmam. Yani nasıl hızlı sürüleceğini biliyorum."

"Yani mahkeme kıskandığı mi ehliyetinizi elinizden aldı diyorsunuz?" Ted soruyor.

"Kesinlikle. Kulağa hoş geliyor. Bu bahaneyi kullanacağız," diye başını sallıyor. "Eğer polisin köpeği varsa, seni asla affetmeyeceğim," Ted soluk soluğa kalır ve

Louisa i  çekiyor:

"Tanrı aşkına Ted, bir süreliğine kendin olmamayı deneyebilir misin?"

Kendisini şöyle savunuyor:

"Bu *senin* fikrindi! Ali ve Joar'ın bile bu kadar kötü fikirleri olmamıştı!" Louisa, Christian'ın annesine fısıldar:

"Eğer polis bizi durdurursa, beni kaçırdığını söylerim." "Louisa! Bu hiç komik değil!" Ted bağırır.

Ancak Christian'ın annesi bunun çok komik olduğunu düşünür ve o kadar çok kıkırdar ki yanlışlıkla ayağını fren pedalına çok sert basar. Bu da polis arabasının neredeyse çarpacağı anlamına geliyor. Polis memurlarından biri arabadan inip yanlarına gelir ve her şeyin yolunda olup olmadığını sorar.

Christian'ın annesi, "Görünüşe göre ya çok hızlı ya da çok yavaş sürüyorum, sen hiç mutlu olmuyorsun..." diye tersledi.

Polis memuru biraz tereddütlü görünüyor. "Nereye gidiyorsunuz?"

Louisa hemen arka koltuğa doğru başını sallayarak, "Bizi kaçırdı," diyor.

Polis memuru, kirli takım elbisesi, bantlanmış gözlükleri ve çürüklerle kaplı yüzüyle dünyanın en mutsuz adamı Ted'e bakar. Sonra polis memuru güler.

"Adam kaçırın biri. Tabii, ..."

Sonra onlara iyi akşamlar diler ve arabasına binip gider. Ted hayatı boyunca hiç bu kadar aşağılandığını hissetmemiştir. Hem yaşlı hem de genç kadınlar o kadar çok gülerler ki araba sallanır. Kötü bir gece değildir, hiç de kötü bir gece değildir.

Müzenin dışında dururlar. Louisa banyo pencerelerinden birinden içeri girer. Ted sürünerek içeri girerken başını çarpar ve gözlüklerini tekrar bantlamak zorunda kalır. Christian'ın annesi duvarlardan birinde boş bir yer bulur. Kimkim'in tablosunu oraya asarlar. Yere yan yana oturup ona bakıyorlar.

"Bunun hâlâ kötü bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" Louisa soruyor.

Ted, "Evet! Onu satmalı ve parayı alıp harika bir hayat yaşamalısın," diye cevap verir.

Üzgün bir şekilde başını sallıyor.

"Bu işe yaramayacak. Eğer bu resmi para olarak görürsem, o zaman tüm resimleri para olarak görürüm. O zaman asla bir şey çizemem."

Christian'ın annesi yanında oturuyor ve o kadar uzun bir sessizlik oluyor ki, belki de onun bir şey söylemesini beklediklerini hissediyor

O da her zaman yaptığı şeyi yapıyor ve bir şairden alıntı yapıyor: Tomas Transtromer:

"İnsan olmaktan utanma, gurur duy! İçinde durmadan bir tonozdan diğerine açılıyorsun. Asla tam olmayacaksın ve olması gereken de bu."

Louisa daha sonra kendine sarılır. Ted gözlüklerini dikkatlice temizler ve şöyle der:

"Kimkim bir pencerede oturup sokağa bakar ve diğer herkesin insan olmaya nasıl katlanabildiğini sorardı."

"Ona ne söyledin?" Louisa soruyor.

"Belki nasıl yapıldığını öğrenebileceğimizi söyledim." "Henüz çözemedin mi?"

"Belki de kendi yolumda ilerliyorumdur. Herkes ancak bu kadar ." Sonra Louisa'nın yüzü aydınlanır.

"Yolda mısın? Yani... daha çok seyahat mi?" "Kapa çeneni," diye gülümsüyor.

Tabii ki bilmiyor.

"Bu bir müzeye ait," diyor tabloya. Ted ona "Sen de öyle," diyor.

Bazı güzel şeyler söyledi ama bu bir rekor olabilir. "Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor.

"Bana mı soruyorsun? Bu *senin* fikrindi!" diye çıkışır.

"Yani? Birdenbire başka bir planım mı olması gerekiyor? Burada yetişkin sensin!"

"Yani bir planım olması mı gerekiyor? Sen beni bırakmadan bir trende bile uyuyamıyorum!"

"Sana bir kez . BİR KEZ! Bu konuda konuşmayı keser misin?"

"HAYIR!"

Louisa mırıldanmadan önce bakışlarını uzun bir süre tabloya saklar:

"Tamam. Bir

yapmayacağım." "Tamam,"

diye mırıldanıyor Ted.

"Tamam!" diye tekrarlar.

"Bir plan yaparız," diye mırıldanıyor sinirli bir şekilde. Bir babanın yapacağı gibi.

Sonra Christian'ın annesi boğazını temizler, elini şefkatle Louisa'nın omzuna koyar ve şöyle der:

"Canım, bundan sonra ne yapabileceğine dair bir önerim var..." Bu mutlu son.

ELLİ DOKUZ

Pencereden geri çıkmak üzereyken alarm çalar. Çoğunlukla Ted'in suçu, Louisa herkese açıklayacak. Çimlere sürünerek çıkarlar ve tartışarak arabaya doğru koşarlar. Christian'ın annesi ehliyeti gereken biri gibi arabayı sürüp gider. Ertesi gün yerel gazete hırsızlık olayını yazar, ancak hırsızların aslında bir şey çalmadıklarını, onun yerine bir şey bıraktıklarını anlamaları için birkaç gün geçmesi gerekir.

Hikaye sonunda yayıldığında, dünyanın dört bir yanındaki haber bültenlerinde, sanatçının ölümünden hemen önce isimsiz bir alıcı tarafından açık artırmada satın alınan dünyaca ünlü tablonun nasıl birdenbire memleketindeki bir müzede ortaya çıktığı anlatılır. Turistler onu görmek için yakınlardan ve uzaklardan geliyor. Gazeteciler bu gizemin ardındaki gerçek hikayeyi ortaya çıkarmaya çalışırlar, buna "tersine soygun" adını verirler ve birçoğu Ted'e tabloyu satan müzayede evinin sahibini arar.

Bir gün müzayede evindeki adam Ted'i arar ve ne yazık ki Ted'in telefon numarasını kaybettiğini söyler. Ted ilk başta ne demek istediğini anlamaz, adam nazikçe sanatı çok sevdiğini, bazen aklını kaybedecek kadar çok sevdiğini açıklar.

"Uzun milyonlara tablo sattığınızda, her şeyin aşık olmakla başladığını unutmaya meyilli oluyorsunuz. Ama *Denizin Biri'ni* okuduğumda, onu ne kadar sevdiğimi hatırladım. Satmadan önce saatlerce durup bakmıştım. Mükemmel olduğu için değil, olmadığı için. Bu, en sevdiğim

gördüğüm en insani sanat eseri idi. Şu anda bir müzede asılı olduğunu duyduğuma sevindim. Bazı sanat eserleri kimsenin mülkiyetinde . Onlar herkese ait olmalı."

Ted, "Katılıyorum," der, bunun üzerine adam tekrar eder:

"Korkarım telefon numaranızı bulamıyorum. Ve korkarım satışla ilgili üzerinde adınızın yazılı tüm belgeler kayboldu. Bu yüzden gazeteciler beni arayıp sorduklarında onlara yardımcı ."

Sonra da telefonu kapatır. Resim müzede kalır ve kimse oraya nasıl geldiğini öğrenemez. Bu da oldukça iyi bir hikaye olur.

Ted bir telefon daha alır. Trenin kondüktörüdür. Ressamın küllerinin bulunduğu kutu hâlâ ondadır ve Ted'in trenden kaçtığı o geceden beri Ted'e ulaşmaya çalışmaktadır. Sonunda Ted'in bavulunu ve tablosunu alan anneye ulaşmış ve peronda Ted'e verdiği kâğıt parçasında hâlâ Ted'in numarası varmış. Uzun hikâye.

Kondüktör külleri Ted'e göndereceğine söz verir, ama tabii ki postayla değil, çünkü postaneye güvenemezsiniz. Kondüktörler aracılığıyla gönderiyor. Bir trenden diğerine, eve kadar.

Kondüktör, "İsterseniz beni bir ara arayın," diyor.

"Evet, elbette, geldiğini haber vermek için arayacağım!" Ted yanlış anladığını söylüyor.

Kondüktör gülüyor.

"Hayır, yani... beni bir ara arayabilirsin. Eğer istersen."

Sonra Ted kızarır. Muhtemelen henüz yeniden aşık olmaya hazır değildir ama teklif edilmesi güzeldir.

"Trenle başka bir yolculuğa bile çıkabilirim," diyor utangaç bir şekilde.

Kondüktör, "Yeni yolcular için gözümü dört açacağım," diye söz veriyor.

Kimkim, yazın başlangıcı gibi hissettiren bir günde gömülür. Papaz İncil'den okuyor, Christian'ın annesi şiir okuyor,

Louisa mezar taşının üzerine küçük kanatlar çizer. Papaz gittikten sonra Louisa ve Joar sivrır ve Ali'nin taşını alıp Kimkim'in yanına koyarlar. Joar'a ayak bileği monitörü takmasına rağmen katılma izni verilmiştir, çünkü Ted cenazeler için istisna yaptıklarını öğrenmiştir. Mezarları evlatlık çiçeklerle donatırlarken Joar çok ciddi bir şekilde Ted ölmüş ve yarın gömülecekmiş gibi davranıp davranamayacaklarını sorar. Çünkü Joar gerçekten sinemaya gitmek istemektedir.

Kilise avlusundan dönerken evlerinin önündeki yolda tebeşirle resim yapan çocuklara rastlarlar. Louisa durur ve onlara katılıp katılamayacağını sorar, sonra o kadar canlı görünen kafatasları ve hamamböcekleri çizer ki çocukların gözleri neredeyse kafalarından fırlayacak gibi olur. Çocukların ebeveynleri onları akşam yemeği için eve çağırırken, küçük bir kız dönüp şöyle der: "Tebeşir sizde kalabilir! Bende daha çok var!"

Louisa onu alır ve kilise ile deniz arasındaki her bir duvarı çizer. Sonunda iskeleyi görür. Eski liman bölgesi artık farklıdır, kasaba oraya lüks apartmanlar inşa etmiştir, karmaşık isimleri olan restoranlar ve kimsenin ne sattıklarını anlayamadığı dükkanlar vardır ve her yerde küçük köpekleri öfkeli insanlar vardır. Ama iskelenin sonuna kadar bacaklarını kenardan sarkıtarak oturduklarında, Louisa dört arkadaşın yirmi beş yıl önce gördüklerinin aynısını görür: uçsuz bucaksız bir deniz, harika bir dostluk, gerçek bir aşk hikâyesi. Onların kıkırdamalarını duyar. Osuruk kokusunu algılar. Hepsini.

"Ali ve Kimkim olmadan yaşamayı öğrenebileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor yavaşça Joar'ın evine doğru yürürlerken.

Joar sadece sırıtıyor ve büyük bir evi işaret ediyor.

"Onlarsız değiliz. Kimkim orada yaşıyor. Bazen de o orada yaşıyor. Ali de orada yaşıyor, onu her gün çöpü dışarı çıkarırken görüyorum."

Ted diğerk evleri işaret ediyor ve hikayeler ve fanteziler anlatıyor. İnsanları saklambaç oynuyor.

Louisa sonunda, "Sanırım Fish bugün orada yaşıyor," diye karar verir.

"Evet, orası iyi bir ev. En sevdiklerimden biri," diyor Joar mutlulukla başını sallayarak.

Birbirlerine yakın yürüyorlar ve gün boyu her yerde arkadaşlarını görüyorlar. Cennetten göz kırpmıyor.

"Henüz karar vermedin mi?" Louisa Ted'e bakarak soruyor. "Ne hakkında?"

"Hayatında ne yapacağın hakkında."

Ağzının kenarları gergin bir şekilde seğiriyor. Tereddütle başlıyor ama sonra kelimeler ağzından dökülüyor:

"Bana saldıran çocuğa ne olduğunu öğrendim. Hapishanedeymiş. Hapishanede okullar var. Öğretmenleri var. Bu işte iyi olabileceğimi düşündüm. Bu aptalca bir fikir."

Louisa başını sallar.

"Aptalca değil."

Joar araya girerek Ted'in bıçaklandığı bacağı işaret ederek, "Biraz aptalca," diyor.

Ancak yürüdükçe Ted'in aslında giderek daha iyi hareket ettiğini, giderek daha az rahatsız olduğunu fark ederler. Bıçakla yaralanmak tüm vücut için bir travmadır, bacağı muhtemelen en çabuk iyileşen parçasıydı, topallayan Ted'in diğer kısımlarıydı. Yavaş, yavaş yeniden bir insan olmaya cesaret ediyor. Bir gün, çok değil, Joar onu tekrar bisiklete bile bindirecek. Tanrım, o zaman nasıl da tartışacaklar.

"Hapishanede çok iyi bir öğretmen olacaksın" diyor Louisa cesaretle ve ekliyor: "Ayrıca, sizi korumak için silahlı gardiyanların olması da bir bonus, çünkü buna ihtiyacınız olduğu açık."

Joar kahkahalarla kükrer ve ardından Louisa arkasını dönüp hızla sorar:

"Peki o zaman ne yapacaksın?"

"Ne demek istiyorsun?" Joar karşılık verir.

"Hayatının geri kalanıyla mı?"

"Bu ne biçim bir soru böyle?"

"Bak, yaşlı olduğunu biliyorum ama *o kadar* da yaşlı değilsin. Hâlâ bir şeyler yapabilirsin."

Joar bunu hiç düşünmemiş gibi görünüyor. Uzun bir süre somurtkan bir şekilde

"Motor tamir eden lanet bir iş kurmayı deneyebilirim. Arka bahçemde lanet olası bir atölye açabilirim."

"Size bir tabela yapabilirim," diye gülümsüyor.

Joar uzun bir süre düşünür. Sonra homurdanarak, onun gibi bir insanın verebileceği en rahatsız edici aşk ilanını verir:

"Sen kalmadığın sürece." Söz veriyor.

Ertesi gün Christian'ın annesi tanıdığı bir müdürü arar. Müdür bunu sadece ona iyilik olsun diye yaptığını söyler ama Christian okula iyilik yapanın kendisi olduğu konusunda ısrar eder. Bir gün yine haklı olduğu kanıtlanır. Ted ve Joar, Louisa'nın gittiğinde ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için banka hesaplarını boşaltırlar. Aslında parayı veren çoğunlukla . Ama Ted bankaya giderken Joar kahve yapar ve Joar'a sorarsanız bu da sayılır.

Böylece Louisa sanat okuluna gider. Öğretmenlerinden hiçbir şey öğrenmemeyi neredeyse tamamen başarıyor, bunu söylemek gerek, ama arkadaşlar ediniyor. Bazıları sınıf arkadaşıdır ama çoğu yüzlerce yıldır ölü olan kadın ve erkeklerdir. Sanat galerilerine gidiyor, ağlıyor, kalbinin ne kadar sert atabileceğini öğreniyor. Büyüyor, her gün resim yapıyor, insan olmayı öğrenmeye çalışıyor. Bir sabah çantasını toplayıp yola çıkıyor, trenle, gemiyle ve hatta uçakla seyahat ediyor, sadece filmlerde gördüğü her şeyi. O dünyayı görür, sonra dünya onu görür. Sanatı meşhur olur. Bir başkasının kartpostalı olur.

Bir gün çok uzaklardaki kalabalık bir şehirde büyük siyah bir arabaya binecek ve aniden şoföre durması için bağırarak. Uzakta

Bir ara sokağın sonunda kapüşonlu bir genç bir binanın duvarını boyuyor olacaktır. Louisa ne göstermek için parmak uçlarında boya lekeleri olan ellerini kaldırarak temkinli bir şekilde yaklaşacaktır. Genç temkinli bir şekilde geri çekilecek ama kaçmayacaktır. Louisa duvara yakın duracak, resmi soluyacak, bir fırtına ve özlem patlamasının ortasında duracak ve sonra bilecek.

Ted deniz kıyısındaki kasabada kalır. Yeniden öğretmen olur. Sıradan bir hayat yaşar, yavaş ilerler ama belki de yeniden aşık hazırlanmaktadır. Büyüdüğü sokakta küçük bir ev kiralar, yatak odasının penceresinden en iyi insanlarına her zaman "yarın" diye seslendiği kavşağı görebilir. İsimlerini yazdıkları dört taş hala oradaki çimenlere gömülüdür. Hafta sonları trenle bir saat uzaklıktaki bir kasabaya gidiyor, ağabeyinin orada bir işi var ve anneleri onun bodrumuna taşındı. Ted mutfakta oturur ve onunla kağıt oynar. Ayrılmadan önce, önce ona, sonra da tüm hayaletlere iyi geceler diler.

Kardeşiyle iyi bir ilişkisi var, kardeşinin köpek beslemesi dışında Ted'i sevmiyorlar ve bu duygu kesinlikle karşılıklı. Ancak kardeşinin karısı, soğuk ızgara peynirli sandviçleri, düz Coca-Cola'yı ve bayat peynirli pufları seven, gürültücü ve komik kadındır. Çocukları yoktur ama yan evde çocuklar vardır ve çocuklardan biri kapıyı çalarak Ted'in kardeşinin piyano dersi verip vermediğini sorar. Çünkü hepsi onun duvarlardan piyano çaldığını duymuştur. Bu gerçekten güzel bir gün.

Ted zaman zaman Christian'ın annesini görmeye gider ve şiir hakkında konuşur, bazen masal okurlar, ama genellikle aynı odada sessizce otururlar.

Kilisedeki papaz sonunda kilise bahçesinde bir mezar taşının fazla olduğunu fark eder ama hiçbir şey söylemez. Kimi rahatsız ediyor olabilir? Ölülerini mi? Zaten hepsi cee-ee oynamakla meşguldür. Kasaba halkı Kimkim'in gömülü olduğu yeri öğrendiğinde, oraya çiçek bırakmak için kapılara kadar bir kuyruk oluşur. İçinde

Akşam Christian'ın annesi gelir ve papazın çiçekleri toplayıp kimsenin ziyaret etmediği mezarlara koymasına yardım eder.

Lanet bir cumartesi günü Ted, Joar'ın lanet kapısını çalar. Joar saatin çok erken olduğunu belirtir ama Ted ona acele etmesini söyler. Açıldığında, kalabalık olmadan orada olmaları gerekiyor ve Joar çıkarken belki de hapisanede olmanın ya da ayak bileği monitörü takmanın o kadar da kötü düşünerek esniyor. Joar'ın babasının eski arabasını alıyorlar, kimse onun bu eski hurdayı nasıl çalışır durumda tuttuğunu bilmiyor, ama o bir şeyleri canlı tutma konusunda iyi. Bunu annesinden almış.

O ve Ted lanet bir fincan kahve içip lanet bir müzeye giderler ve müze kalabalıklaşmadan oraya varırlar. Lanet biletlerinin parasını öderler ve lanet bir tablonun asılı olduğu en uca doğru yürürler. Orada durup bir saat boyunca, ama aslında bütün bir yaz boyunca ona bakarlar. Sonra Ted parmak uçlarına bir şeyin dokunduğunu hissederek ve elini tutanın Joar olduğunu anlaması birkaç saniyesini alır.

Bir akşam Ted gece yarısı telefon çaldığı için uyanır. Yarı uykulu bir halde telefonu açar ve karşıdaki ses hemen gevezelik etmeye başlar.

"Louisa?" diye mırıldanır, kafası
karışmıştır. "Evet! Tabii ki benim!"
diye bağırır.

Aradığında asla merhaba demez, her zaman konuşmaya başlar, çünkü Ted'in her kalbinin serbest düşüşte olduğu iki saniyesi olduğunu bilir, çünkü her zaman korkunç bir şey olmuş olması gerektiğini düşünür. Onun kadar endişelenen bir adamın kalp krizi geçirmemiş olması gerçekten anlaşılmaz. Özellikle de çok, çok, çok yaşlı olduğunu düşünürsek.

"Her şey yolunda mı?" diye .

"Sesin neden bu kadar garip geliyor?" diye soruyor.

"Gecenin bir yarısı," diye bilgilendiriyor onu.

"Ah! Doğru, evet, saat farkı. Burada akşam oldu!" diye cevap verir.

"Senin için ne güzel."

"Uyuyor muydun?"

"Gecenin bir yarısı mı? Evet, çoğu normal insan genellikle ." "Sen hiçbir şekilde normal değilsin," diye gülerek telefonu

Çıngırak.

"Yarın konuşabilir miyiz?" diye sorar ve gözlerini kapatır.

"Hayır, hayır, bekle! Sadece sana bir şey söylemek istiyorum!" "Ne?"

"Bir tane buldum."

"Bir ne?" diye mırıldanıyor.

"Bizden biri!" diye cevaplıyor kendinden emin bir şekilde.

Ted telefonu yere düşürdüğünde önce bir patlama sesi duyar.

Sonra onun sesini tekrar duyuyor, artık tamamen uyanık. "Söyle bana," diye fısıldıyor.

Böylece Louisa ona her şeyi anlatır: ara sokaktaki bir gençten ve bir binanın duvarındaki bir resimden. Ona bir kalbin atma hızından bahsediyor, ki bu hızı gençliği geride bırakmış hiç kimse hatırlayamaz. Louisa konuşmaya devam eder, Ted dinler ve Heaven da duyabilmek için evin çatısına doğru eğilir. Louisa ona o kadar güzel bir sanattan bahsediyor ki, onu görmek bile insanın bedenine sığmıyor, o kadar büyük bir mutluluk ki neredeyse dayanılmaz.

"O tablonun önünde dururken yalnız olmayı unuttum, korkmayı unuttum, anlıyor musun?" diyor.

Tabii ki Ted anlıyor. Eğer bir kez yaşadıysanız, asla unutmazsınız. Değilse, muhtemelen açıklamanın bir yolu yoktur.

"Eğer o sanatçı bizden biriye, gerçekten bizden biriye, yardım etmek için elinizden geleni yapmalısınız" diyor.

"Biliyorum," diyor gururla.

Ve böylece bir sonraki macera başlar. "Sesin mutlu geliyor," diye gülümsüyor.

". Senin de sesin mutlu geliyor."

"Belki de yoldayımdır."

"Herkes ancak bu kadar , Ted. Yola çıkıyoruz!"

"Yetişkin gibi konuşuyorsun."

"Sesin yaşlı geliyor."

"Ben hep yaşlıydım."

Hatta daha fazla tıkırtı var. Sonra soruyor:

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Tercihen hayır," diye esniyor.

"Aslında bu bir soru değil, daha çok bir öneri."

Adam iç çekerek cevap veriyor ve kadın bunu tabii ki coşku olarak yorumluyor ve devam ediyor:

"Hayatının geri kalanında ne yapman gerektiğini biliyorum Ted! Bir kitap yazmalısın!"

Ted yatağının kenarında oturuyor. Güneş pencerenin dışında yükseliyor. Ayaklarını hafifçe yere bastırıyor ve döşeme tahtalarından birinin gıcırdamasına neden oluyor. Sonra sessizce gülüyor.

"Benim gibi biri ne hakkında kitap yazabilir ki?"

TEŞEKKÜRLER

Neda. Birlikte on sekiz yıl geçirdik ve sen hâlâ kalabalık bir odada tek bir bakışla beni devirebiliyorsun. Sinir bozucu bir aptal olduğumu biliyorum ama herhangi bir erkek olabiliyorsam, senin olmak istiyorum. Patates kızartmasının yarısını sana söz veriyorum, sonsuza dek.

Benim çocuklarım. Çok tuhaf olduğum için özür dilerim, arabayı nereye park ettiğimi unuttuğum için özür dilerim, dün gece bütün şekerlerinizi yediğim için özür dilerim. Umarım baban olarak elimden gelenin en iyisini yaptığımı biliyordur. Bu benim en büyük maceram. Seninle çok gurur duyuyorum.

Eşek, Alman çoban köpeğimiz, beni kesinlikle delirtiyor, bu da muhtemelen beni gerçekten delirmekten kurtarıyor.

Peter Borland, editörüm, tüm bu proje boyunca benimle birlikte olduğu için. Benden vazgeçmediğin için teşekkürler. **Libby McGuire,** sürekli destek ve cesaretlendirme için. **Niklas Natt och Dag,** on altı yıl boyunca kilitleri değiştirmeden benimle bir office paylaştı. Sana inanıyorum.

Vanja Vinter ve Christine Edhäll, zorlandığım zamanlarda bu kitabı tekrar tekrar okuyup yolumu bulmama yardımcı oldukları için. Bunu asla unutmayacağım.

Annem ve babam, her zaman elimde kitaplarımın ve masamda yemeğimin olmasını sağladılar.

Kız kardeşim, Paul, E ve J. Bütün Legoları inşa edin. Hepsini.

Riad Haddouche, Junes Jaddid, Erik Edlund ve deniz kıyısındaki kasabadan diğer tüm arkadaşlarım. **David Magee,** tüm e-postalar için. **Rita Wilson,** tüm mesajlar, tüm düşünceler ve tüm destek için. **Carl Stanley,** uzun yürüyüşler ve sohbetler için. **Johan Jureskog ve Polly Jureskog,** gerçekten çok ama çok eğlendiğimiz zamanlardaki muhteşem akşam yemekleri için.

en çok onlara ihtiyacım vardı. **Philip de Giorgio**, bana sürekli ne kadar yaşlı olduğumu hatırlattığı için. **Alex Schulman**, bu hikayenin çok erken bir taslağını okuduğu ve çok değerli tavsiyeler verdiği için.

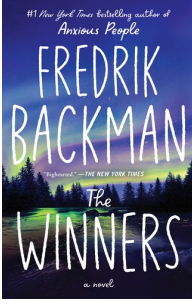
Kim Schefier ve **Michelle Elsner**, avukatlarımızdan çok daha fazlası olduğunuz için. Eğer siz devreye girmeseydiniz, ben emekli . Bonnier'deki **Hakan Rudels**, garip zamanlarda bile adil ve dürüst olduğu için. **Tor Jonasson**, o olmasaydı kariyerim bu hale gelmezdi. **Ariele Fredman Stewart**, pek çok açıdan kariyerimin Amerika kısmını inşa eden kişi.

Atria ve Simon & Schuster'daki herkes, bana uzakta bir ev verdikleri için. Norstedts'ten **Adam Dahlin** ve **Håkan Bravinger**, bana burada evimde yeni bir tane verdikleri için. **Byrd Leavell**, **Sophie Baker** ve United Talent Agency'deki diğer herkes, her şeyi bir araya getirdikleri için.

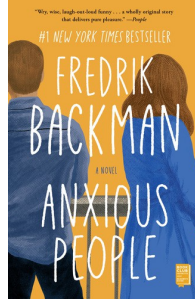
Sandra Pettersson, **Christoffer Carlsson**, **Amad Osman**, **Miguel Guerrero**, **Marcus Leifby**, **Jakob Kakembo Andersson** ve **Petter Eneman**.

Ama en : Bunu da son on yıl içinde kafamdaki seslerin beni aptalca dolambaçlı yollardan herhangi birini okuyan herkes. Hikâye anlatmak kendimi gerçekten kendim gibi hissettiğim tek zaman. Takip ettiğiniz için teşekkürler.

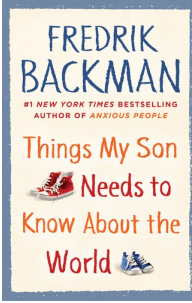
Yazardan daha fazlası

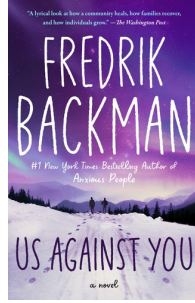
Kazananlar

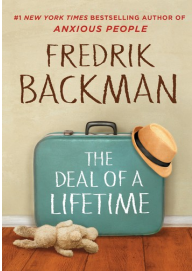
Endişeli insanlar

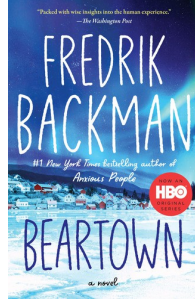
Oğlumun Dünya Hakkında Bilmesi Gereken Şeyler

Biz Size Karşı

Hayatınızın Anlaşması

Beartown

YAZAR HAKKINDA

FREDRIK BACKMAN, *A Man Called Ove*, *My Grandmother Asked Me to Tell You She's Sorry*, *Britt-Marie Was Here*, *Beartown*, *Us Against You*, *Anxious People* ve *The Winners* kitaplarının yanı sıra iki roman ve bir kurgu dışı eserle *New York Times*'in 1 numaralı çoksatan yazarıdır. Kitapları kırktan fazla ülkede yayımlanmıştır. Eşi ve iki çocuğuyla birlikte İsveç'in Stockholm kentinde yaşamaktadır. Kendisiyle Facebook ve X [@BackmanLand](https://twitter.com/BackmanLand) ve Instagram [@Backmansk](https://www.instagram.com/Backmansk) üzerinden iletişime geçebilirsiniz.

[SimonandSchuster.com](https://www.SimonandSchuster.com)

www.SimonandSchuster.com/Authors/Fredrik-Backman

[f](https://www.facebook.com/AtriaBooks) [X](https://www.x.com/AtriaBooks) [ig](https://www.instagram.com/AtriaBooks) [@AtriaBooks](https://www.instagram.com/AtriaBooks)

Bizi [TikTok@AtriaBooks](https://www.tiktok.com/@AtriaBooks)'ta takip edin

Fredrik Backman tarafından da

Kurgu

Ove Adında Bir Adam

Büyükannem Britt-Marie Burada Olduğu İçin

Üzgün Olduğunu Söylememi İstedi

Ve Her Sabah Eve Dönüş Yolu Gittikçe Uzuyor Beartown

Hayatınızın Anlaşması

Biz Size Karşı

Endişeli İnsanlar

Kazananlar

Kurgusal Olmayan

Oğlumun Dünya Hakkında Bilmesi Gereken Şeyler

An Imprint of Simon & Schuster, LLC
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Simon & Schuster 100 yılı aşkın bir süredir yazarları ve onların yarattığı hikayeleri desteklemektedir. Bir yazarın fikri mülkiyetinin telif hakkına saygı göstererek, Simon & Schuster ve yazarın gelecek yıllarda olağanüstü kitaplar yayınlamaya devam etmesini sağlarsınız. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın alarak yazarın telif hakkını desteklediğiniz için teşekkür ederiz. Bu kitabın hiçbir bölümü açık izin olmaksızın çoğaltılamaz veya herhangi bir formatta saklanamaz, herhangi bir web sitesine, veri tabanına, dil öğrenme modeline veya başka bir depoya, erişim veya yapay zeka sistemine yüklenemez. Tüm hakları saklıdır. Sorularınız için Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 veya permissions@simonandschuster.com adresine başvurabilirsiniz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025 Fredrik Backman

İngilizce çevirinin telif hakkı© 2025 Neil Smith'e aittir

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Atria Books Yan Haklar Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

Atria Books ciltli ilk baskı Mayıs 2025 **ATRIA BOOKS** ve

kolofon Simon & Schuster, LLC'nin ticari markalarıdır

Simon & Schuster ifade özgürlüğüne güçlü bir şekilde inanır ve her türlü sansüre karşı durur.
Daha fazla bilgi için BooksBelong.com adresini ziyaret edin.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866- 248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım Erika R. Genova Ceket
tasarımı James Iacobelli Ceket boyama
Amy Devlin
Yazar fotoğrafı© Morgan Norman

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

ISBN 978-1-9821-1282-0
ISBN 978-1-9821-1284-4 (e-kitap)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

